Δωρεᾶι Κληρονόμ. Ἰωάννη Δ. Βουτᾶ
τῷ Ἀνεψιῷ μου Βενιαμίν

معارف نظارت جلیله‌سنك ۲۲ نومرولی و ۲۲ مارت ۳۱۶ تاریخلی رخصتنامه‌سیله
طبع اولنمشدر

Φ. 633

ΤΑ ΕΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ ΙΕΡΑ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΗΘΥΜΝΗΣ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

ὑπὸ

ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΡΤΔΩΝΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΛΕΙΜΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙ
ΤΗΣ Π. Κ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1900

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΔΕΣΜΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

Αρ. 118

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

περιλαμβάνον τὴν ἱστορίαν τῆς γυναικείας Μονῆς
τῆς Παναγίας τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τῆς
ἀνδρώας τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ Λειμῶνος

ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΛΕΣΒΟΥ • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 • ΛΕΣΧΗ

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

† Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΕΠΙΒΕΒΑΙΟΙ

Ἀριθ. Πρωτ. 809.

Ἀπόσπασμα τοῦ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 3 Μαρτίου 1900 Πρακτικοῦ τῆς Π. Κ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Π. Κ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ συνῳδὰ τῇ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 809 αἰτήσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱ. Μονῆς Λειμῶνος λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὴν ὑποβληθεῖσαν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῆς Μονῆς Λειμῶνος μετὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ κτίτορος τῆς Μονῆς Ἁγ. Ἰγνατίου, μετὰ τὴν δέουσαν μελέτην τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου εὗρεν αὐτὸ ἐν πᾶσιν ἀνεπίληπτον πολιτικῶς, ἠθικῶς καὶ θρησκευτικῶς, ἐφ' ᾧ καὶ ὡς τοιοῦτον ἐγκρίνει αὐτὸ πρὸς ἐκτύπωσιν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 Μαρτίου 1900.

Ἡ Π. Κ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή.

Ὁ Πρόεδρος

† **Ὁ Βερροίας καὶ Νιαούσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ**

Τὰ μέλη

† **Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**
† **Ἀρχιμανδρίτης ΦΩΤΙΟΣ**
(Τ. Σ.) † **Ἀρχιμανδρίτης Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ**
† **Ἀρχιμανδρίτης Μ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ**
† **Ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ**
Πρωθιερεὺς ΝΕΣΤΩΡ ΣΟΥΣΑΙΔΗΣ

Ὁ γραμματεύς

Ἱεροδιάκονος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ
ΤΗ ΑΥΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΙ
ΤΩ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ
ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩ ΤΩ Ε΄.

Παναγιώτατε,

Ἀπὸ τῶν ἀρχείων τῆς Ἱερᾶς Σταυροπηγιακῆς Πατριαρχικῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἀρυσάμενοι τὰς ἱστορικὰς πηγὰς τῶν ἐν τῇ Καλλονῇ τῆς νήσου Λέσβου ὄντων δύω σεβασμίων Μοναστηρίων τοῦ ἐν Ἁγίοις Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης, καὶ συναρμολογήσαντες, τὸ ἐφ' ἡμῖν, τὰς χρονικὰς εἰδήσεις περὶ τῶν εὐαγῶν τούτων Μονῶν, συνεθέμεθα τὴν ἀνὰ χεῖρας περιληπτικὴν Ἱστορίαν αὐτῶν, ἣν ἐξ εὐσεβοῦς υἱϊκοῦ καθήκοντος ἀφιεροῦμεν ΣΟΙ ΤΩ ΠΡΟΣΤΑΤΗ καὶ ΚΗΔΕΜΟΝΙ τῶν Σταυροπηγιακῶν Μονῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἰς ἐλάχιστον τεκμήριον ἀπείρου σεβασμοῦ καὶ τῆς βαθυτάτης ἡμῶν εὐγνωμοσύνης δι' ὅσα ἀείποτε ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης ἐπεδαψίλευσεν ἀγαθὰ καὶ σωτήρια εἰς τὰς εἰρημένας ἱερὰς Μονάς, καὶ οὐ παύεται πατρικώτατα μεριμνῶσα ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ εὐκλείας αὐτῶν.

Ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

ΛΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1878

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΥΣΙ

Ἡ ἱστορία τῶν Μοναστηρίων τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς, ὅσα περισωζόμενα σήμερον ἐργάζονται πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν, κατὰ τὸ δυνατόν, ἐνδιαφέρει ἕκαστον χριστιανὸν ὀρθόδοξον. Καὶ διὰ λόγους συμφέροντος καθαρῶς τοπικοῦ καὶ διὰ λόγον γενικοῦ συμφέροντος ἕκαστος ἔχει προθυμίαν νὰ μάθῃ ὄχι μόνον τίνες καὶ ποῖοι ἐθεμελίωσαν καὶ συνετήρησαν ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Μονήν, ἀλλὰ καὶ τίνι τρόπῳ διετήρησαν αὐτήν, καὶ πῶς ἔζησαν, καὶ τίνες αἱ σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὰς τοπικὰς καὶ τὰς λοιπὰς κεντρικὰς Ἀρχὰς καὶ Ἐξουσίας, τάς τε κοσμικὰς καὶ πνευματικάς. Ὑπὸ τὰς ἐπόψεις ταύτας ἡ ἱστορία ἑκάστου Μοναστηρίου, ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ στενὸν τοπικὸν χαρακτῆρα, συνδέεται καὶ πρὸς τὰ γενικὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους συμφέροντα.

Ἡ δὲ ἱστορία τῶν ἐν Λέσβῳ Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου ΛΕΙΜΩΝΟΣ καὶ ΜΥΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΗΣ διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην θὰ κατασταθῇ κάλλιστον, ὠφέλιμον καὶ ἐπαγωγὸν ἀνάγνωσμα διὰ πάντα μὲν Λέσβιον μερικῶς, διὰ πάντα δὲ λόγιον ὁμογενῆ, γενικῶς.

Συνταχθεῖσα κατὰ τρόπον ἁπλοῦν καὶ εὔληπτον, περιέχει πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν θεμελίωσιν, ἐπισκευὰς καὶ συμπληρώσεις αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ ἐν ἁγίοις κτίτορος αὐτῶν ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΗΘΥΜΝΗΣ, ἀλλὰ δὲν παραλείπει μήτε πῶς περιεσώθησαν αὗται, μήτε διὰ τίνων· δῆλα δὴ καθιστᾷ γνωστοὺς ἐκείνους ὅσοι διετήρησαν καὶ ἔσωσαν καὶ διηύθυναν τὰ δύο ταῦτα Μοναστήρια, γνωστοποιεῖ δὲ καὶ τίνα τὰ ἐπίσημα γράμματα, ἐκκλησιαστικὰ καὶ πολιτικά, δι' ὧν οἱ κατὰ καιροὺς Ἡγούμενοι κατωχύρωσαν τὰς μνησθείας Μονάς, ἢ οἱ κατὰ καιροὺς Μητροπολῖται συνετέλεσαν πρὸς τοῦτο.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔκδοσις οὐ μόνον τῶν ἐπισήμων τούτων ἐγγράφων, ὅσα ἀπὸ τῆς ἁγιωτάτης Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

ἀπορρέοντα ἐξησφάλιζον τὴν ὕπαρξιν τῶν Μοναστηρίων θεωρεῖται ἀπαραίτητος, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἐγγράφου Πατριαρχικοῦ, κυρίως ἀπὸ τοῦ 1527—1740, καθόσον ὡς ἐπληροφορήθημεν, εἰς τοὺς Πατριαρχικοὺς Κώδικας ὑπάρχουσι χάσματα, διὰ ταῦτα ἐκδίδοντες καὶ πάντα τὰ τῶν δύο Μοναστηρίων ἔγγραφα, προσφέρομεν ὑπηρεσίαν πᾶσι τοῖς παρ' ἡμῖν λογίοις.

Γνωστὸν ὅμως ὅτι, ἐξαντληθείσης ὁλοσχερῶς καὶ τῆς ἱερᾶς ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν, ὅσιον ἔργον εἶναι ἡ ἀνατύπωσις αὐτῆς. Διὸ διορθώσαντες καὶ ταύτην προέβημεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς παρούσης ἱστορίας συγκειμένης ἐκ δύο μερῶν, ὧν

Τὸ ΠΡΩΤΟΝ, μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐκδόσεως καὶ τὴν ἔγκρισιν τῆς Π. Κ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς περιλαμβάνει τὰ ἀπαιτούμενα ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ περὶ τῶν παλαιῶν Μοναστηρίων τῆς Λέσβου· τὴν περιγραφὴν καὶ ἱστορίαν τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, ἤτοι τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας καὶ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ Λειμῶνος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτῶν μέχρις ἡμῶν, τῆς οἰκοδομήσεως αὐτῶν καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν παρεκκλησίων μετὰ τῶν περικοσμουσῶν αὐτὴν ἁγιογραφιῶν, ἐπιγραφῶν, ἀναθημάτων καὶ τῶν ἁγίων λειψάνων· τὰς κατὰ καιροὺς ἐπισκευὰς τῶν Μονῶν καὶ Ναῶν τούτων, καὶ τῆς Βιβλιοθήκης, ἧς ἀναφέρομεν τὰς ἀξιοπερίεργους ἱστορικὰς σημειώσεις τὰς ἐν τοῖς χειρογράφοις αὐτῆς ἁπαντώσας· τὸ Τοπολόγιον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου (1575), μετὰ λιθογραφήσεως τῆς ὑπογραφῆς του, περιέχον τὰ τῶν Μονῶν κτήματα μετὰ τῶν παλαιῶν ὀνομασιῶν των· συνοπτικὸν Κατάλογον τῶν σωζομένων πατριαρχικῶν ἐγγράφων, καὶ ἀλφαβητικὸν τοιοῦτον τῶν ἀναφερομένων λεσβιακῶν καὶ λοιπῶν κυρίων οἰκογενειακῶν καὶ τοπικῶν ὀνομάτων, ὧν τὰ πλείω ἔτι σώζονται· κατάλογον τῶν Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης καὶ Μηθύμνης, τῶν Ἡγουμένων καὶ Ἡγουμενισσῶν τῶν ἐν λόγῳ Μοναστηρίων· τῶν Καλλιγράφων καὶ Ἀντιγραφέων καὶ τῶν εὐεργετῶν αὐτῶν, καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ 1527—1740 πατριαρχικὰ ἔγγραφα.

Τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ περιέχει τὴν ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου μετὰ τῆς βιογραφίας ἢ τοῦ ἐγκωμίου αὐτοῦ, διορθωθέντος

κατὰ τὸ γλωσσικὸν καὶ συμφώνως τῇ ἱστορήσει τῶν ἔργων αὐτοῦ, τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Μηθύμνης καὶ δύο Παρακλητικοὺς Κανόνας εἰς τοὺς Ταξιάρχας.

Τὸ βιβλίον ἐξ εἴκοσι περίπου τυπογραφικῶν φύλλων σχημ. μεγ. 8 συγκείμενον θὰ κοσμῆται διὰ τεσσάρων καλλιτεχνικῶν εἰκονογραφιῶν παριστανουσῶν ΤΗΝ ΜΥΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΑΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ, τὸν ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΝ ΜΙΧΑΗΛ, τὸν ΑΓΙΟΝ ΙΓΝΑΤΙΟΝ καὶ τὰς ἀπόψεις ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΜΟΝΩΝ.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Λειμῶνος, τῇ 24 Ἀπριλίου 1900.

Ἡ Ἀδελφότης διὰ τοῦ Ἡγουμενο-Συμβουλίου.

Ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

Ὁ Προηγούμενος ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

Ὁ Ταμίας Πρωτοσύγκελλος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ Σκευοφύλαξ Ἀρχιμανδρίτης ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Μοναχός.

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τὴν ἱστορίαν τῶν ἐν Λέσβῳ Μονῶν Μυρσινιωτίσσης καὶ Λειμῶνος ἐκδίδοντες καλὸν θεωροῦμεν ἵνα εἰσαγάγωμεν τὸν εὐμενῆ ἀναγνώστην εἰς τὸν περὶ τούτων λόγον διὰ μικρᾶς τινος, ἀλλά, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀκριβοῦς προεισαγωγικῆς θεωρίας περὶ τῶν μνημείων τῆς εὐσεβείας, τὰ ὁποῖα αἱ προγενέστεραι ἐποχαὶ τῆς ἡμετέρας ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐν Λέσβῳ καταστάσεως, ὡς σήμερον ἐννοοῦμεν αὐτήν, γίνεται λόγος ἰδιαίτερος εἰς τὸ κεφάλαιον τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ τόπου, τῶν Μηθύμνης καὶ τῶν Μυτιλήνης, ἐνταῦθα δὲ περὶ τῶν Μοναστηρίων μόνον.

Ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Μονῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία διηγεῖται, καὶ ἐννοοῦμεν Ἀνατολὴν τὸ σύνολον τῶν Μητροπόλεων, Ἀρχιεπισκοπῶν καὶ Ἐπισκοπῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπόκεινται νῦν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, αἱ παλαιότεραι, κατόπι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ, συνεστήθησαν ἐντὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν περιξ αὐτῆς· ὕστερον αὐτῶν ἱδρύθησαν τὰ Μοναστήρια τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὰ ὁποῖα καὶ διέπρεψαν, ἀλλὰ περισσότερον πάντων διεκρίθησαν τὰ ἐντὸς τῆς πρωτευούσης καὶ βασιλίδος τῶν πόλεων καὶ τὰ εἰς τινας ἐπαρχίας γειτονευούσας τῇ Κωνσταντινουπόλει. Μόλις μετὰ τὰ 800 ἀναφέρονται καλόγηροι ζῶντες ἐν Ἁγίῳ Ὄρει διεσπαρμένοι, καὶ κατὰ τὸ 961 ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι συνεστήθη τὸ πρῶτον μέγιστον ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Μοναστήριον, ἡ Λαύρα τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Τραπεζουντίου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος εἶχε πολλοὺς αὐτόθι μαθητάς, ἱκανοὶ τούτων ὕστερον, εἴτε ζῶντος αὐτοῦ καὶ μόλις μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Λαύρας, εἴτε μετὰ θάνατον τοῦ ἱδρυτοῦ ταύτης, ἀπελθόντες ἵδρυσαν Μοναστήρια ἀλλαχοῦ, καὶ πολὺ πιθανῶς τότε συνεστήθησαν καὶ τὰ ἐν Μακεδονίᾳ, διότι μήτε γράμμα Αὐτοκρατορικὸν ὑπάρχει μαρτυροῦν ὅτι πρὸ τοῦ 1000 ὑπῆρχον αὐτόθι Μοναί, μήτε τις ἱστοριογράφος ἐκ τῶν παλαιῶν ἐμαρτύρησε τοῦτο, ἐνῷ πολλοὶ μοναχοί, κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν Εἰκονομάχων ἐγερθείσας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταραχάς, ἀνεχώρουν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἵδρυον εἰς ἄλλα μέρη τοῦ Κράτους ἱερὰ Μοναστήρια, ὥστε ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις ὅτι κατόπι τοῦ 740 ἔτους συνεστήθησαν εἰς ἐπαρχίας τινὰς καὶ νήσους ἀπομεμακρυσμένας τῆς πρωτευούσης μεγάλα ἢ μικρὰ Μοναστήρια, τὰ ὁποῖα κατόπιν ηὐξήνθησαν καὶ ἐπλουτίσθησαν κατὰ λόγον τῆς ἀρετῆς καὶ παιδείας τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἀλλὰ διὰ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὧν μία καὶ μεγαλητέρα ἡ ἡμετέρα, μαρτυρίαν οὐδεμίαν ἔχομεν ὅτι συνεστήθησαν ἄξια λόγου Μοναστήρια πρὸ τοῦ 1000 (μετὰ Χριστὸν ἐννοεῖται), διότι προηγουμένως οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι χριστιανοί τινες, εἰς πολλὰ δυστυχήματα κατὰ τὸν βίον περιπίπτοντες, καὶ ζητοῦντες ἠρεμίαν καὶ μόνωσιν εἰς ἐρημίας ἔτρεχον, καὶ τοιούτους τόπους ἠρεμίας καὶ ψυχικῆς ἀναπαύσεως δυνατὸν ν' ἀπαντήσῃ τις εἰς πᾶσαν χώραν τῆς Ἀνατολῆς καὶ πᾶσαν νῆσον· τὸν τοιοῦτον Χριστιανόν, τὸν θέλοντα νὰ φύγῃ τὴν κοσμικὴν ματαιότητα καὶ τύρβην καὶ

νὰ φιλοσοφήσῃ μόνῳ Θεῷ μόνος οὐδεὶς ἠμπόδιζεν' ἀποσυρθῇ εἰς κορυφὰς ὀρέων ἢ ἀπρόσιτα σπήλαια τὸν ἱερὸν αὐτοῦ σκοπὸν τοῦτον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἱκανοποιῶν.

Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου Μοναστηρίων, τῶν ὁποίων ἐπισημότερον ἀπεδείχθη τὸ μέγα κατὰ τὴν Πάτμον Μοναστήριον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸ θεραπεῦσαν τὰ γράμματα καὶ τὴν ἐπιστήμην διὰ τῆς πλουσίας αὐτοῦ βιβλιοθήκης καὶ τῆς περιωνύμου Σχολῆς αὐτοῦ, τῶν Μοναστηρίων τούτων τὸ παλαιότερον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἱστορίας, τῆς ζητούσης ἔγγραφα ἐπίσημα, θεωρεῖται ἡ περιώνυμος ἐν Χίῳ Νέα Μονή, τὴν ὁποίαν ἐτίμησε γενόμενος προστάτης αὐτῆς ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1044, καθὼς εἰδείχθησαν προστάται καὶ οἱ μετὰ τὸν Μονομάχον Αὐτοκράτορες Κωνσταντῖνος καὶ Μιχαὴλ οἱ Δούκαδες, Ρωμανὸς ὁ Διογένης καὶ Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης. Ὕστερον τῆς Νέας Μονῆς, πολὺ πιθανῶς τῷ 1078 Ἀρσένιος Σκηνούρης ὁ μοναχὸς συνιστᾷ μικρόν τι Μοναστήριον ἐν Κῷ, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης ἀπέλυσε χρυσόβουλλον τῷ 1079, ἑνῷ συγχρόνως σχεδόν, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐμόναζεν ἐν τῷ ναΐσκῳ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Λέρῳ ὁ ἅγιος Χριστόδουλος, ὅστις συνέστησε μετ' ὀλίγα ἔτη, τῷ 1088, ἐν Πάτμῳ τὴν περιώνυμον αὐτόθι Μονὴν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πρὶν τῆς ὁποίας τρία μόλις ἔτη ὁ αὐτὸς Χριστόδουλος ἦν ὁ ἱδρύσας ἐν Κῷ τὴν Μονὴν τῆς Θεοτόκου τῶν Καστριανῶν· καὶ νεωτέρα μὲν ταύτης ἦν ἡ ἐν Κύπρῳ Μονὴ τῆς Θεοτόκου τοῦ Κύκκου, κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν, πολλῷ παλαιοτέρα τούτων καὶ αὐτῆς τῆς Νέας Μονῆς, ἐγένετο ἡ ἐν Κυθήροις μονὴ τοῦ ὁσίου Θεοδώρου.

Ὅστις μελετήσῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν κατὰ βάθος καὶ ἀναγνώσῃ αὐτοκρατορικὰ γράμματα θέλει μαρτυρήσῃ ὅτι δυσκόλως πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν ἴχνη Μονῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ, Ἠπείρῳ καὶ Στερεᾷ Ἑλλάδι, Πελοποννήσῳ καὶ νήσοις πρὸ τοῦ 963. Ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Πολυεύκτου Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς ἀπηγόρευσε κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 963 τὰς εἰς Ἐκκλησίας καὶ Μοναστήρια διδομένας ἐτησίας χορηγίας ἐμποδίσας καὶ τὰς ἀφιερώσεις κτημάτων εἰς τὰ Μοναστήρια, πρόφασιν εὐλογοφανῆ φέρων ὅτι τὰ τῶν Ἐκκλησιῶν εἰσοδήματα «οὐκ εἰς δέον» ἐξοδεύουσι καὶ σπαταλῶσιν οἱ κατὰ τόπους Ἀρχιερεῖς· ὡρισμένως δ' ἀπαγορεύσας τὴν οἰκοδομὴν νέων Μονῶν, ἢ Ξενώνων, ἢ Γηροκομείων, ἐπέτρεπε «τῶν παρόντων ἐπιμελεῖσθαι . . . . . κελεύει δὲ καὶ τὰς καλουμένας λαύρας ἐν ἐρήμοις οἰκοδομεῖν, μὴ πρὸς κτήσεις καὶ ἀγροὺς ἑτέρους ἐκτεινομένας, ἀλλὰ περιοχῇ μόνον τῇ ἰδίᾳ ὁριζομένας, τοσούτῳ τοὺς βουλομένους οὐκ εἴργομεν, ὅσῳ καὶ δι' ἐπαίνου μᾶλλον τὸ πρᾶγμα τίθεμεν». Καὶ ἠκυρώθη μὲν τῷ 969, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ τε ἔτους τούτου καὶ τοῦ πατριάρχου Πολυεύκτου ὁ κατὰ Μοναστηρίων Τόμος οὗτος τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ δι' ἀντιτόμου τοῦ μετ' ἐκεῖνον Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Τζιμισκῆ, φαίνεται ὅμως ὅτι σχεδὸν εἰκοσαετίαν κατόπιν ἴσχυσαν αἱ τοῦ Φωκᾶ κατὰ μοναστηρίων διατάξεις, διότι, κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 987, Νικολάου Β'. τοῦ Χρυσοβέργη κοσμοῦντος τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος Β'. ὁ Βουλγαροκτόνος ἐκήρυξε διὰ νέου θεσπίσματος ἄκυρον καὶ ἄπρακτον τὴν ἐπὶ Πολυεύκτου νεαρὰν τοῦ Φωκᾶ κατὰ μονῶν καὶ εὐαγῶν οἴκων. Ἐντεῦθεν λοιπὸν καὶ κατὰ μίμησιν Ἀθανασίου τοῦ Τραπεζουντίου συνεστήθησαν αἱ ἐν Μακεδονίᾳ Μοναί, καὶ κατόπιν αἱ ἐν ταῖς νήσοις, ὅπου τὴν πρὸς τὸν

μοναχικὸν βίον εὐλάβειαν καὶ τὸν σεβασμὸν προηγουμένως εἶχον ἐμπνεύσει διαπρεπεῖς ἐπ' ἀρετῇ ἄνδρες ὑπερόριοι σταλέντες εἰς τὴν Μυτιλήνην χάριν παραδείγματος, τὸν Αὔγουστον τοῦ 858 ἐπεσκέψατο τὴν Μυτιλήνην ἀκουσίως ὁ πατριάρχης Ἰγνάτιος ὁ Ραγκαβέ, καὶ σχεδὸν τότε Νικόλαος ὁ τῆς τῶν Στουδίων Μονῆς ἱερώτατος πρόεδρος.

Τοιουτοτρόπως βεβαίως ἱδρύοντο μοναστήρια νέα ἐν ταῖς ἐν τῷ Αἰγαίῳ νήσοις καὶ βεβαίως καὶ ἐν Μυτιλήνῃ πρὸ τοῦ 1200. Τῇ 31 Μαρτίου τοῦ 1256, ἡμέρᾳ Παρασκευῇ, ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀρσένιος Αὐτωρειανὸς ἐν τῇ κατὰ τὸ Νύμφαιον τῆς Ἐφέσου μονῇ τῶν ἁγίων Θεοδώρων μένων καὶ συνεδριάζων μετὰ τῆς Συνόδου αὐτοῦ, ὑπ' ὄψιν ἔλαβεν ὑπόθεσιν μοναστηρίων τινῶν ἐν Μυτιλήνῃ, τὴν ὁποίαν ὑπόθεσιν ἔτη τινὰ πρὸ τοῦ Ἀρσενίου τούτου ἐξήτασεν, ἄνευ ἀποτελέσματος, ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μανουὴλ Β'. Κατὰ τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθέντα γράμματα, ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς Μυτιλήνης τότε ἡ Μονὴ τοῦ ὁσίου Γεωργίου ὑποκειμένη τῷ οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, τῆς ὁποίας οἱ μοναχοὶ διέμενον οὐχὶ ἐν αὐτῇ συχνάκις, ἀλλ' ἐν μετοχίοις αὐτοῖς, τὰ ὁποῖα διῳκοῦντο μὲν ὑπὸ πατριαρχικοῦ τινος ἐξάρχου στελλομένου κατὰ καιρούς, ὑπέκειντο δ' εἰς τὴν Μητρόπολιν Μυτιλήνης. Ἡ τότε Σύνοδος ἐξετάσασα τὰ ἐπὶ τούτῳ γράμματα, διέταξεν ὅπως ἡ μονὴ τοῦ ὁσίου Γεωργίου τοὐντεῦθεν ᾖ ὑποτεταγμένη τῇ Μητροπόλει ταύτῃ, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐν αὐτῇ γινομέναις ἱεραῖς τελεταῖς τοῦ πατριαρχικοῦ ὀνόματος τὸ μνημόσυνον γίνεται.

Εἰς τὸ συνοδικὸν ἔγγραφον τοῦτο λέγει ὁ πατριάρχης Ἀρσένιος ὅτι οἱ μοναχοὶ τῆς τοῦ ὁσίου Γεωργίου μονῆς ὑπέβαλον αὐτῷ χρυσόβουλλα τῶν ἰδίων βασιλέων καὶ ὑπομνήματα παλαιγενῆ τῶν ἁγιωτάτων ἐκείνων πατριαρχῶν διατάττοντα νὰ ᾖ τὸ μοναστήριον αὐτοδέσποτον, μήτε τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, μήτε μητροπόλει τινὶ ὑποκείμενον. Ἐπειδὴ ὅμως ἐν τούτῳ τῷ ἐγγράφῳ λέγεται ὅτι ὁ πατριάρχης Μανουήλ, (Α'. ἢ Β'.) ἐξ ἀγνοίας τῶν παλαιγενῶν ἐγγράφων παρέβη διάταξίν τινα παλαιοτέραν, δείκνυται ἐκ τούτου σαφῶς ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἂν ὄχι καὶ αἰώνων δύο ἴσως, ἐξεδόθησαν τὰ παλαιγενῆ γράμματα ταῦτα. Δείκνυται δὲ καί τι ἕτερον· ὅτι ἡ μονὴ ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι ὁσίου οὐχὶ δὲ μάρτυρος Γεωργίου, καὶ τείνει νὰ δειχθῇ ὅτι ὁ ὅσιος οὗτος Γεώργιος ἦν ὁ ἐπὶ Εἰκονομάχων ἀκμάσας μητροπολίτης Μυτιλήνης. Ἐν τούτοις ἐξέτασίς τις ἀρχαιοτέρων ἐγγράφων διδάσκει ἡμᾶς περισσότερα περὶ τῶν ἐν Μυτιλήνῃ παλαιοτέρων μοναστηρίων. Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1246 ἡ Σύνοδος, ἐκδικάζουσα τὴν κατὰ Μυτιληναίων τινῶν μοναχῶν ἀγωγὴν τοῦ τότε μητροπολίτου Μυτιλήνης Γρηγορίου ἀποφαίνεται περὶ τριῶν μοναστηρίων, ἤτοι τῶν Κάτω Πτωμαίων, ὁσίου Γρηγορίου κατὰ τὴν ἐνορίαν Γέρας καὶ τῆς «ἐν ἐνὶ τῶν νησιδίων» μονῆς τῶν Ἀριστῶν, ὅπως ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐξετασθῶσι τὰ δικαιώματα αὐτῶν· ἀλλ' ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1225, κατὰ Φεβρουάριον ἀπολυθέντος ἀποδεικνύεται ὅτι Πόθος ὁ Μητροπολίτης Μυτιλήνης ὁ τουπίκλην Ἀπλησφάρης εἶχε παραχωρήσει ταύτην τῷ Μανουὴλ Ξηρῷ, ὥστε ἐφαίνετο τοὐντεῦθεν ὅτι ἦν ἐνοριακὴ ἡ μονὴ αὕτη. Τοιαῦται δ' ἦσαν καὶ αἱ δύο ἕτεραι.

Τοιαύτην ὑπόθεσιν ἐξήτασεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1324 ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἡσαΐας μετὰ τῆς Συνόδου αὐτοῦ, ἐν ᾗ παρεκάθητο καὶ Μαλαχίας ὁ Μητροπολίτης Μηθύμνης. Ἀλλ' ἤδη, ἡ μὲν μονὴ τοῦ ὁσίου Γεωργίου γράφεται

ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ ἐκδεδομένῳ γράμματι καταβεβλημένη τῷ μακρῷ χρόνῳ, τὰ δὲ δικαιώματα ταύτης ἠμερίσθησαν ἤδη αἱ ἄλλοτε ὑπ' αὐτὴν τελοῦσαι μοναί, Δαφνέα καὶ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Γλίστρας, ὧν ἡ πρώτη ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁσίων Πατέρων. Περὶ τῶν δύο τούτων μοναστηρίων, ὡς καὶ περὶ τῶν Κάτω Πτωμαίων, τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, ἡ Σύνοδος ἀπεφήνατο ὅτι ταῦτα θεωροῦνται, καθὼς σήμερον λέγομεν, ἐνοριακὰ καὶ ὄχι πατριαρχικά. Πλὴν δὲ τῶν τριῶν τούτων, ἐσώζοντο τῷ 1324 ἐν Μυτιλήνῃ τὸ μονύδριον τοῦ Γίδωνος ἐπ' ὀνόματι Θεοτόκου τῆς Ὁδηγητρίας καὶ τὸ περὶ τὰ Βασιλικὰ μονύδριον ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον Μιχαὴλ Ἀρχαγγέλου καὶ καλούμενον Ἀκρονησιώτου, ἐγκαινισθὲν ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἐρεσσοῦ Θεοδώρου, κατ' ἐντολὴν Γρηγορίου μητροπολίτου Μυτιλήνης.

Ἀλλ' ἔχομεν καὶ νεωτέραν πρᾶξιν Ἡσαΐου τοῦ πατριάρχου, γενομένην κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1331 καὶ κατὰ ταύτην ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ μητροπολίτου Μεθύμνης ὑπῆρχον οὐκ ὀλίγα μοναστήρια τότε, τὰ ὁποῖα διὰ τρόπων ἀπατηλῶν ὑπήγαγον ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν ἕτεραί τινες ἐκτὸς τῆς Μυτιλήνης κείμεναι μεγάλαι μοναί. Τὸ ἐπὶ τούτῳ πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν γράμμα δημοσιεύομεν ἀμέσως· ἀπαιτεῖται ὅμως νομίζομεν κριτική τις ἐπίστασις ἐπ' αὐτοῦ, διότι πιθανῶς ἄγνοια τῶν παρὰ Βυζαντινοῖς εἰθισμένων τύπων κατὰ τὴν τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων σύνταξιν ἠδύνατο νὰ ὠθήσῃ τινὰ εἰς τὸ συναριθμῆσαι ἐν ταῖς ἐν Μυτιλήνῃ μοναῖς καὶ μονάς, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἐπ' αὐτῆς· οὕτω καὶ ὁ τὴν «Μαυρογορδάτειον Βιβλιοθήκην» γράψας ἔπραξε, περιπεσὼν εἰς ἀνθρώπειον λάθος.

Ὑπῆρχον λοιπόν, κατεσχημέναι, τρόπον τινά, κατὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ μητροπολίτου Μεθύμνης αἱ μοναὶ Ξηροκάστρου, Καλῆς Λαγκάδος, ἁγίου Νικολάου καὶ ΜΥΡΣΙΝΗΣ, τὰς ὁποίας εἶχε καταλάβει ὡς ἂν μετόχια αὐτῆς, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει σεβασμία Μονὴ τοῦ Καλέως—Κρυοκόπου, τὸ ὁποῖον εἶχε καταλάβει ἡ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ κράτους σεβασμία μονὴ τῶν Ὁδηγῶν—Ἁγίας Θεοφανοῦς, τὸ ὁποῖον εἶχε καταλάβει ἡ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μονὴ τοῦ κὺρ Ἀθανασίου—Κλημάτιον καὶ Κρύον Νερόν, ἐπ' ὀνόματι τοῦτο τοῦ ἁγίου Γεωργίου τιμώμενον, τὰ ὁποῖα εἶχε καταλάβει ἡ Μονὴ τῆς Κεχαριτωμένης, ὡσαύτως ἐν τῇ αὐτῇ πόλει κειμένη—Ὁδηγητρίας, ἐντὸς τοῦ κάστρου τῶν ἁγίων Θεοδώρων καὶ Βοῦρκος, ἐκτὸς τοῦ κάστρου κείμενον, τὰ ὁποῖα εἶχε καταλάβει ὁ κὺρ Ζωσιμᾶς ὁμοῦ δὲ καὶ τρία ἕτερα, τὸ τῶν Ἁγίων Πέντε, τὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου κατὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ Κόρακος καὶ τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· δῆλά γε δὴ δέκα καὶ τρία. Τί περὶ τούτων ἀπεφάσισεν ὁ πατριάρχης καὶ ἡ Σύνοδος αὐτοῦ δεικνύει τὸ κατωτέρω ἔγγραφον, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ φαίνεται καὶ μονή τις, τὸ Κρίτζος, περὶ τῆς ὁποίας γινώσκομεν ὅτι ἔκειτο οὐχὶ ἐν Μυτιλήνῃ, ἀλλ' ἐν Σμύρνῃ (*) καὶ κυρίως παρὰ τὴν Μαγνησίαν, καὶ ταύτης δ' οἱ μοναχοὶ ἰδιοποιήθησαν τρία μοναστήρια, τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸ τοῦ Κεραμεῶνος καὶ τὸ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, τὰ ὁποῖα ἴσως εἰσὶν αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀνωτέρω σημειωθέντα.

(*) ΣΗΜ. Ὁ κ. Α. Π. Κεραμεὺς ἐν τῇ «Μαυρογορδατείῳ Βιβλιοθήκῃ» συγκαταριθμεῖ καὶ τὸ Κρίτσος μεταξὺ τῶν ἐν Μυτιλήνῃ μονῶν, ὡς καὶ τὴν τῶν Ὁδηγῶν, τὴν τῆς Κεχαριτωμένης, τὴν τοῦ Καλέως καὶ τὴν τοῦ κὺρ Ἀθανασίου·

Πρὸ τοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι, ὅταν οἱ Βυζαντινοὶ πατριάρχαι καὶ αὐτοκράτορες γράφωσι: σεβασμίαν μονήν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐννοοῦσι μονὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κειμένην. Ὁδηγῶν δὲ καὶ Κεχαριτωμένης καὶ κὺρ Ἀθανασίου καὶ Καλέως εἰσὶ μοναστήρια μεγάλα τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, καὶ ταῦτα ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἔξω τῆς πόλεως ἑτέρας μονάς, ὑποκειμένας εἰς αὐτάς, καθὼς εἶχεν, ἐπὶ παραδείγματι, τῷ 1087 ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει μονὴ τοῦ Μυρελαίου νήσους ὁλοκλήρους καὶ πρὸ ταύτης ἡ ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ πόλει μονὴ τοῦ Παντεπόπτου. Ἑτέρα παρατήρησις ἀποβλέπει εἰς τὴν μονὴν Μυρσίνης, ἐκ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη βεβαίως ἡ Μυρσινιώτισσα, Θεοτόκος δῆλα δή. Πρέπει νὰ μὴ λησμονήσωμεν ὅτι εἰκόνες τινὲς ἁγίων καὶ κυρίως τῆς Θεοτόκου μετωνομάσθησαν ἀπὸ τῶν ὀνομάτων τῶν Μονῶν· οἷον ἡ Μεγαλοσπηλαιώτισσα, ἡ Σουμελιώτισσα, ἡ Κυκκώτισσα, ἡ Βλαχερνίτισσα, ἡ Βασσιώτισσα, ἀπὸ τῶν μονῶν τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, τοῦ Σουμελᾶ, τοῦ Κύκκου, τῶν Βλαχερνῶν, τοῦ Βάσσου, καὶ ὅτι ἀπὸ θαυματουργῶν τινων εἰκόνων, οὕτως ὠνομασθεισῶν, μετωνομάσθησαν καὶ μοναστήριά τινα. Οὕτως, ἂν μὴ ἡ μετωνομασμένη ἀπὸ τῆς Θεοτόκου τῆς Κύρου ἡ Κυρώτισσα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἁγίας Σωροῦ τῶν Χαλκοπρατείων ἡ τῆς τῶν Βλαχερνῶν μετωνομάσθη ἡ Ἁγιοσωρίτισσα. Ἐξ εἰκόνων δὲ καλουμένων οὕτως ἐκλήθησαν καὶ Μοναί· ἤδη κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας τῆς μακρᾶς Βυζαντινῆς περιόδου γινώσκομεν τὴν μονὴν τῆς Ἁγιοσωριτίσσης ἐν Μεσημβρίᾳ καὶ τὴν τῆς Κυριωτίσσης ἐν Νικαίᾳ. Οὕτω καὶ ἡ Μυρσινιώτισσα Θεοτόκος ἔδωκε τὴν ὀνομασίαν εἰς τὴν μονὴν τῆς σήμερον, τὴν τῆς Μυρσίνης δῆλα δή, καθὼς ἐλέγετο τότε. Καὶ οὕτω δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τῆς Θεοτόκου Μυρσινιωτίσσης ἡ μονή ἐστιν ἀρχαιοτέρα τοῦ ἔτους 1331. Ἰδοὺ λοιπὸν νῦν τὸ Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν ἔγγραφον.

Τὸ παρὸν ἀνεγνώσθη καὶ ἐξητάσθη ἀκριβεῖ βασάνῳ καὶ ἐρεύνῃ δοθὲν καὶ ἀπεδείχθη καὶ ἀνεφάνη ψευδὲς καὶ πεφαλτζευμένον καὶ πάντῃ ἀνατετραμμένον.

† Μηνὶ Ἀπριλίῳ, ἡμέρᾳ ς'. Ἰνδικτ. ιδ'. προκαθημένου τοῦ Παναγιωτάτου ἡμῶν δεσπότου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κὺρ Ἡσαΐου ἐν τοῖς κατὰ τὸν ἅγιον Θεοφύλακτον κελλίοις αὐτοῦ, συνεδριαζόντων τῇ μεγάλῃ ἁγιωσύνῃ αὐτοῦ καὶ τῶν ἱερωτάτων Ἀρχιερέων, τοῦ Ἐφέσου, ὑπερτίμου καὶ Ἐξάρχου πάσης Ἀσίας, Ματθαίου τοῦ Σάρδεων, ὑπερτίμου, ἐξάρχου Λυδίας καὶ προέδρου Μυτιλήνης, Γρηγορίου τοῦ Προύσης, ὑπερτίμου καὶ προέδρου Βιζύης, Νικολάου, τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν καὶ ὑπερτίμου, Μητροφάνους, τοῦ Πισιδίας καὶ ὑπερτίμου, Γρηγορίου, τοῦ Σερρῶν καὶ ὑπερτίμου, Μακαρίου, τοῦ Βρύσεως καὶ ὑπερτίμου, Γερασίμου, τοῦ Σουγδαίας, ὑπερτίμου καὶ προέδρου Λακεδαιμονίας, Λουκᾶ τοῦ Γαλίτζης καὶ ὑπερτίμου, τοῦ Προικοννήσου Μανουήλ, τοῦ Λοπαδίου καὶ προέδρου Γαρέλλης, Ἱεροθέου, καὶ τοῦ Ἀήμνου, Ἰακώβου, παρισταμένων καὶ θεοφιλεστάτων δεσποτικῶν ἀρχόντων†.

† Ὁ Ἱερώτατος μητροπολίτης Μηθύμνης καὶ ὑπέρτιμος, ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφὸς τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ συλλειτουργός, συνεδριάζων τῇ ἡμῶν μετριότητι προκαθημένῃ συνοδικῶς ἀναφορὰν ἐποιήσατο πολλάκις μετὰ περιπαθείας, ὡς οἱ μοναχοὶ τῆς τοῦ Καλέως σεβασμίας μονῆς κατέσχον καὶ ἰδιοποιήσαντο ἀπὸ τῶν ὑπὸ τὴν λαχοῦσαν αὐτὸν Ἐκκλησίαν μοναστηρίων μοναστήρια τέσσαρα, ἤγουν τὸ τοῦ ἁγίου Νι-

κολάου, τὸ τῆς Καλῆς Λαγκάδος, τὸ τῆς Ξηροκάστρου καὶ τὸ τοῦ Μυρσίνης, πορισάμενοι ἐκ ψευδοῦς ἀναφορᾶς ἐπ' αὐτῆς σεπτὸν χρυσόβουλλον τοῦ κρατίστου καὶ ἁγίου μου αὐτοκράτορος, πρὸ τούτου δὲ μεταχειρισάμενοι καὶ δύο τῶν αὐτοῦ κληρικῶν, τὸν σακελλάριον δηλονότι καὶ τὸν πρωτέκδικον, καὶ πείσαντες αὐτοὺς ὑποσχέσεί τισι, καὶ λαβόντες παρ' αὐτῶν ἐκδοτήριον γράμμα εἰς τὸ ῥηθὲν μοναστήριον τῆς Μυρσίνης, μὴ συνειδότος τούτου μηδὲ συμπράξαντος εἰς τὴν τοιαύτην ἔκδοσιν· ὡσαύτως ἀνήνεγκεν ὁ αὐτὸς ἱερώτατος ἀρχιερεὺς καὶ ὡς οἱ μοναχοὶ τῆς τῶν Ὁδηγῶν σεβασμίας μονῆς καὶ οἱ τῆς τοῦ κὺρ Ἀθανασίου κατέσχον καὶ αὐτοὶ παρὰ γνώμην καὶ ἔκδοσιν τούτου μοναστήρια ἕτερα, οἱ μὲν τῆς τῶν Ὁδηγῶν τὸ τοῦ Κρυοκόπου, οἱ δὲ τῆς τοῦ κυροῦ Ἀθανασίου τὸ τῆς ἁγίας Θεοφανοῦς, ὡσαύτως καὶ ὁ κὺρ Ζωσιμᾶς τὸ ἐντὸς τοῦ κάστρου τῶν ἁγίων Θεοδώρων μοναστήριον τῆς Ὁδηγητρίας καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτοῦ μοναστήριον τὸ ἐπιλεγόμενον τὸ Βοῦρκος, ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν ἁγίων Πέντε, καὶ τὸ ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ Κόρακος τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἔτι γε μὴν κατέσχε καὶ ἡ μονὴ τῆς Κεχαριτωμένης μοναστήριον τὸ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τὸ οὕτω πως ἐπιλεγόμενον τὸ Κρύον Νερὸν καὶ τὸ Κλημάτιον κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον, ἃ δὴ μοναστήρια καὶ ἀνακαλούμενος, ἅτε δὴ τρόπῳ παραλόγῳ καὶ ἀδίκῳ παρὰ τῶν εἰρημένων κατασχεθέντα, ἐδεήθη τῆς ἡμῶν μετριότητος· ἐπεὶ οὖν, ὡς εἴρηται, σεπτὸν τοῖς τοῦ Καλέως μοναχοῖς πρόσθη χρυσόβουλλον, δεῖν εἶναι συνοδικῶς ἔγνωμεν ἀκροάσασθαι καὶ αὐτῶν, εἴ τι προβαλέσθαι καὶ εἰπεῖν ἔχουσι δίκαιον. Διαμηνύεται τοιγαροῦν ὁ τὴν ἡγουμενίαν τῆς αὐτῆς σεβασμίας μονῆς ἐγκεχειρισμένος ἱερομόναχος Ἰλαρίων εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς ἱερὸν συνοδικὸν δικαστήριον ἀπαντῆσαι, εἰς ὃ δὴ καὶ ἀπαντήσαντος μετὰ καί τινων τῶν ἐν αὐτῇ μοναχῶν, ἐγεγόνει μὲν ἐξέτασις, καὶ ἀνεράνη, ὡς ἐκ ψευδοῦς αὐτῶν ἀναφορᾶς τὸ σεπτὸν χρυσόβουλλον ἐπορίσαντο ἐπὶ τοῖς ῥηθεῖσι μοναστηρίοις, ὑπερετέθη δὲ ὅμως τὰ τῆς ἀποφάσεως, ἕως δῆλα τὰ περὶ τούτου καὶ τῷ ἐκ Θεοῦ βασιλεῖ ποιήσωμεν· καὶ ἐπεὶ γεγονότος τούτου ἔνδοσις ἐκεῖθεν ἐγένετο διὰ μέσου τοῦ περιποθήτου γαμβροῦ τοῦ κρατίστου καὶ ἁγίου μου αὐτοκράτορος, τοῦ πανευγενεστάτου μεγάλου Δομεστίκου, ὥστε δικάσαι τὴν ὑπόθεσιν συνοδικῶς καὶ τὸ δόξαν κανονικῶς δίκαιον ἀποφήνασθαι, μετάκλητος καὶ αὖθις εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ῥηθεὶς καθηγούμενος τοῦ Καλέως ἐγένετο, καὶ ἐρωτηθέντος καὶ αὖθις καὶ μηδὲν ἕτερον εἰπεῖν ἢ δεῖξαι εἰς δικαίωσιν ἑαυτοῦ δίκαιον ἔχοντος, ἀλλ' ἢ τὸ σεπτὸν χρυσόβουλλον καὶ τὸ γράμμα τῶν κληρικῶν, συνδιασκεψαμένη τὰ περὶ τούτων ἡ μετριότης ἡμῶν τοῖς περὶ αὐτὴν ἱερωτάτοις ἀρχιερεῦσιν, ἐδικαίωσεν, ἵνα, ἐπεὶ παρὰ γνώμην καὶ ἔνδοσιν τοῦ τοπικοῦ ἀρχιερέως ἐπελάβοντο καὶ κατέσχον τὰ τοιαῦτα μοναστήρια οἱ τῆς τοῦ Καλέως μοναχοί, ἐπανέλθωσι καὶ αὖθις τῇ τῆς Μεθύμνης Ἐκκλησίᾳ κανονικῶς, καὶ κατέχωνται καὶ διεξάγωνται παρὰ τοῦ ἀρχιερέως κατὰ τὸ δίκαιον, ὅπερ ἔχει εἰς αὐτὰ ἐκ τῆς τῶν ἱερῶν κανόνων διαταγῆς, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἐπανέλθωσι ταύτῃ δὴ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὅσα οἵ τε τῆς τῶν Ὁδηγῶν, καὶ οἱ τῆς τοῦ κὺρ Ἀθανασίου καὶ οἱ τῆς Κεχαριτωμένης καὶ ὁ κὺρ Ζωσιμᾶς καὶ εἴ τις ἄλλος εὑρίσκεταί τι μοναστήριον κατέχων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας χωρὶς ἐκδόσεως ἀρχιερατικῆς, ἅτε δὴ τῶν ἱερῶν κανόνων μηδενὶ τῶν ἁπάντων παραχωρούντων δίχα τῆς τοῦ ἀρχιερέως θελήσεως καὶ ἐνδόσεως ὑποποιεῖσθαι ἑαυτῷ μοναστήριον· ὅθεν καὶ ὀφείλουσι τὸ ἀπὸ τοῦδε καὶ αὐτοὶ οἱ τῆς τοῦ Καλέως σεβασμίας μονῆς μοναχοὶ καὶ οἱ εἰρημένοι ἕτεροι μοναχοὶ τῶν διειλημμένων μονῶν καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ὑπεκστῆναι τῇ τῆς Μηθύμνης Ἐκκλησίᾳ τῶν κατεχομένων παρ' αὐτῶν, καθ' ὃν εἴρηται τρόπον, μοναστηρίων αὐτῆς καὶ ἀποσχέσθαι αὐτῶν τελέως, καὶ μηδαμῶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἀντιποιηθῆναι αὐτῶν, μὴ ἐν-

διδόντος μηδὲ ἐπιτρέποντος τοῦ τοπικοῦ ἀρχιερέως, ἐπιτίμιον γὰρ βαρύτατον συνοδικῶς ἐπανατεινόμεθα καὶ ἐπαπειλοῦμεν τῷ τολμήσοντι, ὁποῖος ἄρα καὶ εἴη, ἀντιποιηθῆναί τινος μοναστηρίου τῆς τοιαύτης Ἐκκλησίας ἐκτὸς γνώμης καὶ θελήσεως καὶ προτροπῆς τοῦ ἀρχιερατικῶς λαχόντος διεθύνειν τὰ κατ' αὐτήν· καὶ ὡς ἂν οὐδεὶς τῷ τοιούτῳ βάρει περιπέσῃ, παραινοῦμεν ἀποσχέσθαι τῶν μοναστηρίων τῶνδε τοὺς κατέχοντας αὐτά, ὡς εἴρηται, καὶ ἀνεμπόδιστον καὶ ἀνενόχλητον ἐπ' αὐτοῖς μένειν ἐᾶσαι τὸ μέρος τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας, οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ εἴ τινες εὑρίσκονται διὰ γραμμάτων ἀρχιερατικῶν κατέχοντές τινα μοναστήρια τῆς τοιαύτης Ἐκκλησίας, καὶ αὐτοὶ ὀφείλουσι προνοεῖσθαι προηγουμένως τῆς αὐτῶν συστάσεως, καὶ μὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον χωρεῖν ταῦτα τῇ ἑαυτῶν ἀμελείᾳ ἐᾶν, ἔπειτα ὑπείκειν καὶ εὐπειθεῖν καὶ ὑποτάσσεσθαι, ὡς προσῆκον, καὶ τῷ κατὰ τόπον ἀρχιερεῖ, καὶ ἐπ' οὐδενὶ τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ κανονικῶν δικαίων ἀδικεῖν τοῦτον, εἰ δ' οὖν, ἐξέσται αὐτῷ ἐξωθεῖν τούτους ἐκεῖθεν καὶ τῇ κατ' αὐτὸν Ἐκκλησίᾳ ἐπανασώζειν τὰ μοναστήρια ταῦτα· τοῦτο δὲ κρατεῖν βουλόμεθα καὶ ἐπὶ ταῖς λοιπαῖς Ἐκκλησίαις πρᾶγμα γὰρ ἐπιχωριάσαν ὁρῶμεν ταῖς Ἐκκλησίαις παράλογον καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐκτός, ἀφαιροῦνται γάρ τινα αὐτῶν μοναστήρια καὶ καρπίζονται ταῦτα δίχα γνώμης καὶ θελήσεως ἀρχιερατικῆς, ὅπερ καὶ ἐκ μέσου γενέσθαι τῶν δικαιοτάτων ἐστί· καὶ ταῦτα μὲν ὀφείλει πραχθῆναι κατὰ τὴν συνοδικὴν ταύτην καὶ ἡμετέραν διάγνωσιν· ἐπειδὴ δὲ ἔφθασαν καὶ οἱ εἰς τὸ Κρίτζος μοναχοί, καὶ κατέσχον παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἀρχιερέως ἕτερα μοναστήρια τρία, ἤγουν τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸ τοῦ Κεραμεῶνος καὶ τὸ τῶν ἁγίων Θεοδώρων, εἰς ὃ δὴ μοναστήριον τῶν ἁγίων Θεοδώρων ἐξ οἰκονομίας τῶν μοναχῶν τῶνδε προσῆλθε ὁρισμῷ βασιλικῷ γράμμα τούτου, καὶ ἐδεήθη καὶ περὶ αὐτῶν, εἶχε μὲν ἡ μετριότης ἡμῶν συνοδικῶς ἀπάρτι τοῦτον δικαιῶσαι καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐφ' ᾧ καὶ ταῦτα προσεπιλήψεται, ὑπερεθέμεθα δὲ τοῦτο, ἕως ὁ αὐτὸς ἱερώτατος μητροπολίτης Μηθύμνης ἀνενέγκῃ τὰ περὶ τούτου τῷ ἐκ Θεοῦ κρατίστῳ καὶ ἁγίῳ μου αὐτοκράτορι, καίπερ τούτου γενομένου ταχθῇ τις ἑτέρωθεν προμήθειαν τοῖς εἰς τὸ τοιοῦτον κάστρον μοναχοῖς, ἐκστῶσι καὶ αὐτοὶ τελέως τῶν τοιούτων μοναστηρίων, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀπέχωσιν ἀπ' αὐτῶν διὰ τὸ παραλόγως καὶ τὴν ἀρχὴν παρ' αὐτῶν τὰ τοιαῦτα μοναστήρια κατασχεθῆναι, πλὴν ἕως ἄν, ὅσον εἴρηται, γένηται, ὀφείλουσι πᾶν, ὅσον ἐνεργεῖν μέλλουσιν οἱ τοιοῦτοι μοναχοὶ εἰς ταῦτα, ἐνεργῶσι τοῦτο μετ' εἰδήσεως καὶ γνώμης τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἀποκομίζειν εἰδήσει καὶ αὐτοῦ ἐκεῖσε, ὅσον ἐκ τῆς αὐτῶν προσόδου ἀποκομίζειν μέλλουσι, τὸ δὲ περιττεῦον ὀφείλουσι καὶ αὐτὸ εἰδήσει τούτου καταναλίσκειν εἰς περιποίησιν καὶ σύστασιν καὶ βελτίωσιν τῶν μοναστηρίων τῶνδε· πρὸς τούτῳ μέντοι ὀφείλουσιν ἀποδιδόναι αὐτῷ καὶ τὰ κανονικῶς ἀνήκοντα τούτῳ δίκαια, τὴν ἀναφορὰν δηλαδὴ καὶ μνήμην τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τὴν τῶν ψυχῶν ἀνάκρισιν καὶ τὸ τεταγμένον κανονικόν, ὡσαύτως καὶ εἴ τι ἄλλο σύνηθες εἴη δίδοσθαι παρ' αὐτῶν τῷ μέρει τῆς Ἐκκλησίας, εἰδέναι ὀφείλοντες, ὡς εἴ τι τουτωνὶ τῶν δικαίων ἀποστερήσαιεν καὶ εἰ μὴ εὐπειθεῖεν καὶ ὑπείκειν τῷ κατὰ τόπον ἀρχιερεῖ, ἀφαιρεθήσονται τὰ μοναστήρια ταῦτα κατὰ λόγον τὸν δίκαιον, ἐπ' ἀδείας γὰρ ἕξει ὁ ἱερώτατος ὅ δε ἀρχιερεὺς τοιούτων αὐτῶν ὄντων κρατῆσαι καὶ αὐτὰ καὶ ἀπώσασθαι ἀπ' αὐτῶν τούτους, ὡς τοῖς ἱεροῖς κανόσι δοκεῖ, ταῦτα παρεκβληθέντα ἀπὸ τῶν ἡμερησίων συνοδικῶν παρασημειώσεων καὶ τῇ ὑπογραφῇ καὶ σφραγῖδι τοῦ τιμιωτάτου μεγάλου χαρτοφύλακος πιστωθέντα καὶ βεβαιωθέντα ἐπιδίδοται μηνὶ καὶ Ἰνδικτ. τοῖς ἀναγεγραμμένοις· ἔτους ,ϛωλθ'.†

Ο ΙΕΡΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΩΝ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΛΕΙΜΩΝΑΙΩΝ ΤΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΑΚΑΡΟΣ ΚΛΕΟΣ ΤΩΝ ΜΗΘΥΜΝΑΙΩΝ,
ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΟΙΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΕΙΚΟΝΑ ΒΡΙΘΟΥΣΑΝ ΧΑΡΙΤΕΣΣΙΝ ΚΑΙ ΘΕΙΑΝ ΑΝΑΠΛΗΣΙΝ.

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τὸ κέντρον τῆς νήσου Λέσβου, ὅπερ, ὡς Ποσειδωνίαν νύμφην, λούουσι τὰ διαυγῆ τοῦ Αἰγαίου ὕδατα, καὶ χαρακώνει πεδίον εὐρύστερνον, περιγράφει κυκλοτερὲς ἐμβαδόν. Σημεῖα δὲ τῆς περιφερείας ἔχει πρὸς ἀνατολὰς μὲν τὸν μυχὸν τοῦ Πυρραίου κόλπου μετὰ τῶν ἑσπερίων ἀκρωρειῶν τοῦ ὑπερκειμένου Ὀλύμπου[1], πρὸς βορρᾶν τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαϊκῆς πόλεως Ἀρίσβης[2], Παλαιοκάστρου νῦν, καὶ τὸν παρακείμενον αὐτῇ Λεπέτυμνον[3], ὄρος ὑψηλόν, πρὸς νότον τὰ ἐπὶ ἀπορρώγων βράχων ἐρυμνὰ ἴχνη ἀρχαίου πολίσματος, γνω-

---

1. Ὁ ὑψαύχην Ὄλυμπος, ὄρος τῆς Ἁγιάσσου λεγόμενος, παρεντίθεται μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων κόλπων τῆς Λέσβου, τῆς Καλλονῆς καὶ Γέρας (Ἱερᾶς), ἔχων ὕψος 3080 πόδας. Προέκτασις δέ τις ἀπὸ τούτου διὰ τοῦ Πυρραίου διερχομένη μυχοῦ καὶ διήκουσα εἰς τὸ Λεπέτυμνον τῶν Γελοίων, διαιρεῖ τὴν νῆσον εἰς ἀνατολικὸν καὶ δυτικὸν τμῆμα.

2. Ἡ Ἀρίσβη περὶ τὰ 20′ τῆς ὥρας ἀπέχουσα τοῦ κέντρου τῆς σημερινῆς Καλλονῆς, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς ὁποίας κεῖται, λόφος κυκλοτερής ἐστιν ὑψηλός, εἰς ἐπίπεδον μέσον ἔχων τὴν ἄκραν πόλιν ὑψηλοτέραν. Ὡς μόνα τῆς ἀρχαιότητος ἴχνη διασώζει Πελασγικὸν τεῖχος, διῆκον ἀπὸ τὰς βορείας ὑπωρείας καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐξ Ἀνατολῶν ῥέοντος χειμάρρου «Τσικνιᾶ» μέχρι τῶν ποδῶν τῆς Ἀκροπόλεως. Ταύτης τὰ ἡμικρημνισμένα τείχη, μεταγενέστερον πεποιημένα, εἰσὶ Βυζαντινῆς ἢ Ἐνετικῆς ἐποχῆς. Ἀξιοθέατοι δ' ἦσαν μέχρι τοῦ νῦν αἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἐν λόγῳ Ἀκροπόλεως ὑπόγειοι κτισταὶ δεξαμεναί, πρὸς ἄρδευσιν τοῦ φρουρίου χρήσιμαι, φαίνεται. Καλεῖται δὲ νῦν ἡ Ἀρίσβη «Παλαιόκαστρον», ὑπὸ δὲ τῶν Ὀθωμανῶν «Καλαί», ὅπερ εὑρηται γεγραμμένον «Καλλόνμα—Χησσὰρ καὶ Χησσὰρ—κιόϊ».

3. Τὸ Λεπέτυμνον, ὄρος καλούμενον τῶν Γελοίων, εἶναι τὸ ὑψηλότερον μετὰ τὸν Ὄλυμπον, ἔχον ὕψος 2750 πόδας. Σημειωτέον δ' ὅτι ἀμφοτέρων τῶν ὀρέων τούτων ἡ κορυφὴ ὀνομάζεται «Ὁ Ἅγιος Ἠλίας».

στοῦ ἡμῖν νῦν ὑπὸ τὸ ὕστερον ὄνομα «Ξηροκαστρινὴ»[4] καὶ πρὸς δυσμὰς βουνώδη σειράν, ἥτις ποῦ μὲν ταπεινῶς βαίνουσα, ποῦ δὲ λεκανοπέδια σχηματίζουσα, ποῦ δὲ συγκορυφουμένη καὶ ὑπὸ κοιλάδων καὶ χαραδρῶν διατεμνομένη, ἐξικνεῖται διολισθαίνουσα εἰς τὰ δυτικὰ τῆς νήσου μεσόγεια, ὧν δεσπόζει ὁ Ὄρδυμνος καὶ ὁ Λίβανος[5].

Καὶ πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ μὲν τοῦ πεδίου τούτου, τὸ ὁποῖον καλοῦσιν «ὁ Κάμπος τῆς Καλλονῆς»[6] ὑπάρχουσι νῦν ἑπτὰ χωρία,

---

4. Περὶ τὸν νοτιοδυτικὸν μυχὸν τοῦ κόλπου Καλλονῆς, μεταξὺ ταύτης καὶ Παρακοίλων, εἰς τοποθεσίαν καλουμένην «Τσόνιαν» [Κιώνια(;)] ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἄρχεται βραχώδης βουνὸς ἀπότομος καὶ ἀπόκρημνος, ἀνεπαισθήτως ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου ὑψούμενος καὶ ἀπολήγων εἰς ὡριαῖον πρὸς δυσμὰς μῆκος, ὅπου τελευτᾷ εἰς ὕψος. Ἐκ τούτου τοῦ μέρους, καὶ δὴ ἀπὸ βορρᾶ, ἡ ἄνοδος φύσει ἀδύνατος ἀποβαίνει διὰ τὸ κάθετον τῶν ἀπορρώγων βράχων, ὑψουμένων περὶ τὰ 250—300 μέτρα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ νότου δυσχερὴς ἡ ἀνάβασις, ἣν ἐπιτρέπει μόνον ἐξ ἀνατολῶν ἡ ἀπὸ τῆς παραλίας κλιμακηδὸν προβαίνουσα ἀνωφέρεια. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἐσχατιᾶς τῶν βράχων τούτων σώζονται τὰ ἐρείπια ἀρχαίου φρουρίου, ἔωθεν προστατευομένου, ὡς ἐπιβατοῦ, ὑπὸ Πελασγικοῦ τειχικωτάτου τείχους, ᾧ ἐπεκαθέσθη προσθήκη μεταγενεστέρα, καὶ ὁρῶνται εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν αἱ στῆλαι τῶν φρουριακῶν πυλῶν κτλ. Ἡ πόλις αὕτη ταυτῶν γινώσκεται ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ξηρόκαστρον», διὰ τὸ ἄνυδρον εἶναι, συνήθως δὲ «Ξηροκαστρινή», ὑπονοουμένης τῆς λέξεως «Παναγία». Ὅθεν ἡ ὕπαρξις ἐκκλησιδίου καὶ τὰ βυζαντινὰ ἐπισκευάσματα τοῦ τείχους ἀνάγονται βεβαίως εἰς τὸν μετὰ τὴν καταστροφήν της συνοικισμὸν αὖθις εἰς Μοναστήριον· καὶ τοῦτο δὲ ἐρειπωθὲν κατέλιπε τοῖς περὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν ἀσχολουμένοις τὰ προφανῆ ἴχνη «τῆς Μονῆς τοῦ Ξηροκάστρου».

5. Ὁ Ὄρδυμνος ἔχει ὕψος 1783 πόδας.

6. Κάμπος (Camps ἀντὶ πεδιάς, ὅπως καὶ φόρος forum ἀντὶ ἀγορά, ὡς μέχρι χθὲς ἐκαλεῖτο ἡ ἀγορὰ τῆς Ἀχυρῶνος. Καὶ ἐκ τῶν λειψάνων δὲ τῶν Λατινικῶν τούτων λέξεων, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς Ἱστορίας, τεκμαίρεταί τις, ὅτι κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ὅτε ἡ ἡγεμονία τῆς Λέσβου ἐδόθη προῖξ τοῖς Ἐνετοῖς, [ἐν ἔτει 1335 ὑπὸ τοῦ καταλαβόντος τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, ἐκδόντος εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Μαρίαν τῷ Φραγίσκῳ Γατελούζῳ καὶ προῖκα τὴν Λέσβον, ὅπου ἔσπευσαν νὰ φθάσωσιν οἱ νεόνυμφοι (Δούκας Βιβλ. ΙΒ'.)] ὑπῆρχε πόλις «Καλλονὴ» καλουμένη· ὅτι ἔκειτο εἰς τὴν ὁμώνυμον αὐτῇ πεδιάδα, τὴν καινῶς νῦν «Κάμπος Καλλονῆς» καλουμένην· καὶ ὅτι κατεστράφη αὕτη ὀλίγῳ πρὸ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἁλώσεως τῆς Μιτυλήνης. (Ἐάλω δὲ κατά τινα σημείωσιν ἐν ἀρχῇ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 204 χειρογράφου τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Λειμῶνος «περὶ ἁλώσεως πόλεων» ὑπὸ τοῦ κα-

μικρὸν ἀπ' ἀλλήλων διέχοντα, ἴδιον ἔχοντα ἕκαστον ὄνομα καὶ κοινὴν τὴν προσωνυμίαν «Καλλονή». Ταῦτα δ' εἰσίν: Ἀχυρὼν[7], *ἕδρα*

τακτητοῦ Μωάμεθ Β'. τὴν ιδ'. Σεπτεμβρίου ,ϛποα' ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἤτοι 14 Σεπτεμβρίου 1462.) Ἔτι δὲ πρὸς χωροῦντες τῶν συμπερασμάτων τούτων, τολμῶμεν νὰ γνωμοδοτήσωμεν ὅτι ἡ καταστραφεῖσα αὕτη πόλις Καλλονή, ἢ ἦτο, αὐτὴ αὕτη ἡ ἐν τοῖς πρόσθεν περιγραφεῖσα Ἀρίσβη, ἢ παρὰ πόδας καὶ περὶ αὐτὴν ἔκειτο.

Τὴν γνώμην δ' ἡμῶν ταύτην ἐνισχύουσι καὶ ὑποστηρίζουσι καὶ αἱ ἐφεξῆς ἱστορικαὶ μαρτυρίαι Βυζαντινῶν συγγραφέων: Α'.) ὅτι . . . τὰ πλοῖα τοῦ Γενουαίου Δομινίκου Κατάνη τῷ 1435 ἐτροποδότησαν καὶ ἐνίσχυσαν τὸ φρούριον τῆς Καλλονῆς. [5 πλοῖα ἔστειλεν ὁ Κατάνης εἰς τὸν Πυρραῖον κόλπον νὰ τροποδοτήσωσι τὸ φρούριον τῆς Καλλονῆς. (Νικηφόρος Γρηγορᾶς Βιβλ. ΙΑ'.]. Β'.) ὅτι, κατὰ τὸν Δούκαν, ἐπὶ Ἀμουράτου Β'. ὁ Ἔπαρχος Καλλιπόλεως Παιτόγλης ἢ Πάλδας, Βούλγαρρος ἐξωμότης, τῷ 1445 κατέστρεψεν ἄρδην τὴν Καλλονήν, πόλιν εὐδαίμονα καὶ μεγάλην τῆς Λέσβου, ἀπάγων ὡς πλείστους αἰχμαλώτους, αἰχμαλωτίσας ἄπειρον αἰχμαλωσίαν· καὶ Γ'.) ὅτι κατὰ τὸν Χαλκοκονδύλην, ἡ Καλλονὴ πόλις πολυάνθρωπος δεινῶς εἶχεν ἐρημωθῇ καὶ ἐξανδραποδισθῇ ὑπὸ τοῦ Παϊταογλοῦ ἢ Παιτόγλη. [Ἡ Καλλονὴ ἤρξατο συναικιζομένη κυρίως ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ΙΑ'. αἰῶνος. Ἐπὶ Ἀνδρονίκου Β'. καὶ Γ'. καὶ ὕστερον ἐθεωρεῖτο μία τῶν πλουσιωτέρων πόλεων τοῦ Κράτους· ἐπὶ δὲ τῆς κυριαρχίας τῶν Γενουαίων ἔλαβεν ὑπέροχον θέσιν ἐν τῇ ἐμπορικῇ κινήσει τῆς ὅλης Λέσβου.] Ἡ δὲ ἐν τοῖς ἐπισήμοις τουρκικοῖς ἐγγράφοις τῆς Μονῆς Λειμῶνος πολλαχοῦ ἀναφερομένη ὁμολογία περὶ χωρίου καλουμένου «Καλλόνια—Χησσὰρ καὶ Χησσὰρ-κιόϊ, ἤτοι φρούριον Καλλονῆς, ἐπιβεβαιοῦσα τὰς ἀνωτέρω τρεῖς πρώτας μαρτυρίας, πείθει συναμα περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς γνώμης, ἣν ἐξηνέγκαμεν.

7. Καθὼς εἶναι ἄγνωστος ἡ ἐτυμολογία καὶ παραγωγὴ τοῦ ὀνόματος τῶν περισσοτέρων χωρίων καὶ κωμοπόλεων τῆς Λέσβου, οὕτω καὶ ἡ τῆς Ἀχυρῶνος ἢ Ἀχυρώνας. Οἱ τυπικώτατοι τῶν γραμματικῶν ἐμμένοντες τῇ γραφῇ: «Ἀχυρών», ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἀχύρου, καὶ τούτοις συντάσσονται οἱ δυσμενῶς διακείμενοι καὶ οἱ θέλοντες διὰ τῆς χρήσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ χωρίου νὰ σκώψωσι καὶ καταφρονήσωσι τοὺς χωρικούς. Πιθανώτατον ὅτι οὕτως εἶναι τὸ ὀρθότερον νὰ λέγηται καὶ γράφηται ἡ Ἀχυρών, καὶ μάλιστα, ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο ἀντικαθίστα ποτὲ τὰς λεγομένας ἐπαύλεις τῆς πόλεως, ἥτις ἦτο ἡ Καλλονή, καὶ ἧς τινος οἱ κάτοικοι διασπαρέντες μετὰ τὴν καταστροφὴν κατῴκισαν μονίμως τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ ἐτήρησε τὸ ὄνομά του. Τῶν δὲ λογιωτάτων τινὲς ἄλλοθεν ἄλλοι προσπαθοῦσι νὰ ἐτυμολογήσωσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἱ μὲν μεταστρέφοντες εἰς τὸ: «Ἀρχιερὼν καὶ Ἀρχιερώναν», λέγοντες, ὅτι ἦν κατοικία τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ τοιαύτη γραφὴ θεᾶται ἔτι, οἱ δὲ εἰς τό: «Ἀχερὼν» ἐκ τοῦ Ἀχέρωνος δῆθεν, ἀνωνύμου ἄλλως χειμάρρου, ὅστις διὰ μέσου. αὐτῆς ῥεῖ, καὶ ἕτεροί τινες, οἱ ἀγχίνοες, εἰς τό: «Ἀχαιρώνη», ἐκ τοῦ ἄχος καὶ αἴρω παράγοντες. Συνήθως

τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Μηθύμνης καὶ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως τοῦ δήμου Καλλονῆς. Κεράμιον, Παπιανὰ (Χριστιανικά), Δάφια (Χριστιανικὸν καὶ Ὀθωμανικόν), Ἀργειανά, Τζουμααλῆ καὶ Σουμούρια (Τουρκικά). Εἰς δὲ τοὺς πρόποδας τῆς ρηθείσης ὀροσειρᾶς, τῷ ἐξ ἀνατολῶν προσιόντι, ἀριστερᾷ μὲν κεῖται ἡ κώμη Δαφίων, δεξιᾷ δέ, ἐπὶ διακλαδώσεως αὐτῆς, τὰ ἐρείπια τοῦ «Φάραγγος»[8]. Οὐ μακρὰν δὲ παρ' ἑκατέραν τούτων εὑρίσκονται αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου

δὲ οἱ πολλοὶ γράφουσιν «Ἀχερώνη». Οἱ τελευταῖοι οὗτοι οὐδόλως παράδοξον νὰ ἔχωσι καὶ ἐν μέρει δίκαιον. Ἀχερωΐδα καλεῖ ὁ Ὅμηρος τόπον παραποτάμιον ἢ καὶ λευκοφόρον (καβακῶνα). Ἡ δὲ Ἀχυρών, ἣν διαρρέουσι καὶ περιβρέχουσι πολλοὶ χείμαρροι, πιθανὸν νὰ ἦτό ποτε, ὡς καὶ νῦν, καταφύτος ἐκ λευκῶν καὶ νὰ ἐκαλεῖτο ἀρχαϊκῶς Ἀχερωΐς, ἡ δὲ παραφθορὰ τῆς λέξεως νὰ μετεσχημάτισε τά: Ἀχερῶν, Ἀχερώνη.

8. Ἔδει νὰ μνημονεύσωμεν τῆς κώμης ταύτης· πρῶτον μὲν διότι ἐστὶν ἡ γενέτειρα πατρὶς τοῦ ἁειδίμου καὶ ἀγλαοῦ τέκνου αὐτῆς, τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου Μηθύμνης· καὶ δεύτερον διὰ τὸν λόγον ὅτι θὰ εἰδίδοτο ἡμῖν ἀφορμὴ ν' ἀναφέρωμεν καὶ ἄλλας τινὰς κώμας ἢ χωρία, αἵτινες ἐν Καλλονῇ καὶ περὶ τὰς Μονὰς τοῦ Λειμῶνος κείμεναι, κατεστράφησαν ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἠρημώθησαν κατὰ τὸν ΙΕ' καὶ ΙΣΤ'. αἰῶνα, καὶ ὧν τὰ ὀνόματα, ἐν ἐπισήμοις ἐγγράφοις σωζόμενα, διεφύλαξαν ἡμῖν τὰ διὰ τὴν Λεσβιακὴν τοπογραφίαν πολύτιμα ἀρχεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λειμῶνος. Τὰ δὲ ἐν λόγῳ χωρία εἶναι α') ὁ Φάραγξ ἢ Φάρυγξ ὑπὸ Ὀθωμανῶν καὶ Χριστιανῶν μέχρι τοῦ Ὀθωμανικοῦ Ἐγείρας ἔτους 1073, ἤτοι ἕως τοῦ 1662 κατοικούμενος, ἠρημώθη βραδύτερον καθ' ὁλοκληρίαν· β') ἡ Ἀρίσβη ἢ Παλαιόκαστρον, ὡς ἐκ τοῖς ἔμπροσθεν περιεγράφη, φαίνεται κατῳκημένον ὡς χωρίον μέχρι τοῦ 1015, ἤτοι μέχρι τοῦ 1606. γ') τὸ Ξηρόκαστρον, ἐπίσης περιγραφέν, ἐσώζετο ὡς Μονὴ κατὰ τὸ ἔτος 1331. δ') Οἱ Ἅγιοι Θεόδωροι ὑφίσταντο μέχρι τοῦ 964=1556. ε') τὸ χωρίον Ἡρακλῆ μέχρι τοῦ 1009=1600. ς') ὁ Ἀμπελιώτης μέχρι τοῦ 1016=1607. ζ') τὰ Τριάντα (τριάκοντα κατὰ παράδοσιν χωρία, κατ' ἄλλους δὲ ἐκκλησίαι, ὧν ὀκτὼ ἤδη τὰ ἐρείπια παρ' ἄλληλα φαίνονται) μέχρι τοῦ 1022=1613. η') Τὸ χωρίον Φκόλια (εὐκολία(;) μέχρι τοῦ 987=1578. θ') ὁ Ἅγιος Λέτης (Λεόντιος) μέχρι τοῦ 947=1540. ι') τὸ χωρίον Ἐρθάδα, οὗ ἡ ἐκκλησία Ἅγιος Κωνσταντῖνος μέχρι τοῦ 954=1547. ια') ἡ Γέρνα μέχρι τοῦ 1000=1591. ιβ') ἡ Σουμούρια, οἰκουμένη καὶ νῦν ὑπὸ Ὀθωμανῶν, κατῳκεῖτο ὑπὸ Χριστιανῶν μέχρι τοῦ 1063=1652. ιγ') ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς (Ἁγιοσμα ἢ Τζουμααλῆ), οἰκούμενον ἐπίσης ὑπὸ Ὀθωμανῶν, κατῳκεῖτο καὶ ὑπὸ Χριστιανῶν μέχρι τοῦ 988=1580. ιδ'.) τὸ χωρίον Περασιὰ μέχρι τοῦ 954=1547. ιε') ἡ Κλοπεδή, χωρίον, νῦν δὲ Μετόχιον. ις') τὸ χωρίον καὶ Μονὴ Ἅγιοι Ἀπόστολοι. ιζ') τὸ χωρίον καὶ θέσις Χλιόν. ιη') τὸ χωρίον, Μονὴ καὶ θέσις «Ἅγιος Κωνσταντῖνος». ιθ') τὸ χωρίον Σαλαμάνδρα. κ') Θολώνεια. κα') Ἅγιος Σύλλας καὶ κβ') Λειθάδια, χωρίον καὶ θέσις, νῦν· Παναγιούδα, χωρίον, 1492.

Ἰγνατίου Μηθύμνης, αἱ ἄλλως λεγόμεναι «τὰ Μοναστήρια τοῦ Λειμῶνος». Εἰσὶ δὲ ταῦτα τὸ μὲν γυναικεῖον, καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι «τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου», ἐπιλέγεται δὲ τῆς «Μυρσινιωτίσσης», τὸ δὲ ἀνδρῶον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι «τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν» ἐπωνυμεῖται τοῦ «Λειμῶνος».

Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα, ὅτι τῇ Μονῇ τοῦ Λειμῶνος ὑπόκειντα[1] ὡς ἐξαρτήματα δύο μεγάλα Μετόχια, τὸ μὲν παρ' αὐτὴν καὶ ἐν Καλλονῇ, λεγόμενον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, τὸ δὲ παρὰ τὴν Ἁγίαν Παρασκευήν, «τῶν Ταξιαρχῶν» καλούμενον καὶ προσωνυμούμενον «Κλοπεδή». Τρίτον δὲ τὸ ἐν τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Προικοννήσου Μετόχιον «Ἁλώνας» λεγόμενον[9]. Τέταρτον Μετόχιον ἐκέκτητο ἡ Μονὴ ἐν Κυδωνίαις (Ἀϊβαλῆ), ὡς ἐξ ἐγγράφου τῶν ἐκεῖσε ἐπιστατούντων μοναχῶν τοῦ Λειμῶνος πρὸς τὸν Ἡγούμενον αὐτοῦ ἐν ἔτει 1803, Ὀκτωβρίου 12, καταφαίνεται. Πέμπτον Μετόχιον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Νήσου παρὰ τὴν συνοικίαν «τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων» εἶχεν, ὡς ἔγγραφον φέρον χρονολογίαν 1782 μαρτυρεῖ, καὶ τρία μονύδρια, τὸ μὲν παρὰ τὴν Ἀνεμώτιαν, ἔχον ναὸν τὰ «Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου», τὸ δὲ παρὰ τὴν Πτερούντα ἐπὶ τοῦ ὄρους «Λιβάνου», τιμώ-

---

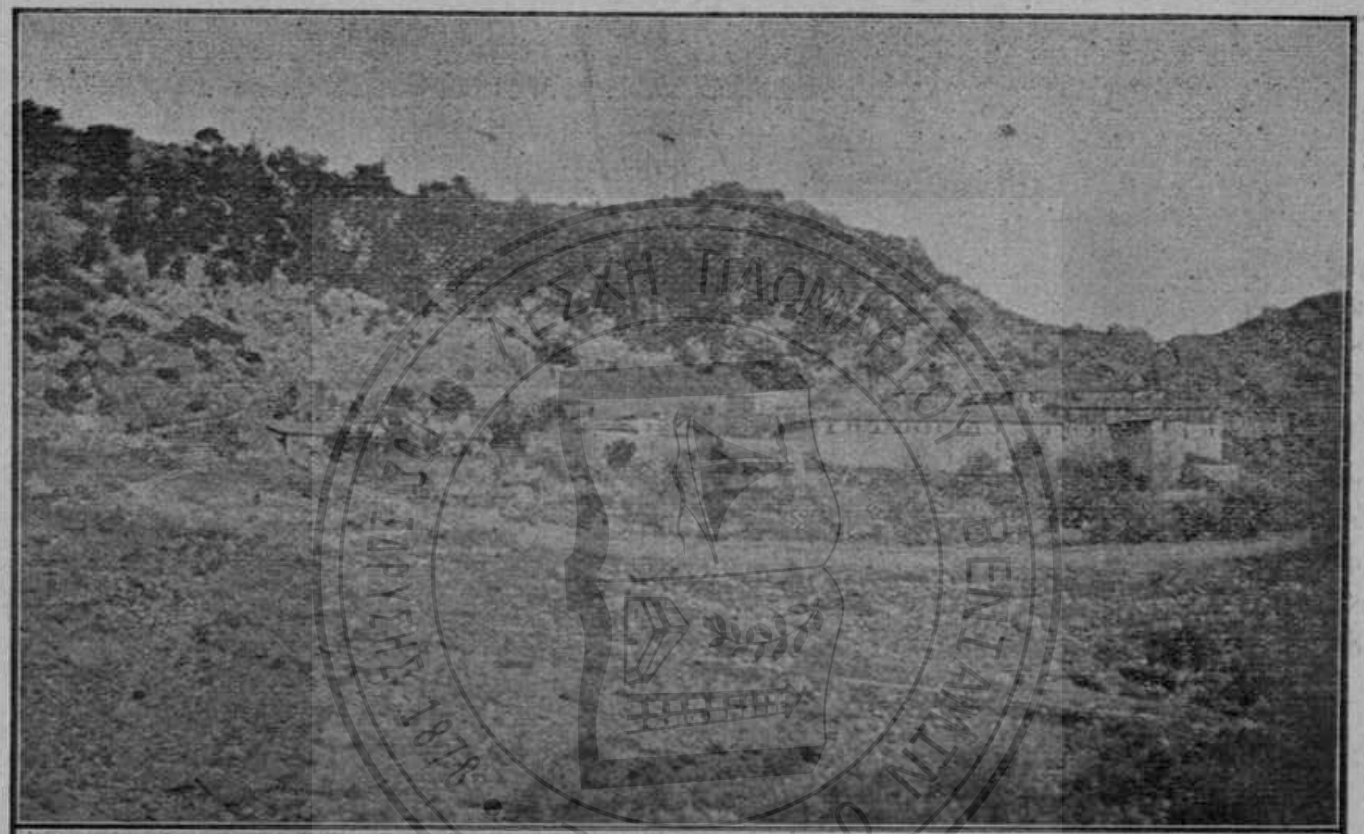
9. Τῷ 1150 (1740) ὁ διὰ Βερατίου Αὐτοκρατορικοῦ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Λειμῶνος Γρηγόριος ἐζήτησατο ν' ἀπαγορευθῶσι καὶ ἐμποδισθῶσιν αἱ κατ' αὐτοῦ βιαιοπραγίαι τῶν κατοίκων Ἁλώνας τοῦ Μαρμαρᾶ διὰ τὰ ἐκεῖ κτήματα τοῦ Μετοχίου, οὗ τὰ εἰσοδήματα διαρπάζουσιν, ὡς καὶ ἡ ἐπέμβασις τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἐπιτρόπου ζητοῦντος αὐθαιρέτως νὰ παύσῃ αὐτὸν τῆς διαχειρίσεως καὶ ἐπιστασίας τοῦ Μετοχίου, ὅστις καὶ τὴν κατοικίαν του κατὰ τὸ 1140 (1730) ἐπὶ σκοπῷ φόνου παρεβίασε. Τῷ δὲ 1195 (1780) ἐξεδόθη φερμάνιον τῷ δι' Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος διωρισμένῳ προϊσταμένῳ τῆς Μονῆς Λειμῶνος Καλλινίκῳ κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Μαρμαρᾶ ἐν Ἁλώνᾳ κατοικοῦντος, ὅπως παύσῃ ζητῶν κατ' ἔτος 60 γρόσια ἀπὸ τὰ ἐν τῇ νήσῳ Μαρμαρᾶ ἀφιερώματα τῆς Μονῆς Λειμῶνος καὶ διαταχθῇ νὰ μὴ παρακούῃ εἰς τὴν καὶ προλαβόντως ἐκδοθεῖσαν ἱερὰν διαταγὴν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Τελευταῖον τῷ 1226 (1810) ὁ Πατριάρχης συνοδικῶς ἐζήτησε νὰ διαταχθῇ νὰ παύῃ ἐπεμβαίνων ὁ Μητροπολίτης Μαρμαρᾶ, καὶ ἄλλοι εἰς τοὺς κήπους, ἀμπελῶνας καὶ γαίας τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Ἁλώνᾳ Πατριαρχικοῦ Μετοχίου, τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἐν Μιτυλήνῃ Μονὴν τοῦ Λειμῶνος· τὸ ἄνω Μετόχιον μετὰ τῶν κτημάτων του παρεχωρήθη ὑπὸ τῶν πατέρων τῇ Κοινότητι Ἁλώνας, ἵνα ὡς σχολὴ χρησιμεύσῃ, μὴ τοιαύτης ὑπαρχούσης. Ὅρα Μανουὴλ Ἰ. Γεδεὼν «Προικόννησος» ἐν Κων]πόλει 1895.

μενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ «Ἁγίου Ἀντωνίου» καὶ ἐπικαλούμενον «Καλάμη»[10], *καὶ τρίτον, ἤδη καθ' ὁλοκληρίαν ἠρειπωμένον, τὸ ἐν τῇ πεδιάδι Καλλονῆς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τοῦ «Ἁγίου Γεωργίου» λεγόμενον καὶ ἐπικαλούμενον «Παρασίγιον*[11]*».*

---

10. Τὸ Μονύδριον τοῦτο, ὅπερ ρητῶς καὶ κατηγορηματικώτατα λέγει ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ, «ὅτι ἠγόρασαν ὁμοῦ οἱ ἀδελφοί,» κατέχουσι σήμερον καὶ ἐξουσιάζουσιν οἱ Βατοπαίδιοι... Τὰ κατὰ δὲ τὸ Μονύδριον τοῦτο ἐν συνόψει ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: Ἰδιοκτήτης τῆς Μονῆς τοῦ Καλαμίου ἦν ὁ παπᾶ Ἰωνᾶς, ἧς τὰ κτήματα κατέχει περιελθόντα αὐτῷ ἐκ τοῦ πάππου του τῷ 897 (1492). Καὶ τῷ μὲν 983 (1575) αἱ μοναχαὶ ἐνήργησαν τὴν ἐπισκευὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν κελλίων τῆς Μονῆς αὐτῶν τοῦ «Ἁγίου Βλασίου», ἀρχομένου τοῦ μηνὸς Ρετζὲπ τοῦ 987 (κατὰ μῆνα Ἰούλιον 1579)· ἐπωλήθη ἡ ἰδιοκτησία τοῦ Καλαμίου τοῖς μοναχοῖς τοῦ Λειμῶνος ἀντὶ 15000 ἀσπρων, δημοπρατηθεῖσα καὶ κατακυρωθεῖσα ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν. Ἦσαν δὲ δέκα δωμάτια πέριξ τοῦ Μοναστηρίου Καλάμι, τοῦ κειμένου ἐν τῷ χωρίῳ Ἀγρίδια, ἡ Χύδαιρα 30 κυψέλαι μελισσῶν, εἷς ἀγρὸς δέκα κοιλῶν, εἷς κῆπος μὲ καστανέας καὶ λοιπὰ δένδρα, δύο ἡμερομισθίων ἄμπελος, πάντα εὑρισκόμενα ὁμοῦ ἐντὸς περιοχῆς τετειχισμένης, μὲ μίαν βρύσιν ὕδατος. Ἐπίσης ἐν τῇ περιφερείᾳ Πτεροῦντος εἷς ἀλευρόμυλος καὶ 30 ἐλαιόδενδρα. Ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀγρίδια περὶ τὴν Μονὴν Ἡράτειαν ἓξ δωμάτια μὲ τριῶν στρεμμάτων κῆπον, πέριξ ἔχοντα καρυὰς καὶ ἄλλα ὀπωροφόρα δένδρα καὶ βρύσιν, καὶ ταῦτα ἐν περιοχῇ τετειχισμένῃ. Ἐπίσης ἐν τῷ χωρίῳ Τσίθρα δέκα κοιλῶν χωράφιον. Ἐν ἔτει δὲ 993 (1585) φθίνοντος Τζεμαζῆ-οὐλ-ἐβὲλ (κατὰ Μάϊον) ὁ Χουσεὶν τσελεμπῆς, αὐτοκρατορικὸς φορολήπτης τοῦ Μουκατάα τοῦ διαμερίσματος τῶν δύο ἀλωνιῶν παλαιᾶς καὶ νέας τῆς Μιτυλήνης, ἐνήγαγε τοὺς μοναχοὺς Καλαμίου, ἐξαιτούμενος νὰ καταγραφῇ καὶ διατεθῇ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἡ Μονὴ αὕτη καὶ τὰ κτήματά της, διὰ τὸν λόγον ὅτι, ἀποθανόντος τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης Ἰγνατίου, διαταχθείσης δὲ δι' Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος τῆς καταγραφῆς καὶ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου διαθέσεως τῶν περιουσιῶν τῶν ἐν Μιτυλήνῃ Μοναστηρίων, ἐξηγόρασε μὲν τότε καὶ πάλιν τὰ κτήματα τῆς εἰρημένης Μονῆς ὁ Μεθόδιος, ὁ υἱὸς τοῦ Μητροπολίτου, ἀλλ' ἀποθανόντος καὶ αὐτοῦ ἄνευ κληρονόμων, ἡ περιουσία ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον. Ἀπαντήσαντες δὲ οἱ μοναχοὶ ὅτι συμφώνως τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ Κτηματολογίου τῆς Νομαρχίας ἐν ἔτει 987 ἀρχομένου Ρετζὲπ (1579 Ἰούλιον), ἡ Μονὴ καὶ τὰ κτήματά της, ὅσον καὶ ἄλλαι Μοναί, ἐξηγοράσθησαν ὑπὸ τῶν μοναχῶν τοῦ Λειμῶνος, ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης.

11. Τοῦτο ὁ Ρηγόπουλος καὶ εἶτα Γαβριὴλ μοναχὸς (ὅστις ὀφείλει εἰς ἓν τεῦχός του χειρόγραφον ὅτι ἔγραφεν ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Παρασιγίου

Η ΕΝ ΛΕΣΒΩ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΜΥΡΣΙΝΙΟΤΙΣΣΗΣ

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΗΣ

ΜΥΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ἡ Μονὴ αὕτη τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» καὶ ἐπωνυμουμένη τῆς «Μυρσινιωτίσσης», ἕνεκεν τῆς περὶ αὐτὴν ὑπὸ μυρσινῶν καταφύτου κοιλάδος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα,

---

τὸ μοναχικὸν ἀσπασθεὶς σχῆμα) ἀφιέρωσε τῷ 1578 εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Λειμῶνος. Ὁ δὲ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας, ᾧ τὰ ἀφιερωτήρια ἀνηνέχθησαν γράμματα, γράφει τῷ Μητροπολίτῃ Μηθύμνης, ἵνα τὸ Παρασίγιον ἦ Μετόχιον τοῦ Λειμῶνος. Ζαννέτος δὲ ὁ υἱὸς τοῦ ἀφιερωτοῦ, μεταμεληθεὶς ὕστερον καὶ θέλων ν' ἀνατρέψῃ τὰς διαθέσεις τοῦ πατρός, ἃς μετ' ἐκείνου προσυπέγραψε καὶ ἀνεγνώρισεν, ἀφιεροῖ αὐτὸ εἰς τὸ ἅγιον ὄρος τοῦ Σινᾶ. Ἀλλὰ τότε καὶ τῶν μοναχῶν τοῦ Λειμῶνος ἀναφερθέντων τῇ Ἐκκλησίᾳ κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1596, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Γαβριὴλ μετὰ τῶν Συνοδικῶν, οἷς συγκατηριθμεῖτο καὶ ὁ Μηθύμνης Ραφαήλ, ἐπεδίκασεν αὐτὸ τῷ Λειμῶνι. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μητροπολῖται Μηθύμνης ἠξίουν καὶ ἐζήτουν ἔχειν τὴν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, οἱ μοναχοὶ κἀτοῦσι καὶ λαμβάνουσι Σιγίλλιον, ὅτι, τοῦ Παρασιγίου ἀφιερώματος ὄντος τοῦ Λειμῶνος, οὐδεὶς τῶν τοπικῶν Ἀρχιερέων δύναται ἀντιποιεῖσθαι καὶ λαμβάνειν τὴν ἑορτὴν καὶ εἴ τινα αὐτοῦ πρόσοδον. Τῷ δὲ 1606, Νοεμβρίου 9, Ραφαὴλ Κωνσταντινουπόλεως τοῖς μοναχοῖς Λειμῶνος καὶ Παρασιγίου, ἐπιδείξασιν αὐτῷ ἐν μεμβράναις Σιγίλλια Ἱερεμίου τοῦ Γέροντος Κωνσταντινουπόλεως, Σιλβίστρου Ἀλεξανδρείας καὶ Ἰωακεὶμ Ἀντιοχείας, ἐπιβεβαιοῖ διὰ Σιγιλλίου, ἵνα ὁ Λειμὼν μετὰ τοῦ Παρασιγίου ὦσι Πατριαρχικὰ Σταυροπήγια ἐλεύθερα καὶ ἀκαταπάτητα. Τῷ 1632, Δεκεμβρίου 24, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Κύριλλος γράφει ἐντελλόμενος τῷ Μηθύμνης, ὅτι, αἰδῶν παλαιγενῆ τοῦ Ἱερεμίου γράμματα», τὸ Παρασίγιον ἀνήκει τῷ Λειμῶνι· εἰ δέ τινες διεκδικοῦσιν αὐτὸ καὶ ἐξουσιάσαι ζητοῦσιν, ἀφωρισμένοι ἔστωσαν. Τῷ 1652, Φεβρουαρίου 5, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωαννίκιος ἐπικυροῖ τὰ τῶν πρώην Πατριαρχῶν περὶ τοῦ Παρασιγίου, σωζομένου μέχρι τοῦ 1083=1672, ὅτε καὶ ἐπεσκευάσθησαν οἱ τοῖχοι, αἱ κέραμοι καὶ ἡ θύρα αὐτοῦ.

κεῖται ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς κλιτύος τοῦ βουνοῦ «Δρακοντίτσι»[1] παρὰ τὸν Φάραγγα, ἔχουσα ὑπεράνω αὐτῆς πιτυοφόρους ἀειθαλεῖς λοφίσκους, ἔμπροσθέν της κατάφυτον ἀναπεπταμένον τὸ ζείδωρον πεδίον τῆς Καλλονῆς, πρὸ τῶν ὀμμάτων της εὐρεῖαν ἐκτεινομένην τὴν κυανόχρουν θάλασσαν, καὶ ὑπὸ τὰ αἰώνια κράσπεδά της ρέοντα τὸν γηραιὸν χείμαρρον «Ἀλευροπόταμον», βρύοντα μυρσίνης, σχοίνου, πικροδάφνης μετὰ κοτίνου, τῶν συμβόλων τῆς δόξης καὶ ἀρετῆς, δι' ὧν καταστέφονται καὶ καλλύνονται τὰ ἐπὶ γῆς μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ ἀσκητικὸς βίος ἀσπίλου καὶ ἀμώμου παρθένου, νύμφης δοθείσης εἰς τὸν Νυμφίον καὶ Κύριον τῆς δόξης. Οὕτω κειμένη ἡ Μονὴ τῆς Παναγίας Μυρσινιωτίσσης, ἀπέχει ἀπὸ τῆς ἀνδρῴας τοῦ Λειμῶνος περὶ τὰ 45 λεπτὰ τῆς ὥρας, περὶ τὰ 30 ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως Καλλονῆς καὶ τῆς θέσεως τοῦ Φάρυγγος, καὶ περὶ τὰ 15′ ἀπὸ τῆς κώμης Δαφίων.

---

1. Πανθομολογουμένως ἀκράτητος τυγχάνει ἡ χρῆσις τῆς συλλαβῆς *τσι* ἐν τῇ διαλεκτικῇ ἁπάντων σχεδὸν τῶν Λεσβίων, οὐ μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ ἀείποτε ἐν τῷ συμπλεκτικῷ συνδέσμῳ *και*, ἀλλὰ καὶ ἐν τέλει πολλάκις τῶν λέξεων. Οὕτω λέγεται *τσιρὶτς*=Κύριος, (ἐπὶ τῆς σημασίας μάλιστα πατήρ, γονεύς), *Γιαννάτς*=Γιαννάκης (Ἰωάννης), *μανὶτς*=λαβίς, ἐπιμάνικον καὶ *μανίτσα* ἢ καὶ *τσαρὰ*=προμήτωρ, ἀρχοντὶτς=ἄρχων, ἄρχοντας ἢ ἀρχοντίδης, ὅπως καὶ *Δρακοντὶτς*=δράκων, δράκοντας ἢ δρακοντίδης. Τοὐναντίον οἱ ἀδελφοὶ Πλωμαρῖται κυρίως ἐν τῷ ἀνάπαλιν πλεονάζουσι, λέγοντες καὶ τὸ ΤΑΙ, ΚΑΙ καὶ τὸ ΤΙ, ΚΙ ἔν τε τῇ ἀρχῇ καὶ τῷ τέλει· οἷον προφέρουσι *κηρὶ*=κηρός, *κυρὶ*=τυρός, *πικὶ*=πιτσὶ (δέρμα), *πικέτα*=πιτσέτα (χειρὶς) κτλ. Ἀφειδεστάτη ὡσαύτως τυγχάνει ἡ δυσ—ευφωνητική, ἐκθλιπτικὴ παρὰ τοῖς Λεσβίοις. Λέγομεν π. χ. τό: *ςτς λα(μ)π τς μύλοι*= εἰς τοὺς Λάμπου τοὺς μύλους. Περὶ δὲ τῆς ὑποκειμένης λέξεως «Δρακοντίτς» σημειοῦμεν αὐτοβούλως μὲν ὅτι κυρίαρχος αὐτοῦ ἦν ἴσως υἱὸς ἢ ἀπόγονός τινος, Δράκοντος καλουμένου· ἐξ ὑπακοῆς δέ, ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, οὕτω κληθέντι, πλεονάζει τὸ εἶδος τοῦ ἑρπετοῦ δράκοντος. Ἀμφοτέρας πλὴν τὰς ὑποθέσεις ὑπὸ βάσανον καὶ κρίσιν τίθεμεν τῶν ἐχεφρόνων ἐξερευνητῶν τῶν πραγμάτων.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΥΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΗΣ ΜΥΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας ἡ Μονὴ προϋπῆρχε Σταυροπήγιον Μοναστήριον[1], ὅπερ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον, ἐπὶ τῆς ἁλώσεως πιθανόν, εἶχεν ἐρημωθῇ, ἢ μᾶλλον ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τῶν οἰκετῶν του, σωθέντος καὶ διαφυλαχθέντος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ αὐτῆς μετά τινων τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἀνηκόντων αὐτῷ κινητῶν καὶ ἀκινήτων πραγμάτων. Τὸν ναὸν δὲ τοῦτον ἡ τοῦ πρώην Οἰκονόμου Μηθύμνης παπᾶ κὺρ Ξενητοῦ γυνὴ ἠγόρασε παρὰ τῆς ἐξουσίας καὶ ἔλαβε πᾶσαν ἄδειαν παρὰ τοῦ ἁγιωτάτου κυροῦ Συμεὼν Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (1470—1474), ἵνα διορίζῃ ἐν αὐτῷ ἱερέα, ὅντινα θέλει, καὶ ἄνευ τῆς κυριαρχικῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης. Τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ τὸ ἑπόμενον ἐξαρχικὸν γράμμα τοῦ Μητροπολίτου Ἐφέσου ἐν ἔτει 1487 λέγον: «Ἐπειδὴ Πατριαρχικῷ τιμίῳ γράμματι τοῦ ἁγιωτάτου κυροῦ Συμεὼν ἐκείνου ἔλαβε πᾶσαν ἄδειαν ἡ τοῦ πρώην Οἰκονόμου Μηθύμνης παπᾶ κὺρ Ξενητοῦ γυνή, ἵνα εἰσάγῃ ἱερέα ὅντινα βούλεται εἰς τὸν ἱερὸν ναόν, ὅντινα ἠγόρασε παρὰ τῆς ἐξουσίας τῶν νῦν κατακυριευόντων τῆς νήσου Μιτυλήνης, μὴ ἔχοντος ἄδειαν τοῦ ἱερωτάτου Μητροπολίτου Μηθύμνης ἐξουσιάζειν τοῦ τοιούτου ναοῦ, ἤ τι τῶν αὐτῷ προσόντων λαμβάνειν ἐξουσιαστικῶς, εἰ μὴ μόνον ἔχειν τὸ ἑαυτοῦ μνημόσυνον ἐν τῷ τοιούτῳ ναῷ καὶ τὸ σύνηθες κανονικὸν δέχεσθαι παρὰ τοῦ τοιούτου ἱερέως. Ταῦτα ἐπεὶ οὕτω καὶ δίκαιόν ἐστι καὶ πατριαρχικῇ, ὡς εἴρηται, τιμίᾳ γραφῇ διεκρίθη, καὶ ἡμεῖς ἐπιταγῇ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐνταῦθα παραγεγονότες εἰς πολλῶν τοιούτων ἀνα-

---

1. Εἰς τὸ ἐξαρχικὸν τοῦ 1487 ἡ Μονὴ αὕτη ἀναφέρεται ὡς Σταυροπήγιον· ἀλλὰ λόγῳ τίτλων κυριότητος κτῆμα τῆς συζύγου τοῦ ἱερέως Ξενητοῦ.

θεώρησιν, ἤδη διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν τῆς δε βεβαιωτικῆς γραφῆς ἀποφαινόμεθα, ἵνα τὸ εἰρημένον τίμιον πατριαρχικὸν γράμμα τὸ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τοιούτου ναοῦ προβὰν πρὸ καιροῦ ἱκανοῦ ἔχῃ τὸ στέργον, τὸ βέβαιόν τε καὶ ἀκατάλυτον. Καὶ δεσπόζῃ μὲν τοῦ τοιούτου ἱεροῦ ναοῦ ἡ εἰρημένη γυνή, ὡς κτητορικὸν ἢ μᾶλλον ἀγορασίας ἔχουσα δίκαιον, ὅν τινα δὲ τῶν ἱερέων ἐθελήσει ἵνα εἰσάγῃ προστελεῖν ἐν τούτῳ τὴν θείαν μυσταγωγίαν, μὴ ἔχοντος ἄδειαν τοῦ κατὰ καιροὺς τῆς Μηθύμνης ἀρχιερατεύοντος διενόχλησίν τινα ποιῆσαι ἐν ἐτούτῳ τῷ ναῷ, μήτε πρὸς τὴν εἰρημένην σύμβιον τοῦ ἱερέως κυροῦ Ξενητοῦ, μήτε πρὸς τὸν μέλλοντα ἐκεῖσε ἱερουργεῖν, εἰ μὴ μόνον, ὡς εἴρηται, λαμβάνῃ ἐκεῖθεν τὸ σύνηθες ἱερεῦσι κανονικὸν καὶ τὸ ἑαυτοῦ μνημόσυνον. Ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν βεβαιωτήριον γράμμα καὶ ἐπεδόθη τῇ εἰρημένῃ χρησιμωτάτῃ γυναικί. Ἐν ἔτει ,ϛῃϛ΄, Ὀκτωβρίου ιθ΄.

† Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἐφέσου καὶ πάσης Ἀσίας καὶ Ἔξαρχος καθολικὸς πάσης νήσου Μιτυλήνης Δανιήλ[2].

Τὸν μνησθέντα ναὸν τοῦτον τῆς Μυρσινιωτίσσης ὁ ἱερεὺς Μανουὴλ Ἀγαλλιανὸς καὶ Οἰκονόμος Μηθύμνης, εἰς τὴν ἐξουσίαν του ὁποίου περιῆλθε τὴν 25 Μαρτίου 1527, ἀφιεροῖ καὶ παραδίδει εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰγνάτιον ἱερομόναχον καὶ Σακελλίωνα Μηθύμνης μετὰ τοῦ ἐναπολειφθέντος χωραφίου αὐτῆς καὶ ἄλλων τινῶν κτημάτων πλησίον καὶ πέριξ τῆς Μονῆς, ὁμοῦ μὲ τὸν «Λειμῶνα». Ἡ δὲ ἀφιέρωσις καὶ παράδοσις ἐγένετο ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης Μακαρίου, Μακαρίου τοῦ πρώην Πισσιδείας καὶ ἄλλων κληρικῶν καὶ εὐγενῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου διὰ προσηλωτικοῦ γράμματος, περὶ οὗ ἴδε ἱστορίαν Μονῆς Λειμῶνος.

Ὁ δὲ Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος λαβὼν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην καὶ ἰδιοκτησίαν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν εἰρημένον ναὸν τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας μετὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ κτημάτων,

---

2. Ὄπισθεν τοῦ ἐγγράφου τούτου γέγραπται χειρὶ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου: «τοῦ μεγάλου Γεωργίου ἱερέως ἐξαρχικὸν παλαιόν.» Οὗτος δὲ ὁ μέγας Γεώργιος ἱερεὺς εἶναι πάππος του, ὡς φαίνεται ἐν τῷ Χοτζετίῳ ἐγγράφῳ τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης ἐν ἔτει 943=1536.

καὶ «ἀνακαινίσας καὶ ἐπὶ τὰ κρείττω ἀναγαγὼν» εἰς Μονὴν δηλονότι ἀνατίθησι «ταῖς Μοναστρίαις ταῖς κατὰ καιρούς», ὡς ἐν τῇ Διαθήκῃ αὐτοῦ, τοῖς Πατριαρχικοῖς Σιγιλλίοις καὶ τοῖς Αὐτοκρατορικοῖς Ὀθωμανικοῖς Φερμανίοις καὶ Χοτζετίοις καταφαίνεται[3].

Διὰ μακροσκελοῦς ἐκθέσεώς του καθορίζει τὸν τρόπον τοῦ διάγειν, φέρεσθαι, τρέφεσθαί τε καὶ διοικεῖσθαι ἐν κοινοβιακῷ πολιτεύματι τὰς μοναχάς, καὶ ἄλλα πολλὰ παραγγέλλων παρόμοια καὶ παραπλήσια. Μετὰ δὲ ταῦτα, Μητροπολίτης ἤδη ὑπάρχων Μηθύμνης, ἐν δυσὶν ἀχρονολογήτοις καὶ ἀνυπογράφοις ἐπιστολαῖς του, παραινεῖ αὖθις καὶ ἐντέλλεται τοῖς μοναχοῖς ἐκπληροῦν πάντα τὰ χρέη καὶ καθήκοντα αὐτῶν, ἃ διετάξατο ἤδη καὶ ὥρισε.

Ταῦτα δὲ πάντα ὅσα διετάχθησαν καὶ καθιερώθησαν ὡς κανόνες ὑπὸ τοῦ πατρός, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μεθόδιος ἐπισφραγίζει καὶ συμπληροῖ διὰ τῆς ἑαυτοῦ Διαθήκης, γενομένης ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1576, Σεργίου ἱερομονάχου ἡγουμενεύοντος τότε τῆς Μονῆς. Τὰς δὲ διαθήκας καὶ διατάξεις ταύτας ἀμφοτέρων, τοῦ τε πατρὸς Ἰγνατίου καὶ τοῦ υἱοῦ Μεθοδίου, ἀναγνωρίζουσι καὶ ἐπικυροῦσιν ἐν πᾶσιν οἱ κατὰ καιροὺς Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας, Διονύσιος, Θεόληπτος καὶ ἄλλοι, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἰωακείμ.

Οὕτω δὲ οἰκισθεῖσα σὺν τῷ χρόνῳ καὶ διαρρυθμισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς καὶ τῶν ἀμέσων διαδόχων αὐτοῦ ἡ Μονὴ τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας, παρακολουθεῖ πάντοτε τῇ εὐτυχίᾳ, πε-

---

3. Ὁ Ἱεροδικαστὴς Μιτυλήνης διὰ Χοτζετίου μεσοῦντος Τζεμαζῆ-ούλ-ἀχὴρ τοῦ 933 (Ἰούνιον 1526) ἀποφαίνεται, ὅτι «προσελθὼν ἐνώπιόν του ὁ παπᾶ Γιάννης παπᾶ Μανώλη ἐδήλωσεν ὅτι ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τοῦ Ἀρχιστρατήγου τοῦ Λειμῶνος κῆπον εἰς θέσιν «Λειμῶνα» μετὰ τῶν ἐξηρτημένων καὶ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων του· κτῆμα παρὰ τὴν Μυρσινιώτισσαν μετὰ τῶν δένδρων του· δέκα κοιλῶν ἀγρὸν τὸν καλούμενον «Καναβίτσα»· τεσσάρων κοιλῶν παρὰ τὰ Δάφια· δύο κοιλῶν παρὰ τὰ Τριάντα· ἓξ κοιλῶν παρὰ τὰ Καρυδάκια· δύο κοιλῶν εἰς Τριάντα· τριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Ἀγοῦρες· δύο ἀγελάδας καὶ τριάκοντα βιβλία ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως νέμωνται αὐτὰ οἱ ἐν ταῖς ἐν λόγῳ ἐκκλησίαις Μοναχοὶ καὶ ἐξοδεύωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἐκκλησιῶν. Προϊστάμενον δὲ τῶν ἀφιερωμάτων τούτων διώρισε πρῶτον μὲν ἑαυτόν, κατόπιν δὲ τὸν Γεωργάκην Κεφάλαν, Δοῦκαν Παλαζὸν καὶ λοιποὺς ἑξῆς. . . .

ριωπῆ καὶ ταῖς δυσπραγίαις τῆς ἀνδρείας τοῦ Λειμῶνος, ὡς πρωτότοκος ἐκείνης ἀδελφή.

Ἡ Μονὴ αὕτη ἐπεσκευάσθη τρὶς κυρίως· τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἱδρυτοῦ ἐν ἔτει Ἐγείρας 930 καὶ 943 (1523 καὶ 1536)[4], τὸ δὲ τρίτον, τῶν χριστιανῶν Καλλονῆς αἰτησαμένων τὴν ἀνακαίνισιν τῶν πρό τινος καέντων κελλίων αὐτῆς, ἐπετράπη αὕτη διαταγῇ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης πρὸς τὸν Ναζίρην Μιτυλήνης, ἐκδοθείσῃ τὴν 15ην Μουχαρὲμ 1242 (κατὰ Ἰανουάριον 1826), ἐχούσῃ δὲ ὡς ἑξῆς:

«Πρὸς τὸν Ναζίρην Μιτυλήνης—Οἱ χριστιανοὶ ὑπήκοοι ὀθωμανοὶ τοῦ Καζᾶ Καλλονῆς ἐζητήσαντο νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀνακαίνισις τῶν πρό τινος καέντων οἰκημάτων τῆς ἐν Καλλονῇ γυναικείας Μονῆς· Ἐπειδὴ δὲ οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Μιτυλήνης κατατάσσονται μεταξὺ τῶν ἀνέκαθεν ἐπὶ πίστει καὶ ἀφοσιώσει πρὸς τὸ Κράτος διακριθέντων ὑπηκόων τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ δικαιοῦνται ν' ἀπολαύωσι προστασίας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων καὶ ἔργων, ἐπιτρέπομεν τὴν αἰτουμένην ἀνακαίνισιν καὶ ἐντελλόμεθα ὅπως μηδεὶς παρακωλύσῃ αὐτήν.» Οὕτω δὲ δαπάνῃ τῆς Μονῆς Λειμῶνος ἀνεκτίσθη ἡ Μονὴ αὕτη καὶ ἤδη, ὅπως καὶ ὀλίγῳ πρότερον ἐν ἔτει 1816 καὶ βραδύτερον ἐν ἔτει 1859, ὅτε ἐτέθησαν καὶ αἱ ἐνεπίγραφοι πλάκες (περὶ ὧν ἴδε ἐπιγραφάς), ἡ μὲν ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας τῆς Μονῆς, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ τοίχου αὐτῆς, ἥτις εἰς δύο τμηθεῖσα, φαίνεται, ἐκ τῆς πτώσεως εἰς τὸν σεισμὸν τοῦ 1867,

---

4. Ἐν ἔτει Ἐγείρας 931 (1524) ἐπετράπη τῷ Ἰγνατίῳ ὑπὸ τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης νὰ κατασκευάσῃ ἄνευ προσαυξήσεως τὴν στέγην καὶ τὸν τοῖχον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, κειμένης ἐν θέσει «Λειμῶνα» τῆς Καλλονῆς (ἐν τῇ ἐν Ἀχειρώνῃ Μητροπόλει)· τῷ δὲ ἔτει 984 (1576) ὁ ἱεροδικαστὴς Μολύβου ἐπέτρεψε τοῖς μοναχοῖς τοῦ Λειμῶνος νὰ ἐπισκευάσωσι τὴν στέγην καὶ τοὺς τοίχους τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, κειμένης εἰς τὰ πέριξ τῆς Μονῆς (ἐν τῇ ὀθωμανικῇ νῦν συνοικίᾳ Δαφίων, ἀφανὴς γενομένῃ, διαγιγνωσκομένῃ δὲ μόνον ἐκ τοῦ τόπου τοῦ ἁγιάσματος αὐτῆς). Καὶ τῷ 986 (1578) τὴν στέγην τῆς Ἐκκλησίας «Χριστὸς» εἰς θέσιν «Ἀλευροπόταμος», ἥτις ἐστὶ μεταξὺ τῶν δύο Μονῶν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

ἐβλήθη αὖθις εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἑτέρου τμήματος.

Πολλάκις δὲ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ καιροὺς ἐπροστατεύθη ἡ εἰρημένη Μονὴ δι' ὑψηλῶν Αὐτοκρατορικῶν Φερμανίων μεγαθύμων καὶ γενναιοδώρων Σουλτάνων, ὡς τὸ 944 καὶ 947 (1537 καὶ 1540). Τότε ὁ ἅγιος ἱδρυτής, καθὼς καὶ πρότερον ἐν ἔτει 933 (1526), ἀφιέρωσε τῇ Μονῇ τὰ παρακείμενα ἀκίνητα καὶ ἄλλα κινητὰ κτήματα, ἵνα τῶν μοναζουσῶν ὥσι καὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκουσῶν καὶ οἰκησουσῶν πτωχῶν, τάξας ἑαυτὸν προϊστάμενον τῶν ἀφιερωμάτων· καὶ μετ' αὐτὸν (ἤτοι μετὰ τὸν θάνατόν του) ἑτέρους (λαϊκούς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συγγενεῖς ὄντας αὐτῷ, ὧν ἀναφέρει τὰ ὀνόματα), μὴ δικαιουμένου ἐπεμβαίνειν τοῦ Μητροπολίτου καὶ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὰ εἰρημένα ἀφιερώματα. Ὡσαύτως τυγχάνει Αὐτοκρατορικῆς προστασίας ἐν ἔτεσιν 955(=1548), 1123 (=1710), 1124(=1711) καὶ 1125(=1712), ὁπότε κατὰ τὸ 1122(1709) ληστευθεῖσα ὑπὸ πασιγνώστου ληστοῦ Μαχμούτ, ὅστις ἐφυγοδίκησε, καὶ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ συστηματικοῦ ληστοῦ Δουρμοὺς Ἀλῆ, κλέψαντος διάφορα πολύτιμα σκεύη καὶ ἱερὰ καὶ μίαν κενὴν κεφαλὴν (τοῦ ἁγίου τὴν κάραν), συλληφθέντος δὲ ἐν Μολύβῳ καὶ ἀπαγχονισθέντος διαταγῇ τοῦ Ναζίρη Μιτυλήνης, ἡ μήτηρ καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ ἀπῄτουν τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος παρὰ τῶν μοναχῶν.

Καταρρεύσασα δὲ σχεδὸν εἰς ἐρείπια ἐπὶ τῆς πανωλεθρίας τοῦ σεισμοῦ, ὅστις τῷ 1867 δύοντος τοῦ ἡλίου τὴν 23ην πρὸς τὴν 24ην Φεβρουαρίου, κοσκινηδὸν κλονίσας τὴν Λέσβον, μετέβαλεν εἰς ἐρείπια τὰς πλείστας κώμας καὶ κωμοπόλεις αὐτῆς, εἶτα ληστευθεῖσα καὶ αὖθις, διεσώθη καὶ τότε, πρὸς διαιώνισιν τῆς ἀφθίτου δόξης τοῦ κτίτορος ἡ ἱερὰ καὶ περικαλλὴς αὕτη Μονή.

Καὶ ἀσκοῦνται ἐν αὐτῇ ἤδη 30 περίπου μοναχαὶ μετὰ τῶν δοκίμων, προσευχόμεναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ σύμπαντος τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος τῶν χριστιανῶν, ἐπιμελούμεναι τὰ ἅγια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ὑπεράγνου Μητρὸς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου «τῆς Μυρσινιωτίσσης Παναγίας», ἐν ᾧ εἰς λάρνακα εὑρίσκεται ὁ τάφος τοῦ ἱδρυτοῦ ἁγίου Ἰγνατίου ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης.

Μνείας δ' ἐστὶν ἀξία καὶ ἡ φιλεργία τῶν μοναστριῶν. Τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως αὐτῶν χρησιμοποιοῦσαι εἰς τὸ ὑφαίνειν καὶ νήθειν, κατασκευάζουσιν ἐξαίρετα καὶ περιζήτητα ἐριουργήματα.

Παρατήρησις. Ἵνα κατανοηθῇ ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν Μονῶν Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς ἱερείας κυρᾶς Ξενητοῦ διαβιβασθεῖσα κυριότης ταύτης τῷ Μανουὴλ Ἀγαλλιανῷ, ἀνάγκη νὰ ἐπισυνάψωμεν ἐνταῦθα τὰ ἑξῆς ὡς συνδετικὰ τῆς συναφείας τῶν εἰρημένων Μονῶν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Ἀναμφιλέκτου ὄντος ὅτι ἡ Μονὴ τῆς Μυρσινιωτίσσης, καθὼς καὶ ἡ τοῦ Λειμῶνος, ἐκ γονικότητος, ἤτοι γενεαλογικῶς ἢ κληρονομικῶς περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου δι' ἀφιερώσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ζῶντος ἔτι (ἴδε προσηλωτικὸν Μανουὴλ Ἀγαλλιανοῦ καὶ Διαθήκην ἁγίου Ἰγνατίου) ἔπεται, ὅτι ἦν παππῴα πατρομητρικὴ αὐτοῦ περιουσία· ἡ δὲ κυρὰ Ξενητοῦ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τότε ὁ ναὸς τῆς Μυρσινιωτίσσης μετὰ τῆς περιοχῆς καὶ τῶν διασωθέντων κτημάτων του, καὶ ἐγκατέλιπεν αὐτὸν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ, ὅτι αὕτη ἀναμφιβόλως εἶναι μήτηρ ἢ προμήτωρ τοῦ Μανουὴλ ἢ Ἰγνατίου Ἀγαλλιανοῦ. Καὶ ἂν μὲν ἡ Μονὴ αὕτη, ἧς ἡ ὕπαρξις ὡς ἐνοριακὸν Μοναστήριον τοῦ «Μυρσίνης» ἀναφέρεται ἐν Πατριαρχικῷ ἐγγράφῳ τοῦ 1331, εὑρίσκετο τότε εἰς χεῖρας τῆς πρεσβυτέρας κυρᾶς Ξενητοῦ ὡς ἰδιοκτησία ἀπὸ γονικῆς ἢ ἀνδρικῆς κληρονομίας περιελθοῦσα αὐτῇ, τοῦτο ὑπάρχει ἄγνωστον. Γνωστὸν ὅμως καὶ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ρηθεῖσα Μονή, ἡ τοῦ Λειμῶνος Καλαμίου καὶ ἄλλαι, ὑπάρχει πρὸ τῆς κατακτήσεως τῆς νήσου Μιτυλήνης ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, καθὼς δηλοῦσι καὶ αὐτὰ τὰ αὐτοκρατορικὰ Φερμάνια ἐπὶ Σουλεϊμὰν Α'. ἐν ἔτει Ἐγείρας 944 ἀρχομένου Ζηλκαδὲ (= κατὰ Νοέμβριον 1537), καὶ 947 ἀρχομένου Σαφὲρ (=1540 κατὰ Φεβρουάριον) καὶ ὅτι περισώζεται καὶ ἐν καιρῷ τῆς κατακτήσεως. Γνωστοῦ δὲ ὄντος τοῦ ἔτους τῆς ὑπὸ τοῦ πορθητοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μωάμεθ τοῦ Β'. (Φατὶχ) ἁλώσεως τῆς Μιτυλήνης, γενομένης κατὰ τὸ 1462, καὶ φανεροῦ τοῦ χρόνου ὡσαύτως, καθ' ὃν ἡ κυρὰ Ξενητοῦ ἔλαβε παρὰ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Συμεὼν τῷ 1472 τὴν ἄδειαν

νὰ διορίζῃ ἐν τῷ ναῷ τῆς Μυρσινιωτίσσης, ὃν ἠγόρασε «παρὰ τῆς ἐξουσίας τῶν νῦν κατακυριευόντων τῆς νήσου Μιτυλήνης», ἱερέα ὄντινα βούλεται, πρόδηλόν ἐστιν ὅτι ἀπὸ τοῦ κατακτητοῦ ἐξηγόρασεν ἡ κυρὰ Ξενητοῦ τὸν ἐν λόγῳ ναόν, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Αὐτοκρατορικῶν ἐγγράφων τῆς ἀγορᾶς (ὧν ἡ πιστὴ μετάφρασις ἀποβαίνει δυσχερὴς λίαν διὰ τὸ δυσανάγνωστον) ἐξεδόθησαν καὶ τὰ μετὰ ταῦτα Αὐτοκρατορικὰ Φερμάνια, περὶ ὧν προείπομεν, ἐν οἷς σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς μαρτυρεῖται, ὅτι «αἱ ἀρχαῖαι ἐκκλησίαι καὶ Μοναί, ἡ τοῦ Λειμῶνος παρὰ τὰ Δάφια καὶ ἡ γυναικεία παρὰ τὸν Φάραγγα, ἐπεσκευάσθησαν ἐπιδιορθωθεῖσαι ἄνευ τινὸς προσαυξήσεως καὶ ὡς πρότερον εἶχον.» Καθὼς καὶ τὸ ἐν ἔτει Ἐγείρας 1129 ἀρχομένου Τζεμαζῆ-ουλ-ἐβὲλ (1719 κατὰ Μάϊον) ἐπὶ Μουσταφᾶ Β΄. ἀναφέρον, ὅτι «τὰ ἀπὸ τὸ 1110 (1701) ὑπό τινων ἀγορασθέντα κτήματα τῆς Μονῆς δέον νὰ ἐπιστραφῶσιν αὐτῇ, ὡς τυγχάνοντα ἀφιερώματα (βακοὺφ) πρὸ τῆς κατακτήσεως καὶ μετ' αὐτὴν κατὰ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀρχεῖα, ὧν ἡ πώλησις τυγχάνει ἄκυρος καὶ ἀνακλητέα συμφώνως τῇ ἱερᾷ Ρήτρᾳ.»

Παρατηρητέον προσέτι ὅτι τὰ κτήματα τῶν μνησθεισῶν Μονῶν καὶ τὰ τοῦ Καλαμίου οὐχὶ ἐφάπαξ ἐξηγοράσθησαν καὶ πολλάκις δὲ ἐζητήθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου νὰ ἐξαγορασθῶσι. Περὶ δὲ τούτου ἴδε τὴν Διαθήκην τοῦ Κτίτορος[5] καὶ τὰ ἑξῆς Αὐτοκρατορικὰ Φερμάνια καὶ Χοτζέτια, ἤτοι (Φερμ. 3 Σαμπὰν 981) — (Φερμ. 998 μηνὶ Μουχαρὲμ) — (Φερμ. 1033 ἀρχομένου Ζηλκαδὲ) — (Φερμ. 1066 Σαμπὰν 17) — (Φερμ. 1097 ἀρχομένου Σαμπὰν) — (Πωλητήριον ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης 885 μεσοῦντος Μουχαρὲμ — (Ἀπόφασις Ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης 987 ἀρχομένου Ρεμπὴ-ουλ-ἀχὴρ) — (Ἰδιοκτησίαν Καλαμίου 987 ἀρχομένου Ρετζὲπ) — (Ἀπόφασιν Ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης 993 φθίνοντος Τζεμαζῆ-οὐλ-ἐβὲλ) — (Κτηματολόγιον Λειμῶνος 987 φθίνοντος Τζεμαζῆ-ουλ-ἐβὲλ) — (Κτηματολόγιον Λειμῶνος Νέον 1018 μηνὶ Τζεμαζῆ-ουλ-ἐβὲλ) — (Ἀπόφασιν Ἱεροδικαστοῦ Μολύβου 993 ἀρχομένου Μουχαρὲμ) κτλ.

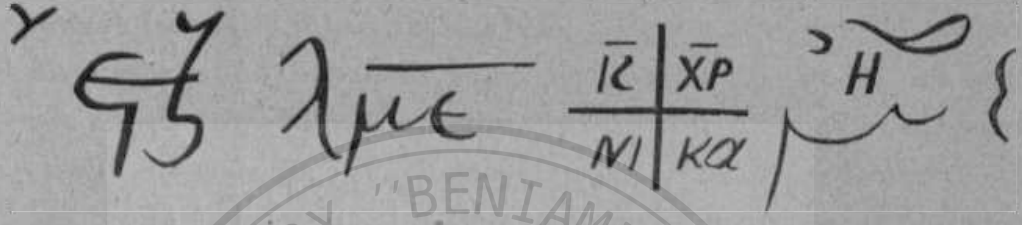
---

5. Τὸ τοπολογικὸν Κτηματολόγιον τοῦ Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

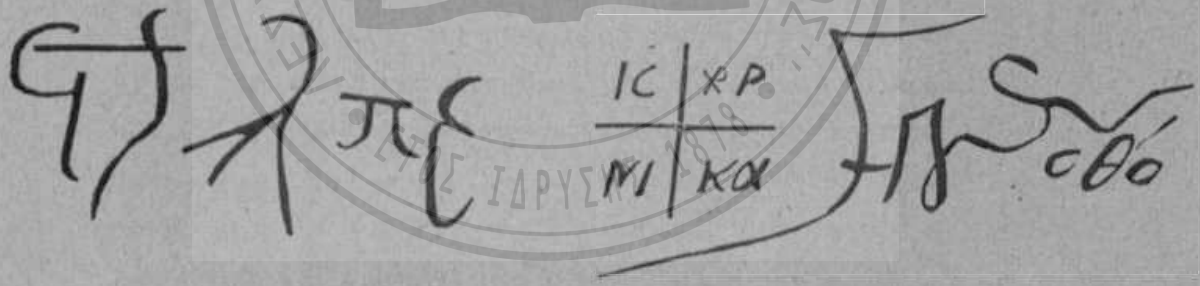
Ἐν τῇ περιοχῇ τῆς γυναικείας Μονῆς ἀναγινώσκομεν τὰς ἐφεξῆς ἐπιγραφάς:

Ἐπὶ μὲν τῆς μεσαίας θύρας τῆς ἐνούσης τὸν ἐξωτερικὸν μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ περιβόλου ἀναγινώσκεται ἤδη ἡ ἐπιγραφή.

ΕΤΕΙ ,ΖΜΕ'· ΜΗΘΥΜΝΗΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἐπάνω δὲ εἰς τὴν μεγάλην βρύσιν, τὴν παραπλεύρως τοῦ νάρθηκος καὶ κάτωθεν τοῦ γυναικωνίτου τοῦ ναοῦ, ἡ ἑξῆς:

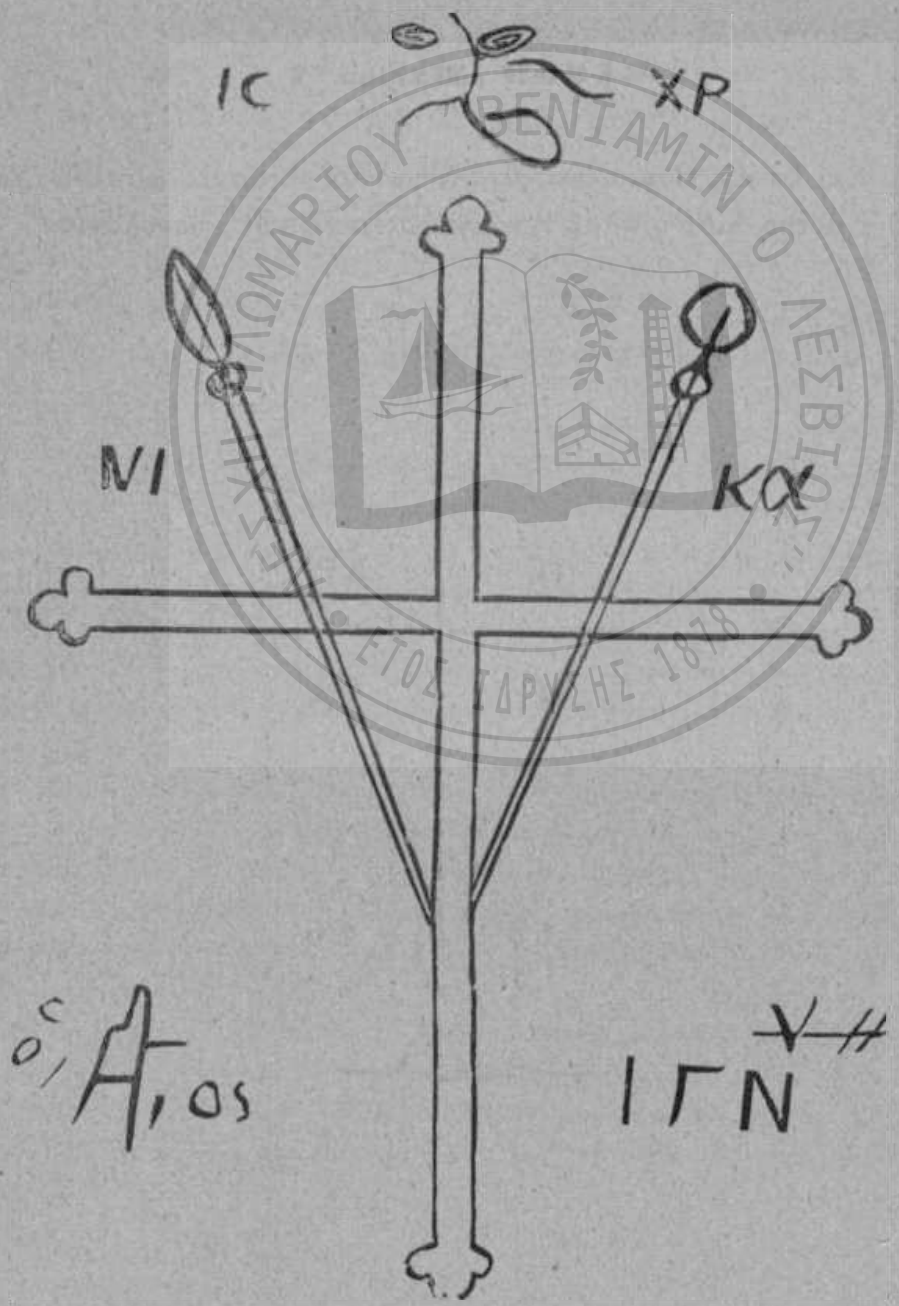

ΕΤΕΙ ',ΖΠΕ'· Ν· Θ'·

Ἐπὶ δὲ τῆς μικρᾶς βρύσεως, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἁγίασμα τῆς Μονῆς, τῆς συνεχομένης μετὰ τῆς ἄνω ρηθείσης ὑπάρχει ἐφθαρμένη ὅλως ἐπιγραφή, ἡ ἀρχαιοτέρα βεβαίως, ἐξ ἧς, ἐκτὸς τοῦ τύπου τοῦ σταυροῦ, ταῦτα μόνον ἀνέγνωμεν

ΘΕΟC ΘΕ
ΘΕΜ

Ἐντὸς δὲ τοῦ ναοῦ οὐδέν ἐστι τὸ δεικνύον χρονολογίαν. Φαίνεται μὲν ὅτι ὑπάρχει γραφὴ ἐπὶ τῶν περιθωρίων τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς πλακὸς τοῦ θυσιαστηρίου τῆς ἐπιτιθεμένης τῇ ἱερᾷ θυμέλῃ (Ἁγία Τράπεζα), ἀλλ' ἐκ τοῦ εὐθραύστου τοῦ λίθου ἀφ' ἑαυτῶν ἐφθάρησαν μὴ ἀναγιγνωσκόμενα. Ἐπὶ δὲ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου παρατηρεῖ τις ἰχνογράφημα, φέρον ἐπὶ κεφαλῆς σχῆμα δικεφάλου ἀετοῦ.

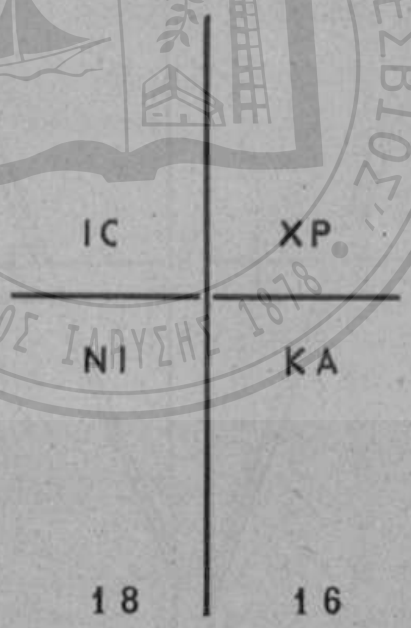
Εἰς τὴν πλησίον τῆς ἐξωθύρας τῆς Μονῆς ὑπάρχει βρύσις μετὰ τῆς προσφάτου ἐπιγραφῆς:

«Ἀνεκαινίσθη δαπάνῃ τῆς Μονῆς Λειμῶνος τῷ 1898».

Ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν κελλίων τοῦ βορείου τοίχου καὶ ἐπὶ πλακὸς λιθίνης, τετμημένης εἰς δύο χωριστὰ μέρη, ἀναγινώσκεται ἡ ἑξῆς χρονολογία:

«1859 Μαΐου 7».

Ἐπὶ δὲ τῆς βορειοανατολικῆς γωνίας ὑπάρχει ὡσαύτως ἐκτισμένη μικρὰ λιθίνη πλὰξ τετράγωνος μετὰ τῆς χρονολογίας

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΩΝ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ

ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

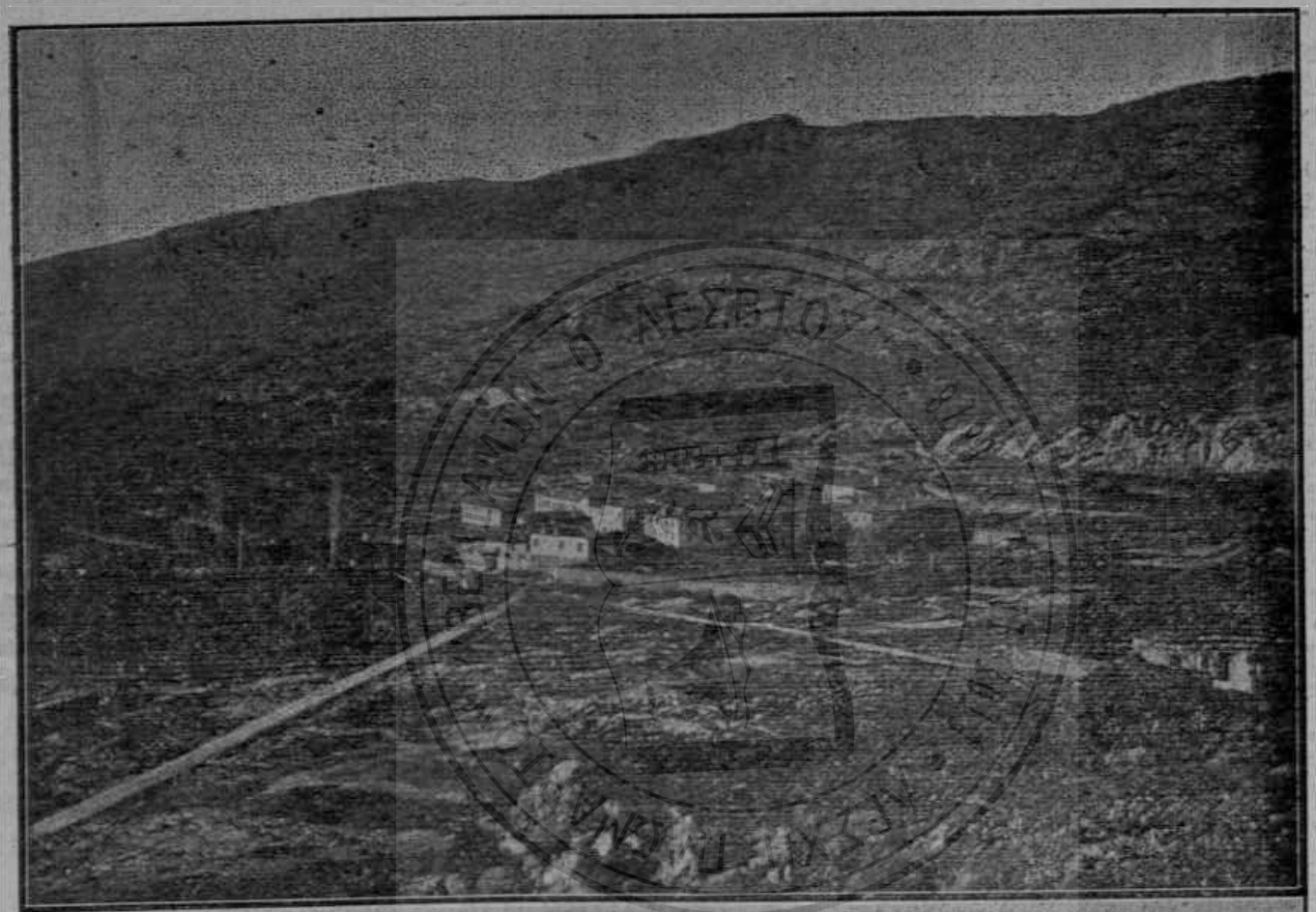
Ἡ Μονὴ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐπικληθεῖσα τοῦ «Λειμῶνος» διὰ τὸν προφανῆ καὶ ἀναμφήριστον λόγον, ὅτι ἐν λειμωνοειδεῖ χωρίῳ ἐστίν, ἀπέχουσα τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς γυναικείας Μυρσιωνιτίσσης Παναγίας καὶ τῆς κώμης Δαφίων, ἀνατολικῶς αὐτῇ κειμένων, τοσούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς πρὸς δυσμὰς εὑρισκομένης κωμοπόλεως «Φίλιας»[1]. τῆς παρὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην σήμερον «Ἑρμοτύλιαν»[2], ἔκτισται ἐν μέσῳ κοιλάδος ἀειθαλοῦς, περικυκλουμένης ὑπὸ τῶν ὀρεινῶν ὑψωμάτων τῶν βουνῶν «Παρθενίου», «Μαραθρᾶ», «Νισσᾶς»[3] καὶ «Τυραννίδι», καὶ

---

1. Ἡ ἀνθηρὰ κωμόπολις αὕτη, ὑπὸ χριστιανῶν καὶ ὀθωμανῶν οἰκουμένη, δεικνύει τὰ δυτικὰ ὁροθέσια τῆς κτηματικῆς περιουσίας τῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος. Μὴ ἐξετάζοντες πότε συνῳκίσθη τὸ χωρίον τοῦτο, παρατηροῦμεν, ὅτι πολὺ πιθανὸν οἱ Ἑρμοτύλιοι νὰ κατῴκισαν αὐτὸ μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἑαυτῶν πολίσματος, καὶ τότε ὀρθὸν ἡ Φίλια νὰ γράφηται μὲ υ, ἐτυμολογουμένη ἐκ τοῦ: πύλη. Ἡ δὲ γραφὴ μὲ ι, ὡς τῶν περιοίκων δοξάζουσί τινες, προήχθη ἐκ τοῦ: φίλος, τουτέστι φίλοι συνοικίσαντες τὴν Φίλιαν καὶ ἄλλοι αὐτοῖς προστεθέντες ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην, ἔδωκαν τὸ ὄνομα φίλιος, φιλία=Φίλια.

2. Αὕτη μέσον τῆς Φίλιας καὶ τῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος κειμένη ἐλάχιστα σώζει τῆς ἀρχαιότητος ἴχνη. Λίαν δὲ ἀξιοπερίεργοί εἰσιν αἱ ὑπὸ τὴν γῆν ἐν βράχοις λαξευτοῖς μεγάλαι δεξαμεναὶ αὐτῆς καὶ τὰ ἐν ἐκείναις κρυερώτατα, κρυσταλλώδη ὕδατα. Ἡ δὲ ὀνομασία τοῦ χωρίου τούτου, ὡς ἐκ τῆς συνθέσεως τῆς λέξεως, ἐγένετο βεβαίως ἐκ τοῦ Ἑρμῆς καὶ πύλη ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἔρημος καὶ πύλη. Ὥστε κατὰ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν ἔχομεν τὴν λέξιν Ἑρμοῦ-πύλαι, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν Ἐρημο-πύλαι, κατὰ συνέπειαν δὲ τὴν ἑρμηνείαν εἰς τὸ ἢ ὅτι ἡ καταστροφὴ τοῦ χωρίου ἔπλασε τὸ ὄνομα τῆς θέσεως, ἢ ὅτι τὸ ἀρχικὸν ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἐπελθούσης τῆς καταστροφῆς διεσώθη.

3. Νισσᾶ=ἰσσᾶ=ἴσσα. Τὸ ὄνομα τοῦτο οὐδόλως δέον νὰ συγχέῃ τὴν ἀρχαίαν Ἴσσαν ἐπὶ ὁμωνύμου ὄρους κειμένην παραλλήλως καὶ λίαν μακρὰν τῆς τοποθεσίας ταύτης τῆς πρὸς τὸ νότιον.

Η ΕΝ ΛΕΣΒΩ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

περιβαλλομένης ὑπὸ τῶν τοποθεσιῶν «Κυνηγαρικοῦ, Γωδοπούλου, Τριπητοῦ καὶ Σπαθάδικα». Τοπίον κοίλον, ὄρεσι περιειλημμένον, χωρὶς ἀνοικτοῦ ὁρίζοντος, ὑπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἀθεάτου[4], οἱονεὶ φύσει μοναχικοῦ, οὐδεμίαν κέκτηται ἡ Μονὴ τοῦ Λειμῶνος φυσικὴν καλλονὴν ἔξω τῆς κυκλικῆς θέας αὐτῆς. Ταύτης δ' ἐντὸς ἔχει τὴν ἔποψιν τερπνὴν καὶ καλλίστην ἐν ἐρημίᾳ. Παρατηρεῖ τις τὰς κλιτύας τῶν πέριξ ὀρέων καταφύτους ἐξ ἐλαιώνων, παντοδαποῖς δένδρεσι καλυπτομένας, τοὺς εἰανθεῖς κήπους ἀειθαλέσιν ἐστεμμένους ἄνθεσι καὶ δενδρυλλίοις, τὴν χλόην ἐν πάσῃ τοῦ ἔτους ὥρᾳ κομόεσσαν καὶ τὰ φυτὰ ἀναθάλλοντα, τὰς πηγὰς διαυγῶν καὶ κρύων ὑδάτων ἀφθόνως ρεούσας καὶ ἀρδευούσας τὴν γῆν, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ γαλήνῃ, ἣν ἐνίοτε διακόπτει τῆς λάλου χελιδόνος τὸ ᾆσμα, τοῦ νυκτικόρακος ὁ δύσθυμος κρωγμός, αἱ ἀκαλλεῖς συναυλίαι τῶν τεττίγων καὶ φρύνων, θαυμάζει τις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως καὶ ὑψοῖ ἑαυτὸν εἰς αἰθερίας σφαίρας πνευματικὰς πρὸς κατάληψιν καὶ ἐπίγνωσιν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντός, καὶ τῆς περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρέτου προνοίας αὐτοῦ.

Τοῦτον ὁ ἅγιος ἱδρυτὴς ἐκλέξας τὸν τόπον, ἱερὸν κείμενον ἄλσος τοῖς προγόνοις αὐτοῦ, καθίδρυσεν ἐν αὐτῷ ψυχωφελέστατον καὶ ψυχοσωτήριον ἐργαστήριον, τὴν ἱερὰν καὶ σεβασμίαν Μονὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ Λειμῶνος[5].

---

4. Μόνον τῶν βουνῶν τὰ ὑψώματα καὶ τῶν ἀνωτέρων ὀροφῶν δωμάτια τῆς Μονῆς δεικνύουσι τοῖς μοναχοῖς τὰ ὑγρὰ κέλευθα τοῦ κόλπου Καλλονῆς εἰς ἀκτῖνα λίαν περιωρισμένην.

5. Κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ ἁγίου ἱδρυτοῦ καὶ τὰς ἄλλας ἐπισήμους δηλώσεις αὐτοῦ ὁ ναὸς τῆς Μονῆς, τοῦ Λειμῶνος, ἤτοι ἡ Μονὴ αὕτη, δέον νὰ ἐπικαλῆται τοῦ Ἀρχιστρατήγου ἢ ἄρχοντος Μιχαὴλ τοῦ Ταξιάρχου.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

Ἐν ἔτει 7035 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἤτοι τὴν 25 Μαρτίου τοῦ σωτηρίου 1527, Μανουὴλ ἱερεὺς ὁ Ἀγαλλιανὸς ἐκ τῆς κώμης τοῦ ἐν Καλλονῇ Φάρυγγος ἐπέδωκε τῷ κατὰ σάρκα υἱῷ αὐτοῦ Ἰγνατίῳ ἱερομονάχῳ (Ἰωάννῃ κατὰ κόσμον) ἔχειν μετὰ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τὴν ἐξουσίαν καὶ κυριότητα τοῦ τῶν Ταξιαρχῶν, τῶν ἐν τῷ «Λειμῶνι». Φαίνεται δ' ὅτι, ὃν τρόπον διεσώζετο τότε κακεῖνος, καθ' ὅμοιόν τινα καὶ οὗτος (ὁ τοῦ Λειμῶνος δηλονότι ναός), εὑρίσκετο Σταυροπήγιον Μοναστήριον εἰς χεῖρας τοῦ ἱερέως Μανουὴλ Ἀγαλλιανοῦ[1] ἐκ πατρικῆς οὐσίας, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει. Ὄντα δ' οὕτω καὶ ἔχοντα ἐπαφῆκεν εἰς τὸν υἱὸν Ἰγνάτιον ὅπως ἔχῃ καὶ δεσπόζῃ αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, οὓς αὐτὸς ἤθελεν ἐκλέξῃ ἐγκαθιστῶν, ἱερωμένον ἢ μοναχόν, ἢ πνευματικὸν ἱερωμένον, καὶ παραδιδοὺς αὐτοῖς τοῦτον. Εἰς δὲ κοσμικοὺς μὴ ἔχῃ ἐξουσίαν νὰ προσηλώσῃ αὐτόν.

Τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ ταύτην ἐκύρωσαν ὑπογραφεῖσαν δύο Μακάριοι, οἱ Μητροπολῖται δηλαδὴ Μηθύμνης καὶ πρώην Πισιδίας, οἱ ἱερεῖς Θεόδωρος καὶ Γεώργιος, καὶ ὁ Ἰωάννης Τομάζος(Θωμᾶς;). Πάντα δὲ παραβάτην καὶ ἀνατροπέα αὐτῆς, ὅστις ποτ' ἂν ᾖ οὗτος, καὶ ᾧ τῳ ἂν χρήσαιτο τρόπῳ, λόγῳ, ἔργῳ, ἢ διανοίᾳ, εἰς βαρὺν καὶ ἄλυτον ὑπήγαγεν ἀφορισμὸν καὶ ἀράς, μὴ παραλείψας νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὰς προβλέψεις τῶν νόμων τῆς Πολιτείας ἐναντίον τοῦ τοιούτου.

Σημ. 1. Ἴδε σημείωσιν 2 ἱστορίας τῆς Μυρσιωνιτίσσης Παναγίας καὶ χρυσόβουλλον τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μιτυλήνης ἐν ἔτει 943=1536.

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ ΕΥΤΡΕΠΙΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΥΠΟ ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ. 1526.

Διὰ σαφήνειαν δὲ τοῦ λόγου παραθέτομεν ὧδε τὸ πρωτότυπον.

Γράμμα προσηλωτικὸν τοῦ πατρὸς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου κατὰ μῆνα Μάρτιον κε' τοῦ ἔτους 7035.

† Ἐγὼ Μανουὴλ ἱερεὺς ὁ Ἀγαλλιανὸς καὶ Οἰκονόμος Μηθύμνης, ὁ ἐν τῷ παρόντι ὕφει τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν σταυρὸν ἐγχαράξας, οὐκ ἐξ ἀνάγκης τινὸς ἢ βίας, ἢ τῆς τυχούσης ἄλλης ὑπουλίας, ἀλλὰ μετὰ πάσης μου τῆς προθυμίας καὶ θελήσεως καὶ προαιρέσεως καὶ χρονικῆς τῆς σκέψεως· ἐπιδίδω εἰς χεῖρας τοῦ σαρκικοῦ μου υἱοῦ Ἰγνατίου ἱερομονάχου καὶ Σακελλίωνος Μεθύμνης, τὸν ναὸν τῆς πανυπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιωτίσσης, τῆς εὑρισκομένης ἐν τῇ τοποθεσίᾳ ταύτης τῆς Καλλονῆς τῆς Μιτυλύνης ἐν τῷ Φάρυγγι, μετὰ τοῦ ἐναπολειφθέντος εὑρισκομένου χωραφίου αὐτῆς, τὸ πλησίον τὸ λεγόμενον: φράγκου, τὸ πλησίον τοῦ χειμάρρου, ὅσον καὶ οἷόν ἐστιν ἐντὸς καὶ ἐκτός· ὁμοῦ δὲ καὶ τὰς ἐλαίας ὅσαι εὑρίσκονται πλησίον τοῦ ναοῦ, ὅσας χωρίζει ἡ ὁδός· καὶ ἕτερον χωράφιον ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν Δαφίων τὸ πλησίον: τὰ Τριμουλάδικα, καὶ πλησίον τῆς ὁδοῦ μετὰ τῶν ὑπαρχόντων δένδρων ὅσα εὑρίσκονται ἐντὸς τοῦ χωραφίου, ὅσον καὶ οἷόν ἐστιν· Ὡς αὕτως ἐπιδίδω καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν υἱόν μου ἤγουν τὸν Σακελλίου ἐξ οἰκείων μου χωράφιον ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς ἀχυρῶνας τὸ λεγόμενον: τῆς Καναβίτσενας τὸ πλησίον τῆς ὁδοῦ καὶ πλησίον Θεοδώρου τοῦ Καμίτση, καὶ πλησίον Ἰωάννου τοῦ Ράλλη, ἵνα ἔχῃ αὐτὸ ὁμοῦ καὶ τὸν Λειμῶνα· ὡς εὑρισκόμενον δὲ εἰς χεῖρας ἡμετέρας τὸν ρηθέντα ναὸν ἔκπαλαι κατὰ λόγον γονικότητος ἐκ προγόνων, οὐχὶ δὲ ληστρικῶς αὐτοῦ δεσπόζοντες[1], ἢ ἄλλης τινὸς ἁρπαγῆς, πλὴν δὲ εὑρισκόμενον

---

1. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Τὸ πρωτότυπον ἔχει: αὐτὸν δεσπόζοντα, ὡς καὶ παρακατιόν: ὅσα δέονται τοῦ ναοῦ. Νομίζοντες δ' ὅτι πρέπει ἐφάπαξ νὰ ἐπιστήσωμεν ἐνταῦθα τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τῶν παρατιθεμένων ἐν τῷ παρόντι πονήματι πρωτοτύπων ἐγγράφων, λέγομεν ὅτι ἐδέησεν ἵνα τὰ ἀνορθόγραφα ὀρθογραφῶμεν καὶ

σταυροπήγιον Πατριαρχικόν, κἀγὼ πάλιν τοῦτον ἀνατίθημι εἰς χεῖρας τοῦ ἐμοῦ σαρκικοῦ υἱοῦ Ἰγνατίου ἱερομονάχου καὶ Σακελλίωνος Μεθύμνης, ἵνα αὐτὸν καλλιεργῇ καὶ εὐτρεπίζῃ ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ τἆλλα πάντα πράττειν ὅσων δέεται ὁ ναός· καὶ ἔχειν καὶ δεσπόζειν αὐτοῦ τοῦ ρηθέντος ναοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ εὑρισκομένων κτημάτων αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, οὓς αὐτὸς ἐκλέξοιτο, καὶ προσηλώσοι αὐτὸς αὐτὸν ἢ ἱερωμένῳ, ἢ μοναχῷ, ἢ πνευματικῷ ἱερωμένῳ· εἰς δὲ κοσμικοὺς ὅλως μὴ ἔχειν ἐξουσίαν τοῦ προσηλῶσαι αὐτὸν ἢ ἱερωμένον ὄντα, ἢ κοσμικόν· εἰς δὲ τὴν τούτου ἀληθῆ καὶ βεβαίαν ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν οἰκειόχειρόν μου γράμμα, καὶ ἐπεδόθη σοι τῷ διαληφθέντι ἡμετέρῳ υἱῷ Ἰγνατίῳ ἱερομονάχῳ καὶ Σακελλίωνι Μεθύμνης, παρόντος δὲ καὶ τοῦ ἡμετέρου αὐθέντου καὶ δεσπότου Μητροπολίτου Μεθύμνης κὺρ Μακαρίου, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου τοῦ πρώην Πισιδίας κὺρ Μακαρίου καὶ τῶν λοιπῶν τῶν κάτωθεν ἐνσημανθέντων οἰκειοχείρως τιμιωτάτων κληρικῶν καὶ ἱερέων εὐλαβῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ εὐγενῶν ἀρχόντων, τοῦ μὴ ἔχειν μοι ἐξουσίαν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τοῦ ἐνοχλῆσαί σοί τι περὶ τούτου, ἢ ἐγὼ ἢ οἱ μετ' ἐμοῦ, ἢ ἄλλος τις τῶν ἐκτός· ἀλλὰ κατέχῃς αὐτὸ καὶ δεσπόζῃς, ὡς τέλειος κύριος καὶ ἐξουσιαστής, σὺ καὶ οἱ μετὰ σοῦ, ὡς ἄνωθέν φαμεν, εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ὅστις δὲ θελήσει τοῦ ἐνοχλῆσαί σοί τι περὶ τούτου καὶ ἀνασκολοπίσαι θελήσειεν καὶ ἀνατρέψαι ταύτην τὴν οἰκειόχειρόν μου γραφὴν ἐκ μέρους ἡμετέρου, ἢ ἄλλος τις εἴη ἱερωμένος ἢ λαϊκός, καὶ ἀντείπει σοι καὶ ἐνοχλήσει σοι, ἢ τοὺς μετὰ σοῦ εὑρισκομένους ἐν τῷ πανσέπτῳ ρηθέντι ναῷ, ὁ τοιοῦτος ὅστις εἴη, καὶ παρὰ τῆς τοῦ Θεοῦ ὀργῆς πειραθήσεται, καὶ παρὰ τοῦ Πανιερωτάτου ἡμῶν Λυθέντου Μητροπολίτου Μεθύμνης ἀφωρισμένος ἔστω καὶ ἄλυτος, καὶ τὰς ἀρὰς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ ἐχέτω καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρ-

---

τὰ ἀσύντακτα συντάσσωμεν χωρὶς νὰ μεταβάλλωμεν τὰς λέξεις καὶ ἀφιστώμεθα τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς πρωτοτυπίας. Τοῦτ' αὐτὸ πράττομεν ἐνίοτε καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν στίξιν.

τωλοῦ· καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ μετὰ τοῦ προδότου Ἰούδα· καὶ Κύριον τὸν Θεὸν εὗρει μαχόμενον καὶ τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ ἐκ παντὸς Δικαστηρίου διώκεται ὡς ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ οἰκειοχείρου μου καὶ ὁμολογητικοῦ γράμματος. Ἐν μηνὶ Μαρτίῳ κέ. τοῦ ,ζλέ. ἔτους.

† Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μεθύμνης Μακάριος
† Ὁ πρώην Πισιδίας Μακάριος
† Ὁ ἱερεὺς Θεόδωρος καὶ Σακελλάριος Μεθύμνης
† Ὁ ἱερεὺς Γεώργιος καὶ Ραφενδάριος Μεθύμνης
† Μανουὴλ ἱερεὺς καὶ Οἰκονόμος Μεθύμνης τὰ ἄνωθεν οἰκειοχείρως γράψας.
Ἰωάννης Τωμάζος καὶ Ταβουλάριος Μεθύμνης.

Μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην δύο σχεδὸν μῆνας, κατὰ Ἰούνιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁ ἱερομόναχος Ἰγνάτιος ἀποδεξάμενος τὴν πατρικὴν ἀφιέρωσιν καὶ οἰκοδομήσας ναὸν τοῦ Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων ἐν τῷ Λειμῶνι, κτίσας κελλία καὶ ἐνοικίσας ἱερομονάχους καὶ μοναχοὺς ἐν αὐτοῖς· πρὸς δὲ ἀφιερώσας κτήματα καὶ πράγματα, μετέβη εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ἵνα περιβάλῃ αὐτὰ διὰ τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας ὁ Α΄. ἀπέλυσε τότε αὐτῷ τὸ παρὰ πόδας σιγιλλιῶδες γράμμα ἔχον ὡς ἑξῆς.

« Ἱερεμίας ἐλέῳ Θεοῦ .....

† Τῇ ἡμῶν συνοδικῶς προκαθημένῃ μετριότητι προσελθὼν ὁ ἐν ἱερομονάχοις τιμιώτατος κὺρ Ἰγνάτιος καὶ πνευματικὸς πατὴρ ἐκ Καλλονῆς τῆς ἐν Μιτυλήνῃ ἀνέφερε πῶς ἐκ θεμελίων παλαιῶν, ἐξ ἰδίων ἀναλωμάτων καὶ κόπων ἀνήγειρε ναὸν τοῦ Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων τὸν ἐν τῷ Λειμῶνι καὶ ἀφιέρωσεν ἐν αὐτῷ χωράφια καὶ δένδρα, καὶ κελλία ἔκτισε, καὶ ἀμπελῶνας ἐποίησε, καὶ ἕτερα σκεύη καὶ ἱερὰ ἀφιέρωσε· καὶ νῦν οἰκοῦσιν ἐν αὐτῷ ἱερομόναχοι καὶ μοναχοί. Πρὸς τούτοις ᾐτήσατο ἵνα εἴη ἡ τοιαύτη μονὴ ἐλευθέρα ἐκ πάντων, μηδενὸς ἐξουσίαν ἔχοντος τὴν τυχοῦσαν ἐν αὐτῷ, μήτε

αὐτὸς ἅπαξ ἀφιερώσας αὐτὴν τῷ Θεῷ, μήτε τις ἕτερος τῶν συγγενῶν αὐτοῦ καὶ ζῶντος καὶ ἀποθανόντος αὐτοῦ, μήτε ὁ τοῦ τόπου ἀρχιερεὺς τὸ οἱονοῦν ἐκεῖθεν ἀπαιτεῖν, εἰ μὴ μόνον τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἔχειν ἐν ταῖς ἁγίαις τελεταῖς καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἡγούμενον δὲ ἐκλέγεσθαι τοὺς ἐκεῖσε μοναχοὺς ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν, καὶ ζῆν κοινοβίως εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ταῦτα ζητήσαντος αὐτοῦ, ὡς εὔλογα καὶ δίκαια, καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ἐπιβεβαιοῦσα, τὸ παρὸν αὐτῷ ἐπιχορηγεῖ γράμμα, δι' οὗ ἀποφαίνεται ἵνα τὸ κῦρος ἔχωσι τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον· εἰ δέ τις εἰς κατάλυσιν τολμήσει χωρῆσαί τινος ἐκ τούτων, ἢ καθόλου, ἢ ἐν μέρει, ἵνα εἴη ὑπ' ἀφορισμὸν ἄλυτον τὸν ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος. Ἔτι ἀνέφερεν ἡμῖν ἵνα ὀφείλωσιν ἐπιβλέπειν καὶ ἐφορᾶν οἱ ἐν τῇδε τῇ μονῇ μοναχοὶ καὶ τὸ σταυροπήγιον τὴν Παναγίαν μου τὴν Μυρσινιώτισσαν, ὅπερ ἀνέκτισεν ἰδίῳ κόπῳ ὁ αὐτός, καὶ ἐκπληροῦν καὶ τὸ κατ' ἔτος διδόμενον περὶ (ὑπέρ;) αὐτοῦ κανονικόν, καὶ πᾶσι τρόποις ἀντιλαμβάνεσθαι αὐτοῦ κατὰ δύναμιν. Οὕτω θεοφιλῶς καὶ εὐτάκτως ἅπαντα καταστησαμένῳ ἀπολύεται αὐτῷ καὶ τὸ παρὸν σιγιλλιῶδες γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος.—Κατὰ μῆνα Ἰούνιον Ἰνδικτ· ιε'. ἐν ἔτει ,ζλε'. (=7035 =1527)

† Ἱερεμίας ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

† Σίλβεστρος ἐλέῳ Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ κριτὴς τῆς οἰκουμένης.

† Ἰωακεὶμ ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς.

Ἤδη ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἔγραψεν ὁ ἅγιος τὴν Διαθήκην αὐτοῦ, ὁ ἴδιος διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τέλος τὴν 23 Μαρτίου τοῦ 1530. Ταύτης παραθέτομεν πλήρες τὸ κείμενον χάριν τῶν εὐσεβῶν ἀναγνωστῶν καὶ χάριν παντὸς λογίου.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΚΤΙΤΟΡΟΣ.

«Ὁ τῶν πάντων ἀνθρώπων ἐλαχιστότερος, τῶν πάντων ἀνθρώπων ἐναγέστατος, τῶν πάντων ἀνθρώπων βεβηλότερός τε καὶ ἐξουθένημα ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ πράξει καὶ θεωρίᾳ περίψημα καὶ ἔκτρωμα, ὁ μηδεμίαν ὥραν τῷ παναγάθῳ Θεῷ εὐάρεστος εὑρεθείς, μᾶλλον δὲ καὶ τοὐναντίον πᾶσαν ἁμαρτίαν πράξας, πᾶσαν ἀσωτίαν τελέσας, πάντας τοὺς ὁμοίους μου ἁμαρτωλοὺς ὑπερβάς, τὸν Λῃστήν, τὸν Τελώνην, τὸν Μανασσῆν, τὴν Πόρνην, τὸν Ἄσωτον καὶ αὐτὸν τὸν Δαυΐδ· φρίττω καὶ τρέμω ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω καὶ τὰ ἐμὰ ἀναλογίσω εἰς ἐμαυτόν, καὶ εἰς μνήμην τῶν ἐμῶν ἔλθω, ὧν κακῶς ἔπραξα καὶ πράττω λόγων καὶ πράξεων, ἐνθυμήσεων, νύκτωρ τε καθ' ἡμέραν κακῶς διακείμενος καὶ μηδέποτε εἰς αἴσθησιν ἐλθεῖν βουλόμενος· καὶ οὐ μόνον τὰ τῆς ψυχῆς, ὡς αὐτὸς ὁμολογῶ ὅτι ἐργαστήριον γέγονα ὅλως τοῦ ἀντικειμένου, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τῶν πολλῶν κακῶν τῆς ψυχῆς μου ὀλίγα μνημονεύσας, αἰδούμενος μὴ καὶ αὐτὸς ὁ ἀὴρ μολυνθήσεται. Τί δὲ τὰ τῆς παρούσης ζωῆς, λέγω, τοῦ βίου τούτου πρὸς ἡμετέραν ὠφέλειαν ἢ καὶ ἑτέρων τὰ πρὸς οἰκοδομὴν διεπραξάμην; Ποῖον ἔργον, τί ἀγαθόν, ὠφέλιμον, ἢ [πρὸς] τοῖς ὁμογενέσι καὶ ὁμοφύλοις χριστιανοῖς, ἢ τῷ Ποιητῇ μου καὶ Πλάστῃ Θεῷ; Ἄλλο δὲ οὐχ ὑπάρχει αἴτιον ἢ καὶ μόνον ἡ ἀσθενεστέρα μοι, ἡ κακῶς διατάττουσα γνῶσις τοῦ νῦν καιροῦ, μᾶλλον δ' εἰπεῖν ἐγὼ αὐτὸν κακῶς χρώμενος κακεῖν (=κακὸς) κακῶς τὸν βίον ὅλον δαπανήσας καὶ μηδὲν χρηστὸν ἐργασάμενος ἢ τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς, ἢ τῆς μενούσης, ἀλλὰ τὰ πάντα κακῶς διατελέσας καὶ ταύτην τὴν οὐδαμινὴν ζωὴν κακῶς συμπεράνας, ἧς (=περὶ ἧς) οὐδὲ εἰπεῖν γλῶσσα δυνήσεται· ποῖ μὲν ὕβρεις τε καὶ γέλους (=γέλωτας), ποῖ δὲ φυλακὰς καὶ δεσμά, μάστιγας, βαρέας ἁλύσεις καὶ χειροπέδας, καὶ τῶν προσόντων ἀφαίρεσιν μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ χιτῶνος, πιεζόμενος, ἐξουθενούμενος παρὼν καὶ ἀπών, ὑπὸ τῶν φίλων, ὑπὸ τῶν συγ-

γενῶν, ὑπ' αὐτῶν τῶν γεννητόρων, ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ὑπὸ τῶν οἰκείων παίδων, ὑπὸ τῶν ἀποκαρέντων καὶ ἀφαιρεθέντων τὰς τρίχας ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν, καὶ ταῦτα πάσχων οὐκ ἔκ τινος ἄλλης αἰτίας, ἢ μᾶλλον ἡμετέρας κακῆς καὶ ἀσθενεστέρας γνώσεως, καὶ ὑπὸ πλήθους ἁμαρτιῶν. Ταῦτα πάντα κατανοῶν, καὶ εἰς αἴσθησίν τι παρ' ὀλίγην ἐλθών, καὶ κατανοήσας τὴν ἡμετέραν φύσιν, ὡς οὖσαν σκιὰν καὶ ἐνύπνιον καὶ μηδεμίαν στάσιν ἔχουσαν, ἐβουλήθην κἂν πάντα τὰ κατ' ἐμὲ καλῶς διατάξασθαι· ἐπειδὴ μέσον πολλῶν πραγμάτων καὶ πραγμάτων (μὴ πειρασμῶν;) εὑρισκόμενος καὶ ψυχῇ καὶ σώματι μέλλω φθείρεσθαι καὶ λόγον ἀποδώσων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως τῆς φρικτῆς καὶ φοβερᾶς ἐκείνης ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀδεκάστου κριτοῦ, γυμνὸς καὶ τετραχηλισμένος, ἄλλον μηδένα ἔχων βοηθόν, εἰ μὴ μόνον τὰς ἡμετέρας πράξεις ἐλεγχούσας με, οὐ πατὴρ βοηθῆσαι δυνήσεται, οὐ μήτηρ, οὐκ ἀδελφός, οὐ συγγενής, οὐχ υἱός, οὐ θυγάτηρ, οὐκ ἄλλος οὐδείς. Ὅθεν ἐκ τοῦ κάρου τῆς ἀσθενοῦς μου γνώσεως καὶ κακῆς προαιρέσεως μόλις ποτὲ διϋπνισθεὶς καὶ κατανοήσας τὴν ἡμετέραν φύσιν καὶ γνῶσιν καὶ δύναμιν ὡς ὅτι [οὐθὲν] οὐδὲν εἰμί, ἀλλ' [εἰ] ἢ γέλως καὶ παίγνιον ἄξιος τοῖς πᾶσι πέλω, ὅλως ἠλλοίωμαι, ὅλως ἐξίσταμαι, ὅλως ἐκθαμβηθεὶς ἔφριξα τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην κηδεμονίαν τὴν εἰς ἐμὲ καὶ ἀνοχήν, πῶς καὶ αὐτὴ ἡ γῆ μὲ φέρει ἐπὶ νώτου καὶ οὐ χαίνει καταπιεῖν με, ὁ μὴ ὢν ἄξιος μήτε θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν εὐαγῶν χριστιανῶν, μήτε θεωρεῖν, μὴ φθεγγόμενός τε, μήτε πάλιν ἀντιφθέγγεσθαί μοι· καὶ πάλιν φρίττω τὴν ἄκραν τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν τὴν εἰς ἐμὲ πῶς καὶ αὐτὸ τὸ κοινὸν ὕδωρ, ὃ πᾶν ἑρπετὸν καὶ θηρίον χρώμενον (= χρῆται) οὔτ' αὐτὸ ἄξιος οὐκ εἰμὶ χρήσασθαι, ἀλλ' ἀντὶ ὕδατος χολῆς γεύσασθαι πικρᾶς μοι παρέχων ὁ Κύριος, ὡς καταφρονητὴν τῶν αὐτοῦ θείων ἐντολῶν καὶ παρήκοον καὶ ἀλαζόνα καὶ βλάσφημον καὶ ὑπερήφανον καὶ, ἁπλῶς εἰπεῖν, πάντων ἀνθρώπων βεβηλότερον. Καὶ πάλιν φρίκη μεγάλη καὶ δεινὴ συνέχει μου τὰ ὀστᾶ καὶ αὐτῶν τῶν μυελῶν, πῶς οὐκ ἐνάρκησα, πῶς οὐκ ἐδειλίασα τῶν τοιούτων ἅψασθαί τε καὶ προσψαῦσαι ἐν καιρῷ καὶ χρόνῳ τῷ τοιούτῳ τὰ ἀδύνατα, τῇ ἐμῇ χειρὶ αὐτὸς ὅλως τολμῆσαι ἐγχειρισθείς, ἃ αἱ θεῖαι καὶ ἱεραὶ κεφαλαὶ καὶ μᾶλλον οἱ ὄντες ἄξιοι μετὰ φόβου

καὶ τρόμου καὶ πάσης αἰδοῦς ταῦτα ἀνοικοδόμουν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἄξιοι ὄντες καὶ τὸ θεῖον αὐτοῖς ἐν πᾶσι καλῶς εὐθύνειν εἶχεν, ἀνάξιος δὲ ὢν ἐγώ, καὶ τοῦτο ἀντιτάσσεταί μοι. Ἀλλ' ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὁ μὴ ἐλθὼν καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, ὁ τὸ δάνειον τοῖς δυσὶ χρεωφειλέταις χαρισάμενος, ὁ τὸν Τελώνην λόγῳ δικαιώσας, ὁ τοῦ Πέτρου τοῦ πρωτοκορυφαίου τὰ δάκρυα προσδεξάμενος, καὶ τὴν Ἁμαρτωλὴν μὴ ἀπαξιώσας τοὺς αὐτοῦ ἀχράντους καὶ ἀμωμήτους προσψαῦσαι πόδας, ὁ τῶν ἁμαρτωλῶν ἁπάντων τὴν μετάνοιαν ἐκδεχόμενος, αὐτὸς κἀμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀναξίῳ τῷ ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον ἀνομήσαντι, τῷ ὑπερβάντι πᾶσαν ἀσωτίαν καὶ πᾶσαν κακίαν, ἀνοίξει σπλάγχνα οἰκτειρμῶν καὶ ὁδηγήσει κἀμὲ ἐν θερμῇ μετανοίᾳ, καὶ προσδέξεται κἀμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τοῦ ἀναξίου τὴν μετάνοιαν, ὡς τοῦ ὁμοίου μου Ληστοῦ καὶ τῆς Πόρνης, καὶ ὁδηγήσει καὶ συνάξει κἀμὲ μετὰ τῶν ἐννενήκοντα ἐννέα προβάτων τὸν ἀριθμόν· καὶ εἰ μὲν ὅλως ἐλεήσει ἔχει με, καὶ τῶν ἐμοὶ ἀναξίως προχειρισθέντων εὐδοκήσει καὶ εὐδρομήσει καὶ εὐοδώσει· εἰ καὶ μόνον βουληθῇ ἑτοίμως ἔχει, ὡς ἐξουσιαστὴς καὶ ἐξουσίαν ἔχων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ὁ τὰ ἀσθενῆ καὶ ἀνίσχυρα δυνατὰ ἐργασάμενος, ὁ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὴν κτίσιν πᾶσαν εἰς τὸ εἶναι συστησάμενος· αὐτὸς καὶ μόνος, ὡς ἐπίσταται, καὶ τὰ ἡμέτερα ἔργα, οἷον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν καὶ τῆς προθέσεως, ἃ ἀφρόνως καὶ οὐχὶ συνετῶς ἐνεχειρίσθην, οὐκ ἀπὸ γνώσεως, ἀλλ' ἀπὸ ἀγνωσίας· οὐκ ἀπὸ πλούτου, ἀλλ' ὡς πενίας πάσης πενέστερος. Αὐτὸς καὶ πάλιν, εἶπω, ὁ μόνος δυνατός, δυνατὰ καὶ ἄξια καὶ εὐάρεστα εὐδοκῆσαι εὑρεθῆναι ἔμπροσθεν αὐτοῦ τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ, λέγω δή, Πατρός, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος. Ἐπειδὴ ἐγὼ ὁ παμβέβηλος καὶ παντλήμων καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναγέστερος, ὁ μὴ ὢν ἄξιος ὀνομάζεσθαί τε, ἢ μᾶλλον, μνημονεύεσθαι. Τρέμει μου ἡ χεὶρ καὶ δειλιᾷ ὁ λογισμὸς ἐμφανὲς ποιῆσαι τὸ ἡμέτερον ὄνομα, ἐπειδὴ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος, ὑπὸ Θεοῦ μὲν τιμηθεὶς ὡς εἰκὼν Θεοῦ, καὶ ἐξ οἰκείας προαιρέσεως ἀχρειωθείς. Ὁ δεύτερος Κάϊν, οὐχ ὡς ἀδελφὸν σαρκικὸν ἀποκτείνας ἀλλ' αὐτὴν τὴν ψυχήν μου· Ὁ τῷ κόσμῳ μὲν κεκλημένος ἱερεὺς Ἰωάννης τάχα καὶ Σακελ-

λίων Μεθύμνης, νῦν δὲ Ἰγνάτιος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς [πνυκος] πατήρ, ὁ καὶ τάχα νῦν καθηγεῖσθαι τῶν μονυδρίων, ἃ [ὧν] αὐτὸς ἐκ παλαιῶν θεμελίων ἀνεκαίνισά τε καὶ εἰς τὰ κρείττω ἀνήγαγον, τῆς Παναγίας μου, λέγω δή, τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου Μιχαὴλ τῶν ἄνω Δυνάμεων ἐν τῷ Λειμῶνι, τῶν κειμένων ἄμφω ἐν τῇ Καλλονῇ τῆς Μιτυλήνης ἐνορίας τοῦ Μεθύμνης, ἃ καὶ ὑποῖα αὐτὸς ἐγὼ ἀνοικοδόμησα, ὡς (εἰσὶν) εὑρισκόμενα καὶ πᾶσιν ὀφθαλμοῖς θεωρούμενα, ἐξ ἡμετέρων ἀναλωμάτων, λέγω ὑπὸ ἡμετέρας ἐξόδου καὶ κόπου· οὐχ ὁλοκλήρως, ἀλλὰ πολλῶν πτωχῶν καὶ πλουσίων κόποις καὶ ἐξόδοις, αὐτοχθόνων τε καὶ ξένων, καί τινα χωράφια προσήλωσα πρὸς αὐτὸ τὸ μοναστήριον τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου, πατρικά μου, οἷον ἐκ τῶν γονέων μου, λόγῳ κληρονομίας· καὶ ἄλλα τινὰ εἴδη κινητὰ καὶ ἀκίνητα διά τε ἱερὰ σκεύη καὶ βιβλία. Ἀλλὰ δὴ καὶ ἄλλοι χριστιανοὶ προσήλωσαν χωράφια καὶ ἄλλα τινὰ εἴδη· αὐτὴ δὲ ἡ γῆ ἡ ὁρωμένη, ᾗ αὐτὴ ἡ Μονὴ μέσον ἵσταται, ὑπάρχει πατρική μοι ἐκ προγόνων, καὶ πάλιν ἐξ ἀγορασίας τῶν κρατούντων, τὴν ὁποίαν γῆν ὁ πατήρ μου ἐξωνήσατο ἐκ τῶν κρατούντων. Κἀγὼ πάλιν αὐτὴν τὴν γῆν ἐξ αὐτοῦ τοῦ πατρός μου ἐξωνησάμην, ὡς ὁ Κύριος οἶδε, καὶ [ὡς] καθὼς καὶ τὰ γράμματα αὐτοῦ δηλοποιοῦν τά τε τῶν κρατούντων καὶ τὰ οἰκειόχειρα. Συνήχθησαν δὲ καὶ πρὸς τῇ Μονῇ ταύτῃ ἱερομόναχοι καὶ μοναχοί, οἱ (=οἳ ἢ οἵ) καὶ σήμερον εὑρίσκονται· πρῶτος αὐτὸς ὁ πατήρ μου, ὃς (ὁ) καὶ ὑπὸ τῶν ἐμῶν χειρῶν ἀποκαρεὶς καὶ ὑποταγὴν πρὸς ἐμὲ ποιήσας, ὁ πατὴρ πρὸς τὸν υἱόν, καὶ ταύτην φυλάξας μέχρι θανάτου, ἐπονομασθεὶς δὲ πρότερον Ματθαῖος ἱερομόναχος, ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ αὐτοῦ ἀναπνοῇ αἰτήσας καὶ λαβὼν τὸ θεῖον καὶ ἅγιον καὶ μέγα σχῆμα ἐπωνομάσθη Μακάριος [α=] μοναχός. Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ, καὶ ἡ εὐχή του μεθ' ἡμῶν· δεύτερος κὺρ Γερμανὸς ἱερομόναχος καὶ πνευματικός· εἶτα κὺρ Μακάριος, ὁ καὶ τὴν ἁγίαν ταύτην μονὴν οἰκονομῶν· ὁ κὺρ Μεθόδιος, ὁ καὶ σαρκικός μου υἱός· ὁ κὺρ Ἡσαΐας· ὁ κὺρ Ἰωαννίκιος· ὁ κὺρ Νεόφυτος· ὁ κὺρ Μελέτιος· ὁ κὺρ Ἀθανάσιος· ὁ κὺρ Ματθίας· ὁ κὺρ Δωρόθεος· ὁ κὺρ Μαλαχίας. Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ ἕτερον μοναστήριον ἀδελφαὶ κανονικαὶ τέλειαι κυρὰ Ἀθανασία μο-

ναχὴ ἡ Ροδίτισσα· κυρὰ Μάρθα καὶ ἡ κυρὰ Θεοκτίστη· ὡς ρίζα δὲ κἀγὼ αὐτὸς εὑρισκόμενος καὶ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῶν μοναστηρίων τῶν ρηθέντων ἀνακαινισθῆναι καὶ συστῆναι Θεοῦ εὐδοκοῦντος, [ὡς] ὃς ὅτι δεσπόζω καὶ κυριεύω γῆς αὐτῆς τῶν μοναστηρίων ἐντὸς καὶ ἐκτός, ὡς ἔθος ἐστὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἔχειν ἕκαστον καὶ δεσπόζειν ὅσα ὁ Θεὸς αὐτῷ ἐδωρήσατο, οὕτω κἀμοί, ὅσα ὑπὸ τὴν ἡμετέραν χεῖρα ὁ Θεὸς ὁ τὰ πάντα οἰκονομῶν ἐδωρήσατο ἁμαρτωλῷ ὄντι, οἷον δηλαδὴ τὰ δύο μοναστήρια μὲ εἴ τι δεσπόζουν ἐντὸς καὶ ἐκτός, ἡ Παναγία μου ἡ Μυρσινιώτισσα καὶ ὁ μέγας μου ὁ Ταξιάρχης, [ἃ] περὶ ὧν ἄνωθέν φαμεν. Πρῶτον μὲν ἀνατίθημι αὐτὰ τῷ Παναγάθῳ Θεῷ καὶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ τῇ αὐτοῦ μητρὶ τῇ ὑπερευλογημένῃ ἐνδόξῳ δεσποίνῃ ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένῳ Μαρίᾳ καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ καὶ τοῖς Ἀσωμάτοις πᾶσι καὶ πᾶσι τοῖς Ἁγίοις. Ἔπειτα προσηλώνω καὶ ἀνατίθημι τὸ ρηθὲν μοναστήριον τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων, «Μιχαὴλ τοῦ ἐν τῷ Λειμῶνι», εἰς χεῖρας τῶν ἄνωθεν ρηθέντων ἱερομονάχων καὶ μοναχῶν, καὶ πᾶσι τοῖς ἐρχομένοις καὶ ἔρχεσθαι μέλλειν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας πάντας, οὓς αὐτοὶ ἀλλήλως εἰσάγειν, καὶ ἐξάγειν, πάλιν τοὺς ἀναξίους, ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς Κοινοβίοις ἁπανταχοῦ, οὓς μὲν αὐτοὶ οἱ πρώην εὑρισκόμενοι ἱερομόναχοι καὶ μοναχοὶ μετὰ τοῦ τὴν μονὴν προστατεύοντος λαχομένου Ἡγουμένου ἀποκαθιστάναι καὶ συντάττεσθαί τε καὶ ἑνώνειν τῇ Ἀδελφότητι καὶ ἴσα τοῖς πρώτοις συνίστασθαι, οὕτως καὶ ἔστωσαν· κακεῖνοι πάλιν ἄλλους· καὶ οὕτω κατὰ διαδοχὴν εἰς αἰῶνα τὸν ἀπέραντον εἴη ἐν ἀφορισμῷ ἀλύτῳ ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος καὶ ἁγίων ἀλύτοις. Ὅσους δὲ τρέφειν καὶ διοικεῖν δύναται τὸ μοναστήριον, τοσούτους καὶ ἔχειν. Εἰ δὲ καὶ δι' αἰσχροκέρδειαν, ἢ λαιμαργίαν, ἢ φειδωλίαν οὐκ εἰσενέγκοιεν καὶ οὐκ εἰσάγουσιν, οἷον ὅσοις τὸ μοναστήριον τρέφειν δύναται κατὰ τὸ σύνηθες τῶν Κοινοβίων, οἱ τοιοῦτοι τὴν τοῦ Ἰούδα ἀγχόνην τοῦ προδότου ὑποστήσονται. Ἔπειτα ἀνατίθημι τὴν μονὴν τῆς ὑπεραγίας μου Θεοτόκου τῆς Μυρσινιωτίσσης ταῖς μοναστρίαις ταῖς κατὰ καιροὺς ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ εὑρισκομέναις, νῦν δὲ κυρᾷ Μακαρίᾳ καὶ καθηγουμένῃ, καὶ πέντε κοινοβιατίσσαις τῇ τε κυρᾷ Ἀθανασίᾳ τῇ

Ροδίτισσα καὶ τῇ κυρᾷ Δομετιανῇ τῇ Ροδίτισσα καὶ κυρᾷ Μάρθα καὶ Εὐγενείᾳ καὶ τῇ κυρᾷ Μακαρίᾳ τῇ Πολίτισσα καὶ κυρᾷ Ἀθανασίᾳ τῇ ἑτέρᾳ, καὶ πάσαις ταῖς ἐρχομέναις καὶ ἔρχεσθαι μέλλειν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας πάντας, εἰς ὅσας αἱρεῖσθαι μὲν κοινοβίως διάγειν, ὅσαι δὲ μὴ οὕτως αἱρεῖν τῆς μονῆς ἐξωθήσονται· πλὴν μετὰ τοῦ προεστῶτος τοῦ εὑρισκομένου ἐν τῇ μονῇ τοῦ μεγάλου Ταξιάρχου τοῦ ἐν τῷ λειμῶνι καὶ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τῶν μετ' ἐκείνου εὑρισκομένων μετὰ βουλῆς εἰσάγειν αὐτὰς καὶ ἐξάγειν· καὶ ἡγουμένην ἀποκαθιστάναι καὶ παντὶ τρόπῳ ἀντιλαμβάνεσθαι, ὀφείλουσιν, οἱ μοναχοὶ πάντες οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὸν μέγαν μου Ταξιάρχην τὸν ἐν τῷ λειμῶνι, τὴν μονὴν ταύτην τῆς ὑπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Μυρσινιωτίσσης, ἐξαιρέτως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ κελλία ὁλοτελῶς ἔστω αὐτῶν ἡ ἔννοια καὶ ἡ φροντὶς πᾶσα· καὶ ἡ ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας κατὰ δύναμιν καὶ ἡ λυχναψία, οἷον ἡ φωταγωγία. Εἰ δὲ καί τις ἀμέλεια γένοιτο εἰς ἃ γράφω, ἢ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ εἰς τὰ κελλία, ἢ εἰς ἕτερον τὸ ὀφειλόμενον, ἵνα εὕρωσι τὴν ὑπέραγνον Θεοτόκον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἀντιμαχομένην αὐτοῖς ὁμοίως καὶ ἐν τῷ νῦν. Ἔτι δὲ φροντίζειν εἰς αὐτὰς τὰς μοναστρίας ἐκ τῶν κήπων τοῦ λειμῶνος αὐτοῦ τοῦ ἑτέρου μοναστηρίου, ἐκ τῶν κηπουρικῶν, τῶν λαχάνων, τῶν χρειωδῶν, ὧν χρείαν ἔχουσι, μέχρι τοῦ λεπτοτάτου ἡδυόσμου, ὅσα ὑπάρχουσιν ἁρμόδια, ἀποκομίζειν αὐταῖς ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν, ἵνα καὶ αὗται αἱ ταλαίπωροι παραμυθίαν παρ' ὀλίγην (κἂν ὀλίγην ἐχωσι). καὶ οὕτως χρὴ εἶναι· καὶ ἄλλο εἴ τι δύνανται βοηθεῖν αὐταῖς. Καὶ αὗται πάλιν ἔχειν φροντίδα τῶν μοναστηρίων ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ καιροὺς εὑρισκόμενος καθηγούμενος ἐν τῇ μονῇ τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου τοῦ ἐν τῷ Λειμῶνι, εἰ καὶ τὸ φρόνημα ἔχει τέλειον καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων τεθῆναι βούλεται, ὡς καθολικὸς ποιμὴν καὶ οὐχὶ (ὡς) λύκος, ἔξωθεν μὲν ἔχων ἔνδυμα ποιμένος, ἔσωθεν δὲ λύκου ἁρπαγήν, εἰ καὶ θέλει καὶ αἱρεῖται ἵνα ἀκούσῃ τῆς μακαρίας ἐκείνης φωνῆς: τὸ εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ οἰκονόμε, ἐπὶ ὀλίγα εἷς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου· καὶ εἰ μὲν οὕτως ὀρέγεται ἀκοῦσαι καὶ ἑτοί-

μως ἔχει θεῖναι καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, καὶ μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ αἰδοῦς καὶ ταπεινοφροσύνης εἰσέρχεσθαι ὀφείλει ἐν ὅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ ἕνα καθένα μῆνα μίαν ἡμέραν καὶ ἐξετάζειν καὶ ἀνακρίνειν αὐτάς, οἷον τὰς μοναστρίας, ὅσας χρὴ ἀνακρίνειν καὶ ὅσας θεωρεῖν ἄξιον, ἐπειδὴ καὶ νεώτεραι ὀφείλει εἶναι, καὶ ὅσας ἁρμόδιον εἶναι θεωρεῖν, θεωρεῖν καὶ αὐτὸς ὀφείλει· ὅσαι δὲ νέαι εἰσίν, οὐχ ἁρμόζει αὐτὰς θεωρεῖν, ἀλλ' ἡ εὑρισκομένη καθηγουμένη ὀφείλει ἀναγγέλλειν αὐτῷ μιᾶς ἑκάστης ἀρετὴν καὶ κακίαν, νουθετεῖν καὶ διδάσκειν αὐτάς, ἐλέγχειν, εἰ καὶ παρακοῇ νοσοῦσιν, ἢ ἄλλο τι τῇ καθηγουμένῃ κακῶς πρόκειται, παρακαλῶν, νουθετῶν, ὡς φησὶν ὁ θεῖος καὶ ἱερὸς ἀπόστολος, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παράκάλεσον, ὡς ἰατρὸς ἐμπειρότατος διορθεῖν ταύτας. Ὁποία δὲ χρεία ὑπάρχει ὁ ἡγούμενος εἰς τὸ γυναικεῖον μοναστήριον εἰσελθεῖν, ἄνευ βουλῆς τῶν ἀδελφῶν μὴ δύνασθαι ἐξέρχεσθαι τῆς μονῆς, ἀλλὰ μετὰ βουλῆς τῆς Συνάξεως καὶ μετὰ δύο γερόντων ἀξίων, ἢ καὶ ἑνὸς κατ' ἀνάγκην, ἀποφοιτᾶν εἰς τὰς μοναστρίας [ὡς] καθὼς εἴπομεν οὓς ἡ Σύναξις καὶ οἱ ἕτεροι γέροντες καὶ ἀδελφοὶ ἀναπαύονται, οἱ εἰς τὴν μονὴν ταύτην τοῦ μεγάλου μου Ταξιάρχου εὑρισκόμενοι. Κακεῖσε δὲ ὁπόταν φοιτήσῃ ὁ ἡγούμενος μὴ εἰσέρχεσθαι ἄνευ βουλῆς τῆς καθηγουμένης τοῦ μοναστηρίου, τοῦ γυναικείου μοναστηρίου, ἀλλὰ μετὰ βουλῆς αὐτῆς καὶ τῶν ἑτέρων τῶν ἐκεῖσε εἰσέρχεσθαι ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου μετὰ πάσης αἰδοῦς καὶ προσοχῆς, ἵνα εἴη αὐτὸς τύπος καὶ ὑπογραμμός· Ὀφείλει δὲ καὶ ἡ κατὰ καιροὺς καθηγουμένη μὴ εἰς ἕνα ἕκαστον συγχωρεῖν εἰσιέναι εἰς τὸ μοναστήριον, κἂν ἱερωμένος εἴη, κἂν οὔ· ἀλλ' ἐξετάζειν τίνος χάριν ἐκεῖσε προσενήνοχεν· εἰ δὲ καὶ [χάριν] ἱστορίας ἕνεκεν, μὴ συγχωρῆσαι ἐκεῖ προσμεῖναι εἰ μὴ μόνον ὅσον ἱστορῆσαι καὶ προσκυνῆσαι τὸν θεῖον ναόν, καὶ μηδεμίαν ἀφεῖναι μονάστριαν συντυχεῖν αὐτῷ, κἂν δοκεῖ ἄξιος εἶναι, ἵνα μὴ ὁ Πονηρός τι κατεργάσηται. Διὰ δὲ τὸ βραχὺ τῆς ὥρας ἐνταῦθα τὸν λόγον ἐκκόπτομεν. Καὶ εἰ μὲν εὐδοκήσει ὁ πανάγαθος Θεὸς τῶν ὅλων, καὶ ἐνταῦθα πάλιν ἐπαναστρέψω, ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με καὶ τὸ ὑπόλοιπον διατάξομαι· εἰ δ' οὔ, Κύριος οἶδεν καὶ αὐτὸς καὶ μόνος διορθώσει τὰ πάντα ὡς οἶδεν. Πλὴν ὡς καθολικὸς κύριος τῶν πάντων [ὢν] ἃ ἔγραψα, καὶ ὡς ἔδο-

ξέ μοι οὕτω πεποίηκα. Καὶ ὅστις ἢ ἐκ τῶν συγγενῶν μου, ἢ ἐκ τῶν ἐκτός, ἢ ἱερωμένος, ἢ λαϊκός, ἢ μοναχός, θελήσει [τοῦ] ἀνασκολοπῆσαι ταύτην μου τὴν ἔγγραφον Διαθήκην [ἵνα σχῇ] ἐχέτω τὰς ἀρὰς τῶν ἁγίων τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἰούδα τοῦ προδότου, καὶ τὸν Θεὸν εὕρῃ μαχόμενον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ τὴν ὑπέραγνον τοῦ αὐτοῦ Θεοτόκον Μητέρα, καὶ τὸν μέγαν Ταξιάρχην, καὶ τοὺς Ἀσωμάτους πάντας, καὶ πῦρ καταφάγεται θεμέλια οἴκων αὐτοῦ, καὶ ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἠτιμωμένον εἰς γενεὰς γενεῶν. Τὸ δὲ μοναστήριον, ὅπερ ἠγοράσαμεν ὁμοῦ οἱ ἀδελφοὶ πάντες, οἷον τὸ Καλάμι, τὸ κείμενον ἐν τῷ ὄρει τοῦ Λειβάνου, ὡς αὐτοὶ οἴδασιν οἱ ἐνταῦθα ἀδελφοί, οὕτως καὶ ποιήτωσαν. Ἐγράφη καὶ τὸ τέλος ἔλαβεν ἐν μηνὶ Μαρτίῳ κγ΄. τοῦ ,ζλη΄ ἔτους Ἰνδικτιῶνος ιέ.

† Ὁ καθηγούμενος τῶν αὐτῶν μονυδρίων Ἰγνάτιος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς πατήρ.

† Καὶ ἔτι πάλιν βεβαιῶ τὰ ἄνωθεν γεγραμμένα κἀγὼ Ἰγνάτιος ἱερομόναχος ὁ καὶ καθηγούμενος τῶν αὐτῶν μονυδρίων καὶ Ἔξαρχος Πατριαρχικός.

Πρὸς διασκέδασιν δὲ πλήρη τῆς ἀμφιβολίας, ἣν πράγματι καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔχουσί τινες ὅτι ἡ Διαθήκη αὕτη τοῦ Ἁγίου δὲν εἶνε ἰδιόχειρος, καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἀντίγραφον ἐπιστολίου του, ὅπερ ἀνεῦρε τῷ 1883 ὁ κ. Α. Η. Κεραμεύς, καὶ τὸ ὁποῖον παραβαλόντες καὶ ἡμεῖς πρὸς ἐκείνην ἐπείσθημεν ὁμολογουμένως περὶ τῆς ταυτότητος τῶν δύο γραφῶν καὶ τῶν ὀρθῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Κεραμέως.

«Αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Ἀρχιεπισκόπου Μεθύμνης.

«Εὐλαβέστατε παπᾶ κὺρ Γεώργιε ὁ ψάλλων τὸν Φάραγγα. Ὁ παρὼν Κανδύλης ἀνέφερε τῇ ἡμετέρᾳ ταπεινότητι πῶς ἔχει τινὰ διένεξιν μὲ τὸν κὺρ Ἀγαλλιανὸν τὸν ράπτην καὶ μὲ τὴν [γυ-

ναῖκά του= δυσανάγνωστον] καὶ σκανδαλίζονται· τὸ λοιπὸν δοκίμασε νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃς ἡ ἁγιωσύνη σου καὶ νὰ δώσῃ ὅπου χρεωστεῖ τοῦ ἄλλου τὸ δίκαιον· καὶ εἰ μὲν ποιήσουσι τὸν λόγον σου, ἤδη καλῶς· εἰ δὲ καὶ οἱ παρήκοοι ὁποῦ φανῶσιν αἴτιοι· ὁποῦ χρεωστεῖ καὶ δὲν δίδει τοῦ ἄλλου τὸ δίκαιον, ἔστωσαν ἔξω τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ· καὶ βλέπε νὰ εἰρηνεύωνται οἱ χριστιανοί σου ἵνα μὴ παιδεύωνται. Οὕτως ποίησον ὡς ἀποφαινόμεθα· ἔρρωσο·

ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Μεθύμνης Ἰγνάτιος.»

«Εὑρεθεῖσα ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ. Διὰ ταύτης δὲ ἀποδεικνύεται τὸ γνήσιον τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 4 κωδικίῳ διαθήκης τοῦ Κτίτορος τῆς Μονῆς, διότι τά τε χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ σκέλη τῶν τῆς γραφῆς στοιχείων εἰσὶν ὅμοια καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδεμία μένει ἀμφιβολία περὶ τῆς γνησιότητος τῆς διαθήκης. **Α. Π. Κεραμεύς.**

Ἐντολῇ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἐλθὼν ἐνταῦθα τὴν 12 Ἰουλίου 1883 πρὸς ἔναρξιν τῆς Μαυρογορδατείου Βιβλιοθήκης ἀνεῦρον ἐν τοῖς χειρογράφοις τῆς Μονῆς Λειμῶνος τὸ (ἔμπροσθεν) γράμμα τοῦ ἀειμνήστου ἐν ἁγίοις Ἰγνατίου Μητροπολίτου Μηθύμνης καὶ κτίτορος τῆς Μονῆς, ὅπερ παρουσιάσας τοῖς ἐν αὐτῇ κοινοβιακῶς ἐνασκουμένοις πατράσι καὶ καὶ τῷ καθηγουμένῳ κυρῷ Γεδεών, προὐξένησα αὐτοῖς χαρὰν μεγάλην, διότι ἔλεγόν μοι ὅτι παρά τισι τῶν ἔξω ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς γνησιότητος τῆς γνωστῆς τοῦ ἁγίου διαθήκης. Ἐφ' ᾧ ἐξετάσας καὶ ἐρευνήσας καλῶς κατέγνων ὅτι τὸ ἐν τῷ Σκευοφυλακείῳ ὑπ' ἀριθμὸν 4 Κωδίκιον ἐχρησίμευσε τὸ πάλαι τὸ μόνον ἀληθὲς καὶ γνήσιον Μητρῷον τῆς Μονῆς Λειμῶνος, ἐν ᾧ ὅ τε κτίτωρ καὶ ὁ υἱὸς Μεθόδιός ἰδιοχείρως κατέγραψαν τάς τε Διαθήκας καὶ διατάξεις αὐτῶν, καὶ ὅσα εἴς τε τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν συντήρησιν τῆς Μονῆς συνετέλουν. Ἡ μόνη δὲ ἀμφιβολία, κατ' ἐμὲ κριτήν, περὶ τῆς γνησιότητος τῆς διαθήκης τοῦ ἁγίου ἐνυπάρχει εἰς τὴν γραφικὴν ὁμοιότητα τῶν διαθηκῶν πατρὸς καὶ υἱοῦ· ἀλλὰ φαίνεταί μοι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ὁ υἱὸς ἀπεμιμήθη καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα τὴν γραφὴν τοῦ πατρός, διὸ καὶ βλέπομεν αὐτήν, τῆς ἡλικίας τοῦ Μεθοδίου προϊούσης, καταλήγουσαν· εἰς σύστημά τι γραφικὸν κατ'

ἐπιφάνειαν μόνον ὅμοιον τῷ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἡλικίας. Ἀλλὰ καὶ τῆς ἑρμηνείας ταύτης μὴ εὐοδούσης, κέκτηται ἡ Μονὴ Σιγίλλια Πατριαρχικά, ἐν οἷς ῥητῶς ἐπικυροῦνται αἱ ἐν τῷ 4 Κωδικίῳ Διαθῆκαι καὶ μάλιστα ἡ τοῦ Κτίτορος, ἃς καὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ χειρὶ ἐπικυροῖ ὁ συγχρονίσας Σίλβεστρος Ἀλεξανδρείας. Ἡ δὲ ἐν τῷ (ὄπισθεν) γράμματι παρουσιαζομένη κατ' ἐπιφάνειαν διαφορὰ τῆς γραφῆς τοῦ ἁγίου πρὸς τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ 4 Κωδικίου, διασαφηνίζεται, ἐὰν ἀναμνησθῶμεν ὅτι ἡ μὲν ἐν τῷ Κωδικίῳ γραφὴ εἶνε τοῦ ἔτους 1530, ἡ δὲ ἐν τῷ δηλωθέντι γράμματι πολλῶν ἐτῶν μεταγενεστέρα, τοῦ Ἰγνατίου γέροντος ἤδη καὶ ἐν Ἀρχιερεῦσι διατελοῦντος· κατ' οὐσίαν ὅμως τὰ στοιχεῖα εἰς τὰ σκέλη αὐτῶν καθ' ἕκαστον συμπαραβαλλόμενα τοῖς ἐν τῇ Διαθήκῃ τῇ συνταχθείσῃ ἐν ἡλικίᾳ νεωτέρᾳ, ἀποδεικνύονται ἀφ' ἑαυτῶν παρόμοια.

Ἱερᾷ Μονῇ Λειμῶνος, τῇ 8 Αὐγούστου 1883.

Α. Π. Κεραμεύς.»

Οὕτω διατάξας καὶ διαθέμενος τὰ τῶν Μονῶν ὁ κτίτωρ αὐτῶν καὶ ἐπὶ τετραετίαν (1526—1530) καθηγούμενος, προάγεται εἰς Μητροπολίτην Μηθύμνης τῷ 1530.[1] Κατὰ Μάρτιον δὲ τοῦ ἔτους 1531 μεταβὰς τὸ δεύτερον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀνέφερε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅσα καὶ πρότερον περὶ τῶν Μονῶν του, αἰτησάμενος ἵνα ἡ τοιαύτη Μονὴ εἴη ἐλευθέρα καὶ ἀδέσποτος· οὕτως ἐξεδόθη αὐτῷ τὸ ἑξῆς Σιγίλλιον, οὗ τὸ πρωτότυπον ἔχει ὧδε.

«† Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ γῆς ἐλθών, δι' ἄκραν φιλανθρωπίαν καὶ ἀγαθότητα, ἔργοις καὶ λόγοις διδάσκαλος ἡμῶν χρηματίσας εἰς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα, δι' ὧν ἡ σωτηρία ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς προσγίγνεσθαι πέφυκεν, ἐξ ὁδοῦ θείας δικαιοκρισίας, καὶ οὐδὲν ἐνέλιπε τῶν τοιούτων, διὸ καὶ φησὶν εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν· μετὰ

1. Κατὰ τὸν Κεραμέα διῴκησε τὴν Μήθυμναν 38 ἔτη ἀποθανὼν τὴν 14 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1568. Δεκαεπτὰ δὲ ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ Μονὴ τοῦ Λειμῶνος ἐγένετο Σταυροπήγιον, ὡς φαίνεται ἐν τῷ Σιγιλλίῳ τοῦ Θεολήπτου ἐν ἔτει 1585.

οὖν τῶν ἄλλων τῶν παραδοθέντων ἡμῖν ἀγαθῶν παρ' αὐτοῦ, καὶ πρὸς σωτηρίαν συντεινόντων, δέδοται καὶ τοῦτο τὸ κοινοβιακῶς ζῆν· ἐν μιᾷ συμπνοίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ· καὶ μάλιστα τοῖς μοναχοῖς, καὶ κατὰ Θεὸν ζῆν αἱρουμένοις· καὶ αὐτὸς γὰρ θεανδρικῶς ἐπὶ γῆς διατρίβων, τοιαύτην διαγωγὴν μετὰ τῶν Ἀποστόλων εἶχε· παντοία μὲν εἰρήνη ἐστὶν ἐν τοῖς ζῶσι τοιοῦτον βίον· καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖ ὄχλησις, ὅτι τοῦτο ἐμόν, ἐκεῖνο σόν· ἀλλὰ πάντα κοινὰ καὶ ὅλοις καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἐστὶν ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν, καθὼς ἐν Εὐαγγελίοις λέγει· ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. Τοίνυν καὶ ὁ ἱερώτατος Μητροπολίτης Μεθύμνης κὺρ Ἰγνάτιος ὁ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς τῆς ἡμῶν μετριότητος, ἐκ Καλλονῆς τῆς Μυτιλήνης ὁρμώμενος, ἐλθὼν ἀνέφερεν ἡμῖν, πῶς ἐκ θεμελίων παλαιῶν, ἐξ ἰδίων ἀναλωμάτων καὶ κόπων ἀνήγειρε ναὸν τοῦ Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων· καὶ ἀφιέρωσεν ἐν αὐτῷ χωράφια καὶ δένδρα καὶ ἀμπελῶνας· καὶ ἔκτισε κελλία· σκεύη τε καὶ ἕτερα ἱερὰ ἐν αὐτῷ ἀφιέρωσε· καὶ χορὸν ὁσίων ἀδελφῶν καθίδρυσε τὸν μονήρη διάγειν βίον· ἱερομονάχους δηλονότι καὶ μοναχούς· ᾐτήσατο δὲ καὶ ἀφ' ἡμῶν ἵνα εἴη ἡ τοιαύτη μονὴ ἐλευθέρα καὶ ἀδέσποτος, μηδενὸς ἔχοντος ἐξουσίαν ἐν αὐτῇ παντάπασι κἂν τὴν τυχοῦσαν, μήτε αὐτοῦ, ἅπαξ αὐτὴν τῷ Θεῷ ταύτην ἀφιερώσαντος, μήτε τινὸς ἑτέρου τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, καὶ ζῶντος καὶ ἀποθανόντος, μήτε ὁ τοῦ τόπου ἐκεῖσε κατὰ καιρὸν ἀρχιερεύς, τὸ οἱονοῦν ἐκεῖθεν ἀπαιτεῖν, εἰ μὴ μόνον τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἔχειν ἐν ταῖς ἁγίαις τελεταῖς καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἡγούμενον δὲ ἐκλέγεσθαι τοὺς ἐκεῖσε μοναχοὺς ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν καὶ ζῆν κοινοβίως εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα καὶ μηδὲν αὐτοὺς σφετερίζεσθαι, ἢ σφετερίζεσθαι καὶ ἀποστερίζειν τὰ τῆς μονῆς καὶ ἰδιοποιεῖν ἢ οἰκειοῦν τι ταύτης ἐν αὐτοῖς, ἢ ἐξ ὧν φθάσαντες ἐν αὐτῇ γνώμῃ ἀβιάστῳ προσήλωσαν καὶ ἀφιέρωσαν, μὴ ἔχειν τινὰ ἐξ αὐτῶν ἄδειαν ὁπωσοῦν ταῦτα λαβεῖν ὄπισθεν, καὶ ἀποξενῶσαι τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἅπαξ αὐτοὺς ταῦτα τῷ Θεῷ ἀφιερώσαντας, καὶ μὴ δυναμένους πλέον λαβεῖν, μὴ ὄντας αὐτῶν δεσπότας, ἀλλὰ τὸν Θεόν· καὶ γὰρ ὁ τοιοῦτός τι ποιῆσαι τολμήσας ἱεροσυλίας κρίματι ἑαυτὸν κατακρίναι ζητεῖ· ὃ μὴ γένοιτο

αὐτοῖς. Φοβερὸν ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ἀνανία καὶ τῆς Σαπφείρας ἐν ταῖς ἀποστόλικαῖς πράξεσι διήγημα, φήσαντος τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, Ἀνανία, οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ· καὶ παραυτίκα τέθνηκεν αὐτὸς καὶ ἡ τούτου γυνή· ὅτι ἐνόσφισάν τι ἐξ ὧν τῇ συνεισφορᾷ τῷ τῶν Ἀποστόλων κοινοβίῳ προσήνεγκαν, μὴ ἐξὸν αὐτοῖς· τὰ γὰρ εἰσάπαξ τῷ Θεῷ ἀφιερωθέντα ὁ νόμος οὕτως ἐντελλόμενος ἀνεκποίητά εἰσι τὸ σύνολον, ὡς καὶ τό, ὁ ἐκδοὺς τὸν ἀγρόν, οὐκ ἔστι κύριος αὐτοῦ εἰς τὸ ἑξῆς. Ταῦτα οὖν αὐτοῦ ζητήσαντος, ὡς εὔλογα καὶ δίκαια καὶ τῷ κοινοβιακῶς ζῆν καὶ θεαρέστως ἁρμόδια καὶ σωτηριώδη τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῶν κατὰ Θεὸν ζῆν αἱρουμένων τοῦ μοναδικοῦ καὶ ἰσαγγέλου βίου, καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ἐπιβεβαιοῦσα ταῦτα τὸ παρὸν αὐτῷ ἐπιχορηγεῖ σιγιλλιῶδες γράμμα, δι' οὗ ἀποφαίνεται ἵνα τὸ κῦρος ἔχωσι τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον. Εἰ δέ τις εἰς κατάλυσιν τούτου τολμήσει χωρῆσαι ἢ καθ' ὅλου, ἢ ἐν μέρει, ἵνα εἴη ὁ τοιοῦτος, οἷος ἂν καὶ ᾖ. ὑπ' ἀφορισμὸν ἄλυτον καὶ ἀσυγχώρητον τὸν ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος, ὡς ἱερόσυλος καὶ ἀσύνετος καὶ σκανδαλοποιός, ἀνυπότακτος, ῥίψασπις τῶν πνευματικῶν ἐνταλμάτων καὶ συνθηκῶν, καὶ ἅρπαξ τῶν θείων καὶ ἱερῶν πραγμάτων καὶ ἀφιερωμάτων. Ἔτι ἀνάφερεν ἡμῖν ἵνα ὀφείλωσιν ἐπιβλέπειν καὶ ἐφορᾶν οἱ ἐν τῇδε τῇ Μονῇ ἀδελφοὶ καὶ τὸ πατριαρχικὸν σταυροπήγιον τὴν Παναγίαν μου τὴν Μυρσινιώτισσαν, ὅπερ ἀνέκτισεν ἐξ ἰδίου κόπου ὁ αὐτὸς ἱερώτατος Μητροπολίτης καὶ ἐκπληροῦν τὸ κατ' ἔτος διδόμενον περὶ αὐτοῦ κανονικὸν καὶ πᾶσι τρόποις ἀντιλαμβάνεσθαι αὐτοῦ κατὰ δύναμιν. Οὕτω θεοφιλῶς καὶ εὐτάκτως πάντα καταστησαμένῳ ἀπολέλυται αὐτῷ τῷ ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Μεθύμνης κὺρ Ἰγνατίῳ τῷ ὑπερτίμῳ καὶ ἡμετέρῳ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῷ ἀδελφῷ καὶ συλλειτουργῷ καὶ τὸ παρὸν σιγιλλιῶδες γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος εἰς ἀσφάλειαν διηνεκῆ καὶ ἀναντίρρητον. Κατὰ μῆνα Μάρτιον Ἰνδικτιῶνος δ'. ἐπὶ ἔτους ,ζλθ'.

† Ἱερεμίας Κωνσταντινουπόλεως κτλ.
† Σίλβεστρος Ἀλεξανδρείας κτλ.
† Ἰωακεὶμ Ἀντιοχείας κτλ.

Ἐν ἔτει δὲ 1536 κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἤτοι τῇ 18 Ρεμπιουλ-ἐβὲλ τοῦ Ἀραβικοῦ ἔτους 943 ἐξεδόθη τῇ Μονῇ τὸ παρὰ πόδας χοτζέτιον τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης.

«Προσελθόντος ἐνώπιον ἡμῶν τοῦ μοναχοῦ Μεθοδίου, υἱοῦ καὶ πληρεξουσίου τοῦ Μητροπολίτου Ἰγνατίου, προϊσταμένου τῆς Μονῆς τοῦ τόπου ἐν τῇ περιφερείᾳ Καλλονῆς, παρούσης δὲ καὶ τῆς Μαχθαρίνης (ἢ Μαρθαρίνης ;) ἀδελφῆς καὶ κληρονόμου τῆς προαποβιωσάσης ἀδελφῆς Ἰωάννου, ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ καλουμένου Σουμούρια, ἀπεδείχθη, τῇ ἀξιοπίστῳ ἐλεγχθείσῃ μαρτυρίᾳ τοῦ παπᾶ Κεφάλα, υἱοῦ τοῦ παπᾶ Σταύρου, καὶ τοῦ παπᾶ Μανώλη, υἱοῦ τοῦ παπᾶ Γεώργη[1] ὅτι ἡ ἀποβιώσασα, ζῶσα ἔτι καὶ ἔχουσα σῴας τὰς φρένας καὶ ὑγιᾶ τόν τε νοῦν καὶ τὸ σῶμα, εἶχεν ἀφιερώσῃ διὰ τροφὴν τῶν ἐν τῇ μονῇ πτωχῶν μοναχῶν τὴν ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ κειμένην οἰκίαν της, συνορεύουσαν μὲ δρόμον καὶ κτήματα τῆς ρηθείσης Μαχθαρίνης, Θεοδοσίου, καὶ Μανώλη, παραδοῦσα συνάμα ταύτην τῷ προϊσταμένῳ τῆς Μονῆς Ἰγνατίῳ. Ἐπίσης ὁ Ἀχμὲτ Μαχμοὺτ Σπαχὴς τοῦ εἰρημένου χωρίου, παρὼν ἐν τῷ Συμβουλίῳ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ εἰρημένη ..... Ἰωάννου, ζῶσα ἔτι, καὶ ἐν ὑγείᾳ σώματος καὶ νοὸς εὑρισκομένη, ἀφιέρωσεν ἐπίσης τῇ εἰρημένῃ Μονῇ ἀγρὸν τριῶν μεσαρίων παρὰ τὸ εἰρημένον χωρίον καὶ παρέδωκεν αὐτὸν τῷ προϊσταμένῳ τῆς Μονῆς, καὶ ὅτι τὴν ἀφιέρωσιν ταύτην παρεδέξατο καὶ αὐτὸς (ὁ Σπαχής). Εἰς πίστωσιν τούτων ὅθεν ἐξεδόθη τὸ παρόν.

---

1. Οὗτος φαίνεταί ἐστιν ὁ προπάτωρ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου. Ἡ δὲ προαναφερομένη ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαχθαρίνη καλλιον νὰ ἐγράφετο Μαγδαλινή· ὄνομα δηλούμενον ἐν τῇ Προθέσει τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ δὲ Μαχθαρίνη, ἢ κακῶς ἀντιληφθὲν ἐγράφη οὕτως ἐν τῷ χοτζετίῳ, ἢ ἐσφαλμένως ἐξ αὐτοῦ μετεφράσθη,

Παρατήρησις. Καὶ ἐν τούτοις τὰ ἐξαγόμενα ταῦτα, οὐχὶ παράλογα συμπεράσματα, περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ προπάτορος τοῦ Ἁγίου, δύναται νὰ ἀνατρέψῃ τὸ περιεχόμενον πωλητηρίου τοῦ Διοικητικοῦ Καλλονῆς Ἀλῆ Τσελεμπῆ ἐκδοθέντος περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Ρεμπι-ουλ-αχὴρ τοῦ ἀραβικοῦ ἔτους 895, ἤτοι κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1489 πρὸς τὸν παπᾶ Μανώλην Ἰωάννου, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα αὐτοῦ «Ἰωάννης», ὅπερ καὶ φυσικώτερον διὰ τὴν παρ' ἡμῖν κρατοῦσαν διαδοχικὴν ὀνοματοθεσίαν, καὶ οὐχὶ «Γεώργιος» λέγεται.

Ἀλλ' ἄρχονται ἤδη ζῶντος τοῦ ἱδρυτοῦ (καὶ ἀρχιερατεύοντος) ἐξωτερικαὶ ἐπεμβάσεις εἰς τὰ πράγματα τῶν Μονῶν, ἃς ἐξουδετεροῖ δι' αὐτοκρατορικῶν φερμανίων, ἐπικαλούμενος τὴν προστασίαν τῶν καθεστώτων νόμων καὶ τοῦ κυριάρχου τῆς νήσου. Οὕτω δὲ ἀρχομένου τοῦ ἀραβικοῦ μηνὸς Ζηλκαδὲ τοῦ 944 ἔτους Ἐγείρας, ἤτοι κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1537[1] «ὁ Μητροπολίτης Ἰγνάτιος, ἐγκαλέσας ἐν Κωνσταντινουπόλει τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ τόπου, ὡς πολλαχῶς ἐπεμβαίνοντας εἰς τὰ πράγματα τῶν Μονῶν, ἃς ἐπιδιόρθωσε τῇ ἀδείᾳ τῶν ἱεροδικαστῶν, ἐξεδόθη αὐτῷ φερμάνιον πρὸς τοὺς ἁρμοδίους ἐντελλομένους ἵνα παρεμποδίσωσι πᾶσαν τῶν ἰσχυρῶν παρέμβασιν εἰς τὰς ὑποθέσεις καὶ πράγματα τῶν Μονῶν».

Ἐν ἔτει Ἐγείρας 947 (1540) περὶ τὰς ἀρχὰς Μουχαρὲμ (Ἰανουάριος) ἀφιεροῖ τοῖς μοναχοῖς τῶν μονῶν κτήματα καὶ πράγματα αὐτοῦ διὰ χοτζετίου τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης ἔχοντος ὧδε·

«Ὁ Ἰγνάτιος παπᾶ Μανώλη Μητροπολίτης προσελθὼν ἐνώπιον ἡμῶν ἐδήλωσεν ὅτι τὴν μονὴν τῆς Παναγίας παρὰ τὸν Φάραγγα, ἣν ἀνενέωσε καὶ ἐπεσκεύασε διὰ κυβερνητικῆς ἀδείας, μετὰ τῶν δωματίων της καὶ ἐξαρτημάτων· ἑξήκοντα στρεμμάτων γαίας μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς δένδρων τειχισμένας πλησίον τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος, ἣν ἐπίσης ἀνῳκοδόμησεν· ἡμίσειαν ἐξ ἀδιανεμήτου ἄμπελον παρὰ τὴν Ἀχερώνην, καὶ παρ' αὐτὴν δεκαπέντε μεσαρίων ἀγρόν· ἕτερον δώδεκα μεσαρίων παρὰ τὰ Δάφια· καὶ παρὰ ταῦτα ἕτερον ἑτέρων δώδεκα μεσαρίων, ἀφιέρωσεν εἰς τὰς ἐκ τοῦ χριστιανικοῦ ἔθνους τοῦ κόσμου παραιτουμένας καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἀσπαζομένας πτωχὰς γυναῖκας. Διώρισε δὲ προϊστάμενον τοῦ ἀφιερώματος τὸν Ράλλην Μιχαὴλ καὶ παρέδωκεν αὐτῷ τὰ εἰρημένα κτήματα, ἐγκαταστήσας συνάμα ἐφόρους τῆς μονῆς ταύτης τὸν Μιχαὴλ Δουκάκη, Ράλλην Γεωργάκη καὶ Δημήτριον παπᾶ Μανώλη.—Ταυτοχρόνως δι' ἰδίου χοτζετίου ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ἱεροδι-

---

1. Παρατήρησις. Γνωρίζομεν τῷ ἀναγνώστῃ ὅτι εἰς τὰς τροπὰς τῶν ἐτῶν τῆς Ἐγείρας εἰς ἔτη χριστιανὰ δὲν μετεχειρίσθημεν πᾶσαν ἀκρίβειαν· διὸ καὶ τίθεμεν παρ' ἀλλήλας ἀμφοτέρας τὰς χρονολογίας ταύτας διὰ τοὺς ἐπιδιώκοντας τὴν ἀκρίβειαν τῆς τροπῆς.

καστοῦ, τὴν μονὴν τοῦ Λειμῶνος, ἣν κυβερνητικῇ ἀδείᾳ ἀνῳκοδόμησε μετὰ τῶν δωματίων καὶ ἐξαρτημάτων της· δύο κήπων καὶ εἴκοσι μεσαρίων ἀγρὸν παρ' αὐτῇ, μεθ' ἑνὸς ἐν αὐτῇ μύλου, καὶ τεσσαράκοντα ἐλαιοδένδρων· εἴκοσι μεσαρίων ἀγρὸν ἐν τῇ πεδιάδι Καλλονῆς· ἑκατὸν πρόβατα· καὶ ἑκατὸν αἶγας· ταῦτα, χωρήσας τῆς περιουσίας του, ἀφιέρωσεν ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος πτωχῶν μοναχῶν χριστιανῶν. Διορίσας δὲ προϊστάμενον (Μουτεβελὶ) τὸν Ράλλην Μιχαὴλ παρέδωκεν αὐτῷ τὰ ἀφιερωθέντα ἐν ὀνόματι τῶν μοναχῶν».

Κατὰ Φεβρουάριον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1540 (ἀρχομένου Σαφὲρ 947) ἐξεδόθη τῷ Μητροπολίτῃ Ἰγνατίῳ ἕτερον φερμάνιον προστατευτικὸν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου διὰ τὰς ὑπερβάσεις καὶ παρενοχλήσεις, ἃς ὑφίστανται διὰ τὰς ἐπιδιορθωθείσας ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ Μονάς, ἐνῷ τυγχάνει ἀποδεδειγμένον ὅτι αὗται ἐπεσκευάσθησαν ἄνευ τινὸς προσαυξήσεως, καὶ ὡς εἶχον πρότερον. Ἐντέλλονται δὲ οἱ ἁρμόδιοι νὰ παρεμποδίσωσι πᾶσαν κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν μονῶν αὐθαίρετον ὑπέρβασιν· μετὰ δὲ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος φερμανίου νὰ ἐγχειρίσωσιν αὐτὸ πάλιν τῷ Μητροπολίτῃ Ἰγνατίῳ.

Κατὰ Μάϊον δέ, τοῦ ἰδίου ἔτους ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Α΄. μετὰ τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας ἀπολύουσι τῷ Μητροπολίτῃ Μηθύμνης Ἰγνατίῳ τὸ ἑπόμενον σιγίλλιον περὶ τῆς Μυρσινιώτισσης Μονῆς.

Ἱερεμίας ἐλέῳ Θεοῦ . . . . . .

† Τοῦ ἱερωτάτου Μητροπολίτου Μηθύμνης καὶ ὑπερτίμου ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ τῆς ἡμῶν μετριότητος κυρ. Ἰγνατίου, καὶ κτητορικὸν ἔχοντος δίκαιον ἐκ προγόνων ἐν τῇ σεβασμίᾳ καὶ θείᾳ καὶ ἱερᾷ μονῇ τῇ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ, ἐπ' ὀνόματι τιμωμένῃ τῆς ὑπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιωτίσσης· ταύτην δὴ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν μονήν, σταυροπήγιον οὖ.

σαν ἄνωθεν πατριαρχικόν, προσλαβόμενος κατεφθαρμένην τῷ καιρῷ, καὶ ἀφανῆ καὶ ἀκαλλώπιστον οὖσαν, καὶ ἀνακτίσας καὶ ἀνεγείρας καὶ βελτιώσας κόποις καὶ μόχθοις καὶ ἱδρῶσι πολλοῖς, καὶ πρὸς ὃ ἄρτι ὁρᾶται ἄρτι ἀρίστως ἐγκαλλωπίσας, καὶ πολλὰ ἀφιερώματα δοὺς καὶ προσηλώσας ἐν αὐτῇ, ἱερά τε κειμήλια, καὶ σκεύη θεῖα, καὶ βιβλία διάφορα, καὶ κτήματα ὑποστατικά, καὶ τόπους διαφόρους, καὶ ζώων νομάς, καὶ διαφόροις ἀναθήμασι καὶ φραγμοῖς ἰσχυροποιησάμενος καὶ καλλωπίσας αὐτήν, ἅπαντα Θεῷ τε τῷ δοτῆρι τῶν ἀγαθῶν, καὶ τῇ δεσποίνῃ Θεοτόκῳ, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ ναῷ αὐτῆς ἀφιέρωσε· καὶ πάντῃ ἐλεύθερα καὶ ἀνεκποίητα καὶ αὐτοδέσποτα καὶ ἀδούλωτα εἶναι καὶ διαμένειν ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ μονῇ διετάξατο εἰς αἰῶνας τοὺς διηνεκεῖς καὶ διαμένοντας, καὶ πρὸς γυναικείαν διηνεκῶς εἶναι καὶ διαμένειν μονὴν καὶ κατοικίαν καὶ ἀσκητικὸν καταγώγιον τὴν ἁγίαν Μονὴν αὐτὴν ἔταξε καὶ διέθετο· ὅπως καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου αὐτῶν ἐκλέγωνται μονάστριαι, καὶ τάττωσι πρώτην καὶ καθηγουμένην αὐτῶν, καὶ κοινοβιακῶς ζῶσιν εἰς τὸ διηνεκὲς ἐν πάσαις ταῖς τραπέζαις καὶ βρώμασι καὶ πόμασι, καὶ τοῖς ἐνδύμασι πᾶσι, καὶ πάσαις ταῖς χρείαις αὐτῶν· καὶ ἄβατον εἶναι τὴν μονὴν ἀνδράσι, πλὴν πνευματικοῦ γηραιοῦ ἱερομονάχου, τοῦ τὰς θείας μυσταγωγίας ἐν αὐτῇ ἐκτελοῦντος καὶ αὐτοῦ ἔξω μένοντος· καὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἀνακτίσεις ἀναγκαίας ποιούντων ἐν αὐτῇ· παρὰ μηδενός ποτε καταπατουμένην τὴν θείαν μονὴν αὐτήν, ἢ ἰδιοποιουμένην κατά τι, ἢ ἐπηρεαζομένην κατά τι τυχὸν καὶ κατεπεμβαινομένην, μήτε αὐτήν, μήτε τὰ ἐν αὐτῇ ἀφιερωθέντα, ὅσα τε ἐτάχθησαν καὶ [ἐν] ἐδόθησαν, καὶ ὅσα ταχθῶσι καὶ δοθῶσιν ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν οἰκείαν διάταξιν καὶ διαθήκην καὶ οἰκειόχειρον γραφήν, ἣν αὐτὸς διατάξηται ἐγγράφως· μήτε ἀπὸ παντὸς οἰκείου καὶ διαδόχου αὐτοῦ τολμηρῶς, μήτε ἀπὸ ξένου, ἢ ἀλλοτρίου, ἢ ἑτέρου τινὸς ἄρχοντος καὶ ἀρχομένου· ἀλλὰ παρὰ μόνην τὴν πατριαρχικὴν διεφένδευσιν καὶ βοήθειαν διαμένουσαν, ὡς πατριαρχικὸν οὖσαν σταυροπήγιον καὶ ὀφειλόμενον ἄδεσθαι τὸ πατριαρχικὸν μνημόσυνον τοῦ θείου ὀνόματος αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἐν αὐτῇ συνήθως τελουμέναις ἱεραῖς τελεταῖς καὶ μυσταγωγίαις, καὶ τὸ σύνηθες καὶ διατεταγμένον τελεῖν ἐτήσιον κανονικὸν

καὶ τέλος τῇ καθολικῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἄσπρα ὡς ἐτάχθη ἑβδομήκοντα πέντε· ἐζήτησε δὲ ἐπιμόνως καὶ ἡμετέρου ἐπικυρωτικοῦ σιγιλλιώδους πατριαρχικοῦ τυχεῖν γράμματος εἰς ἐμφάνειαν καὶ ἀσφάλειαν τούτου. Ὅθεν καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ὡς εὔλογον καὶ νόμιμον καὶ δικαίαν οὖσαν καὶ ἐπαινετὴν ἀποδεξαμένη, τὸ παρὸν πατριαρχικὸν σιγιλλιῶδες ἐπιβεβαιωτήριον καὶ ἐπικυρωτικὸν γράμμα αὐτῆς ἀπολύουσα τῇ ἱερᾷ μονῇ αὐτῇ, ἀποφαίνεται συνοδικῶς δι' αὐτοῦ, ἵνα, ταῦτα πάντα ὅσα ἀνωτέρω γράφονται καὶ δηλοποιοῦνται, ἔχωσι τὸ κῦρος, τὸ βέβαιον, τὸ ἰσχυρὸν, τὸ ἀκατάλυτον καὶ ἀμεταποίητον εἰς τοὺς αἰῶνας τοὺς διαμένοντας, ὡς εἴπομεν, ἅπαντας καὶ εἴη καὶ διαβαίνοι εἰς τὸ διηνεκὲς ἡ θεία καὶ ἱερὰ μονὴ αὕτη τῆς ὑπεράχνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἡ ἐπικεκλημένη Μυρσινιώτισσα εἰς γυναικεῖον μοναστριῶν εὐκτήριον καταγώγιον καὶ μοναστήριον· Ὥστε καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου αὐτῶν ἐκλέγωνται αἱ μονάζουσαι καὶ τάττωσι πρώτην καὶ καθηγουμένην αὐτῶν καὶ κοινοβιακῶς ζῶσιν εἰς τὸ διηνεκὲς ἐν πάσαις ταῖς τραπέζαις καὶ βρώμασι καὶ πόμασι καὶ τοῖς ἐνδύμασι πᾶσι καὶ ταῖς χρείαις ἁπάσαις αὐτῶν καὶ ἄβατον εἶναι ἀνδράσι τὴν μονήν, πλὴν πνευματικοῦ γηραιοῦ ἱερομονάχου σεμνοῦ τοῦ τὰς θείας μυσταγωγίας [εκ]τελεῖν μέλλοντος ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτοῦ ἔξω μένοντος· καὶ τῶν κατὰ καιροὺς ἀνακτίσεις ἀναγκαίας ποιούντων ἐν αὐτῇ· πάντῃ ἐλεύθερον καὶ ἀδούλωτον καὶ αὐτοδέσποτον καὶ ἀκαταπάτητον, παρὰ μόνην τὴν πατριαρχικὴν διεφένδευσιν καὶ βοήθειαν διαμένουσαν, ὡς πατριαρχικὸν οὖσαν σταυροπήγιον, ὡς εἴρηται, καὶ ὀφειλόμενον τὸ πατριαρχικὸν ἆδεσθαι μνημόσυνον ἐν πάσαις ταῖς ἐν αὐτῇ γενομέναις ἱεραῖς, ὡς ἔθος, τελεταῖς, καὶ τελεῖν ἐτησίως τὸ σύνηθες καὶ τεταγμένον κανονικὸν τῇ καθολικῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἄσπρα ἑβδομήκοντα πέντε καὶ οὐδὲν ἕτερον πώποτε· παρὰ μηδενὸς τὸ παράπαν ἐναντιουμένην, ἢ κατεπεμβαινομένην, ἢ ἐπηρεαζομένην κατά τι, ἢ ἀπαιτουμένην πλέον τι παρὰ τὸ ταχθὲν καὶ αὐτὸ τὸ σύνηθες· ἢ παρὰ ἀρχιερέως δηλαδὴ, ἢ ἀπεσταλμένου ἐξάρχου, ἢ ἑτέρου ἱερωμένου τινὸς καὶ λαϊκοῦ, μηδέ τινος τῶν οἰκείων αὐτοῦ καὶ διαδόχων, ἢ ξένων καὶ ἀλλοτρίων, ἱερωμένων τε μοναχῶν καὶ λαϊκῶν χωρήσωσιν ὅλως ποτὲ εἰς ἀνα-

τροπὴν καὶ κατάλυσιν τὴν τυχοῦσαν πάντων τῶν διατάξεων τούτων· καὶ ὧν αὐτὸς καλῶς, ὡς εἴπομεν, ἐγγράφως διάθηται καὶ διατάξηται καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ ὕστερον καὶ τελευταῖον· καὶ ὦσιν οἱ τοιοῦτοι καὶ παρὰ Θεοῦ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως ἔνοχοι καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος τῷ αἰωνίῳ καὶ ἀλύτῳ ἀφορισμῷ τῷ ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος καθυποβεβλημένοι. Οὕτως ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς· καὶ εἰς τὴν περὶ τούτων δήλωσιν καὶ ἐμφάνειαν καὶ βεβαίαν ἀσφάλειαν, ἀπελύθη τῇ σεβασμίᾳ καὶ θείᾳ μονῇ αὐτῇ τῆς ὑπεράγνου μου Θεομήτορος τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τὸ παρὸν πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγιλλιῶδες γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος.

Ἐν ἔτει ζμή', μηνὶ Μαΐῳ Ἰνδικτιῶνος τρισκαιδεκάτης.

† Ἱερεμίας ἐλέῳ Θεοῦ ... Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

† Σίλβεστρος ἐλέῳ Θεοῦ ... Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας·

† Ἰωακεὶμ ἐλέῳ Θεοῦ ... Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

Ἐν τούτοις τῇ 3η Σαφὲρ τοῦ 951 (Κατὰ Φεβρουάριον 1544) ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης τόδε τὸ ἐξωφλητικόν.

«Προσελθὼν ὁ (Ἰσὰφ ἢ Ἰσὰκ διὰ τὸ δυσανάγνωστον) Ἰωάσαφ[1] Ἀγαλλιανὸς μοναχός, παρόντος καὶ τοῦ φέροντος τὸ παρὸν Μητροπολίτου Καλλονῆς Ἰγνατίου, ἐδήλωσεν ὅτι παρῃτήθη τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ εἰρημένου Μητροπολίτου κινηθείσης ἀγωγῆς διὰ μίαν ἄμπελον τριῶν ἡμερομισθίων· ἕνα ἀγρὸν παρὰ τὸ χωρίον Τριάντα εἴκοσι μεσαρίων· εἴκοσι πέντε πρόβατα· μίαν ἀγελάδα· ἕνα βοῦν· ἕνα ἵππον ἀνήκοντα τῇ Μονῇ καὶ ἐξώφλησα παντελῶς συμβιβασθεὶς καὶ μὴ ἔχων τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ εἰρημένου Μητροπολίτου.»

Μεσοῦντος δὲ τοῦ μηνὸς Τζεματζι-ουλ-αχὴρ τοῦ ἔτους 952 (κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1545) ὑπὸ τοῦ ἱεροδικαστοῦ ὡσαύτως Μυτιλήνης τὸ ἐφεξῆς πωλητήριον.

« Προσελθόντων, τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Χησσὰρ τῆς Καλλονῆς Συροπούλου Βατάτζη καὶ τῆς Δούκαινας Μπορδίνη, παρόντος καὶ τοῦ

1. Καὶ οὐχὶ Ἰσαάκ· διότι τὸ Ἰωάσαφ Ἀγαλλιανὸς ἁπαντᾷ καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τοῖς ἐγγράφοις.

Μεθοδίου υἱοῦ τοῦ Μητροπολίτου καὶ δηλωσάντων ὅτι ἐπώλησαν αὐτῷ ἀντὶ τετρακοσίων τριάκοντα ἄσπρων κῆπον κατὰ τὴν θέσιν Κακαδζὸ συνορεύοντα μὲ μύλον, ποταμὸν καὶ μὲ τὴν κορυφὴν (ὄρους δυσαγνώστου) ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἀερόμυλος, μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὀπωροφόρων καὶ μὴ δένδρων καθὼς καὶ τῆς ἠρειπωμένης οἰκίας, παρέδωκαν αὐτὸν τῷ ἀγοραστῇ καὶ λαβόντες τὸ τίμημα ἐξώφλησαν. Διὸ καὶ ἐξεδόθη τὸ παρόν».

Ἐν ἔτει δὲ 1546 Διονύσιος ὁ Β'. Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐφεξῆς Ἀρχιερεῖς: ὁ Ἡρακλείας Κύριλλος, ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἰωάσαφ, ὁ Χαλκηδόνος Εὐθύμιος, ὁ Κορίνθου Ἰωάσαφ, ὁ Ἀθηνῶν Λαυρέντιος, ὁ Φιλίππων Γεννάδιος, ὁ Μονεμβασίας Ἰωάσαφ, ὁ Ἄργους καὶ Ναυπλίου Δωρόθεος, ὁ Λακεδαιμόνιος Ἱερεμίας, ὁ Ἰωαννίνων Νήφων, ὁ Σωζουπόλεως Διονύσιος, ὁ Μυτιλήνης Ἄνθιμος[1], ὁ Βελᾶς Δοσίθεος, ὁ Φιλαδελφείας Νεόφυτος, ὁ Γαβριὴλ ἐπίσκοπος (δυσανάγνωστον), ὁ πρώην Εὐρίπου Νεῖλος, ὁ Ἀμασείας Σαββάτιος καὶ ὁ Καφᾶς Σωφρόνιος, «τῷ Μητροπολίτῃ Ἰγνατίῳ συνοδικῶς ἀναδραμόντι καὶ ἐπιδείξαντι γράμμα τοῦ κυροῦ Ἱερεμίου», ἐπιδίδουσιν ἐπικυρωτικὴν γραφὴν τῶν λοιπῶν (τῶν προγενεστέρων) Πατριαρχικῶν γραμμάτων διὰ τὰς Μονὰς Λειμῶνος. Ἐν τῇδε τῇ γραφῇ δηλοῦται ὅτι αἱ μοναχαὶ τῆς Παναγίας τὰ πρὸς ζωάρκειαν ἔχουσιν «ἐκ τοῦ ἐργοχείρου αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν τῆς μονῆς κτημάτων τε καὶ πραγμάτων.» Ἡ ἐν λόγῳ γραφὴ λόγον ποιεῖται ὅτι ἀνέφερεν ἔτι ὁ Μητροπολίτης ὅτι τινὲς τῶν μοναχῶν ἀπελαυνόμενοι τῆς μονῆς, ὡς κακοποιοί, τῇ ἐξωτερικῇ δυναστείᾳ παρὰ κανόνας χρώμενοι ἐπιστρέφουσι πάλιν ἐν αὐτῇ.

Ταύτην τετάρτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἤψατο τῆς πόλεως τῶν Κωνσταντίνων ὁ ἅγιος διὰ τὴν ἑδραίωσιν τῶν ἔργων τῶν χειρῶν του, ἃ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι προήγαγεν.

Τὸ ἔτος 1548 κατὰ μῆνα Αὔγουστον (ἀρχομένου Σαμπὰν 955)

---

1. Σημ. Τούτου ἀποθανόντος ἐν Μυτιλήνῃ τὸ ἔτος 1548 διὰ Σουλτανικοῦ ὁρισμοῦ ἐντέλλεται ὁ Μεθύμνης Ἰγνάτιος ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων ἵνα ἐπιστατήσῃ μετὰ τοῦ Ἐξάρχου αὐτῶν εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν καθυστερουμένων δικαιωμάτων του. Τὸ φερμάνιον δὲ τοῦτο ἐξεδόθη τῇ 8 Μουχαρὲμ 955, ἤτοι κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1548.

ἐπώλησεν (ὁ Ἰγνάτιος) τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰς τὰς δύο μονάς του· διὸ «Ὁ Ἐμίνης Καλλονῆς Τσελεμπὴ δι' ἀποδείξεώς του δηλοῖ ὅτι ὁ Μητροπολίτης Καλλονῆς τῇ συγκαταθέσει του ἐπώλησεν εἰς τὰς μονὰς τοῦ Λειμῶνος καὶ τῆς Μυρσινιωτίσσης τὴν περιουσίαν του, καὶ ὅτι ἐπλήρωσε τὰ δικαιώματα τοῦ Δημοσίου (Ταποῦ) τῷ ἱεροδικαστῇ ἵνα ἐκδώσῃ τοὺς τίτλους τῆς πωλήσεως.»

Κατὰ Ὀκτώβριον δὲ τοῦ ἰδίου ἔτους (μεσοῦντος Σεβὰλ) «Προσελθὼν ἐνώπιον τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μολύβου ὁ δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος Μητροπολίτης Ἀγαλλιανός, παρόντων καὶ τῶν Ἐπιτρόπων τῆς μονῆς τοῦ Ἀρχιστρατήγου: Ἐμμανουὴλ Κεφαλᾶ, Ράλλη Γεωργίου καὶ Μιχαὴλ Δούκα, ἐδήλωσεν ὅτι ἐπώλησεν αὐτοῖς ὅλα τὰ ἡμίση τῶν ἐν τῷ Λειμῶνι κειμένων ἀγρῶν, κήπων, ἀμπελώνων· τὸ ἥμισυ τῆς ἐν τῇ θέσει «Νισσᾶ» μάνδρας, ἕνα μύλον εἰς τὸν Ἀλευροπόταμον, ἡμίσειαν ἄμπελον εἰς θέσιν «Καναβίτσαν», δεκαπέντε μεσαρίων ἀγρὸν παρὰ τὸ χωρίον «Τριάντα», ἀγρὸν εἰς θέσιν «Φτελγά», ἀγρὸν παρὰ τὴν Μονὴν «Ἅγιοι Ἀπόστολοι» μεσαρίων δεκαπέντε, ὅλα τὰ ἡμίση τῶν προβάτων, αἰγῶν, βοῶν, ὄνων καὶ λοιπῶν ζώων, τὰ ἐν τῇ Μονῇ βιβλία του καὶ μύλον παρὰ τὸ χωρίον «Χησὰρ» (Παλαιόκαστρον,) ἀντὶ δύο ἥμισυ χιλιάδων ἄσπρων, ἅτινα ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς Ἐπιτρόπους ἐκ τῶν χρημάτων τῆς Μονῆς, ἣν ἀφορᾷ τῶν κτημάτων ἡ πώλησις, παρέδωκε δὲ τοῖς Ἐπιτρόποις καὶ ἐξώφλησε.»

Διὰ δύο δὲ ἑτέρων πωλητηρίων τῆς αὐτῆς χρονολογίας τῷ προλεχθέντι καὶ πρὸ τοῦ ἰδίου ἱεροδικαστοῦ συνταχθέντων δηλοῦται· «Ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀγαλλιανὸς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μυρσινιωτίσσης Γεωργίου Δούκα, Ράλλη Μιχαὴλ καὶ Μιχαὴλ Κεφαλᾶ ἐπώλησε καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς οἶκον ἐν τῇ θέσει «Λειμῶνος» μετὰ τῆς περιοχῆς του καὶ ἡμίσεος ἀγροῦ γνωστῶν συνόρων· τὸν ἕνα μύλον εἰς «Ἀλευροπόταμον» μετὰ τῆς ὑποκειμένης αὐτῷ ἡμισείας ἀμπέλου ἐλαιῶν καὶ ἀπιδεῶν· τὴν ἡμίσειαν ἐξ ἀδιανεμήτου ἄμπελον «Καναβίτσα» καὶ παρ' αὐτῇ ἕνα ἀγρόν· μίαν ἄμπελον μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ χωραφίου παρὰ τὸ χωρίον «Φάραγγα» ἀγρὸν παρὰ τὰ «Δάφια» μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ οἰκιῶν καὶ λοιπῶν ἐξαρτημάτων· ἀγρὸν εἴκοσι μεσαρίων εἰς θέσιν «Καρυ-

δάκι» τοῦ χωρίου Τριάντα· δέκα μεσαρίων ἀγρὸν εἰς θέσιν «Βουρκάνο». Εἴκοσι μεσαρίων ἀμπελότοπον εἰς θέσιν «Ξηρολῃά»· τριάκοντα μεσαρίων ἀγρὸν ἐν τῷ ὄρει «Ξυδόλακκα»· ὅλα τὰ ἡμίση του πρόβατα, αἶγας, ἵππους καὶ λοιπά· ἥμισυ μύλον τοῦ Μακρυμίτση ἐξ ἀγορᾶς· τὰ ἐν τῇ Παναγίᾳ βιβλία του· τὰ ἡμίση τῶν ἐν ταῖς μάνδραις καζανίων καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ πράγματά του, ἀντὶ πέντε χιλιάδων ἄσπρων, ἐν γνώσει καὶ συγκαταθέσει καὶ τοῦ Ἐμίνη Καλλονῆς, καὶ λαβὼν τὸ τίμημα παρὰ τῶν Ἐφόρων ἐξώφλησεν.»

Τῷ 1554 μηνὶ Νοεμβρίῳ (τῇ 26 Ζηλκαδὲ 962) διὰ χοτζετίου τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης· «Προσελθὼν ὁ πληρεξούσιος τοῦ Μητροπολίτου Μεθόδιος υἱός του, παρόντων τοῦ Κλήμη Ἀγαλλιανοῦ, Σεβαστοῦ Ἀγαλλιανοῦ καὶ Λασκαρίνας Ἀγαλλιανοῦ ἀδελφῶν τῆς ἀποβιωσάσης Θεοδώρας Ἀγαλλιανοῦ ἀδελφῆς των, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Θεοδώρα κάτοικος Σουμούριας πρὸ τοῦ ἀποβιῶσαι ἀφιέρωσε καὶ παρέδωκε τῇ Μονῇ ἄμπελον 4 ἡμερομισθίων μὲ τεσσάρων μεσαρίων ἀγρὸν εἰς θέσιν «Ἀμπελιώτη»· βεβαιωσάντων δὲ καὶ τῶν ἀδελφῶν τὴν ἀφιέρωσιν ἐξεδόθη τὸ παρόν.»

Τῷ δὲ 1555 κατὰ μῆνα Ἰούνιον (963 Σαφέρ). Διὰ πωλητηρίου τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης «Προσελθοῦσα ἡ ἐκ Χησὰρ τῆς Καλλονῆς Στεφανὼ Ἐμμανουὴλ σύζυγος Συροπούλου Βατάτζη ἐδήλωσεν, ὡς πληρεξούσιος τοῦ συζύγου της, ὅτι ἐπώλησε τῷ Μεθοδίῳ πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου (χαράτς) τοῦ συζύγου της, ἀντὶ ἑκατὸν εἴκοσιν ἄσπρων, ἀγρὸν εἰς θέσιν «Προκοπάδο» καὶ συνορεύοντα ἑκατέρωθεν μὲ κτήματα Μητροπολίτου καὶ Ἐκκλησίαν καὶ ἔλαβε τὸ ἀντίτιμον.»

Κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1557 (ἀρχομένου Μουχαρὲμ 965) ἐξεδόθησαν τῷ Ἰγνατίῳ δύο χοτζέτια παρὰ τῶν ἱεροδικαστῶν Μυτιλήνης καὶ Μολύβου διαλαμβάνοντα ὅτι «Προσελθὼν ἐνώπιον ἡμῶν ὁ Μητροπολίτης Καλλονῆς Ἰγνάτιος ἐδήλωσεν ὅτι ἐδώρησε καὶ παρέδωκε πρὸς τοὺς ἐν ταῖς μοναῖς Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης εὑρισκομένους καὶ ἐλευσομένους μοναχοὺς πάντα τὰ ὑπὸ τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητά του εὑρισκόμενα κτήματα ἀμπέλους, κήπους, μύλους, πρόβατα, αἶγας καὶ λοιπά, καὶ ὅτι ἀποδεχθέντες οἱ μοναχοὶ τὴν δωρεὰν παρέλαβον τὰ δωρηθέντα.»

Κατ' Αὔγουστον δὲ τοῦ ἰδίου ἔτους (Σαμπὰν 965) ἐξεδόθη τῷ υἱῷ καὶ διαδόχῳ αὐτοῦ Μεθοδίῳ φερμάνιον προστατευτικὸν κατὰ τῶν Σπαχήδων Δαφίων καὶ Κεραμίου ζητούντων δικαιώματα Σπαχῆ ἀπὸ κτήματα καὶ βοσκὰς μοναχῶν, μὴ ἐμπεριεχόμενα κατὰ τὸ νέον αὐτοκρατορικὸν Κτηματολόγιον ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς φορολογικῆς δικαιοδοσίας των, δι' οὗ ἐντέλλονται οἱ ἁρμόδιοι νὰ ἀπαγορεύσωσι τὴν τοιαύτην παράνομον εἴσπραξιν καὶ νὰ ἐγχειρήσωσι τὸ παρὸν εἰς χεῖρας τοῦ Μεθοδίου, ἀφοῦ ἐντελῶς συμμορφωθῶσι μὲ τὸ περιεχόμενόν του.

Μεσοῦντος δὲ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἐξεδόθησαν τῷ εἰρημένῳ Μεθοδίῳ καὶ ἕτερα προστατευτικὰ δύο (ἓν διὰ τὴν Μυρσινιώτισσαν καὶ ἓν διὰ τὸν Λειμῶνα) κατὰ τῶν ἐξ ἀδελφοῦ ἀνεψιῶν τοῦ Ἰγνατίου μοναχοῦ τῆς Ἐκκλησίας Λειμῶνος σφετεριζομένων νῦν λόγῳ κληρονομίας τέσσαρας μύλους, δύο ἀμπέλους, δύο κήπους, τριακόσια πρόβατα καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα αἶγας, ἅτινα ἀφιερώθησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣν ἀδικοῦσι, διὰ ἱεροδικαστικοῦ χοτζετίου. Ἐντέλλονται ὅθεν οἱ ἁρμόδιοι, εἰ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ν' ἀπαγορεύσωσι καὶ παρεμποδίσωσι πᾶσαν ἐκ μέρους τῶν κληρονόμων ἐπέμβασιν· τὸν δὲ παρακούοντα τὴν αὐτοκρατορικὴν διαταγὴν νὰ καταγγείλωσι τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ διὰ τὰ περαιτέρω».

Περὶ τὰ μέσα Μουχαρὲμ τοῦ ἔτους 973 καὶ κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ 1564 (ἀρχομένου Ζιλκαδὲ 973) ὁ Μεθόδιος διὰ πωλητηρίου ἐγγράφου καὶ ἀφιερωτηρίου χοτζετίου πωλεῖ καὶ ἀφιεροῖ τὴν περιουσίαν του ἐνώπιον τοῦ Ζαπίτου Δαφίων καὶ τῶν ἱεροδικαστῶν Μυτιλήνης καὶ Μολύβου πρὸς τοὺς Μοναχοὺς τοῦ Λειμῶνος ἐχόντων ὧδε.

«Ὁ ἐκ τῶν Καλογήρων τῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος τῆς ὑπαγομένης εἰς τὸν Καζᾶ Μολύβου Μεθόδιος Παπᾶ Ἰωάννου ἐξέθηκε τὰ ἑξῆς. Τὰς μάνδρας του τὰς εὑρισκομένας εἰς τὴν θέσιν «Μαρούφου» πλησίον τῆς Μονῆς ταύτης· ἐπίσης εἰς τὴν θέσιν «Νίκωνα» μέχρι τοῦ μέρους τοῦ καλουμένου «Ἀλέξι Βρυσίδια»· ἐπίσης εἰς τὴν θέσιν τὴν καλουμένην «Ἅγιος Γεώργιος Χλοΐτης» μέχρι τοῦ τρυπητοῦ· ἐπίσης εἰς τὴν θέσιν «Λεύκα» μέχρι τοῦ «Ἀλευροποτάμου». Ἐκτὸς τούτου τὰς εἰς τὴν θέσιν τὴν καλουμένην ἐπίσης «Ἀλευροπότα-

μον» εὑρισκομένας μάνδρας ὧν τὰ τέσσαρα σύνορά εἰσι γνωστά· ἐπίσης τὰ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καλουμένην πάλιν «Ἀλευροπόταμον» χωράφια τὰ περιτοιχισμένα μὲ πέτρινον τοῖχον, καὶ συνορευόμενα, ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ «Σταλὸ», ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ «Ἀρβανίταις» ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὴν Μονὴν «Μυρσινιώτισσαν» καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ «Ράχτα» τριάκοντα μεσαρίων· Ἐπίσης πλησίον τῆς Μονῆς τοῦ Λειμῶνος χωράφια 40 μεσαρίων περιτοιχισμένον μὲ τοῖχον λίθινον συνορευόμενον ἀφ' ἑνὸς μὲ «Κυνηγάρικον» ἀφ' ἑτέρου μὲ «Τυραννίδι» ἀφ' ἑτέρου μὲ «Ροδόπουλο» καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ Μονήν. Ἐπίσης χωράφιον εὑρισκόμενον πλησίον τοῦ χωρίου Δάφια κατὰ τὴν θέσιν τὴν καλουμένην «Ἰφτινάδικα» συνορευόμενον ἀφ' ἑνὸς μὲ τὸ ἀμπέλι Παντεχνῆ, ἀφ' ἑτέρου μὲ ποταμὸν καὶ ἀπὸ δύο μέρη μὲ δρόμον 33 μεσαρίων, ἤτοι ἐν συνόλῳ τὰ χωράφια, τὰς μάνδρας πάσας τὰς γαίας τὰς ἐπιδεκτικὰς γεωργίας μεθ' ὅλων τῶν παραρτημάτων αὐτῶν. 103 μεσαρίων, ὅτι ἐπώλησε ταῦτα εἰς τοὺς καλογήρους τῆς εἰρημένης Μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἀπέναντι ἄσπρων 3,200, ὅτι ἔλαβε τὴν ἀξίαν αὐτῶν καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τὰ εἰρημένα κτήματα· ἐπειδὴ δὲ ἐπλήρωσε εἰς ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον ὁ εἰρημένος Μεθόδιος συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμα τῆς αὐτοκρατορίας διὰ δικαιώματα τῆς πωλήσεως ταύτης 320 ἄσπρα τὰ ὁποῖα ἔλαβον ἔδωκα εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν συνεπείᾳ αἰτήσεώς των τὴν παροῦσαν ἀπόδειξιν, ἵνα χρησιμεύσῃ αὐτοῖς ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἵνα ἡ Ὑμ. Σοφολογιότης εὐδοκήσῃ νὰ παράσχῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ἀπαιτούμενον χοτζέτιον, ὅταν προσέλθωσιν καὶ ζητήσωσι αὐτοὶ τοῦτο.

[Ὑπ.] **ΕΛΧΑΤΖ ΧΑΣΑΝ**

Ζαπίτης τοῦ χωρίου Δάφια.

«Προσελθὼν ἐνώπιον ἡμῶν ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Ἀχερώνης Μεθόδιος υἱὸς Παπᾶ Ἰωάννου ἐδήλωσεν ὅτι ἔχων τὰ ἑξῆς κτήματα: δεκαπέντε οἰκήματα εἰς θέσιν Μυρσινιώτισσαν· εἴκοσιν οἰκήματα εἰς θέσιν Λειμῶνα· μίαν οἰκίαν εἰς θέσιν Χλιόν· δύο μύλους εἰς Μυρσινιώτισσαν· δύο μύλους εἰς θέσιν Κακαδιὸ καὶ ἄμπελον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει· ἄμπελον παρὰ τὴν Ἀχερώνην· δύο συκοπερίβολα παρὰ τὸν

Φάραγγα· ἄμπελον εἰς χωρίον Ἀμπελιώτη καὶ ἑτέραν εἰς τὴν Σουμούριαν· κῆπον εἰς θέσιν Ῥάχτα· ἀγρὸν «Δῶμα» καλούμενον καὶ ἀγρὸν Κανδύλη· ἑκατὸν δεκαπέντε ἐλαιόδενδρα εἰς θέσιν Κλωπεδὶ ἕτερα ἑκατὸν πενῆντα εἰς Λειμῶνα καὶ ἕτερα ἑκατὸν εἰς θέσιν Μαυρούδα (Μαυρούλιδες)· κῆπον εἰς Λειμῶνα· ἄμπελον εἰς θέσιν Σκοτεινὸ δύο μύλους εἰς θέσιν Ἀλευριώνην μετὰ τοῦ παρ' αὐτοῖς κήπου· ἄμπελον εἰς Ξηρολιά· ἄμπελον εἰς θέσιν Λαχαναδιώτη· ἄμπελον παρὰ τὴν Σουμούριαν· συκοπερίβολον συνορεῦον μὲ Λαχανῶνα· μαγαζεῖον παρὰ τὴν Ἀχερώνην· ἐλαιόμυλον παρὰ τὴν Σουμούριαν καὶ ἕτερον παρὰ τὴν Μυρσινιώτισσαν· πάντα ταῦτα ἀφιερώσας διέταξεν ὅπως, μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων των ἐκ τῶν εἰσοδημάτων ἐπισκευάζηται τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φίλιας ἀνοιχθὲν ὑπ' αὐτοῦ φρέαρ· ἡ παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ἁγίου Γεωργίου γέφυρα· ἡ ἐν Ἀχερώνῃ γέφυρα καὶ ἐπιστρωθῇ ἡ πρὸς τὴν Φίλιαν ἄγουσα. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ εἰσοδήματος λαμβάνωσι καὶ τρέφωνται ἐξ αὐτοῦ οἱ εἰς τὰ ἀφιερούμενα οἰκήματα ἐνοικοῦντες πτωχοί. Συνάμα δ' ὅτι διώρισε Ἐπιτρόπους καὶ Προϊσταμένους τῶν ἀφιερωμάτων τὸν Κελαδίτην Μαρζέλον Ἐμμανουὴλ (δυσανάγνωστον) καὶ Παυλάκην Ράλλην, πρὸς οὓς καὶ παρέδωκε τὰ ἀφιερώματα ἀποξενωθεὶς παντελῶς αὐτῶν, καὶ οἵτινες παρεδέξαντο καὶ ἐβεβαίωσαν τὴν ὁμολογίαν ταύτην τοῦ ἀφιερωτοῦ Μεθοδίου.

—Μετὰ τὴν ἑκατέρωθεν δικαιοπραξίαν ταύτην ὁ ἀφιερωθεὶς ἐδήλωσεν ὅτι ἀνακαλεῖ τὴν ἀφιέρωσιν. Ἀντιστάντων δὲ εἰς τοῦτο τῶν Ἐπιτρόπων καὶ ἐπαγαγόντων μάρτυρας τὸν Κασὴμ υἱὸν Ἀπτουλάχι καὶ Χουσεὶν υἱὸν Ἀχμέτ, οἵτινες ἐμαρτύρησαν ὅτι ὁ ρηθεὶς Μεθόδιος ἀφιέρωσε καὶ παρέδωκε πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ Ἐπιτρόπους τὰ λεχθέντα κτήματα, ἀποφαινόμεθα ὅτι κατὰ νόμον δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάκλησις τῆς ἀφιερώσεως καὶ ἀπολύομεν τὴν παροῦσαν.

Τὸ ἔτος 1566 κατὰ Μάϊον μῆνα ἤτοι ἀρχομένου τοῦ Τζεμαζηουλ-εβελ τοῦ 974 διὰ χοτζετίου τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μυτιλήνης δηλοῦται ὅτι, «Παρουσιασθεὶς ἐνώπιόν του ὁ Μεθόδιος υἱὸς τοῦ ἀποβιώσαντος Μητροπολίτου Καλλονῆς Ἰγνατίου παπᾶ Μανώλη ἐδή-

λώσεν ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ζῶν ἔτι καὶ ἔχων καλῶς κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ἐδωρήσατο ἅπασαν αὐτοῦ τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν, συνισταμένην εἰς γαίας, ἀμπέλους, κήπους, μύλους, πρόβατα καὶ αἶγας, εἰς τοὺς ἐν ταῖς Μοναῖς Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης οἰκοῦντας μοναχούς, καὶ παρέδωκε ζῶν ἔτι τὰ δωρηθέντα· αὐτὸς δέ, ὡς υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ εἰρημένου Ἰγνατίου Μητροπολίτου, βεβαιῶν τὰ ὑπὸ τοῦ πατρός του πεπραγμένα, οὐδεμίαν ἔχει ἀπαίτησιν παρὰ τῶν δωρεοδόχων μοναχῶν, πρὸς οὓς ἐδόθη τὸ παρόν.

Τὸν αὐτὸν μῆνα τοῦ αὐτοῦ ἔτους δηλοῦσιν ὁ μὲν Ναζίρης Μυτιλήνης «ὅτι ἔλαβε τὰ νόμιμα τέλη τῆς κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος Μητροπολίτου Καλλονῆς Ἰγνατίου καὶ ἔδωκε τὴν παροῦσαν ἀπόδειξίν του εἰς τὸν κληρονόμον του»· ὁ δὲ ἱεροδικαστὴς Μολύβου «ὅτι ἔλαβε τὰ νόμιμα τέλη τῆς κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος μοναχοῦ Ἰγνατίου τῆς μονῆς τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ ἐξέδωκε τὴν παροῦσαν τοῖς ἐν τῇ μονῇ μοναχοῖς.»

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν γενομένην, ὡς ἄνω, ἀφιέρωσιν τῆς περιουσίας τοῦ Μεθοδίου, οἱ ἰσχυροὶ μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου ἤρξαντο νὰ ἐπεμβαίνωσι καὶ ἀντιποιῶνται αὐτῆς, ἔσπευσεν οὗτος νὰ ζητήσῃ ἀνωτέραν προστασίαν. Ὥστε κατ' Αὔγουστον τοῦ 1572 (3 Σαμπὰν 981) ἐξεδόθη αὐτῷ τὸ παρὰ πόδας αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον οὕτως.

«Οἱ κομισταὶ τοῦ παρόντος Μεθόδιος καὶ παπᾶ Σάββας ἀναφερθέντες εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην ἐξητήσαντο ἵνα διαταχθῶσιν οἱ ἐν Μυτιλήνῃ ἰσχυροὶ καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου νὰ παύσωσιν ἐπεμβαίνοντες καὶ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀντιποιούμενοι τὴν κινητὴν καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τοῦ κατοίκου Ἀχερώνης Μεθοδίου παπᾶ Γιάννη, ἣν διὰ χοτζετίου ἀφιέρωσε ζῶν ἔτι πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Φίλιας κειμένου φρέατος· τῆς παρὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον γεφύρας ὡς καὶ τῆς ἐν Ἀχερώνῃ· καὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ Φίλιας· διατάξας συνάμα ἵνα τὸ περίσσευμα τῶν εἰσοδημάτων τῆς περιουσίας ταύτης χρησιμεύῃ πρὸς διατροφὴν τῶν ἐν ταῖς μοναῖς τοῦ Λειμῶνος καὶ τῆς Μυρσινιωτίσσης κα-

τοικούντων πτωχῶν μοναχῶν. Ἐντελλόμεθα ὅθεν ὑμῖν τοῖς ἱεροδικασταῖς Μυτιλήνης καὶ Μολύβου ὅπως, ἅμα τῇ λήψει τοῦ παρόντος, ἐξετάσητε τὴν ὑπόθεσιν, καί, ἐὰν ἀληθῶς ὑπάρχῃ τοιοῦτο ἀφιερωτήριον (Βακουφναμές), οἷον ὑπὸ τῶν αἰτούντων παρίσταται, ἀπαγορεύσητε εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Δημοσίου νὰ ἐπεμβῶσι καὶ ἀντιποιηθῶσι τὴν περιουσίαν τοῦ εἰρημένου Μεθοδίου ἐπὶ τῷ ἀνυποστάτῳ λόγῳ ὅτι δῆθεν ἐν τῇ περιουσίᾳ ταύτῃ ἔχουσι μερίδα καὶ οἱ μέχρι τοῦδε ἄνευ κληρονόμων ἀποβιώσαντες μοναχοὶ τῶν ἐν λόγῳ μονῶν. διατάξητε δὲ τὴν κατὰ γράμμα ἐκτέλεσιν τῶν ὅρων τοῦ ἀφιερωτηρίου ἐγγράφου καὶ καταγγείλητε συνάμα ἡμῖν πάντα παραβάτην τῆς παρούσης ἱερᾶς διαταγῆς ἡμῶν.»

Ἐν ἔτει 1575, μηνὶ δὲ Φεβρουαρίῳ, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος εἰς Μυτιλήνην ἀφικόμενος καὶ τὰς μονὰς τοῦ Λειμῶνος ἐπισκεφθεὶς (ποιήσας ἤδη καὶ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου) ἐπιδίδωσι τοῖς μοναχοῖς σιγιλλιῶδες γράμμα προσεπικυροῦν τὴν γνησιότητα καὶ νομιμότητα τῶν σιγιλλίων Ἱερεμίου Α΄. καὶ Διονυσίου Β΄., τὸ ὁποῖον συνυπογράφει καὶ ὁ Ἰωακεὶμ Ἀντιοχείας. Τὸ περιεχόμενον τούτου συνοψίζεται ἐν τοῖς ἑξῆς. «Σωματικῶς ἐλθὼν εἰς Μυτιλήνην καὶ περιελθὼν τὰ ἐν τῇ Καλλονῇ Μοναστήρια τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τῶν Ταξιαρχῶν καὶ ἰδὼν τὰ σιγίλλια τῶν Πατριαρχῶν Ἱερεμίου καὶ Διονυσίου καλῶς ἐκτυπωθέντα καὶ νομίμως γραφέντα, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον καὶ διαρρήδην ἐπιφάσκοντα κατὰ τὴν πρώτην καὶ τελευταίαν Διαθήκην τοῦ ποτε μὲν Ἰγνατίου ἱερομονάχου, ὕστερον δὲ καὶ Μηθύμνης χρηματίσαντος καὶ αἰωνίως μακαριστοῦ κτίτορος, καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν υἱοῦ αὐτοῦ κυρ(οῦ)[1] Μεθοδίου μοναχοῦ, στέργοντος καὶ βεβαιοῦντος πατρικὴν καὶ κτιτορικὴν Διαθήκην, ἐπικυρούντων αὐτῶν τῶν πατριαρχικῶν Σιγιλλίων . . . . οἰκειοχείρως ταῦτα ὑπέγραψα καὶ ἐπιχορηγῶ τὸ παρὸν σιγίλλιον εἰς ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν.

---

1. Σημ. Περὶ τῆς λέξεως «κυροῦ» παρατηροῦμεν ὅτι αὕτη λέγεται καὶ ἐπὶ ζώντων καὶ ἐπὶ τεθνεώτων· ὥστε μὴ νομίσῃ τις ὅτι καὶ ὁ Μεθόδιος ἦν ἤδη τεθνηκώς.

Εἶχεν ἤδη ἀποθάνῃ ὁ ὀτρηρὸς καὶ ἀκαταπόνητος τῆς ἀρετῆς ἐργάτης Ἰγνάτιος ὁ Ἀγαλλιανός[1], ἀλλ' ἀφήσῃ ἀντάξιον ἑαυτοῦ καὶ τῶν πόθων του διάδοχον, ἐπιμελητὴν καὶ προασπιστὴν τῶν ἔργων του, τὸν φυσικὸν υἱόν του Μεθόδιον. Οὗτος, καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, διέπει τὴν μονὴν τῶν Ταξιαρχῶν, κρατῶν εἰς τὰς στιβαρὰς χεῖράς του τοὺς οἴακας αὐτῆς καὶ ὁδηγῶν πρὸς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου κυρίως κατέρχεται εἰς τὸ πεδίον τοῦ ἀγῶνος ἵνα δρέψῃ τὰς δάφνας τοῦ ἱεροῦ πολέμου κατὰ τῶν ἐχθρῶν τόῦ πνευματικοῦ βίου ἐκ τοῦ συστάδην μαχόμενος. Ἐποικοδομῶν δὲ τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῖς ἴχνεσι βαίνων ἐκείνου ἀπαρεγκλίτως, διώκησε τὴν μονὴν προάγων αὐτὴν εἰς ἐπίδοσιν καὶ ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν εὐεξίαν καὶ εὐημερίαν. Ἔγραψε δὲ καὶ Διαθήκην εἰς ἣν ἐπέθηκε τέλος τῇ 23 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1576[2].

ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΕΘΟΔΙΟΥ

Ι C	Χ C
Χ Ρ	Π Ρ Ο
Η	Γ Ο Υ
Ν Ι	Κ Α

† Ἐπειδὴ ὁ φέρων καὶ ὁ καιρὸς ἔφερε τὰ πράγματα ὡσὰν ἦλθαν καὶ ὡσὰν τὰ βλέπομεν, ἅπερ οὐκ εἰσὶ πολλὰ θαυμαστὰ δι' οὗ ἦσαν ἔκπαλαι. Ταῦτα λέγω τὰ τῶν μοναστηρίων τῶν τε ἀνδρώων καὶ γυναικείων εἰς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην. Πλὴν ἐνθάδε, εἰς ἡμᾶς λέγω, τῆς ἡμετέρας νήσου, τῆς Μυτιλήνης, οὔτε ἀνδρῶον μοναστήριον ἐφθάσαμεν, οὔτε γυναικεῖον· ἀλλ' οὐδὲ μοναχοὶ εὑρί-

1. Σημ. Τῷ 1552 ἔγραψε τεῦχος περιλαμβάνον τὴν «Διόπτραν» καὶ τὴν παντοδαπὴν διδασκαλίαν τοῦ «Ψελλοῦ» Περὶ τούτων ἴδε Κεφάλαιον περὶ Βιβλιοθήκης.

2. Σημ. Ἀκριβεστέρα εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ ἱεροῦ ἀνδρὸς εἶνε ἡ μεταξὺ τοῦ 1564 καὶ 1565, ὡς ἐκ τῶν Σιγιλλίων τοῦ Σιλβέστρου τῶν κατὰ τὸ 1584 ἐξάγεται, καὶ ἐκ τῶν ἀποδείξεων τῶν ἱεροδικαστῶν Μυτιλήνης καὶ Μολύβου κατὰ Μάϊον τοῦ 1566 λαβόντων τὰ τέλη τῆς κληρονομίας παρὰ τοῦ Μεθοδίου. Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 204 χειρογράφῳ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Λειμῶνος ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ εὕρηται τὸ ἑπόμενον σημείωμα πειστικὸν

σκοντο πλὴν καὶ μόνον νὰ ἤθελεν ἔλθῃ ἀπὸ ἀλλαχόθεν μοναχός. Ὅμως ὁ ἡμέτερος πατὴρ καὶ ἡμῶν πάντων, οὐκ οἶδα πῶς ἐτόλμησεν [εἰς] τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησιν, καὶ μᾶλλον τὸ τῶν γυναίων, εἰ μὴ ἦν προστάξει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ βοηθείᾳ τῆς ὑπεράγνου αὐτοῦ μητρὸς καὶ τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων· ὡς τανῦν βλέπομεν ὅτι ἀθεεὶ τὰ πράγματα δὲν εἶναι· ἀμὴ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ τὰ πάντα καλῶς περιέρχονται καὶ διοικοῦνται· πλὴν θέλομεν καὶ ἡμεῖς, ὅσον τὸ τῆς δυνάμεως, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπὲρ τὴν δύναμιν, νὰ σπουδάζωμεν διατὶ βλέπομεν πῶς τὰ πάντα μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν γίνονται, πλὴν καὶ μὲ τὸν κόπον τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι σωματικὰ ὡσὰν καὶ ψυχικά· καὶ ὅστις δὲν σπείρει, δὲν θερίζει· ὅμως ὁ πόνος τοῦ γράφειν ἀναγκάζει με, ἡ δὲ ἀναξιότης σιγᾶν ἐπιτιμᾷ μοι, διὸ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἐπιχειρήσασθαι καὶ ἅψαι τοιούτου πράγματος· ἀλλ', ὡς ἄνωθεν εἴπομεν, ὅτι ἀναγκαζόμεθα, καὶ μὴ θέλοντας, ὡς ἀνάξιος ὤν, ἐπιχειρῶ τοῦ γράφειν καὶ βεβαιοῦν [εἰς] τὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν κατορθώματα εἰς τὸ εἶναι ταῦτα βέβαια καὶ ἀμεταποίητα· εἰς ὅσα διὰ τῶν διαθηκῶν αὐτοῦ ὑπάρχουσι γεγραμμένα νομίμως καὶ κανονικῶς ὄντα· καὶ τὰ τῶν δεσποτῶν καὶ πατριαρχῶν ἡμῶν σιγιλλιώδη γράμματα ἐπιβεβαιοῦν καὶ στερεοῦν.

Εἰς οὖν ταῦτα λέγω καὶ γράφω καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἵνα ἔχωσι τὸ στέργον, τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον, καὶ μηδεὶς ἔστω ὁ [ἀντὶ αἴρων] ἀναιρῶν ταῦτα ἵνα μὴ σχῇ τὰς αὐτὰς ἀράς· ἐπεὶ δὲ καὶ [εἰς τὸ] αὐτὰ διαλαμβάνει ὅτι, εἰς τὸ ἑξῆς εἴ τι ἂν διατάξεται, διά[τι] τοῦτο καγὼ ὁ ἀνάξιος τολμῶ ἐπιχειρεῖν εἰς τὸ γράφειν ὡς αὐτοῦ διάδοχος, καὶ εἰς ὅσα διὰ ζώσης αὐτοῦ φωνῆς αὐτὸς εἰς ἡμᾶς παρήγγειλεν· ὅτι τὸ μὲν πρῶτον νὰ φυλάττωμεν τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντα, ὁμοίως καὶ τὰ τῶν πατριαρχῶν γράμματα· καὶ [εἰς τὸ] ἐπιβλέπειν καὶ ἐπιθεωρεῖν καὶ τὸ τῶν γυναικῶν μοναστήριον, λέγω δὴ τὸ τῆς δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιω-

---

ὡσαύτως περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, λέγον α ,ζοε (=7075= 1567 ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ιδ'. ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ ἐκοιμήθη ὁ Μεθύμνης Μητροπολίτης Ἰγνάτιος καὶ κτίτορας τοῦ Λειμῶνος, ἡ πατρὶς αὐτοῦ Καλλονή.—Ὁ δὲ κ. Α. Π. Κεραμεὺς ὡς ἔτος τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐρρήθη, τάσσει τὸ 1568.

τίσσης· εἰς τὸ τελεῖν αὐτοὺς ἅπαντας τὴν τῶν κοινοβίων τάξιν καὶ παντὶ τρόπῳ ἀντιλαμβάνεσθαί τε καὶ ἀνακτίζειν τὰ κελλία καὶ μᾶλλον τὸν σεβάσμιον καὶ θεῖον ναὸν αὐτῆς· καὶ φροντίδα ἔχειν εἰς ἅπαντα τὰ τῶν τροφίμων ἐπιχορηγεῖν αὐταῖς τὰ εἰς αὐτάρκειαν, καὶ μὴ στενοχωρεῖν αὐτάς· μήτε αὖται πάλιν ἐμπίπλασθαι, ἀλλὰ ζῆν ὁσιακῶς καὶ κοινοβιακῶς καθὼς αὐτὸς ᾑρετίσατο. καὶ μηδόλως ἐξέρχεσθαι τῶν αὐτοῦ ἐνταλμάτων καὶ παραγγελιῶν εἰς τὸ [τοτε] τὴν τῆς θύρας φυλακὴν καὶ καλῶς διατήρησιν, ἵνα μὴ τὴν καθεμίαν ἐξ αὐτῶν ἐξέρχεσθαι καὶ εἰσέρχεσθαι· ἀλλὰ μετὰ πολλῆς χρείας καὶ μετὰ τῆς εὑρισκομένης καθηγουμένης πρόσταξιν καὶ βουλήν, εἰς χρείαν ἀνάγκης σταλείσης, τότε καὶ μόνον, καὶ οὐχὶ μόνης, ἀλλὰ μετὰ καὶ ἑτέρας· οἷον δύο ἢ καὶ τρεῖς κατὰ τὴν τυχοῦσαν δουλείαν καὶ ἀνάγκην, τότε τοῦτο γενέσθαι· ἔπειτα λέγομεν ἵνα καθαρῶς διάγειν τὸ ἑαυτῶν κοινόβιον εἰς τὰ πάντα, λέγω δὴ τά τε τῆς τραπέζης, τῶν τε τροφίμων καὶ τῶν αὐτῶν ἐνδυμάτων, καὶ μηδοποσοῦν ὀνομάζειν ἐν τῷ αὐτὰς νήθειν ὅτι τοῦτο τὸ ἐπικάμησον ἢ τὸ ράσον τοῦ δεῖνος ἢ τῆς δεῖνος· ἀλλὰ νήθειν καὶ ὑφαίνειν ταῦτα τά τε ράσα καὶ ἐπικάμησα διὰ μέσου· καὶ τοῦ καθ' ἑνός, ὥς ἐστιν ἁρμόδιον, λαμβανέτω· ὡς οἱ τὰς Μονὰς ἐπιβλέποντες καὶ ἐπιπρόνοοῦντες μετὰ φόβου καὶ εὐλαβείας Θεοῦ εἰς τὸ ἁρμόζον καὶ ἐπιχορηγεῖν ταῦτα αὐτοῖς· καὶ οὕτως ἔσεται, ὡς γράφομεν καὶ ὡς ἐστὶ τὸ δίκαιον. Τὰ δὲ τῆς τραπέζης, εἰς ὅσα διακονοῦσιν ὅσον τοῦ καθενὸς ἔσεται χρεία φαγεῖν φαγέτω μετ' εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ ἀνθρωπίνως· εἰ δ' ὅσον ἂν μείνῃ, χρὴ ὁ Κελλάρις ἐπισυνάγειν ταῦτα καὶ διοικεῖν· καὶ οὐχὶ ὅτι ἐμὸν ἐστὶν ἢ σόν, ἀλλὰ πάλιν τῆς μεγάλης μέσης ὑπάρχον, ὥς ἐστιν εἰς πάντα τὰ Κοινόβια ἔκπαλαι ἁρμοδίως· καὶ εἰς τὰ πάντα, ἃ σύνηθες εἰς τὰ κοινοβιακὰ μοναστήρια, οὕτως ἐπιτελέσθωσαν καὶ εἰς τὰς ἡμετέρας Μονάς· ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενώμεθα ὡς παραβάται καὶ ἐναντίοι τοῖς τῶν Πατέρων ἀραῖς καὶ λάβωμεν ταύτας, ἃς μὴ γένοιτο, Κύριε, [ἐπι]τυχεῖν οὐδ' εἷς τῶν χριστιανῶν ταύτας, ἀλλ' εὐλογίαν μᾶλλον καὶ τελείαν συγχώρησιν· ἔτι δὲ λέγομεν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα [εἰς]ὅσα ὁ πατὴρ ἡμῶν καὶ κτίτωρ ἀνέθηκε, καὶ δι' ἐγγράφων ἀνετύπωσεν ἵνα ἔχωσι τὸ στέργον, τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον· ἐκ

πάντων δὲ καὶ αἱ θυρωροὶ ἵνα ἔχωσιν ἀκριβῆ ἀσφάλειαν εἰς τὰς εἰσερχομένας καὶ ἐξερχομένας, ἵνα ἐπιθεωρῶσι τὶ ἂν ἡ εἰσερχομένη κομίζει καὶ ἡ ἐξερχομένη πάλιν ὁμοίως καὶ ἀναγγέλλειν τῇ καθηγουμένῃ· καὶ οὐχὶ αἱ ἐρχόμεναι κομίζειν δῶρα τῶν ἑαυτῶν συγγενῶν κρυφίως, ἐπεὶ αὐτό ἐστιν ἄμουσον καὶ παντελῶς ἀλλότριον τῶν μοναζουσῶν καὶ ταῦτα μὲν ὅτι καὶ κοινοβιακῶς αἱροῦνται τοῦ ζῆν· ἀλλ' ὅταν τις ἔλθῃ καὶ φέρῃ μὴ τὸ σύνολον κρυφίως εἰσέλθῃ εἰς τὸ κελλὶν τοῦ καθενός, ἀλλὰ φανερῶς εἰς τὸ μέσον ἐπιδοθήτω εἰς τὸ θεωρεῖν ἡ εὑρισκομένη καθηγήτρια (ἡ ἡγουμένη) τὶ ἂν ἔφεραν εἰς τὸ κελλίν, καὶ πάλιν ἡ αὐτὴ μὲ τὰς εὑρισκομένας γερόντισσας εἰς τὸ τὶ ἐπιδώσωσι ταύτῃ τῇ φερομένῃ τὸ δῶρον· οὕτως οὖν γενέσθωσαν εἰς τοὺς ἅπαντας αἰῶνας καὶ μὴ ἄλλως εἰς πάντα ἃ γράφομεν καὶ διατιθέμεθα ἐν ἀκριβεῖ ἀσφαλείᾳ· ἔτι δὲ γράφομεν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα τὰ πάντα, ἃ ὁ πατὴρ ἡμῶν καὶ κτίτωρ διέθηκε καὶ δι' ἐγγράφων ἀνετύπωσεν ἵνα ἔχωσι τὸ στέργον, τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον καὶ εἰς τὰς δύο μονάς· μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ εἰσάγειν καὶ ἐξάγειν, οὓς μέν εἰσι σκανδαλοποιοί· καὶ εἰσάγειν πάλιν [εἰς] ὅσους ἂν αἱ μοναὶ δύνανται ζωοτροφεῖν εἰς τὸ αὐτάρκες· ἔτι δὲ λέγομεν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα οἱ τὰ Διακονήματα ἐπιθεωροῦντες μηδοποσοῦν ποιῶσι το ἑαυτῶν θελημα εἰς τὸ διδόναι τῇ κάθε μίᾳ εἴ τι ἂν ἐστι τὸ ἑαυτῆς θέλημα ἀλλὰ μετὰ βουλῆς τῆς καθηγουμένης τῆς εὑρισκομένης κατὰ καιρὸν καὶ οὐχὶ μόνον νὰ πέρνῃ θέλημα ἀμὴ νὰ [τὸ] βλέπῃ καὶ τὸ τὶ ἄν εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ δίδει καὶ ὅπου [τὸ] πέρνῃ νὰ τὸ πέρνῃ μὲ συγχώρησιν καὶ τότε ἔναι εὐλογημένον· εἰ δὲ καὶ ἀλλέως γίνεται οἷον κρυφίως ἐκεῖνο ἔναι ἀσυγχώρητον ἐκ Θεοῦ. Οὕτω οὖν γενέσθω εἰς ἃ γράφομεν νομίμως καὶ τ' ἄλλα πάντα μετὰ προστάξεως καὶ βουλῆς τῆς τε καθηγητρίας καὶ τῶν γεροντισσῶν τῶν εὑρισκομένων κατὰ καιρούς· ἔτι δὲ ἐπιβεβαιῶ καὶ γράφω οἰκειοχείρως τὸ [ἐν] ἐμοὶ διὰ ζώσης φωνῆς παραγγελθὲν ἐκ τοῦ ἡμετέρου πατρός, καὶ μᾶλλον καὶ οἱ τὴν σήμερον ἐνοικοῦντες ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μονῇ καλῶς ἐπίστανται καὶ ἀκηκόασι καὶ αὐτοὶ ἐξ αὐτοῦ, ἵνα τὸ τρίτον εἰσόδημα ἐξοδιάζηται εἰς τὸ τῶν γυναίων μοναστήριον, λέγω δὴ τῆς Παναγίας μου τῆς Μυρσινιωτίσσης εἰς ὅσον τὸν καθέ-

καστον χρόνον ἐπιχορηγήσοι ὁ πανάγαθος ἡμῶν Θεὸς μετ' ἀσφαλείας καὶ φόβου Θεοῦ ἀπό τε μικροῦ ἕως μεγάλου, εἰς ὅσον ὅπου νὰ ἁρμόζῃ καὶ ἔσεται αὐταῖς χρεία· ἔτι λέγομεν ἵνα ἔσεται καὶ ἡ τῶν μοναστηρίων πάντων διάταξις κανονικὴ εἰς τὰ πάντα καὶ μᾶλλον εἰς τὸ εἰσάγειν καὶ ἐξάγειν τοὺς κακοτρόπους, ἵνα μὴ τυχὸν καὶ τὸ ψωριάσαν λυμάνῃ καὶ τὰ ἕτερα πρόβατα· τὸ λοιπὸν [εἰς] ὅσα τῆς ὥρας καὶ τῆς δυνάμεως ἐγράψαμεν εἰς βεβαίωσιν τῶν προγεγραμμένων, λέγω δὴ τοῦ ἡμετέρου πατρὸς καὶ κτίτορος, [καὶ] ἐχέτωσαν τὸ στέργον, τὸ βέβαιον καὶ ἀμεταποίητον εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα· εἰ δὲ καί τις ἔσται ὁ [ἀντιαίρων] ἀναιρῶν καὶ ἀθετῶν τὰ ἐκτυπωθέντα καὶ [ἐν]σημανθέντα γράμματα τά τε τοῦ ἡμετέρου πατρὸς καὶ τὰ τῶν Πατριαρχῶν σιγιλλιώδη καλῶς καὶ νομίμως γεγραμμένα, καὶ τὰς ἡμετέρας διαθήκας, ὁ τοιοῦτος τεύξεται τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὰς ἀρὰς τῶν Πατριαρχῶν τῶν ἐκτυπωσάντων ταῦτα τὰ γράμματα ἐχέτω· ἐγράφη δὲ καὶ τὸ τέλος ἔλαβεν ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ κγ'. τοῦ ,ζπδ'. ἔτους (1576) Ἰνδικτιῶνος δ'.

† Ὁ τοῦ δικαίου τῶν αὐτῶν μονῶν Μεθόδιος μοναχὸς καὶ Πρωτοσύγκελλος Μεθύμνης καὶ ἄρχων πάντων τῶν μοναστηρίων τῆς Μεθύμνης.

† Ὁ καθηγούμενος Σέργιος ἱερομόναχος τῶν αὐτῶν μονῶν

† Νεόφυτος ἱερομόναχος

† Γρηγόριος μοναχὸς

† Μαρτιανὸς ἱεροδιάκονος

† Ἰάκωβος μοναχὸς καὶ οἰκονόμος τῶν μοναστηρίων

† Κοσμᾶς ἱεροδιάκονος

† Σαμουὴλ μοναχὸς

Ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους τούτου ἤτοι κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1576, προτοῦ ἤδη λάβῃ τέλος καὶ κῦρος ἡ διαθήκη αὐτοῦ, καθὰ φαίνεται, ὁ Μεθόδιος ἔγραψε καὶ γραφήν τινα, ἥτις τιτλοφορεῖται «Γραφὴ ἡ περὶ τῶν σκανδαλοποιῶν τοῦ μὴ εἰσέρχεσθαι ἔνδον», μνείαν σὺν ἄλλοις ποιούμενος τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἱδρύσεως καὶ συστάσεως τῶν Μονῶν. «Ἐπεί, λέγει, μὴ εὑρὼν (ὁ πατήρ) τι τὸ οἰονοῦν

εἰς τὰς φαινομένας σήμερον μονάς, ἀλλὰ μόνην γῆν, καὶ αὐτὴ πατρικὴ καὶ ἐξ ἀγορασίας», ἃς ἔκτισεν, ἐπροίκισε καὶ διὰ διαθηκῶν ἐπεσφράγισε καὶ ἐπεβεβαίωσε τὰς χορηγίας του, περιβαλὼν τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τὸ κῦρος ὁρισμῶν καὶ διατάξεων νομίμων, συνιστᾷ καὶ παραγγέλλει τοῖς ἐν ταῖς μοναῖς οὖσι καὶ ἐσομένοις ζῆν συμφώνως τοῖς ὁρισμοῖς καὶ διατάξεσι ταύταις τοῦ πατρός του καὶ πατρὸς αὐτῶν πάντων καὶ ἐν κοινοβιακῷ πολιτεύματι διάγειν· Τοῖς δὲ μὴ στέργουσιν εἰς ταῦτα ἔξεστι τὸ ἀποχωρῆσαι καὶ ἀπελθεῖν ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν· Τὰς δὲ μοναζούσας, ὡς τάγμα ἀσθενές, παρακελεύεται ὁ Μεθόδιος ἐπιτακτικῶς ὅτι δέον νὰ ὦσιν ἐν πᾶσι προφυλακτικώτεραι καὶ προσεκτικώτεραι. Τοῦτο δὲ ἔσται αὐταῖς, ὅταν οὐδὲ κατὰ κεραίαν παρεκκλίνωσι τῆς εὐθείας τῶν κανόνων καὶ ὅρων, οὓς ἐχάραξεν εἰς τὸ ἑαυτῶν πολίτευμα.

Ἐνταῦθα, κατὰ χρονολογικὴν βαίνοντες σειράν, παραθέτομεν τὸ κατὰ Μάϊον τοῦ 1578 (Τζεμαζή-ουλ-εβὲλ 987) κυβερνητικὸν Κτηματολόγιον τῆς Μονῆς ἔχον ὧδε·

«Ἐκδοθέντος Αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἱερᾶς Ρήτρας, καθ' ἣν δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι βακούφια συμφώνως τῷ ἱερῷ Νόμῳ αἱ κτηματικαὶ περιουσίαι τῶν ἐν τῇ νήσῳ Μιτυλήνῃ Ἐκκλησιῶν, συνεπῶς δὲ διαταχθείσης τῆς πωλήσεως καὶ διαθέσεως τῶν τοιούτων κτημάτων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ Ταπίου (Χάκι-Καράρ), ἐνηργήθη ἡ καταγραφὴ τῶν εἰρημένων περιουσιῶν, καθ' ἣν μεταβὰς εἰς τὰ ἐν τῷ διαμερίσματι Καλλονῆς χωρία τῶν ὑποτελῶν, καὶ προσελθόντων τῶν κατοίκων Δαφίων, κατέγραψα τὰ ἑξῆς κτήματα κείμενα περὶ τὴν πλησίον τοῦ εἰρημένου χωρίου εὑρισκομένην μονὴν τοῦ Λειμῶνος ἤτοι: τριάκοντα κοιλῶν ἀγρόν, συνορεύοντα μὲ Κυνηγαρικὸν Τεπέν, Καλαθᾶ Τεπέν, Χαλάραιναν καὶ πρὸς Ροδόπουλον· ὀγδοήκοντα δένδρα ἐλαίας εἰς θέσιν Καββαλικὰ ἄνωθεν τῆς Μονῆς· ἀγρὸν δέκα κοιλῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ εἰρημένου χωρίου εἰς θέσιν Χλιὸν ἐπονομαζόμενον Πανούρη καὶ συνορεύοντα μὲ ἀγροὺς Βασιλείου Χονδροκότση Καμάτσον καὶ ὄρος· ἀγρὸν δώδεκα ἡμίσεος κοιλῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ αὐτοῦ χωρίου εἰς θέσιν Φτυνὰ συνορεύοντα μὲ ἄμπελον Ρόδου, ἑκατέρωθεν μὲ δρόμον καὶ μὲ ποταμόν· Μάνδραν Μαρούκου καλου-

μένην καὶ τῇ Μονῇ ὑποκειμένην, συνορεύουσαν δὲ μὲ Ἄσπρη-βίγλα, Σοῦ-τεπεσὶ καὶ Μανώλη Ράχτα-τεπεσί· ἀγρὸν ἑνὸς ἡμίσεος κοιλῶν μὲ δεκαπέντε ἐλαιόδενδρα παρὰ τὸ μοναστήριον τῆς Μυρσινιωτίσσης συνορεύοντα μὲ ὄρος ἐκατέρωθεν, μὲ δρόμον καὶ ποταμὸν Ἀλευροπόταμον· ἀγρὸν δέκα κοιλῶν κατὰ τὴν θέσιν Ἀλευροπόταμον καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα ἐλαιόδενδρα παρὰ τὴν εἰρημένην μονὴν συνορεύοντα μὲ Σουσὺκ-Σοῦ-Τεπεσί, μὲ Ἀσπρόπηλο-Τεπεσί, μὲ Τσίκωνα-Τεπεσὶ καὶ μὲ ὄρος Καμένον· ἀγρὸν εἴκοσι πέντε κοιλῶν εἰς θέσιν Κλωπεδὴ ὑποκειμένην τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος, συνορεύοντα μὲ ἀγροὺς Ἀλάϊ βέη καὶ Μιχαλάκη μὲ ποταμὸν καὶ ὄρος· ἀγρὸν δέκα κοιλῶν μὲ εἴκοσιν ἐλαιόδενδρα κείμενον εἰς θέσιν Πρασινάκια τοῦ Λειμῶνος καὶ συνορεύοντα μὲ ἀγρὸν Ρόδου ἐκατέρωθεν μὲ δρόμον καὶ μὲ ποταμόν· ἀγρὸν δεκατεσσάρων κοιλῶν εἰς θέσιν Ξενοτάφια-Ἀναφανὴ-Μέλαγκα ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ εἰρημένου χωρίου πασιγνώστων ὁρίων· τρεῖς ἀγροὺς ὀκτὼ κοιλῶν εἰς θέσιν Ἀμπελιώτη τοῦ αὐτοῦ χωρίου πασιγνώστων συνόρων· ἀγρὸν εἴκοσι πέντε κοιλῶν παρὰ τὰς ἀμπέλους τῶν μοναχῶν τῆς εἰρημένης μονῆς κείμενον καὶ συνορεύοντα μὲ ἄμπελον Βαρδούκου μὲ ἀγρὸν Κατασταμάτου καὶ ἑκατέρωθεν μὲ δρόμον· ἀγρὸν δεκατεσσάρων κοιλῶν εἰς θέσιν Καραγὰτς τοῦ αὐτοῦ χωρίου· τρεῖς ἀγροὺς εἰς θέσιν Ἅγιοι Ἀπόστολοι δεκαπέντε κοιλῶν συνορεύοντας μὲ ἀγρὸν Μεσὴχ βέη, Λαδόπδα, Λαγκάδα καὶ ἀγρὸν Λαμπρινοῦ· ἀγρὸν παρὰ τὰ Τριάντα κοιλῶν δέκα συνορεύοντα ἐκατέρωθεν μὲ τὰς ἀμπέλους τοῦ χωρίου Τριάντα καὶ ἐκατέρωθεν μὲ δρόμον· ἀγρὸν τεσσάρων κοιλῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Σουμούριας πλησίον τῆς θέσεως Ἁγία Τριάς· ἀγρὸν τριάκοντα κοιλῶν εἰς θέσιν Χλιὸν τῆς περιφερείας τοῦ αὐτοῦ χωρίου συνορεύοντα μὲ Τσιφτλίκιον τῆς Μονῆς μὲ ποταμὸν καὶ δρόμον· ἀγρὸν ἓξ κοιλῶν εἰς θέσιν Σωθῆρι τοῦ χωρίου Ἅγιος Λέντης· ἀγρὸν δεκατεσσάρων κοιλῶν Πετροκόπου ὀνομαζόμενον εἰς θέσιν Χλιόν· ἓξ ἀγροὺς δώδεκα κοιλῶν πασιγνώστους ὑπὸ τὸ ὄνομα Μοδούλη πλησίον τοῦ χωρίου Ἀχυρῶνα· ἀγρὸν τριῶν κοιλῶν Κουκδάτζιλον καλούμενον εἰς θέσιν Χλιόν· δύο ἀγροὺς εἰς θέσιν Μέστομα πλησίον τῆς Ἀχυρώνας δώδεκα κοιλῶν· δύο ἀγροὺς ὀκτὼ κοιλῶν εἰς θέσιν Περασχὰ τοῦ χωρίου

Τριάντα· ἀγρὸν πέντε κοιλῶν εἰς θέσιν Δημητσάνα τοῦ αὐτοῦ χωρίου· ἀγρὸν τριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Τσόνια πλησίον τοῦ χωρίου Τριάντα· τρεῖς ἀγροὺς εἰς θέσιν Ἀχλάδα τοῦ αὐτοῦ χωρίου γνωστοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μερόπη κοιλῶν ἓξ· δύο ἀγροὺς ἓξ κοιλῶν εἰς θέσιν Κακο-τράφο τοῦ χωρίου Παπιανά· ἀγρὸν τριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Τσικνιὰ τοῦ αὐτοῦ χωρίου τὸν καλούμενον τοῦ παπᾶ Θεοφάνους· ἀγρὸν τριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Ἰφδάδα· ἀγρὸν ὀκτὼ κοιλῶν εἰς θέσιν Σκαμνιὰ τοῦ αὐτοῦ χωρίου· ἀγρὸν πέντε κοιλῶν εἰς χωρίον Ἰφδάδα καλούμενον Πίπερον· ἀγρὸν εἰκοσιτριῶν κοιλῶν εἰς θέσιν Χαριτωμένη τοῦ αὐτοῦ χωρίου συνορεύοντα μὲ τὰ κτήματα Μεσὴχ Τσελεμπὴ Γιουσοὺφ Κομνιανοῦ καὶ δρόμον· ἀγρὸν δύο κοιλῶν εἰς θέσιν Βαζόπατμα παρὰ τὸ χωρίον Ἅγιος Κοσμᾶς· ἀγρὸν πέντε κοιλῶν Ἀμπελιώτη ὀνομαζόμενον εἰς τὸ χωρίον Γέρνα· ἀγρὸν δύο κοιλῶν Κουρτηνάρι ἐπονομαζόμενον ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ· ἀγρὸν πέντε κοιλῶν τοῦ παπᾶ Θεοφάνη ὀνομαζόμενον ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ· ἀγρὸν τριῶν κοιλῶν Μαλάκη ὀνομαζόμενον ἐν τῷ χωρίῳ Ἁγίᾳ Παρασκευῇ· ἀγρὸν τεσσάρων κοιλῶν πλησίον τῶν μύλων τῆς μονῆς ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀχερώνης Κατσάρι ἐπονομαζόμενον· ἀγρὸν τεσσάρων κοιλῶν ἐπονομαζόμενον Βαρειὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Παπιανά· ἀγρὸν τριῶν κοιλῶν Κουβαρᾶ ἐπονομαζόμενον ἐν τῇ θέσει Χλιὸν τοῦ χωρίου Ἅγιος Λέντης· ἀγρὸν δύο κοιλῶν παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ἁγίου Νικολάου ἐν τῇ περιφερείᾳ Σουμούριας· δύο ἀγροὺς ἓξ κοιλῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ ἐπονομαζομένους Κώλωνα· κῆπον μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὀπωροφόρων δένδρων παρὰ τὴν μονὴν Ἅγιος Γεώργιος ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Παπιανά· ἀγρὸν τεσσάρων κοιλῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ εἰρημένου χωρίου ἐπονομαζόμενον Σύλλα· ἀγρὸν ὀκτὼ κοιλῶν εἰς θέσιν Φτιλιὰ ἐπονομαζόμενον τῆς Γρηγόραινας· ἀγρὸν δέκα κοιλῶν εἰς θέσιν Αὐλάκι ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Παπιανὰ πλησίον τῆς μονῆς Ἅγιος Γεώργιος· δύο ἀγροὺς ἓξ κοιλῶν εἰς θέσιν Φτιλιὰ παρὰ τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου· συκοπερίβολον ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ἅγιος Κοσμᾶς πλησίον τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Κωνσταντίνου· ἄμπελον ἓξ ἡμερομισθίων εἰς θέσιν Φτυνὰ τῆς περιφερείας Δαφίων· δύο ἀμπέλους δέκα ἡμερομισθίων ἐν τῷ χωρίῳ Ἀμπελιώτης· καὶ καλαμῶνα

παρὰ τὸ χωρίον Σουμούρια πληρόνοντα φόρον (Μουκατάα') τριάκοντα ἄσπρα. Πάντα ταῦτα τὰ κτήματα δημοπρατηθέντα δημοσίᾳ καὶ κατακυρωθέντα εἰς τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἀντὶ πεντήκοντα πέντε χιλιάδων ἄσπρων, ἐνεγράφησαν, ὡς ἄνω, ἐπ' ὀνόματι τῶν εἰρημένων μοναχῶν παρὰ τῶν ὁποίων ἐλήφθη καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν τε διαθεσίμων διὰ Ταπίου, ὡς καὶ ἐκείνων ὧν ἐπιτρέπεται ἡ πώλησις. Ἐδόθη δὲ ἡ παροῦσα καταγραφὴ εἰς χεῖρας τῶν μοναχῶν· φθίνοντος Τζεμαζῆ-ουλ-εβὲλ 987.

Ἐν ἔτει 1578 καὶ μηνὶ Αὐγούστῳ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Β'. ὁ ἐπιλεγόμενας Τρανὸς μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν συνοδικῶν ἀρχιερέων Μηθύμνης Νεοφύτου, Ἀθηνῶν Νικάνορος, Θηβῶν Λαυρεντίου, Δράμας Νεοφύτου, Βάρνης Ἀκακίου, Πωγωνιανῆς Γαβριὴλ (καὶ δύο ἑτέρων, ὧν κατέστησαν δυσανάγνωστα τὰ ὀνόματα ἐν τῷ πρωτοτύπῳ), ἐξέδωκε σιγίλλιον, ἐνῷ διαπρυσίως κηρύσσεται ἥ τε ἁγιότης τοῦ ἱδρυτοῦ τῶν μονῶν Ἰγνατίου τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης καὶ σαφῶς ἐμφαίνεται ἡ τοῦ σαρκικοῦ καὶ πνευματικοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μεθοδίου πανάρετος καὶ εὐσεβεστάτη μεγαθυμία καὶ δὴ ὁ ἔνθεος ζῆλος, ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς συστάσεως καὶ βελτιώσεως τῶν κτιτορικῶν τοῦ ἁγίου αὐτοῦ πατρὸς μνησθεισῶν μονῶν, ἃς ἐνεχείρησε καὶ ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ὡς τιμαλφέστατον πατρικὸν κειμήλιον διὰ τὸν υἱόν, ἱερωτάτην δὲ παρακαταθήκην διὰ τοῦ υἱοῦ εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν μεταβιβασθησομένην. Τὸ σιγγίλιον τοῦτο ἔχει οὕτως.

† Ἱερεμίας ἐλέῳ Θεοῦ .....

† Οὐδὲν τὸ ἀξιολογώτερον Θεῷ τε καὶ φρονίμοις ἀνθρώποις ἀποδεκτὸν καὶ πάντῃ ἐπαίνου ἄξιον εὐλόγως ὡς τό, καὶ ἐν τῷ φθαρτῷ τῷδε τῷ βίῳ, συντηρεῖν καὶ φυλάττειν ὡς δυνατὸν ἀνθρώπῳ τὸ κατ' εἰκόνα ἀκράδαντον καὶ ἀδιάπτωτον, ἵν' εἰς τὸ καθομοίωσιν ἔλθῃ ἐκπληροῦν τὰς θείας ἐντολὰς καὶ ἅγια ἐντάλματα, πόθον ἔχων διὰ τὰ μόνιμα, ἃ ἀεὶ διαμένει, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἰπεῖν διὰ παντὸς θέμενος, καὶ διηνεκῶς ἐνοπτριζόμενος τὰ θεϊκὰ ἀμαρύγματα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ

καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ὡς φησὶν ὁ θεῖος Ἀπόστολος· καὶ γὰρ οὕτω διακείμενος καὶ τὴν τοῦ θανάτου μελέτην πλουτῶν, ἥτις ἡ τελεία πνευματικὴ φιλοσοφία ἐστί, λήψεται πάντως πᾶν ἐκ Θεοῦ ἀγαθόν, ζωὴν μακροήμερον, βίον ἄλυπον, ἀνθρωπίνην περιουσίαν πλουσίως, δόξαν μεγάλην, καὶ χαρὰν λήγουσαν ἕως γήρους καὶ πρεσβείου, ἀλλὰ καὶ τέλος τῆς ἀφθάρτου καὶ ἀτελευτήτου βασιλείας Θεοῦ ἐπιτυγχάνει, ἐπαπολαύει τε ταύτης καὶ κατατρυφᾷ. Ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει κοιμηθεὶς ἐκεῖνος Ἰγνάτιος, ὁ χρηματίσας μητροπολίτης Μηθύμνης, οὕτως ἐβίωσεν, ὡς ἥτε τῶν πολλῶν μαρτυρία φανεροῖ, καὶ ὁ βίος ὃν θεοφιλῶς διήνυσεν, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰ φιλάνθρωπα ἔργα, ἃ ἐξοικονόμησε καὶ ἐπαφῆκεν εἰς δόξαν Θεοῦ ἱστάμενα, καὶ εἰς ἀνάπαυσιν πολλῶν, οὐ μόνον ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ γυναικῶν, ἐλεήσας καὶ φιλοτιμησάμενος τὰ ἐνόντα, ἐλεημοσύνῃ διαμενούσῃ καὶ αὐξανομένῃ σὺν Θεῷ τὴν ἑαυτοῦ ἀφιέμενος ἀντίδωρον τυχεῖν βασιλείαν χάριτι Χριστοῦ, τοῦ εἰς τοιαῦτα καθοδηγήσαντος· ἐκ βάθρων καὶ γὰρ αὐτῶν, ἱερὰ σεβάσμια δύο μοναστήρια ἀνῳκοδόμησεν ἐν τῇ νήσῳ τῆς Μυτιλήνης κείμενα κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν τῆς Μηθύμνης, ἧς προέστη ἀρχιερατικῶς καὶ καλῶς· τὸ μὲν τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῶν Ταξιαρχῶν, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν Λειμώνων κείμενον, τὸ ἀνδρῷον φημί, τὸ δὲ οὐ μακρὰν ἀπέχον ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας ἐπιλεγόμενον Μυρσινιωτίσσης, καὶ κόποις πολλοῖς καὶ ἱδρῶσι, χρημάτων τε ἀναλώσεσιν οὐκ ὀλίγαις, εἰς ὃ ὁρῶνται, καὶ συνίστανται εἰς δόξαν Θεοῦ κατέστησεν, ἐξοικονομήσας καλῶς, ὡς πνευματικὸς ἀγωνιστής, ἀφιερώσας τε ἐν αὐταῖς ταῖς θείαις μοναῖς, οὐ μόνον κτήματα καὶ ἱερὰ κειμήλια τὸ δυνατόν, ἀλλὰ καὶ γνώμην καὶ διάθεσιν εἰπεῖν ὅλην αὐτοῦ, θεῖον ἔχων σκοπὸν καὶ γνώμην φιλόκαλον, ὡς ἀπό τε τῆς διαθήκης αὐτοῦ φαίνεται, καὶ τῶν ἐγγράφων λόγων, ἐπιστολῶν τε καὶ διατάξεων, καὶ διδαχῶν εἰπεῖν, ἃς πρὸς τοὺς ἐνασκουμένους ἐποίει παραινῶν τὰ σωτήρια, καὶ ἀπὸ τῶν ἁγίων πατριαρχικῶν γραμμάτων τῶν πρὸ ἡμῶν ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν, τοῦ τε Ἱερεμίου, Διονυσίου, Ἰωάσαφ, καὶ ἄλλων· ὃν δὴ ὅμοιον ζῆλον κτησάμενος καὶ ὁ κατὰ σάρκα καὶ κατὰ πνεῦμα υἱὸς αὐτοῦ Μεθόδιος, ὁ ὁσιώτατος μοναχός, καὶ πρωτοσύγκελλος δικαίῳ τε τῶν θείων μονῶν αὐτῶν, μετὰ τὸν πα-

τρικὸν θάνατον, ἤδη ἔτι πεντεκαίδεκα ὡς δυνατὸν αὐτῶν ἐπιμέλεται, καὶ φροντίζει τὴν σύστασιν τῶν θείων τούτων μοναστηρίων καὶ ἐξοικονομεῖται τὸ πρὸς βελτίωσιν καὶ πνευματικὴν ἀγαθοεργίαν τῶν ἐκεῖ ἐνασκουμένων· ἵνα τούτων χάριν εὕρῃ τὴν θείαν ἀντίληψιν καὶ ἄφεσιν τῶν ἐπταισμένων, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἱερὰν ψυχὴν τοῦ μακαρίου πατρὸς αὐτοῦ ἐπαναπαυομένην, ὡς οὕτως ἐπιπόνως ἐντειλαμένην καθὰ τὴν αὔξησιν καὶ διαμονὴν φιλήσασαν ἔργοις καὶ ποθοῦσαν εἰπεῖν ἔτι, εἰ καὶ τῶν τῇδε οὐ φροντίζει, ἐν ἄλλοις θειοτέροις ἐπαναπαυόμενος, ὡς ἐργάτης καλῶν καὶ χρησίμων ἔργων, καὶ ἀνέδραμε καὶ πρὸς τὴν ἡμῶν μετριότητα καὶ ἐδεήθη τυχεῖν ἡμετέρου σιγιλλιώδους ἐπικυρωτικοῦ καὶ εὐεργετικοῦ γράμματος ἐλευθερίου, καὶ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ἀπεδέξατο· τούτου χάριν γράφουσα καὶ ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀποφαινομένη καὶ διοριζομένη καὶ ἐπιβεβαιοῦσα πάντα τὰ προεκδοθέντα πατριαρχικὰ γράμματα καὶ τὰς δωρηθείσας ἐλευθερίας καὶ προνόμια, ἐντέλλεται, ἵνα τὰ αὐτὰ σεβάσμια δύο μοναστήρια τὸ ἀνδρῶον τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τὸ γυναικεῖον τῆς Παναγίας, ὥσι καὶ διαμένωσιν ἐλεύθερα, κεκοσμημένα, καὶ τὸ ἀκαταπάτητον ἔχωσι καὶ ἀζήμιον, ὡς κανονικόν τε καὶ εὔλογον καὶ φίλον Θεῷ μηδενὸς ζημιοῦν αὐτὰ προαιρουμένου, ἢ λαμβάνοντος ἐκεῖθεν ἄχρι καὶ ὀβολοῦ, ἵνα μὴ ταῖς ἀραῖς τῶν πατέρων ἐμπέσῃ, καὶ τοῖς ἐπιτιμίοις τοῖς ἐγγεγραμμένοις τοῖς θείοις καὶ πατριαρχικοῖς γράμμασι, καὶ εἴη καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος ἀπὸ Θεοῦ ἀφωρισμένος καὶ ἀργὸς καὶ παιδείας ὑπεύθυνος· διεξαγόμενα τὰ αὐτὰ μοναστήρια, ὡς ἔκτοτε διεξάγονται κοινοβιακῶς, καθάπερ καὶ τὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μηδενός τι ἔχοντος ἴδιον, ἀλλὰ τὰ πάντα κοινά, καὶ ἀδελφικά, ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ διάγοντες, διακρινόμενοι παρὰ τοῦ κατὰ καιροὺς ὁσιωτάτου καθηγουμένου, ὃς ἐκλογὴ γενέσθω, ὡς ἔθος τοῖς θείοις μοναστηρίοις, μηδενὸς τῶν μοναχῶν, ἢ τῶν μοναζουσῶν, ποιοῦντός τι, ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ καθηγουμένου, ὃς καὶ ἄδειαν κανονικῶς ἔχειν σωφρονίζειν αὐτούς, ὡς πνευματικὸς τούτων πατὴρ καὶ διδάσκαλος· ὃς δὲ τυχὸν παιδευθεὶς ἢ καὶ διωχθεὶς τῆς Μονῆς, βίαν τινὰ ἐπανάγει, ἢ ζημίαν προξενήσῃ, ἢ ἀφιερώσας τι ἐπαναλάβῃ, ὅπου τὰ ἅπαξ Θεῷ ἀφιερωθέντα ἀνεκποίητα, ἀφωρισμένος ἔσται, καὶ ταῖς ἀραῖς ὑπόδικος τῶν θείων πα-

τέρων, ὃς δὲ ἐνασκεῖται ὡς δεῖ κατὰ Θεὸν καὶ ἐμμένει τοῖς εὐλόγως τετυπωμένοις εὐλογημένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος· Ἐπὶ τούτοις οὖν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν γράμμα τὸ σιγιλλιῶδες τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ ἐδόθη εἰς ἀσφάλειαν κατὰ τὸ ,ζπστ΄. 1578 ἔτος μηνὶ Αὐγούστῳ Ἰνδικτιῶνος ΣΤ΄.

Ἤδη μετὰ ἑξαετίαν περίπου ἐν ἔτει 1584 τῇ 26 Ἀπριλίου ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος, μεταβαίνων εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεσκέφθη τὰς μονὰς τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου. Ἐκδοὺς δὲ σιγίλλιον μετὰ τοῦ Ἰωακεὶμ τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας, καὶ ἐπαναλαμβάνων ἐν αὐτῷ, ὅσα περίπου καὶ ἐν τῷ κατὰ τὸ 1575 ἐπιχορηγηθέντι, ἐπιπροσθέτει τὰ ἑφεξῆς. «Περαιουμένων δὲ ἐτῶν ἐννέα, ἐλθὼν πάλιν ἐν τῇδε τῇ νήσῳ καί τινας συγχύσεις εὑρὼν διὰ μέσου αὐτῶν περὶ τὸ τριμερὲς εἰσόδημα τὸ διδόμενον εἰς τὰς μοναστρίας, ὡς καὶ τῶν διαθηκῶν διαλαμβανόντων καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ἀποφαίνεται ἵνα οὕτω ἵσταται . . . . καὶ μετὰ καθαροῦ καταστίχου νὰ ἐξοδιάζηται αὐτὸ τὸ τριμερές . . . . καὶ γενέσθω ἐκλογὴ ἐκ μέσου ἡμῶν πάντων . . . . ἐπιθεωρεῖν τὴν τοῦ δικαίου ποίησιν τῶν μοναστριῶν μετὰ τῶν Ἐπιτρόπων τῶν ἐν καιρῷ εὑρισκομένων ἐν τοῖς μοναστηρίοις, τανῦν δὲ τῶν μοναστηρίων εἰσὶν οὗτοι ὁ κὺρ Κελαδίτης τοῦ Μαρζέλου· καὶ κὺρ Μανουὴλ ὁ τοῦ Χιμευτοῦ· καὶ κὺρ Κωνσταντῆς ὁ τοῦ Λέου· καὶ κὺρ Δημήτριος Ἐμμανουὴλ τοῦ Κεφαλᾶ· καὶ κὺρ Παῦλος τοῦ Ράλλη· καὶ κὺρ Ἀντώνιος Δημητρίου τοῦ Κεφαλᾶ, καὶ κὺρ Δούκας Ρεΐζης ὁ λεγόμενος τῆς Θεοδώρας . . . . Οὕτως οὖν γράφομεν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα ἔσεται ἐπιθεώρησις παντελὴς εἰς τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι τὸ ἀσθενέστερον μέρος·»

Τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ Σίλβεστρος, συνυπογράφοντος καὶ πάλιν τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἰωακείμ, ἀπολύει καὶ δεύτερον τοῖς μοναχοῖς σιγιλλιῶδες γράμμα (ἀχρονολόγητον). Ἐπισυνάπτομεν δὲ ἐνταῦθα ὁλόκληρον τὸ σιγίλλιον τοῦτο τοῦ ρηθέντος ἀοιδίμου Σιλβέστρου, καθόσον οὗτος λίαν στενῶς συνεδέετο μετὰ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου Μηθύμνης. Ἔχει δ' οὕτως·

Σίλβεστρος ἐλέῳ Θεοῦ.....

† Ἐπειδὴ πρὸ χρόνων ἱκανῶν ἡ μετριότης ἡμῶν σωματικῶς ἐλθοῦσα ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ τῆς Μιτυλήνης καὶ περιελθοῦσα τὰ ἐν τῇ Καλλονῇ μοναστήρια τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μηθύμνης, τῆς τε δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιωτίσσης καὶ τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τῶν ἐν τῷ Λειμῶνι, καὶ γράμματα ἐντυχὼν τὰ τῶν προελθόντων Πατριαρχῶν σιγιλλιώδη ἐπιβεβαιοῦντα κατὰ τὴν τοῦ κτίτορος ἐνδιάθηκον γραφὴν καὶ ἐμφανῆ ποιοῦντα· ὅπως ὁ ἐν ἱερομονάχοις κὺρ Ἰγνάτιος ὁ καὶ Σακελλίου Μεθύμνης ἰδίῳ κόπῳ καὶ μόχθῳ πολλῷ ἐξ οἰκείων ἀναλωμάτων ἀνέκτισε ταῦτα ἐκ βάθρων, ὄντων αὐτῶν θεμελίων ἔκπαλαι καὶ χρονιότητος αὐτοῦ, ὡς τῶν γραμμάτων τῶν παλαιῶν αὐτῶν σημαινόντων καὶ τῶν τοπικῶν ἀνθρώπων ἐπιβοώντων καὶ μαρτυρούντων καὶ τῶν αὐτοῦ διαθηκῶν ἐμφανιζόντων· δέδωκε καὶ ἡ ἐμὴ μετριότης, κατὰ τὰ γράμματα ἃ εἶδον, σιγιλλιῶδες γράμμα· καὶ αὐτοχείρως ἀνακομιδὴν ποιήσας εἰς τὸ ἑαυτοῦ λείψανον εὗρον αὐτὸ ὡς καὶ μεμαρτύρητο ὑπὸ πάντων τίμιον· ὡς καὶ ἱεραρχεύσας ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς Μηθύμνης, καὶ καλῶς ποιμάνας τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον, ὡς ἡ τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ ἡ τοῦ κόσμου μαρτυρία δηλοποιεῖ· καὶ κοινοβιακῶς αὐτὰ ἰδιοτύπωσε, καὶ οὕτως τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ μενέτωσαν εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῇ πρεσβείᾳ τῆς πανενδόξου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων· ἰδὼν δὲ αὐτῶν ἀμφοτέρων τὴν κοινωνίαν καὶ συμφωνίαν τὴν τοῦ κτίτορος αὐτῶν ἠγάσθην τὰ μέγιστα· εἰς ἃ ὁ πατὴρ διέθετο καὶ ὁ υἱὸς ἐπεκύρωσε καὶ περίχαρις ἐγενόμην· περαιουμένων δὲ χρόνων ἐννέα, ἐπανελθὼν πάλιν ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, εὗρόν τινας συγχύσεις, αἵτινες κατ' ἄγνοιαν γέγοναν· εἰς τοῦτο οὖν παρακελευόμεθα καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα, ἵνα ὡς αἱ διαθῆκαι διαλαμβάνουσι, καὶ ζώντων καὶ ἀποθανόντων αὐτῶν, καὶ τῶν νῦν εὑρισκομένων καὶ ὑπογεγραμμένων ἐν ταῖς διαθήκαις, ἃς εἶδον, καὶ ἃς καὶ αὐτοὶ ἐμαρτύρησαν, ὅπως οὕτως ἔχει τὸ ἀληθές· ὅτι τὸ τρίτον εἰσόδημα ἀλογοπραγήτως νὰ ἐξοδιάζηται εἰς τὸ τῶν γυναικῶν

μοναστήριον μετὰ φόβου Θεοῦ τὸ ἓν τρίτον ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου εἰς διατροφὴν αὐτῶν καὶ ἀνάκτισιν τῆς μονῆς, καὶ ἵνα μὴ ἀδικῆται τὸ ἀσθενέστερον μέρος καὶ νὰ διοικῆται καλῶς· καὶ ἐπιβλέπειν καὶ ἐφορᾶν αὐτὴν εἰς τά τε τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ οἱ τῶν μονῶν ἐπιστατεύοντες· καὶ ἐκλεγέτωσαν γηραιὸν πρόσωπον χρήσιμον τοῦ ἐκεῖσε τεταγμένου ἐν καιρῷ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτελεῖν ὁμοίως καὶ οἰκονόμον τὸν ἁρμόζοντα ὡς τὰ τῶν διαθηκῶν ἐπιτελοῦσιν ἅπαντα κατὰ Θεόν· εἰ δὲ καὶ μὴ ἔσται γηραιὸν πρόσωπον κρεῖσσόν ἐστι κοσμικὸς ἱερεὺς ἐπιτελεῖν τὴν θείαν μυσταγωγίαν ἐκεῖσε κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς νόμους· καὶ οὐχὶ νέος ἱερομόναχος· καὶ τἆλλα πάντα ἵνα περαιοῦνται, ὅσα αἱ διαθῆκαι καὶ αἱ παραινέσεις ὑπολαμβάνουσι καὶ παρ' ἡμῶν νομίμως ἐθεωρήθησαν καὶ διὰ ἡμετέρας χειρὸς ὑπεγράφησαν· ἔτι δὲ λέγομεν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα τὰ τῶν μοναστηρίων πράγματά τε καὶ πράγματα μετὰ φόβου Θεοῦ γραφῶσι καὶ ὀνόματος· ἐπεὶ σήμερον γινώσκουσιν ἐκ μέρους τά τε τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν τά τε αὐτῶν γονικά τε πράγματα καὶ τὴν τῶν κτιτόρων ἔννοιάν [τε] ἣν εἶχον ὅπως τε καὶ τίνα εἴη τὰ τοῦ καθενὸς μοναστηρίου πράγματά τε καὶ πράγματα, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον ἵνα [μετὰ] διὰ γραμμάτων [ἐν]σημανθῶσι διά τε τὸ τοῦ καιροῦ μήπως καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων κακογνωμίαν· ἵνα μή τι γένος καὶ ἡμεῖς οἱ νῦν εὑρισκόμενοι ἀποδώσωμεν λόγον· λέγομεν δὲ πάλιν καὶ ἐκ Θεοῦ ἀποφαινόμεθα ἵνα τὸ τριμερὲς γινόμενον μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ εὐλαβείας μερίζηται, καὶ πάλιν ἓν ἐπὶ τὸ ἕτερον νὰ ἐπιβοηθῆται εἰς τὰ τοῦ ἑνὸς περισσεύματα καὶ τὰ τοῦ ἑτέρου χρειώδη ἀδελφικῶς καὶ μὴ ἔστω καθόλου ἐναντιότης διὰ μέσου ἡμῶν καὶ ὑμῶν· ἵνα μὴ τὸ τῆς ἀρετῆς κατόρθωμα γένηται εἰς παράνοιαν· αἱ δὲ περισσαὶ ἐσόδεις καὶ αἱ ἐξόδεις λέγω δὴ τὰς τῶν ἐργοχείρων ἡμῶν διὰ μέσου ἔστωσαν, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς οἱ μοναχοὶ χρειώδεις ἐσμὲν ἐκ τῶν ἐργοχείρων τῶν μοναζουσῶν καὶ ὑμεῖς πάλιν ἐκ τῶν ἐργοχείρων τῶν μοναχῶν εἰς τά τε τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων καὶ παντὸς πράγματος τὸ τῆς ὥρας ἀλογοπραγήτως μετὰ καταστίχου καὶ μετὰ φόβου Θεοῦ γεγενῆσθαι τὰ πάντα καὶ οὐχὶ μετ' αὐθαδείας καὶ λογοπραγιῶν, ἵνα ἐν ἡμῖν ἐστι κατὰ τὸν λέγοντα Ἀπόστολον πάντα ὅσα ἂν ποιῆτε εἰς δόξαν Θεοῦ

ποιεῖτε· ὀφειλόντων δὲ τῶν ἐν τῇ ἀνδρῴα μονῇ παντὶ τρόπῳ ἀντιλαμβάνεσθαι τὴν γυναικείαν μονὴν εἰς τά τε ψυχικὰ καὶ σωματικὰ καὶ μὴ στενοχωρεῖν αὐτὰς εἰς τὰ χρειώδη· ὡς αἱ διαθῆκαι διαλαμβάνουσιν οὕτω γενέσθω εἰς τοὺς αἰῶνας πάντας· περὶ δὲ τῶν πραγμάτων τε καὶ πραγμάτων ἔστωσαν αὐτῶν, εἴ τι ἂν εἶεν, ἀμπέλια, χωράφια, περιβόλια καὶ εἴτι ἂν ἄλλο εἴη ἐλαῖαι, νερόμυλοι, ζῶα, διὰ καταστίχου εἰς ἐμφάνειαν τῶν περαιουμένων καιρῶν καὶ χρόνων, ἵνα μή τι συμβῇ ἐκ τῶν ἐκείνων καιρῶν· λέγω δὴ εἰς δυστροπίαν τῶν εὑρισκομένων ἐν ταῖς μοναῖς καὶ ἀδικηθῇ αὕτη ἡ μονὴ ἐν ᾗ εὑρισκόμεναι αἱ μονάστριαι καὶ αὗται μὲν σκανδαλίζονται μὴ ἔχοντας τὴν ἑαυτῶν αὐτάρκειαν· ἀλλ' ὡς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον οὕτω γενέσθω ἵνα καὶ αὗται ἔχωσι παραμυθίαν καὶ τελείαν στερέωσιν· οὕτως οὖν γενέσθωσαν τὰ πάντα καλῶς· ἵνα ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν· ἀμήν· κατὰ τὸ ,ζηβ΄. 1584 ἔτος Ἰνδικτ. ιβ΄.

† **Σίλβεστρος ἐλέῳ Θεοῦ . . . .**

† **Ἰωακεὶμ ἐλέῳ Θεοῦ . . . .**

Τὸ αὐτὸ ἔτος 1584, ἐπιζῶντος τοῦ Μεθοδίου καὶ καταστήσαντος δι' ἰδιαιτέρας γραφῆς γνωστὰς τὰς τελευταίας προφορικὰς θελήσεις τοῦ πατρός του, ἐπεκύρωσεν αὐτὰς διὰ τοῦ ἑπομένου προτρεπτικοῦ ὑπομνήματος ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος ἐν ἰδίῳ σιγιλλιώδει γράμματι, ἐκτιθεὶς ταὐτὰ περίπου τοῖς ἐν τοῖς δύο προηγηθεῖσι σιγιλλίοις τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Καὶ ἐν τούτῳ δὲ παραινεῖ τοῖς μοναχοῖς ἐπιδιδόναι τὸ τριμερὲς εἰς τὸ τῶν μοναστριῶν Φροντιστήριον. Ποιούμενος δὲ τὸ δεύτερον λόγον περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου, λέγει ὅτι εὗρεν αὐτὸν μυροβλητοῦντα, ὡς καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ ὁ βίος ἐμαρτύρει. Τὸ ἐν λόγῳ σιγίλλιον ἔχει οὕτως.

Σίλβεστρος ἐλέῳ Θεοῦ . . . .

† Ἡ μετριότης ἡμῶν σωματικῶς ἐλθοῦσα ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ τῆς Μυτιλήνης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης καὶ ὄντων ἐκεῖσε δύο μοναστηρίων κειμένων ἐν τῇ αὐτῇ τοποθεσίᾳ, τὸ μέν, ἐν τῷ Λειμῶνι

κείμενον ἀνδρῷον ἐπ᾽ ὀνόματι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν· τὸ δὲ ἐν τῇ τοποθεσίᾳ κείμενον τοῦ Φαράγγου ἐπ᾽ ὀνόματι τῆς ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπικεκλημένης Μυρσινιωτίσσης [καὶ] γραμμάτων ἐνέτυχον τῶν τε Πατριαρχικῶν σιγιλλιωδῶν τε καὶ διαθηκῶν τῶν αὐτοῦ κτίτορος ἐπιβεβαιούντων καὶ στερεούντων αὐτά, ἃ ὁ ποτὲ κατὰ κόσμον ἱερεὺς Ἰωάννης ὁ καὶ Σακελλίου Μεθύμνης ἰδίῳ κόπῳ καὶ μόχθῳ πολλῷ διεγείρας [αὐτὰ] ἐκ βάθρων καὶ παλαιῶν θεμελίων, καὶ αὐτῶν ἐκ παλαιῶν ἐκ γονιότητος αὐτοῦ ὑπαρχόντων, ὡς ἡ διαθήκη αὐτοῦ ὑποδεικνύει, καὶ πράγματα προσηλώσας ἐν αὐταῖς καὶ ἀγαθὴν γνώμην εἰς τὸ εἶναι αὐτὰς ἐν τῷ κανόνι τῶν Κοινοβίων καὶ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι αὐτὰ ὑπ᾽ αὐτῶν καὶ τριμερὲς γεγενῆσθαι τὰ αὐτῶν εἰσοδήματα, ὡς αἱ διαθῆκαι αὐτῶν ὑπολαμβάνουσι μετὰ καθαροῦ καταστίχου· καὶ εἰσέρχεσθαι τὸ τρίτον εἰσόδημα ἀλογοπραγήτως εἰς τὸ τῶν γυναικῶν μοναστήριον λέγω δὴ τῆς ὑπεραγίας μου Θεοτόκου τῆς Μυρσινιωτίσσης εἰς διατροφὴν τῶν ἐκεῖσε εὑρισκομένων μοναζουσῶν καὶ εἰς ἀνάκτισιν καὶ περιποίησιν τῆς αὐτῆς μονῆς, ὡς ὄντων καὶ αὐτῆς τῶν αὐτῶν προσηλωθέντων πραγμάτων τε καὶ πραγμάτων ἰδίων ὡς ὁ κτίτωρ διέθετο· ὅπως ἐργάζεσθαι ταῦτα οἱ ἐν τῷ Λειμῶνι εὑρισκόμενοι μοναχοὶ καὶ τὸ τριμερὲς ἔρχεσθαι ἀνενοχλήτως καὶ ἀταράχως εἰς διατροφὴν αὐτῶν καὶ ἀνάκτισιν, ὡς ἄνωθέν φαμεν, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου καὶ μηδόλως εἰς τὸ μέσον ἔστω αὐτῶν, οὕτως ἀποφαινόμεθα γενέσθαι μετὰ καθαροῦ καταστίχου ἀπό τε ἀρούρας ἀμπελώνων καὶ ἐλαιῶν, περιβολίων τε καὶ ὑδρομύλων, κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων φανερῶς ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου· ἵνα μή τις ἔρις γένηται ἀμφοτέρωθεν τῶν μονῶν καὶ τὸ θεῖον ἔργον τοῦ μακαρίτου κτίτορος ἐνοχληθῇ, ὅστις καὶ ἀρχιερεὺς χρηματίσας τῆς αὐτῆς Μεθύμνης καὶ καλῶς ποιμάνας τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον, ὡς ἡ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἔνδειξις καὶ ἡ τῶν πολλῶν μαρτυρία· καὶ περίχαρις γεγονὼς εἰς τὰ αὐτοῦ καλῶς πραχθέντα καὶ [ἐν] σημανθέντα καὶ ἀνακομιδὴν ποιήσας οἰκειοχείρως εἰς τὸ ἑαυτοῦ τίμιον λείψανον εὗρον αὐτὸν μυροβλητοῦντα, ὡς καὶ τὰ ἔργα καὶ ὁ βίος ἐμαρτύρει· καὶ τανῦν πάλιν γράφουσα ἀποφαίνεται, ἵνα ὡς αἱ διαθῆκαι γράφουσι καὶ τῶν Πατριαρχῶν καὶ ἡμετέρων γραμμάτων ἡ μετριότης

ἡμῶν ἀκούσασα τοὺς ἡμετέρους λόγους τούς τε τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν ὡς οὕτως ἐστὶ τὸ δίκαιον γεγενῆσθαι, ὡς τὸ τριμερὲς πάντων τῶν εἰσοδημάτων μετὰ φόβου Θεοῦ εἰς ἀσφάλειαν καὶ τελείαν ἐπίδοσιν ἐξοδιάζηται τὸ τριμερὲς εἰσόδημα εἰς τὸ τῶν μοναστριῶν φροντιστήριον, καὶ ἵνα μὴ ἄλλως γένηται καὶ ἐμπέσητε εἰς τὰ τῶν διαθηκῶν καὶ σιγιλλιωδῶν γραμμάτων ἐπιτίμιά τε καὶ ἀράς, ἀλλὰ μᾶλλον μετὰ χαρᾶς καὶ εὐλαβείας τοῦτο ποιεῖτε, ὡς ἴδια μέλη ὄντες καὶ ἑνὸς πατρὸς πνευματικὰ τέκνα καὶ ἴσα ἀδελφικῶς πολιτεύεσθε, ἵνα ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν τῶν καλῶς πεποιηκότων καὶ διοικούντων καὶ τελειούντων τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐπαγγελίαν· καὶ μάλιστά γε ὅτι περ ἐμφανῶς φαίνεται, ὅτι τὰ περισσότερα πράγματά τε καὶ πράγματα προσήλωσαν εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν λέγω δὴ τῆς ὑπεραγίας μου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτὰς φροντίδας, ὡς αἱ διαθῆκαι διαλαμβάνουσιν ἵνα τὸ τρίτον εἰσόδημα πάντων τε τῶν πραγμάτων καὶ τῶν αὐτῶν ἐργοχείρων ἀλογοπραγήτως εἰσέρχεσθαι, εἰ δὲ καί τινες μετὰ καιρόν, ἢ καὶ τανῦν θελήσουσιν ἀνασκολοπῆσαι [εἰς] ἃ αἱ διαθῆκαι καὶ τὰ τῶν Πατριαρχῶν σιγιλλιώδη γράμματα καὶ τὰ ἡμέτερα, ἃ καὶ ὀφθαλμοφανῶς ἐπιθεωρήσας καὶ ἐρευνήσας, θελήσειεν ὅλως ἀδικῆσαι τὸ δίκαιον [εἰς] ὃ λέγομεν καὶ ἡμεῖς, ὁ τοιοῦτος ἔσεται εἰς τὸ βάρος τῶν ἐπιτιμίων τῶν διαθηκῶν καὶ Πατριαρχικῶν γραμμάτων καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος ἀπὸ Θεοῦ ἀφωρισμένος ἔσται καὶ ταῖς ἀραῖς ὑπόδικος τῶν θείων πατέρων· ὃς δέ, ὡς δεῖ καὶ κατὰ Θεὸν ἐμμένει τοῖς εὐλόγως τετυπωμένοις, εἴη ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος συγχωρημένος καὶ εὐλογημένος ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος· ἵνα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν· ἀμήν. Ἐπὶ τούτοις οὖν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν γράμμα τὸ σιγιλλιῶδες τῆς ἡμῶν μετριότητος εἰς ἀσφάλειαν κατὰ τὸ ,ζηβ΄. ἔτος Ἰνδικτιῶνος ιβ΄.

† **Σίλβεστρος ἐλέῳ Θεοῦ πάπας καὶ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας.**

ΛΟΓΟΣ ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Κατὰ τὸ μνημονευόμενον ἔτος 1584 ὁ Μεθόδιος δι' ἐγγράφου λόγου ὑπομιμνήσκει καὶ ἐντέλλεται τοῖς μοναχοῖς μνημονεύειν καὶ τηρεῖν τὰς διατάξεις καὶ τὰ θεσπίσματα τῶν Πατριαρχῶν καὶ τοῦ κτίτορος, καί, ἀναφέρων καὶ ἀναπτύσσων ἐκ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου διδάγματα, προτρέπει τὸ πλήρωμα τῶν ἐν ταῖς μοναῖς μοναχῶν τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰγνατίου, ἐμμένειν μέχρι θανάτου εἰς τὸ σχῆμα, ᾧ ἐτάχθησαν, διακρατεῖν πιστῶς τὰ παρηγγελμένα καὶ φυλάττειν εἰς ἅπαντας αἰῶνας τὸ κοινοβιακὸν πολίτευμα, ὅπερ καὶ ἄλλως φυλακτέον ἐστίν, ἐπεὶ αὐτοῖς παρεδόθη καὶ ἐνεπιστεύθη ὡς ἱερὰ παρακαταθήκη τῆς ἱερᾶς θελήσεως τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ κτίτορος τῶν θείων καὶ ἱερῶν σκηνωμάτων του, τῶν μονῶν Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΥ.

Εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ ταύτας, ἃς γράφει κατὰ τὸ ἐπαναλαμβανόμενον ἔτος 1584 ὁ Μεθόδιος, ἀναφέρει καὶ τὰ ἑξῆς. «Ὅμως τοῦ καιροῦ περαιουμένου ἐμετρήσαμεν ἀμφότεροι ὅτε πατὴρ μετὰ τοῦ υἱοῦ καὶ μᾶλλον ἐγὼ ὁ υἱὸς αὐτοῦ μὴ ποιῆσαι μερισμὸν τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἔσονται ὁμοῦ καὶ δουλεύονται· καὶ γίνεσθαι τὸ εἰσόδημα τριμερὲς τῶν πραγμάτων· τὰ δύο μερίδια εἰς τὴν ἀνδρῴαν μονὴν διά τε ἔξοδα τῶν πραγμάτων τὸ ἓν μερίδιον καὶ τὸ ἕτερον διὰ τοὺς μοναχούς· καὶ τὸ τρίτον μερίδιον νὰ πηγαίνῃ ἀλογοπραγήτως εἰς τὰς μοναστρίας, τὸ ὁποῖον ἐστέρξαμεν καὶ ἐγένετο ἕως τανῦν....» Καὶ «ἐπειδὴ τὸν ἔσκοψα ἐγὼ καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν πρώτην καὶ μόνην διαθήκην διὰ τοῦτο γράφω καὶ βεβαιῶ ἅπαντα τὰ λεχθέντα αὐτοῦ διὰ ζώσης, ἅπερ ἅπαντες οἱ εὑρισκόμενοι ἀκηκόαμεν ἐξ αὐτοῦ ὅπως τὸ τρίτον εἰσόδημα πηγαίνῃ ἀλογοπραγήτως χωρὶς καμμίαν ἀντιλογίαν, τανῦν δὲ ἀποκρούομεν ταῦτα καὶ ἄλλοι ἄλλως ποιοῦμεν καὶ αὗται μὲν σκανδαλίζονται καὶ ἡμεῖς ἁμαρτά-

νομεν, μᾶλλον ἐγὼ ὁ τάλας καὶ ἄθλιος....» Δοξάζομεν δὲ πρῶτον τὸν πανοικτίρμονα Θεὸν καὶ τὴν ὑπέραγνον αὐτοῦ μητέρα καὶ τοὺς θεοειδεῖς Ἀρχαγγέλους διὰ ταύτην τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ μακαριωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότου πάπα καὶ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐπεὶ οὗτος πάντων ἡμῶν ἐφάνη τῶν εὖ φρονούντων εἰς τὰ ἡμῶν μονύδρια, ὡς ἡ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἐξανάστασις ἐκ τῶν νεκρῶν εἰς τὸ ἐπιδιορθῶσαι ταῦτα, ὡς ἄνωθεν γράφομεν, καὶ ἐπιβεβαιώσει ὡς αὐτὸς καλῶς ἐπίσταται.... ὡς ἡ διάνοια τοῦ ἡμετέρου πατρὸς ἦν ἵνα κατ' ἰσότητα μοιρασθῶσι διὰ μέσου καὶ μᾶλλον τὰ καλήτερα πράγματα εἶχε διὰ ταύτας ὡς ἀσθενέστερα μέρη .... ὁ δὲ ἀντερῶν εἰς τάς τε διαθήκας ἡμῶν καὶ τὰ σιγιλλιώδη γράμματα τὰ τῶν παναγιωτάτων ἡμῶν Δεσποτῶν ἵνα σχῇ τὰς ἀρὰς αὐτῶν καὶ ὑπὸ παντὸς δικαστηρίου διώκηται· καὶ τότε ἐχέτωσαν ἄδειαν καὶ ἐξουσίαν οἱ Ἐπίτροποι τῶν μοναστηρίων μετὰ τῶν εὑρεθέντων τῆς αὐτῆς μονῆς ἐπιστατευόντων μοναχῶν εἰς τὸ διαμερίσαι διὰ μέσου, ὡς ἴδια ὄντα τῶν αὐτῶν μονῶν, κατ' ἰσότητα διὰ μέσου, ὅπερ Κύριος ὁ Θεὸς μὴ ἐᾶσαι γενέσθαι τοιοῦτόν τι, ἀλλ' ἔσονται ἀσκανδάλιστοι καὶ στερεωμένοι εἰς τοὺς ἅπαντας χρόνους ἐν πραότητι καὶ δικαιοσύνῃ». Ὁμιλῶν εἶτα περὶ τῶν χρεῶν καὶ καθηκόντων τῶν μοναζουσῶν ἐπιβάλλει αὐταῖς ταῦτα «κωλύων πᾶσαν ἐπαφὴν καὶ συγκοινωνίαν τῶν μοναχῶν μετὰ τοῦ κόσμου καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν γονέων αὐτῶν, ὧν ἡ συνάντησις δέον γίγνεσθαι ἐνώπιον τῆς Ἡγουμένης».

Καὶ ἐν τῷ αὐτογράφῳ αὐτοῦ ὁ Σίλβεστρος ταῦτα ἀναφέρει περὶ τῶν μοναζουσῶν λέγων καὶ τοῦτο· «εἰς δὲ τὸ ἐργόχειρον ἡμῶν μὴ ἔστω ἀμέλεια τὸ καθόλου, ἐπεὶ ἐντολὴ ὑπάρχει.... καὶ τί ἐστὶν ὅτι ἐν τῷ νήθειν ὑμᾶς ὀνομάζεται τοῦτο ἐμὸν καὶ τοῦτο σόν, ὅπερ ἐστὶν ἀλλότριον τῶν μοναχῶν καὶ ἀσυγχώρητον παντὶ καὶ ἀδιόρθωτον».

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἤτοι μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1584 καὶ 1585, ἀποβιώσαντος τοῦ Μεθοδίου, συνεπείᾳ ἀγωγῆς τοῦ οἰκουμενικοῦ ἐφόρου Μυτιλήνης κατὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ πρὸς τὸν ἱεροδικαστὴν Μολύβου, οὗτος ἐξέδοτό, ἀρχομένου Μουχαρὲμ τοῦ 993 (κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1584), τὴν ἑπομένην ἀπόφασιν.

«Ὁ Ἐμίνης τοῦ Μπεϊτ-ουλ-μὰλ τῆς νήσου Μυτιλήνης ἐνήγαγεν ἐνώπιον ἡμῶν τοὺς μοναχοὺς τοῦ Λειμῶνος παπᾶ Μιχαλάκην, παπᾶ Ζαχαρίαν καὶ παπᾶ Γεώργιον, ἐξαιτούμενος νὰ ἐπιδικασθῇ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἡ κτηματικὴ καὶ λοιπὴ περιουσία τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποβιώσαντος μοναχοῦ Μεθοδίου, υἱοῦ τοῦ Μητροπολίτου, ὡς μὴ ἔχοντος τέκνα καὶ ἄλλους κληρονόμους δικαιουμένους εἰς διαδοχὴν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἣν ἰδιοποιοῦνται οἱ ἐναγόμενοι μοναχοὶ παρανόμως. Εἰς ἀπάντησιν οἱ ἐναγόμενοι ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἐκτὸς τῶν φορεμάτων (ἀμπάδων) του, οὐδεμίαν ἄλλην περιουσίαν ἐκέκτητο ὁ Μεθόδιος, καὶ ταῦτα δὲ ἔμειναν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἀπέθανε, καὶ ὅτι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ τοῦ ἐνάγοντος διεκδικουμένην περιουσίαν, τὴν συνισταμένην εἰς γαίας, ἀμπέλους, κήπους, μύλους καὶ λοιπά, ταύτην ἐξηγόρασαν οἱ μοναχοὶ ἐν συνόλῳ ἀντὶ πεντήκοντα πέντε χιλιάδων ἄσπρων[1] ἀπὸ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν καταγραφὴν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας ταύτης ὑπαλλήλου τῆς Νομαρχίας συμφώνως τῷ ἐν χερσὶν αὐτῶν κτηματολογικῷ τίτλῳ καὶ τῇ πρὸς τούτῳ ἱερᾷ ῥήτρᾳ, ὧν τὸ περιεχόμενον ἐξετασθὲν εὑρέθη σύμφωνον πρὸς τὰ λεγόμενά των. Μετὰ ταῦτα ἐρωτηθεὶς ὁ ἐνάγων, ἐὰν δύναται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἀποθανὼν Μεθόδιος εἶχε κτηματικὴν περιουσίαν, καὶ δηλώσας ὅτι δὲν ἔχει ἀποδείξεις, ἐπέβαλεν ὅρκον τοῖς ἐναγομένοις, ὃν καὶ ἔλαβον οὗτοι, κατὰ συνέπειαν δὲ ἀπερρίφθη ἡ κατ' αὐτῶν ἀγωγὴ καὶ ἐδόθη εἰς χεῖράς των ἡ παροῦσα».

Τὸ αὐτὸ ἔτος 1585 ἡ τετρακτὺς τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι ὁ Κωνσταντινουπόλεως Θεόληπτος, ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ὁ Ἀντιοχείας Ἰωακείμ, ἐκδίδουσι τόδε τὸ σιγίλλιον, ὅπερ ἀκέραιον ὧδε παραθέτομεν.

† Θεόληπτος ἐλέῳ Θεοῦ ....

† Τετραχῶς ἄρα ἡ φρόνησις θεωρεῖται, καὶ γὰρ φρονίμου ἴδιον, πρῶτον τὸ κτήσασθαί τι, δεύτερον τὸ εἰδέναι φυλάξειν ὃ ὑ-

1. Τοὐτέστι 18333 παράδες=458 γρόσια· ἐὰν ὑπολογισθῇ 6—7 φράγκα ἡ τιμὴ τοῦ γροσίου· ἤτοι 3000 χιλιάδες περίπου φράγκα.

πεκτήσατο· μᾶλλον δὴ κατὰ τὸν εἰπόντα σοφόν, «πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τ' ἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον»· οὐ μόνον δὲ τὸ φυλάξαι τ' ἀγαθὰ τῷ φρονίμῳ φροντίς· ἵνα μὴ ὑπὸ τῆς ἀνωμαλίας τοῦ καιροῦ καὶ ὑπό τινος ἀκορέστου χειρὸς ἀπόλυνται· ἀλλὰ τρίτον καὶ τὸ αὐξῆσαι τ' ἀγαθά· τέταρτον δὲ καὶ τὸ χρήσασθαι αὐτοῖς ὀρθῶς· καὶ ὅρα μοι Θεὸν αὐτόν, πῶς ἦν παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος κτίσιν, οὐκ εἴασεν ἀφύλακτον, οὐδὲ ἀπρονόητον τάχα γὰρ ἂν οὕτω τὰ ποιήματα ἀπόλωλε μὴ συντηρούμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· ἄλλως δὲ δεῖ τὸν ποιήσαντα ἢ ὑποκτησάμενόν τι προνοεῖσθαι τοῦ ποιηθέντος εἰς φυλακὴν καὶ συντήρησιν καὶ διαμονήν· γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη διαμονὴ καὶ συντήρησις εἴγε τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὃ ὑποκτησόμεθα, προστασίᾳ τινὸς ἰσχυροτέρου καὶ μείζονος φυλαχθησόμενον, ὑποτάξωμεν ὃν τρόπον καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα τῇ ψυχῇ ἑνωθέν, ὑπ' αὐτῆς πάντως καὶ κινεῖται καὶ ζωογονεῖται καὶ τὸ εἶναι ἔχει· καὶ ὃν τρόπον τὰ ὑπὸ τῶν φιλοθέων καὶ φιλοχρίστων ἐκ βάθρων γῆς ἀνορθούμενα καὶ πολλῷ τῷ κόπῳ οἰκοδομούμενα θεῖα μοναστήρια, ὑπὸ τοῦ ἰδίου κτίτορος κατὰ νόμους σταυροπήγια γίνεται πατριαρχικά, εἰς μείζονα διαμονὴν καὶ συντήρησιν ὡς ἔφημεν· ἐπεὶ τοίνυν καὶ ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος καὶ ἀοίδιμος ποιμὴν ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Μεθύμνης, ὁ ἐν ἀρεταῖς περιβόητος κὺρ Ἰγνάτιος, ἐν τοῖς προλαβοῦσι καιροῖς ἔτι πρὸ τοῦ τὴν ἀρχιερωσύνην ἀναδέξασθαι, πολλὰ καμών, καὶ πολλὰ δαπανήσας, ἀνήγειρεν ἐκ βάθρων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν θεμελίων, μοναστήριόν τι καθολικὸν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς πανυπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Μυρσινιωτίσσης ἐν τῇ τοποθεσίᾳ κείμενον τοῦ Φαράγγου, πλησίον τῆς Καλλονῆς· ἔχει δὲ καὶ ἕτερον τὸν σεβάσμιον ναὸν τὸν ἐν τῷ Λειμῶνι τὸν τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ παμμεγίστου Ταξιάρχου τῶν ἄνω Δυνάμεων· καὶ ταῦτα ἀναχωρητικὰ καὶ πνευματικὰ καταγώγια, εὐδοκίᾳ θείᾳ, ἀπετέλεσεν ἀναλώμασιν ἰδίοις αὐτοῦ, καὶ μόχθῳ πολλῷ καὶ κόπῳ καὶ ἱδρῶσιν, ἐπιμελείᾳ τε τῇ ἑαυτοῦ καὶ ἐντόνῳ προθυμίᾳ· καὶ κελλία τε ἀνῳκοδόμησε· κήπους τε ἐφύτευσε, χωράφιά τε πατρικὰ αὐτοῦ ἀφιέρωσε· καὶ παντοίοις κτήμασιν ἀμπελίοις καὶ φυτοῖς κατεκόσμησε· καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, καὶ πρὸ τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ καιρῷ

τῆς ἀρχιερωσύνης, ὅσα νῦν φαίνονται, αὐτὸς ἀπειργάσατο καὶ ἀνεδείξατο· καὶ τὸ μὲν τῆς Παναγίας μου τῆς Μυρσινιωτίσσης, γυναικεῖον μοναστήριον ἀπεκατέστησε, τὸ δὲ τοῦ Ταξιάρχου τὸ ἐν τῷ Λειμῶνι ἀνδρῷον, καὶ ὅροις καὶ τύποις καὶ κανόσιν αὐτὰ διεσφράγισε· καὶ ἐγγράφως ταῖς διαθήκαις αὐτοῦ καὶ παραγγελίαις κατησφάλισε· καὶ εἰς πολιτείαν θείαν, καὶ ὁδὸν εὐθεῖαν καὶ ἀληθῆ τοὺς ἐν αὐτοῖς ἐνασκεῖσθαι κατώρθωσε· γράμμασί τε ὁμοῦ πατριαρχικοῖς διαφόρων Πατριαρχῶν σιγιλλιώδεσι πατριαρχικὰ σταυροπήγια καὶ ἀδούλωτα πάντῃ εἶναι ἐβεβαιώσατο καὶ ἐστήριξε· φθάσας δὲ καὶ ἐν ἡμέραις ζωῆς αὐτοῦ εἶδε ταῦτα ἀρετῇ καὶ πνευματικοῖς κάλλεσιν ἐπαυξανόμενα, καὶ εὐφροσύνης ἔμπλεως ὢν καὶ πνευματικῆς θυμηδίας, τὸ ἄφευκτον τοῦ θανάτου κοινὸν πᾶσι χρέος ἔδωκε μέλλων ἀπολαῦσαι παρὰ Θεοῦ τὴν ἀντιμισθίαν τῶν ἀγαθῶν ἔργων ὧν ἔπραξε· τανῦν δὲ ταῦτα πάντα, αἵ τε διαθῆκαι αὐτοῦ καὶ αἱ παραγγελίαι αἱ ἔγγραφοι καὶ τὰ πατριαρχικὰ καὶ συνοδικὰ τῶν ἀρχιερέων γράμματα καὶ σιγίλλια ἀνεφανίσθησαν πρὸς ἡμᾶς, καὶ οὐ μικρῶς ἠξιώθημεν, ἵνα κατὰ νόμους, καὶ γνώμῃ κοινῇ τῶν καθευρεθέντων, τοῦ τε ἁγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου πάπα καὶ πατριάρχου τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας κυροῦ Σιλβέστρου, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ποθεινοτάτου ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ τῆς ἡμῶν μετριότητος, καὶ τῶν λοιπῶν ἱερωτάτων μητροπολιτῶν καὶ θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων, ἐπιβεβαιωθῶσι καὶ ἐπικυρωθῶσι καὶ παρ' ἡμῶν· καὶ τῇ προστασίᾳ καὶ ἐξουσίᾳ ὦσιν οὐκ ἄλλου τινὸς ἢ τῆς καθολικῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν, τὴν αἴτησιν ταύτην καὶ ἀξίωσιν, ἅτε δικαίαν καὶ εὔλογον οὖσαν ἀποδεξαμένη, διὰ τοῦ παρόντος σιγιλλιώδους γράμματος γνώμῃ κοινῇ, ὡς ἔφημεν, καὶ τῶν καθευρεθέντων ἁγιωτάτων πατριαρχῶν, τοῦ τε Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Ἀντιοχείας ἀποφαίνεται καὶ ἐν ἁγίῳ παρακελεύεται Πνεύματι, τὸ ῥηθὲν καθολικὸν μοναστήριον τῆς Παναγίας μου Μυρσινιωτίσσης, καὶ ἔτι τὸ ἕτερον αὐτοῦ τὸ ἐν τῷ Λειμῶνι τοῦ Ταξιάρχου, εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι σταυροπήγια πατριαρχικὰ ἐφ' οἷς καὶ τὸν ὑποτεταγμένον τύπον καὶ κανόνα διηνεκῶς φυλάττεσθαι θεσπίζομεν καὶ ἀποφαινόμεθα· καὶ πρῶτον θεσπίζομεν ἵνα ὦσι κοινόβια καὶ διάγωσι κοινοβιακῶς κατὰ τὴν παραγγε-

λίαν τοῦ μακαρίτου ἐκείνου ἀρχιερέως τοῦ κτίτορος, καθὰ καὶ τὰ λοιπὰ κοινοβιακὰ ρυθμίζονται μοναστήρια· πάντα κοινὰ εἶναι καὶ ἀεὶ ἔσεσθαι· βρώματά τε καὶ πόματα, σκεπάσματά τε καὶ ὑποδήματα, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ὅσα τὴν ἀνθρωπίνην συνίστησι ζωήν· εἶτα καὶ τὸν κατὰ καιροὺς Πατριάρχην, μηδὲν ἄλλο ἐκεῖθεν ἔχειν, ἢ τὸ διηνεκὲς μνημόσυνον αὐτοῦ· τρίτον θεσπίζομεν ἵνα οἱ ἐνασκούμενοι πάντες ἀπονέμωσι τὴν ὀφειλομένην ὑποταγήν, αἱ μὲν μονάζουσαι πρὸς τὴν ἡγουμένην, οἱ δὲ μοναχοὶ πρὸς τὸν ἡγούμενον· ἡ δὲ ἐκλογὴ καὶ ποίησις τῆς ἡγουμένης, ἢ καὶ τοῦ ἡγουμένου γενέσθω καὶ προβαινέτω παρὰ τῶν ἐνακουσμένων· ἐκτελείτωσαν δὲ καὶ ἀεὶ ἐκπληρούτωσαν πάσας τὰς μοναστηριακὰς καὶ κοινοβιακὰς ἀκολουθίας, νυκτός τε καὶ ἡμέρας, ἐν ἑσπέρᾳ καὶ πρωΐ καὶ μεσημβρίᾳ· διαγέτωσαν οὖν πάντες φιλαδελφίαν πᾶσαν καὶ ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους ἐνδεικνύμενοι, κατὰ πάντα ἐπιεικεῖς, μακρόθυμοι, ἀνεξίκακοι, σχολάζοντες ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τὰ δὲ προσηλωθέντα καὶ ἀφιερωθέντα, πάντα ὁμοῦ κτήματα καὶ πράγματα, τούτοις τοῖς σταυροπηγίοις, καὶ ἔτι τὰ μετὰ ταῦτα ἐπικτηθησόμενα, ἀναφαίρετα καὶ ἀδάσειστα, ἀναπόσπαστα καὶ ἀνεκποίητα εἶναι προστάττομεν.

Διὰ τοῦτο τοίνυν καὶ πᾶσα τοῖς ἐπηρεασταῖς ἀποκλείεται θύρα, ἵνα μή τις βάσκανος ψυχὴ τῷ καθαρῷ σίτῳ τῆς κατὰ Θεὸν πράξεως πονηρὸν ἐγκαταμίξῃ ζιζάνιον· κἂν τε ὁ κατὰ τόπον γνήσιος ἀρχιερεὺς ὁ τοιοῦτος ᾖ· κἂν τε ἄλλος μικρὸς ἢ μέγας τοῦ ἱεροῦ καταλόγου, ἢ τῆς κοσμικῆς πολιτείας καὶ τάξεως, ἐν ἀργίᾳ ἀσυγγνώστῳ καὶ ἀφορισμῷ ἀλύτῳ· εἰ δέ τις, ὀψέ ποτε καθ' οἱονδήτινα τρόπον βουληθείη ἐπηρεάσαι κατά τι τὰ πατριαρχικὰ ταῦτα σταυροπήγια, ἢ πειραθείη ἀνατρέψαι τὴν τάξιν, καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἐσαφανίσαμεν καὶ ὑπετυπωσάμεθα, αὐτὸς μὲν ἀντικρὺς Θεῷ προσκρούσει· καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος ἐπιτιμίῳ καθυποβληθήσεται βαρυτάτῳ· ἀλλὰ καὶ ταῖς ἀραῖς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων ὑπόδικος ἔσται καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ τῶν καθευρεθέντων ἁγιωτάτων Πατριαρχῶν καὶ ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων ἀργὸς καὶ ἀφωρισμένος ἔστω, ὡς ἔφημεν, ἅτε τὰ πατριαρχικὰ συγχέων σταυροπήγια. Ὅθεν καὶ εἰς μεί-

ζονα τούτων πάντων ἀσφάλειαν καὶ βεβαίωσιν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν σιγιλλιῶδες γράμμα τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ ἐπεδόθη τοῖς ρηθεῖσι σταυροπηγίοις· ἐν ἔτει ,ζηγ΄. 1585. Ἔτι πρὸς τούτοις παρακελευόμεθα σαφέστερον ἵνα μηδεὶς τῶν ἀρρένων ἢ ὁ κατὰ τόπον Ἀρχιερεὺς ἢ οἱ ἄνθρωποι καὶ ὑπηρέται αὐτοῦ ἢ ἄλλος τις τολμήσῃ ποτὲ εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ εἰρημένον γυναικεῖον μοναστήριον ἐκτὸς ἀνάγκης διὰ ἡντιναοῦν πρόφασιν, παρὲξ τοῦ ψάλλοντος ἐν αὐταῖς ἱερέως καὶ αὐτοῦ γηραιοῦ ὄντος καὶ ἀνυπόπτου προσώπου· εἰ δέ τις τοῦτο κατατολμήσει ἐχέτω τὰς ἀνωτέρω εἰρημένας ἀράς. (Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐλέχθη τοῦ παρόντος.)

Τῶν μονῶν δὲ καὶ πάλιν παρενοχλουμένων ἔξωθεν, οἱ μοναχοὶ αἰτήσαντες κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1589 (φθίνοντος Σεβὰλ 997) ἔλαβον τὸ ἑξῆς αὐτοκρατορικὸν διάταγμα.

«Οἱ κομισταὶ τοῦ παρόντος, μοναχοὶ τῶν μονῶν τοῦ Λειμῶνος, Μυρσινιωτίσσης καὶ ἁγίου Γεωργίου (τοῦ ἐν Παρασιγίῳ) ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν Ὑψηλήν μου Πύλην ἐξαιτούμενοι προστασίαν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν του τόπου των καὶ σουμπασίδων, οἵτινες ἑκάστοτε παρενοχλοῦσιν αὐτοὺς ζητοῦντες δωρεὰν καὶ διὰ τῆς βίας παρ' αὐτῶν πρόβατα καὶ ἄλλα τρόφιμα ὡς καὶ χρήματα, λόγῳ προστίμου (τζερεμὲ) ἀποδίδοντες αὐτοῖς ἐγκλήματα ἀνύπαρκτα καὶ συκοφαντοῦντες αὐτούς. Ἐντελλόμεθα λοιπὸν ἡμῖν τοῖς ἱεροδικασταῖς καὶ πέμπομεν ὡς εἰσηγητὴν τοῦ παρόντος τὸν ἐκ τῶν ἡμετέρων θεραπόντων Χουσεὶν Τσαούς, ὅπως ἀπαγορεύσητε πᾶσαν ἐκ μέρους οἱουδήτινος ὑπέρβασιν κατὰ τῶν μοναχῶν καὶ προστατεύητε δεόντως αὐτοὺς ἀπέναντι τῶν πιεζόντων αὐτοὺς ἰσχυρῶν, μὴ δικαιουμένων οὐδὲν νὰ ζητῶσι παρὰ τῶν μοναχῶν δωρεὰν καὶ διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ὀφειλόντων νὰ πληρώνωσι τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων, ἅτινα οἰκειοθελῶς ἤθελον πωλήσῃ αὐτοῖς οἱ μοναχοί, καταγγέλλητε δὲ πάντα οἱονδήποτε παραβάτην τῆς ἱερᾶς ταύτης διαταγῆς μου διὰ τὰ παραιτέρω, καὶ ἐγχειρίσητε ταύτην τοῖς μοναχοῖς πάλιν μετὰ τὴν αὐστηρὰν ἐκτέλεσιν τοῦ περιεχομένου.»

Ἐν τούτοις ἐπειδὴ καὶ οἱ τοῦ Δημοσίου ὑπάλληλοι διετάραττον τὴν κατοχὴν τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, οἱ μοναχοὶ ἀνε-

φερθέντες καὶ αὖθις εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην δι' ἀπεσταλμένου ὑπὸ τῶν μονῶν, ἔλαβον τὸ ἑπόμενον προστατευτικὸν φερμάνιον, ἐκδοθὲν κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1590, (Ἐγείρας ἔτους 998 καὶ μηνὸς Μουχαρέμ).

«Καύχημα τῶν δικαστῶν καὶ γνῶσται τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης, Δικασταὶ Μυτιλήνης καὶ Μολύβου· ἅμα τῇ λήψει τοῦ παρόντος, ἔστω ὑμῖν γνωστόν, ὅτι οἱ καλόγηροι τῶν μοναστηρίων Λειμῶνος, Μυρσινιωτίσσης, Κρεωκόπου, Περιβολῆς.... Καλαμίου καὶ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἀνεφέρθησαν δι' ἀπεσταλμένου πρὸς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην λέγοντες, ὅτι ἐνῷ ἔχουσιν ἐξαγοράσῃ κατ' ἀποκοπὴν παρὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν καταγραφὴν τῶν κτημάτων τῆς Νομαρχίας ἀντὶ ἐννενήκοντα ὀκτὼ χιλιάδων ἄσπρων τὰ εἰς τὸ εἰρημένον μοναστήριον ὑποκείμενα· τσιφλίκια, ἀμπελῶνας, κήπους, μύλους, χειμάδια, ἰχθυοζωγρεῖα, καὶ λοιπά, συμφώνως τῇ ἱερᾷ Ρήτρᾳ, ἐμέτρησαν δὲ καὶ τὸ εἰρημένον ποσὸν πρὸς τοὺς ἐπιτετραμμένους, καὶ ἔλαβον ἀντίγραφον τοῦ βιβλίου τῆς Νομαρχίας, ἐν τούτοις παρενοχλοῦνται ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου, διαταραττόντων τὴν κατοχὴν αὐτῶν, λόγῳ δῆθεν ὅτι οἱ ἐν τοῖς μοναστηρίοις ἀποβιοῦντες καλόγηροι ἔχουσι μερίδιον ἐπὶ τῶν εἰρημένων κτημάτων, καὶ ἐπεμβαινόντων εἰς τοὺς ἀμπελῶνας, κήπους, οἰκίας καὶ χειμάδια, ἅτινα νέμονται καὶ κατέχουσι συμφώνως τῇ ἱερᾷ Ρήτρᾳ, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐξῃτήσαντο τὴν ἔκδοσιν ἱεροῦ διατάγματος πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐπεμβάσεως τῶν ὑπαλλήλων καὶ κοσμικῶν εἰς τοὺς μύλους, βοσκὰς καὶ λοιπὰ κτήματα, ἅτινα τῷ τῆς Νομαρχίας βιβλίῳ κατέχοντες, πληρώνωσι τὸν κατ' ἀποκοπὴν φόρον αὐτῶν. Συνῳδὰ λοιπὸν τῇ Ρήτρᾳ τῇ ἐκδοθείσῃ περὶ ἐκκλησιαστικῶν βακουφίων, οἷα τυγχάνουσι καὶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος, αἱ οἰκίαι, αἱ ἄμπελοι, οἱ κῆποι, οἱ μύλοι, τὰ μαγαζεῖα καὶ ἀποθῆκαι, οἱ βόες, τὰ πρόβατα καὶ λοιπὰ ζῷα, ὅσα οἱ κυριάρχαι τῶν ἐκκλησιῶν κατέχουσιν, ἢ ἐξηγόρασαν παρὰ τοῦ Δημοσίου, τυγχάνουσι ἀπαραβίαστα, οἱ δὲ ὅροι αὐτῶν ἀμετάκλητοι, καὶ ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ τέκνα των καὶ εἰς τοὺς ἐν ταῖς μοναῖς καὶ ἐκκλησίαις εὑρισκομένους πτωχούς, καὶ εἰς τοὺς ἐκεῖ μεταβαίνοντας προσκυνητάς, ὡς καὶ εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτοῖς, ἀφοῦ ἐδωρήθησαν καὶ παρεδόθη-

σαν εἰς τοὺς προϊσταμένους τῶν εἰρημένων καθιδρυμάτων, συμφώνως τῷ ἱερῷ δικαίῳ. Αἱ γαῖαι ὅμως, αἱ βοσκαί, τὰ λειβάδια καὶ χειμάδια πάντα, ὅσα, μὴ ὄντα κτήματα αὐτῶν, ἠγόρασαν νῦν ἀπὸ τὸ Δημόσιον διὰ Ταπίου, ἢ προηγουμένως ἀπὸ τοὺς ραγιάδες, ταῦτα θεωροῦνται ὡς γαῖαι τοῦ τόπου (ἐραζηΐ μεμλεκεττέντιρ), οὐδενὸς δὲ ὀθωμανοῦ, ἢ ἄλλου τινὸς δύνανται νὰ γίνωσιν ἰδιοκτησία, ἀλλ' ἐνοικιαζόμενα μόνον πρὸς τοὺς ραγιάδες, οὔτε πωλοῦνται, οὔτε χαρίζονται, οὔτε ἀφιεροῦνται· Ἐκτὸς τῶν Σουλτάνων οὐδεὶς ἄλλος δικαιοῦται νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν τρόπων τούτων. Ἡ παρ' ἄλλων ἀφιέρωσις αὐτῶν καὶ οἱ πρὸς τοῦτο ὅροι εἶνε παντελῶς ἄκυροι. Συμφώνως τῇ παρὰ τοῦ Δημοσίου χορηγηθείσῃ ἐξουσίᾳ, αἱ εἰρημέναι γαῖαι σπείρονται, θερίζονται καὶ πληρώνουσι δέκατον, ὡς αἱ τῶν ἄλλων ραγιάδων, τὰ δὲ ζῶα βόσκουσιν εἰς τὰς βοσκὰς καὶ λειβάδια, καὶ μένουσιν εἰς τὰ χειμάδια, ἅπαντα ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ κατ' ἀποκοπὴν ὁρισθέντος φόρου, οὐδενὸς δικαιουμένου νὰ ἐπεμβαίνῃ. *Αν δέ τις ἐξ αὐτῶν (τῶν καλογήρων) ἀποθάνῃ, δὲν διατίθεται διὰ ταπίου ὡς μερὶς τῷ ἀποβιοῦντι ἀνήκουσα, ἀλλὰ πάντα, κτήματά τε καὶ χρήματα, ἐναπομένουσιν εἰς τὴν κυριότητα τῶν ὑπολειπομένων (καλογήρων)· τοῦτο δὲ τὸ μέτρον ἐξακολουθήσει ἰσχύον ἀείποτε, ὡς βεβαιωθὲν δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος μὴ ἐπιτρέποντος ἐπέμβασιν εἰς οὐδένα συνῳδὰ τῇ σχετικῇ Ρήτρᾳ· Ἐντέλλομαι λοιπὸν ὑμῖν, ὅπως ἐνεργῆτε συμφώνως τῇ ἐπὶ τούτῳ ἱερᾷ Ρήτρᾳ, μὴ ἐπιτρέπητε δὲ τοῦ λοιποῦ τὴν παραμικρὰν ἐκ μέρους τινὸς ἐπέμβασιν, ἀφοῦ αἱ δέκατον ἀποδιδοῦσαι γαῖαι τῆς μονῆς καλλιεργοῦνται, εἰσπράττεται δὲ ἀπέναντι τῆς δεκάτης καὶ τῶν ἄλλων τελῶν τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν ὁ κατ' ἀποκοπὴν φόρος συμφώνως τῇ ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ Βιλαετζοῦ (Νομαρχίας) ἐγγραφῇ, συνάμα δὲ ἐν καιρῷ τῆς συγκομιδῆς ἡ δεκάτη καὶ τὰ ἄλλα τέλη δέον νὰ λαμβάνωνται καὶ ἀποθηκεύωνται εἰς εἶδος καὶ οὐχὶ κατ' ἀξίαν εἰς τὴν τρέχουσαν τιμήν. Ἐπὶ τέλους ἀξιῶ νὰ ἐφαρμόζητε αὐστηρῶς τὴν διαταγήν μου ταύτην καταμηνύοντες εἰς τὴν Πύλην πάντα παραβάτην αὐτῆς»[1].

---

1. Ὅμοιον τούτῳ καὶ ἀπαράλλακτον ἐξεδόθη τὸ δεύτερον ἐν ἔτει 1009 Σεβὰλ 20,

Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1601 ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ματθαῖος ἐκδίδωσι συνοδικὸν γράμμα ὃ ὑπογράφουσιν·

† Ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἄνθιμος. † Ὁ Διδυμοτείχου . . . . . .
† ὁ Ἀθηνῶν. . . . . † ὁ Αἴνου Παρθένιος
† ὁ Βάρνης Θεοφάνης † ὁ . . . . . Χρύσανθος
† ὁ . . . . . Παρθένιος . . . . . Ἱέραξ μέγας λογοθέτης τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Καισαρείας, ὁ Μέγας Σκευοφύλαξ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ῥήτωρ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ὁ Λογοθέτης τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δι' οὗ δηλοῦται ὅτι ὁ Μητροπολίτης Παΐσιος[1] παρουσιασθεὶς ὡμολόγησεν ὅτι ἀφιεροῖ τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος τὰ ἰδιόκτητά του ταῦτα· φελώνιον χρυσοῦν ἐπιτραχήλιον μαγκανιστόν, ὠμοφόριον μετὰ σταυρῶν μαγκανιστῶν, ἐπιμάνικα καὶ ἐπιγονάτιον μαγκανιστά», ἵνα ζῶν καὶ μετὰ θάνατον μνημονεύηται. Ὡσαύτως ὁ αὐτὸς ἐν ἔτει 1606 ἀφιεροῖ καὶ τὸν «μαῦρον σάκκον του τὸν βελούδινον» ἐπιδιδόντος αὖθις συνοδικὸν γράμμα τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ραφαήλ, ἐν ᾧ διαλαμβάνονται καὶ τὰ προηγουμένως ἀφιερωθέντα. Τὴν δὲ 9 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1606, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ραφαὴλ ὁ ἀπὸ Μηθύμνης εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Λειμῶνος προσκομίσαντας καὶ δείξαντας αὐτῷ σιγίλλια ἐν μεμβράναις Ἱερεμίου τοῦ Α', ὑπογεγραμμένων ὄντων καὶ τῶν μακαρίων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας κυροῦ Σιλβέστρου, καὶ Ἀντιοχείας κυροῦ Ἰωακείμ, ἐπιχορηγεῖ σιγιλλιῶδες συνοδικὸν ἐπιβεβαιωτήριον γράμμα, ὁρίζει δὲ καὶ ἀποφαίνεται ἵνα ἡ μονὴ τοῦ Ταξιάρχου μου τοῦ Λειμῶνος μετὰ τοῦ μονυδρίου τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Παρασιγίου εἶησαν καὶ ὀνο-

---

ἤτοι κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1601· καὶ τὸ τρίτον ἐν ἔτει 1027 Μουχαρὲμ 17· δηλαδὴ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1618 χριστιανικῆς χρονολογίας.

1. Οὗτος ὀνόματι Παλαιολόγος, ἐκ τοῦ χωρίου Παπιανῶν τῆς Καλλονῆς, ἦν Σακελλάριος τῆς Μητροπόλεως Μηθύμνης. Ἐκλεγεὶς δὲ Μητροπολίτης Μυτιλήνης ἐπὶ Ἱερεμίου δευτέρου ἐν ἔτει 1590 ἐπωνομάσθη: Παΐσιος. Τούτου δὲ βραδύτερον ἀποθανόντος ἐν τῇ μονῇ Λειμῶνος, ἐν ᾗ ἐβίωσεν ὑπὲρ τὰ ὀκτὼ ἔτη μεγαλόσχημος γεγονώς, ἐσυκοφαντήθησαν οἱ μοναχοὶ ὡς ἅρπαγες τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ ἀφωρίσθησαν ὑπὸ Νεοφύτου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐλύθησαν δὲ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀφορισμοῦ τῇ 22 Αὐγούστου 1610, ἀφοῦ οἱ ἔγκριτοι τῆς μονῆς μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι δι' ὅρκου ἐβεβαίωσαν ὅτι οὐδὲν ἐπαφῆκεν ἀποθνήσκων, ἐκτὸς τῶν ὅσα ζῶν τῇ μονῇ ἐκουσίως ἀφιέρωσεν.

μάζωνται πατριαρχικὰ καὶ τῆς πατριαρχικῆς ἀπολαύωσιν ἐπικουρίας καὶ προστασίας· διαμένωσί τε ἐλεύθερα καὶ ἀκαταπάτητα παρὰ παντὸς προσώπου . . . . . Ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἀρχιερεὺς Μηθύμνης ἄδειάν τινα ἢ ἐξουσίαν ἐχέτω ἀνακρίνειν ἢ ἀργεῖν αὐτοὺς καὶ ἀφορίζειν, ἤ τι παρ' αὐτῶν ζητεῖν, ὡς αὐτῷ ὀφειλόμενον οὔτε ἐρευνᾶν τοῦ καθιστᾶν ἡγούμενον ἐν αὐταῖς ταῖς δύο μοναῖς, ἢ τὸν ὄντα ἐκβαλεῖν καὶ ἕτερον ἀντεισαγαγεῖν ἢ ὅλως ἐξετάζειν αὐτούς, ὡς κριτὴς τούτων, οὔτε ἐν τοῖς πνευματικοῖς οὔτε ἐν τοῖς σωματικοῖς . . . . . ἔστωσαν τοίνυν τὸ ἀπὸ τοῦδε αἱ μοναὶ τοῦ Ταξιάρχου καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου πατριαρχικαί, ἐλεύθεραι, ἀσύδοτοι, ἀτελεῖς, οὐδενὶ ὑποτασσόμεναι καὶ ὑποκείμεναι, εἰμὴ τῇ ἡμῶν μετριότητι . . . . . ».

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1609 ὁ Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτος συνοδικῶς ἰδὼν καὶ οὗτος «τά τε πατριαρχικὰ σιγιλλιώδη γράμματα καὶ τὴν ἐνυπόγραφον καὶ ἐμμάρτυρον διαθήκην τοῦ μακαρίτου κτίτορος οἰκονόμου Μηθύμνης παπᾶ κὺρ Μανουὴλ τοῦ Ἀγαλλιανοῦ» ἐπικυροῖ ταῦτα ἐν τῷ πνεύματι τοῦ πρὸκατόχου Ἱερεμίου ἀποφαινόμενος καὶ ὅσα καὶ ἐκεῖνος ἀνέφερεν, ἐπιβεβαιοῖ «μηδενὶ μηδέν, λέγων, ὀφείλουσαι τελεῖν τὰς μονὰς καὶ διδόναι, εἰμὴ μόνον τὸ μνημόσυνον τῷ κατὰ καιροὺς οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ». Ὁ αὐτὸς Νεόφυτος κατὰ τὸ 1610 καὶ τὴν 22 Αὐγούστου ἐξέδωκε συνοδικὸν γράμμα συγχωρητικὸν διὰ τὸν πρῶην Μυτιλήνης Παΐσιον, ὡς μὴ ἀφέντα μετὰ θάνατον ἄλλα ἐκτὸς τῶν ἀφιερωθέντων ἀμφίων τῇ μονῇ Λειμῶνος.

Τῷ δὲ 1612 κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον (ἤτοι 1020 Σεβάλ 20), οἱ μοναχοὶ μεταβάντες εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον Φερμάνιον «κατὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου καὶ ὑπαλλήλων, οἵτινες ἠνώχλουν καὶ ἐνεκάλουν αὐτοὺς ὡς δῆθεν παρὰ τὰ κεκανονισμένα ἐπιδιορθώσαντας τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν, ἐνῷ ἐνηργήθη αὐτοψία καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἐπεσκευάσθη συμφώνως τῇ ἱεροδικαστικῇ ἀδείᾳ· ἐντέλλονται δὲ οἱ ἱεροδικασταὶ Μυτιλήνης καὶ λοιποὶ ἄρχοντες νὰ παρεμποδίσωσι πᾶσαν κατὰ τῶν μοναχῶν ἀδικίαν καὶ ὑπέρβασιν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο.»

Τὸν δὲ μῆνα Ἰούλιον τοῦ 1613 (15 Σετζέπ 1021) ἐξεδόθη τοῖς μοναχοῖς ἕτερον προστατευτικόν, ἀνεφερθέντος τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην καὶ ὑποβαλόντος ὅτι «οἱ ἰσχυροὶ καὶ Σπαχῆδες τοῦ Καζᾶ Μολύβου πολλαχῶς ἀδικοῦσι καὶ παρενοχλοῦσι τοὺς μοναχοὺς τοῦ Λειμῶνος διὰ τὴν (ὡς ἄνω εἴρηται) ἐπιδιόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν οἰκημάτων των, ἐνῷ καὶ παρὰ τοῦ ἱεροδικαστοῦ Μολύβου Ἀπτοὺλ Ραχμάν, καὶ τοῦ εἰδικοῦ τῆς Νομαρχίας ἀπεσταλμένου ἐξηκριβώθη ὅτι οὐδὲν παράνομον ὑπάρχει ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς καὶ τῇ ἐπισκευῇ ταύτῃ· καὶ ὅτι ἀξιοῦσιν ἵνα οἱ μοναχοὶ δείξωσιν αὐτοῖς λογαριασμὸν ἐξόδων τῶν χρημάτων καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῶν κτημάτων των, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐξελέγξεως δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος. Ἐντέλλονται ὅθεν νὰ ἐξετάσωσι τὴν ὑπόθεσιν συμφώνως τῷ ἱερῷ Νόμῳ καὶ τοῖς σχετικοῖς ἐγγράφοις, καὶ ἂν αἱ οἰκοδομαὶ καὶ ἡ ἐπισκευὴ ἐγένοντο συμφώνως τῇ προεκδοθείσῃ ἀδείᾳ νὰ μὴ παρενοχλῶνται τοῦ λοιποῦ οἱ μοναχοὶ διὰ τοῦτο παρ' οὐδενός, ζητήσωσι δὲ καὶ παρὰ τῶν σπαχήδων καὶ τσαούσιδων τὸ ὑπ' αὐτῶν προβαλλόμενον, αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, τὸ παρέχον ἐξουσίαν ἐξελέγξεως τῶν λογαριασμῶν, καὶ ποῦ ἐξοδεύονται τὰ χρήματα, ἅτινα εἰσπράττουσιν οἱ μοναχοί. Ἐὰν δὲ πράγματι ἔχῃ ὡς λέγουσιν, ἀναστείλωσι τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ καὶ λαμβάνοντες αὐτὸ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν σπαχήδων πέμψωσιν ἐνταῦθα (τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ), μὴ ἐπιτρέποντες τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ἐν ὅσῳ δὲν βεβαιωθῇ δι' ἑτέρου».

Παρεκβαίνοντές πως τῆς κυρίως διηγήσεως λέγομεν ὅτι ἐν ἔτει 1618 τὴν 6ην τοῦ Φεβρουαρίου ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Τιμόθεος ἐπικυροῖ συνοδικῶς τὴν διαθήκην τοῦ Μητροπολίτου Μηθύμνης Γρηγορίου ἀφιερώσαντος τῇ μονῇ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Λειμῶνος: «Πατερίτζαν ἀργυρᾶν, ποτήριον ἀργυροῦν, ἐγκόλπιον χρυσοῦν μετὰ μαργάρων ἐπιτραχήλιον χρυσοῦν διὰ μαγκάνου ἔχον τὰς δώδεκα ἑορτάς, ὠμοφόριον ἔχον τρεῖς ἑορτάς, τὴν Ἀνάστασιν, τὴν Ἀνάληψιν, καὶ τὴν Σταύρωσιν καὶ Ἱεράρχας, καὶ ἐπιγονάτιον διὰ μαγκάνου.» Τὸ δὲ ἐπιβεβαιωτήριον ἐπιδίδει τοῖς μοναχοῖς.

Ἀγωγῆς δὲ κινηθείσης κατὰ τῶν μοναχῶν διὰ τὰς περιουσίας τῶν ἀποβιούντων ἐξ αὐτῶν, ὁ ἱεροδικαστὴς Καλλονῆς, ἀρχομένου Ρεμπι-ουλ-εβὲλ 1029 (Μάρτιον 1620) ἀποφαίνεται, ὅτι, « ληφθείσης ὑπ' ὄψιν τῆς τε ἀγωγῆς, ἣν ἤγειρεν ὁ Ἐμίνης τοῦ Μουκατάα Καλλονῆς Ἀχμὲτ Τσελεμπῆ κατὰ τῶν μοναχῶν τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἀξιῶν νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου, καὶ καταστῶσι διαθέσιμα διὰ ταπίου τὰ κτήματα τῶν ἐν τῇ μονῇ ἄνευ κληρονόμων ἀποβιωσάντων μοναχῶν, καὶ τῆς ἐνστάσεως τῶν ἐναγομένων καλογήρων ἀπαντησάντων, ὅτι ἡ περιουσία τῆς μονῆς ἀνήκει τῇ ὁλομελείᾳ αὐτῶν καὶ οὐχὶ εἰς ὡρισμένα φυσικὰ πρόσωπα, συμφώνως τῷ ὑπὸ χρονολογίαν 987 (φθίνοντος Τζεμαζὶ-ουλ-ἐβὲλ) ἀντιγράφῳ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ κτηματολογίου, ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ἅπασα ἡ κτηματικὴ περιουσία τῆς μονῆς ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῶν μοναχῶν ἐν ὁλομελείᾳ ἀντὶ πεντήκοντα πέντε χιλιάδων ἀσπρων, καὶ ὅτι πληρώνουσι κατ' ἔτος φόρον τριάκοντα τρεῖς χιλιάδας ἄσπρα· ληφθέντος δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου, οὗ τὸ περιεχόμενον ἔχει, ὡς ὑπὸ τῶν ἐναγομένων παρεστάθη, ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ τοῦ Ἐμίνη, διαταχθέντος νὰ μὴ ἐνοχλῇ τοὺς μοναχούς.

Τῷ αὐτῷ ἔτει 1621 Μαρτίου 7 ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Κύριλλος ὁ Λούκαρις, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Γερασίμου, ἐπικυροῖ συνοδικῶς τὰς διαθήκας καὶ τὰ σιγίλλια τῶν προγενεστέρων διαφόρων πατριαρχῶν, ἀποφαινόμενος ἐν πνεύματι καὶ λέξει, ὡς ὁ Ἱερεμίας Βος καὶ Νεόφυτος, οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως.—Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι ὁ αὐτὸς πατριάρχης κατὰ μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1629 ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀφιέρωσιν τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ πρώην Μυτιλήνης καὶ Λήμνου Κωνσταντίου γενομένην ὑπὲρ τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος, ἐν ᾗ ἐφησυχάζει « οἰκείᾳ βουλῇ καὶ γνώμῃ παραίτησιν τοῦ θρόνου αὐτοῦ ποιησάμενος. »

Ἐν τούτῳ οἱ μοναχοὶ πέμψαντες εἰς Βασιλεύουσαν ἀναφορὰν καὶ ἀντιπρόσωπον ἐξητήσαντο προστασίαν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου καὶ τῶν ὑπαλλήλων, ἐπὶ προφάσει περιοδείας μεταβαινόντων εἰς τὴν μονὴν καὶ πολλαχῶς καταπιεζόντων, περενοχλούντων,

ζητούντων καὶ λαμβανόντων βίᾳ διάφορα πράγματα. Διὸ ἐντέλλονται ν' ἀπαγορεύσωσιν οἱ ἁρμόδιοι εἰς πάντας τὰς τοιαύτας ἀδικίας καὶ ἐπεμβάσεις. «Πάντα δὲ παραβαίνοντα τὴν διαταγήν μου καὶ ἐξακολουθοῦντα παρενοχλεῖν τοὺς μοναχοὺς διὰ καταπιέσεων καὶ φορολογιῶν παρανόμων, αἵτινες θὰ συνεπιφέρωσιν ἀναμφιβόλως τὸν ἐκπατρισμὸν τῶν καλογήρων καὶ τὴν διάλυσιν τῆς μονῆς καταγγείλητε ἀμέσως ἡμῖν διὰ τὰ περαιτέρω, προσέχοντες συνάμα ἵνα μὴ δοθῇ ἀφορμὴ νέων παραπόνων καὶ κατὰ συνέπειαν ἐκδόσεως ἄλλης παρομοίας αὐτοκρατορικῆς διαταγῆς μου. Ἐξεδόθη ἀρχομένου Ρεμπη-ουλ-ἀχὴρ 1029 (Ἀπρίλιον 1620).

Ἐν ἔτει 1624 κατὰ μῆνα Νοέμβριον (ἀρχομένου Ζηλκαδὲ τοῦ 1033) οἱ μοναχοὶ τοῦ Λειμῶνος ἀναφερθέντες κατὰ τοῦ Ναζίρη Μυτιλήνης Μεχμὲτ ὅτι κτήματα πρὸ 40ετίας αὐτοῖς ἀδιαφιλονεικήτως ἀνήκοντα χαρακτηρίζει ὡς διαθέσιμα διὰ ταπίου (ἀδέσποτα) καὶ ὅτι, ἀδικοῦνται καὶ πιέζονται, ἐξαιτοῦνται ὅπως παύσῃ ἡ τοιαύτη ἀδικία συμφώνως τῇ δοθείσῃ αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Σεϊχ-ουλ'Ισλάμη ἱερᾷ Ρήτρᾳ ἐξεδόθη αὐτοῖς Φερμάνιον, δι' οὗ δίδοται διαταγὴ τοῖς ἁρμοδίοις ἵνα, «ἐξεταζομένης καὶ ἀποδεικνυομένης τῆς ὑποθέσεως, ὡς παρίσταται αὕτη, καὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν μοναχῶν συμφώνου οὔσης τῇ ἱερᾷ Ρήτρᾳ συνάμα δὲ καὶ ὅτι οὗτοι πληρώνουσι τοὺς ἐτησίους φόρους των καὶ τὰ νόμιμα τέλη, ἀνθ' ὧν νέμονται τὰς ἐν λόγῳ γαίας, ἀπαγορεύσητε τῷ Ναζίρῃ Μεχμὲτ ν' ἀντιποιῆται ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου τὰ κτήματα τῆς μονῆς. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν δὲ τοῦ παρόντος ἐγχειρίσητε αὐτὸ καὶ πάλιν τοῖς μοναχοῖς.»

Ἕτερον προστατευτικὸν κατὰ τῶν βιαιοπραγιῶν τῶν Γενιτσάρων ζητούντων καὶ λαμβανόντων πρόβατα, ὄρνιθας καὶ ἄλλα τρόφιμα κατὰ τὴν πανήγυριν τὴν τελουμένην κατὰ τὴν θρησκείαν αὐτῶν εἰς τὴν ἐν Μυτιλήνῃ μονήν, καθ' ἣν πανηγυρίζοντες σφάζουσι πρόβατα, ἐξεδόθη ἀρχομένου Ραμαζὰν 1062 (Σεπτέμβριον 1652) ἐντελλόμενον νὰ κοινοποιήσωσι τοῖς τε Γενιτσάροις καὶ παντὶ ἄλλῳ ὅτι οὐδαμῶς «ἐπιτρέπομεν τοιαύτας βιαιοπραγίας ἀντιβαινούσας εἰς τὸν ἱερὸν νόμον καὶ τὰ καθεστῶτα καὶ ἀξιοῦμεν νὰ μὴ δοθῇ τοῦ λοιποῦ ἀφορμὴ εἰς τοιαῦτα παράπονα».

Ἐν ἔτει 1652 Φεβρουαρίου 5 ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωαννίκιος τῶν μοναχῶν προσκομισάντων καὶ ἐπιδειξάντων τήν τε διαθήκην καὶ τὰ τῶν προκατόχων Πατριαρχῶν σιγίλλια ἐπικυροῖ πάντα ταῦτα ἐν τῷ αὐτῷ ὕφει τοῦ Ἱερεμίου Β΄., Νεοφύτου τε καὶ Κυρίλλου, δίδων ἐπιβεβαιωτήριον σιγιλλιῶδες γράμμα ταῖς δυσὶ μοναῖς τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Λειμῶνος καὶ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Παρασιγίου, ἐπιχορηγεῖ δὲ καὶ δίδωσι τοῖς ἐνασκουμένοις ἐν αὐταῖς καὶ τὸ πατριαρχικὸν σταυροπήγιον τῆς Παναγίας Μυρσινιωτίσσης «ὡσὰν οἰκονομῶσιν αὐτὸ καὶ ἀντιλαμβάνεσθαι κατὰ δύναμιν αὐτῶν».

Τὸ δὲ 1656 κατ' Αὔγουστον (17 Σαμπὰν 1066) οἱ μοναχοὶ δι' ἐπιτρόπου καὶ ἀναφορᾶς ἐξητήσαντο τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὑπὸ τῶν προκατόχων των πωληθέντων ἐλαιώνων, ἀμπέλων, κήπων καὶ μύλων τῆς μονῆς, διὰ τὸν λόγον ὅτι, κατὰ τὰ ἀφιερωτήρια ἔγγραφα καὶ συμφώνως τῇ σχετικῇ ἱερᾷ ῥήτρᾳ, τὰ μοναστηριακὰ κτήματα θεωροῦνται ἀφιερώματα ἀναπαλλοτρίωτα, οὐδενὸς δικαιουμένου νὰ πωλήσῃ καὶ ἐκποιήσῃ ταῦτα. «Ἐντελλόμεθα ὅθεν ὑμῖν τοῖς ἱεροδικασταῖς Μυτιλήνης, Μολύβου καὶ Καλλονῆς ὅπως, συμφώνως τοῖς ἀναφερομένοις ἀφιερωτηρίοις ἐγγράφοις καὶ τῷ θρησκευτικῷ τῆς μονῆς καθεστῶτι, ὡς καὶ τῇ σχετικῇ ἱερᾷ ῥήτρᾳ δικάσητε τὴν ὑπόθεσιν καί, ἀποδεικνυομένου ὅτι τὰ μοναστηριακὰ κτήματα τυγχάνουσιν ἀναπαλλοτρίωτα καὶ ὅτι ἀνέκαθεν ἐξουσιάζουσι τούτων οἱ μοναχοὶ ὡς βακούφια, ἐπιδικάσητε τὴν ἐπιστροφὴν τῶν πωληθέντων κτημάτων, ἀναλαμβάνοντες δὲ ταῦτα ἀπὸ τῶν ἀγοραστῶν ἀποδώσητε τοῖς μοναχοῖς».

Παρόμοιον τούτῳ ἐξεδόθη καὶ μεσοῦντος Τζεμαζῆ-ουλ-αχὴρ 1656, ἤτοι κατὰ Ἰούνιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Τῷ δὲ 1686 κατ' Αὔγουστον (ἀρχομένου Σαμπὰν 1097), τῶν μοναχῶν αἰτησαμένων προστασίαν κατὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ὑπαλλήλων διὰ τὴν φορολογίαν τῶν τῆς μονῆς κτημάτων, ἥτις καὶ πρὸ τῆς κατακτήσεως καὶ μετ' αὐτὴν τυγχάνει ἐλευθέρα δεκάτης, κατὰ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀρχεῖα, ὑποκειμένη εἰς ἰδιαιτέραν φορολογίαν,

ἐπεδόθη αὐτοῖς φερμάνιον, ὅπερ ἐντέλλεται τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης πιέσεως καὶ ἐπεμβάσεως καὶ καταγγελίαν παντὸς παραβάτου τῆς αὐτοκρατορικῆς ἱερᾶς διαταγῆς καὶ θελήσεως·

Τῷ 1703 μηνὶ Φεβρουαρίῳ (15 Σαφὲρ 1114) ἀνεφέρθησαν οἱ μοναχοὶ εἰς τὸ αὐτοκραταρικὸν Διβάνιον κατὰ τοῦ Ζαμπίτη Καλλονῆς ἐπεμβαίνοντος εἰς τὸν ποταμὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου (τοῦ Παρασιγίου), ὅστις ἀπὸ τῆς κατακτήσεως διατελεῖ ὑπὸ τὴν κυριότητα τῆς μονῆς· Διὸ ἐντέλλονται οἱ ἁρμόδιοι νὰ ἐξετάσωσι τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ποταμὸς ἀνῆκεν ἀνέκαθεν τοῖς μοναχοῖς, νὰ κοινοποιήσωσι τῷ Ζαμπίτῃ Καλλονῆς νὰ παύσῃ ἐπεμβαίνων, ἐκτελέσωσι δὲ τὸ παρὸν κατὰ γράμμα. Κατὰ Μάϊον δὲ τοῦ 1713 (φθίνοντος Ρεμπῆ-ουλ-εβὲλ 1124) ἐξεδόθη ἕτερον κατὰ τοῦ Ζαμπίτου Καλλονῆς Μπερπὲρ Ἀχμὲτ ἀποδεδειγμένου ὄντος ἤδη ὅτι ὁ ρηθεὶς ποταμὸς ἀνέκαθεν ἀνήκει τῇ μονῇ.

Ἐν ἔτει 1718 κατὰ Μάϊον (ἀρχομένου Τζεμαζῆ-ουλ-εβὲλ 1129) ἐξεδόθη τὸ ἑξῆς προστατευτικόν· «Ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν Καλλονῇ μονῆς τοῦ Λειμῶνος καὶ κομιστὴς τοῦ παρόντος Φερμανίου ἐπιδοὺς ἀναφορὰν ἐξῃτήσατο ὅπως διατάξωμεν ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν μονὴν τὰ ὑπό τινων χριστιανῶν λόγῳ ἀγορᾶς δῆθεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1110 (1699) κατακρατούμενα αὐτῆς κτήματα, ἅτινα τυγχάνουσιν ἀφιερώματα αὐτῆς καὶ πρὸ τῆς κατακτήσεως καὶ μετ' αὐτὴν συμφώνως τοῖς αὐτοκρατορικοῖς Ἀρχείοις, ὧν ἀντίγραφον κρατοῦσιν, καὶ ὧν πώλησις τυγχάνει ἄκυρος καὶ ἀνακλητέα συνῳδὰ τῇ σχετικῇ ἱερᾷ ῥήτρα. Ἐντελλόμεθα λοιπὸν ὅπως ἐξετάσητε συμφώνως τῷ νόμῳ καὶ τοῖς μνησθεῖσιν ἐγγράφοις τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀποδεικνυομένου δὲ ὅτι τὰ λόγῳ ἀγορᾶς κατακρατούμενα παρ' ἄλλων κτήματά εἰσιν ἀφιερώματα αὐτῆς, ὧν ἡ πώλησις δὲν ἐπιτρέπεται, καὶ οὐχὶ γαῖαι διὰ ταπίου κατεχόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι, συνεπῶς δὲ εἰς φόρον δεκάτης ὑποκείμεναι, ἐπιδικάσητε τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν εἰς τὴν ἐν λόγῳ μονήν· πάντα δὲ μὴ ὑπακούοντα εἰς τὴν ἱεράν μου ταύτην διαταγὴν καταγγείλητε ἡμῖν διὰ τὰ παραιτέρω.»

Τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1737 ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

Νεόφυτος διὰ σιγιλλιώδους πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ γράμματος ἀνακαινίσας τὰ παλαιὰ πατριαρχικὰ καὶ συνοδικὰ σιγίλλια, καὶ ἐπικυροῖ δι' αὐτοῦ τὴν σταυροπηγιακὴν ἀξίαν καὶ ἐλευθερίαν καὶ τὰ λοιπὰ προνόμια τοῦ μοναστηρίου· ἵνα μένωσι δὲ εἰς τὸ ἑξῆς οἱ μοναχοὶ ἀνενόχλητοι παρὰ τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιερέως, γράφει τῷ Μητροπολίτῃ Μηθύμνης Ἀρσενίῳ νὰ μὴ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰ τῆς μονῆς καὶ τοῦ Ἡγουμένου, προσηκόντως δὲ αὐτῷ νὰ φέρωνται καὶ οἱ Πατέρες ὡς ἀρχιερεῖ.

Ἐν ἔτει 1764 μηνὶ Νοεμβρίῳ (τὴν 9 Ζηλκαδὲ 1177) ἐξεδόθη προστατευτικὸν διὰ τὰς περιουσίας τῶν ἀποβιούντων μοναχῶν ἔχον ὡς ἑξῆς· «Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριάρχης τῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου ἐξητήσατο δι' ἀναφορᾶς αὐτοῦ ὅπως διαταχθῶσιν οἱ ἐν Μυτιλήνῃ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι νὰ μὴ ἐπεμβαίνωσιν εἰς τὰς περιουσίας τῶν ἀποβιούντων μοναχῶν τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἀνηκούσας κατὰ τὰ καθεστῶτα εἰς τὴν μονήν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἐνδόξου ἀναρρήσεώς μου παρεκάλεσε νὰ ἐπιβεβαιωθῇ δι' ἱεροῦ διατάγματος τὸ ἐν λόγῳ καθεστώς. Ἐξετασθέντων ὅθεν τῶν εἰς τοὺς Ἐπισκόπους ἀφορώντων αὐτοκρατορικῶν Ἀρχείων καὶ ἀποδειχθέντος ὅτι συμφώνως τῷ κατὰ τὸ ἔτος 1154 Ρεμπῆ-ουλ- αχὴρ 3 (κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1742) ἐκδοθέντι αὐτοκρατορικῷ διατάγματι καὶ τὸ ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Παϊσίου πατριαρχικῷ βερατίῳ, ἡ περιουσία τῶν ἀποβιούντων μοναχῶν ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰς μονὰς καὶ παραδίδοται εἰς τοὺς προϊσταμένους αὐτῶν ἡγουμένους, οὐδενὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, Βοϊβόδα, Σουμπασῆ καὶ ἄλλων δικαιουμένων νὰ ἐπεμβῶσι καὶ παραλάβωσιν αὐτήν. Ἐντελλόμεθα ὅπως, συμφώνως τῷ αὐτοκρατορικῷ βερατίῳ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῷ σχετικῷ αὐτοκρατορικῷ διατάγματι, μὴ ἐπιτρέπηται πᾶσα ἐκ μέρους οἱουδήτινος ἐπέμβασις εἰς τὴν περιουσίαν τῶν ἀποβιούντων μοναχῶν, δίδοται δὲ αὕτη τῷ προϊσταμένῳ τῆς μονῆς αὐτῶν ἡγουμένῳ, ὅστις τυγχάνει ὁ ἐν τῇ μονῇ ἐπίτροπος τοῦ Πατριάρχου.»

Τῷ δὲ 1792 κατὰ μῆνα Νοέμβριον (5 Ζηλκαδὲ 1207) ἐξεδόθη τὸ ἑπόμενον Φερμάνιον. «Ὁ Πατριάρχης τῶν χριστιανῶν ὀρθοδόξων μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου τῶν Μητροπολιτῶν ἐξητήσατο

ὅπως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς τὸν θρόνον τῶν Ὀσμανιδῶν ἐνδόξου ἀναρρήσεώς μου, ἐκδοθῇ αὐτοκρατορικόν μου διάταγμα, ἐπιβεβαιοῦν τὰ προηγούμενα τῶν προκατόχων μου σχετικῶς πρὸς τὰ προνόμια, ὧν ἀπολαύουσιν οἱ μοναχοὶ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ἐν τῇ νήσῳ Μυτιλήνῃ εὑρισκομένων μονῶν σχετικῶς πρὸς τὸν τρόπον τῆς φορολογίας αὐτῶν καὶ τῆς τιμωρίας τῶν μοναχῶν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελον ὑποπέσῃ εἰς ἔγκλημα. Τοιουτοτρόπως δὲ παύσωσιν ἐνοχλούμενοι οἱ μοναχοὶ ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, ἀξιούντων παρ' αὐτῶν πληρωμὴν δεκάτης, λόγῳ ὅτι τὰ κτήματα τῶν μονῶν καλλιεργοῦνται ὑπὸ ὑπηκόων χριστιανῶν· κατηγορούμενοι δὲ συνάμα καὶ φυλακιζόμενοι ἐν περιπτώσει ἐγκλήματος ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ Μητροπολίτου. Ἐξετασθέντων ὅθεν τῶν αὐτοκρατορικῶν μου Ἀρχείων καὶ ἀποδειχθέντος ἐκ τῶν σχετικῶν βερατίων, ὅτι ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελε φωραθῇ ἐγκληματήσας κληρικός τις παραδίδοται τῇ ἀδείᾳ τοῦ Σερῆ τῷ Πατριάρχῃ καὶ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένοις Μητροπολίταις, οἵοι τυγχάνουσι καὶ οἱ τῆς Μυτιλήνης· μηδενὸς ἄλλου δικαιουμένου νὰ τιμωρῇ καὶ φυλακίζῃ τοὺς κληρικούς. Ἐρωτηθέντος δὲ καὶ τοῦ Ἀρχειοφύλακος τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ μου Δεφθερχανὲ καὶ ἐγγράφως διὰ Δερκεναρίου ὑποβαλόντος ἡμῖν ὅτι τὰ ἐν τῇ νήσῳ Μυτιλήνῃ ἐν τῷ διαμερίσματι Ἐρεσοῦ Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ταπάρια, ἡ παρὰ τὸ χωρίον Δάφια μονὴ τοῦ Λειμῶνος, ἡ ἐν τῷ διαμερίσματι Βασιλικῶν μονὴ τοῦ Δαμανδρίου καὶ τὰ Μετόχια ἅγιος Γεώργιος, Πέτρος καὶ Νικόλαος, ἡ ἐν τῷ χωρίῳ Τελώνια μονὴ ἅγιος Ἰωάννης Ἄμπελος, ἡ ἐν Ἐρεσῷ μονὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐν Ἀνεμώτιᾳ μονὴ τοῦ Διονυσίου, πληρώνουσιν εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν σταῦλον κατ' εὐθεῖαν καὶ κατ' ἔτος φόρον εἰς ἔλαιον ὑπολογιζόμενον πρὸς δέκα τέσσαρα ἄσπρα τὴν ὀκᾶν· ἡ δὲ ἐν τῷ διαμερίσματι Μολύβου μονὴ Ταξιάρχης τοῦ Κρεωκόπου πληρώνει ἐπίσης κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸν φόρον της, προωρισμένον διὰ τὰ κανδύλια τοῦ ἱεροῦ τεμένους τοῦ ἁγίου Μαχμοὺτ Ἰσκενδέρη. Ἐντελλόμεθα καὶ ἡμεῖς ὅπως συνῳδὰ τοῖς ὑπὸ χρονολογίαν 20 Σαφὲρ 1143 (Φεβρουαρίου 1733) καὶ 8 Τζεμαζῆ-ουλ-ἐβὲλ 1157 (Μάϊον 1746) τοῦ προκατόχου μου Σουλτὰν Μαχμοὺτ καὶ 27 Ζηλκαδὲ 1176 (Νοεμ. 1762) τοῦ προ-

κατόχου καὶ θείου μου Σουλτὰν Χαμὶτ αὐτοκρατορικοῖς Φερμανίοις, οἱ ἐγκληματοῦντες κληρικοὶ παραδίδωνται πρὸς τιμωρίαν τοῖς Μητροπολίταις καὶ τῷ Πατριάρχῃ, οὐδενὸς δικαιουμένου νὰ φυλακίζῃ αὐτούς· τὰ δὲ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα μοναστήρια μένωσιν ἀκαταζήτητα λόγῳ φορολογίας ὑπὸ τῶν ἐπιτοπίων Ἀρχῶν καὶ ὑπαλλήλων, ὡς πληρώνοντα τὸν ἐτήσιον αὐτῶν κτηματικόν τε καὶ κεφαλικὸν τῶν μοναχῶν φόρον ἐν συνόλῳ καὶ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν Αὐτοκρατορικὸν σταῦλον. Γενέσθω κατὰ τὸ περιεχόμενον.

Πρὸς τὸν Καδῆν Καλλονῆς Φερμάνιον Σουλτάνου Σελίμ.

Ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ περὶ αὐτῶν Σύνοδος τῶν Ρωμαίων ἐξητήσαντο δι' ἀναφορᾶς των ὅπως διαταχθῇ ὁ Ζαμπίτης τοῦ χωρίου νὰ παύσῃ ζητῶν φόρους ἀπὸ τὰ ζῶα τὰ βόσκοντα εἰς μεράδες, οἵτινες ἀνέκαθεν ἀνήκουσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος, χρησιμεύοντες διὰ βοσκὴν τῶν προβάτων καὶ ἄλλων ζῴων τῆς μονῆς καὶ ἐπεμβαίνων τοιουτοτρόπως εἰς τὰς βόσκας ταύτας. Ἐρευνηθέντος ὅθεν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ μου Ἀρχειοφυλακίου καὶ ὑποβληθέντος ἡμῖν ὅτι οἱ διαφειλονεικούμενοι μεράδες δὲν συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν τόπων τῶν ἀνέκαθεν εἰς βοσκὰς τῶν ζώων τῶν περιοίκων χρησιμευόντων ἀλλ' εἶναι πράγματι κτήματα, τῶν κατοίκων τῆς εἰρημένης μονῆς ἀποκλειστικά (μαχσοὺς) καὶ ἀπόλυτα (μουστακίλ), χρησιμεύοντα εἰς βοσκὴν τῶν ζώων τῆς μονῆς ταύτης, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ Ζαμπίτης τοῦ χωρίου δὲν δικαιοῦται κατὰ τὸν νόμον νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰς βοσκὰς ταύτας ζητῶν φόρους ἀπὸ τὰ ἐν αὐτοῖς βόσκοντα ποίμνια. Ἐντελλόμεθα τοίνυν ὅπως παρεμποδίσητε τὸν Ζαμπίτην ἐκεῖνον νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τοὺς μεράδες ἐκείνους καὶ ζητῇ ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς φόρους διὰ τὰ ποίμνια ἐκεῖνα καὶ μὴ ἐπιτρέψητε τοῦ λοιποῦ εἰς οὐδένα νὰ ἐνεργῇ πράξεις ἀντιβαινούσας εἰς τοὺς νόμους καὶ εἰς τὴν ἱερὰν διαταγήν μου ταύτην.

Ἐξεδόθη ἀρχομένου Ζηλκαδὲ 1207.

Καύχημα τῶν δικαστῶν καὶ γνῶσται τῶν ἀρετῶν καὶ ἐπιστημῶν κ.τ.λ.

Γνωστὸν γενέσθω ὑμῖν ὅτι:

Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριάρχης τῶν ὀρθοδόξων μετὰ

τῆς περὶ αὐτὸν ἱερᾶς συνόδου δι' αἰτήσεώς του ἀναφερθεὶς εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην μου ἐξητήσατο ὅπως δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματός μου διαταχθῶσι καὶ ἐμποδισθῶσι οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι, δημόσιοι ἀπογραφεῖς, μουτεβελλίδες, βεϊβόδαι, σουμπασίδες καὶ ἕτεροι ἀπὸ τοῦ νὰ ἀδικῶσι καὶ ἐπεμβαίνωσιν ἐναντίον τῶν διατάξεων καὶ ὅρων τοῦ σχετικοῦ ὑψηλοῦ βερατίου εἰς τὰ μετρητά, εἰς τὰ πράγματα καὶ καὶ εἰς πᾶν ἄλλο ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν μονὴν ὅτε ἀποβιώσει τις τῶν καλογήρων τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Λειμῶνος τῆς κειμένης ἐν τῇ νήσῳ Μυτιλήνῃ καὶ τῆς ὑπαγομένης ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ πατριαρχεῖα, ἀνηκούσης ἀποκλειστικῶς τῆς περιουσίας αὐτοῦ τῇ ἱερᾷ μονῇ συνῳδὰ τῷ σχετικῷ ὑψηλῷ βερατίῳ· Ἐξετασθέντων λοιπὸν τῶν τοὺς ἐπισκόπους ἀφορώντων μητρώων τῶν ἐν τοῖς ἀρχειοφυλακίοις μου φυλαττομένων, ἀπεδείχθη ὅτι τῶν ἀποβιούντων, ἐπισκόπων, ἐφημερίων, καλογήρων καὶ καλογραιῶν, τὰ χρήματα, τὰ πράγματα, τὰ κτήνη, τὰ ἀκίνητα κτήματα, καὶ πᾶν ἄλλο ὅ,τι ἔχει ἀφορῶν τὰς Ἐκκλησίας λαμβάνουσιν οἱ μητροπολῖται ἢ οἱ ἐπίτροποι αὐτῶν ὡς περιουσίαν των; μὴ δικαιουμένων παντάπασι τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων νὰ ἐπεμβαίνωσι τοὐτέστι τὸ δημόσιον, οἱ ἀπογραφεῖς, οἱ μουτεβελλίδες, οἱ βακουφτσίδες, οἱ ναζίριδες (ἔφοροι), οἱ βεϊβόδαι, οἱ σουμπασίδες καὶ ἄλλοι. Ἐντελλόμεθα οὖν ὑμῖν ὅτι ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ ὑψηλοῦ τούτου φερμανίου μου ἐνεργῆτε συμφώνως τοῖς ὅροις καὶ διατάξεσι τῆς ὑψηλῆς μου διαταγῆς ἀποτρέποντες καὶ ἐμποδίζοντες πᾶσαν τοιαύτην παράνομον ἐπέμβασιν τῶν ἀναφερομένων κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων, ὡς καὶ παντὸς ἑτέρου ἀτόμου, καὶ προσπαθοῦντες, ἵνα κατέχῃ καὶ λαμβάνῃ ὁ ἐπίτροπος τοῦ πατριαρχείου τὰ χρήματα, τὰ πράγματα, τὰ κτήνη, καὶ πᾶν ἄλλο ὅτι ἔχει τῶν ἀποβιούντων κληρικῶν ὡς ἀποκλειστικὴ περιουσία της συνῳδὰ τοῖς ὅροις καὶ διαταγαῖς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μου φερμανίου καὶ τοῦ σχετικοῦ ὑψηλοῦ βερατίου·

Οὕτωσὶ γνῶθι·

Τῇ 5 Ζηλ-καδὲ 1207·

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1797 καὶ μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ἐπινεμήσεως πρώτης, Γρηγόριος ὁ πέμπτος, Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης ἀπέλυσε τὸ ἑπόμενον σιγίλλιον·

Γρηγόριος ἐλέῳ Θεοῦ.....

Ὅσα μὲν κατὰ τοὺς θείους θεσμοὺς καὶ τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας τυγχάνει διακυβερνώμενα, πολλὴν ἔχουσι τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ καὶ τὸ ἔλεος μέγιστον· Ὅσα δὲ τοὐναντίον παραβαίνει τῶν ὅρων ἐκτρεπόμενα, ἐν τούτοις προφανὴς ἡ ἀκοσμία, κατάδηλος ἡ φθορά, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ τῶν ψυχῶν ἀπώλεια· Εἰ γὰρ καθάπερ οἱ περὶ τῶν καθέκαστα ἐκκλησιῶν νόμοι, οὕτω καὶ οἱ περὶ τῶν σταυροπηγιακῶν μοναστηρίων τῶν ὑπὸ τῷ καθ' ἡμᾶς ἀποστολικῷ καὶ οἰκουμενικῷ θρόνῳ ἀπαράτρεπτοι διαφυλάττοιντο, καὶ τῆς κατὰ νόμους ἐπιμελείας καὶ προστασίας κἀκεῖνα ἠξιοῦντο παρὰ τῶν ἀεὶ πατριαρχιευόντων, οὐκ ἂν τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τὰ δεινὰ τοῖς μοναστηρίοις συνέβαινεν· Ἀλλ' ἐπειδή, οὐκ οἴδαμεν ὅπως τῶν ἱερῶν παραμελουμένων νόμων, εἰς τοσαύτην προῆλθον ἀκαταστασίαν καὶ ἐλεεινὴν ἀπώλειαν τὰ ἱερὰ ταῦτα καταγώγια, διὰ ταῦτα εὐθὺς ἀνειληφόσιν ἡμῖν τοὺς οἴακας τοῦ παγκοίνου τουτουὶ σκάφους ἔδοξε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ παρημελημένα αὐτὰ εὐαγῆ μοναστήρια διορθώσασθαι, ἀφορῶσι πρὸς τὸ ἐκείνων συμφέρον, ὡς μέλη γνήσια ὄντα τῆς καθ' ἡμᾶς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ τῷ σταυροπηγιακῷ καὶ πατριαρχικῷ προνομίῳ τετιμημένα, ἄλλως τε οὐδὲ καινούς τινας ἀφ' ἑαυτῶν νόμους φέρουσιν, ἀλλ' ἀρχαίους ἀνανεουμένους καὶ γεραρούς. Τὴν γὰρ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων προστασίαν, τοῖς ἐπισκόποις ἐπιτρέπουσιν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ νόμοι καὶ κανόνες τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον προτίθεσθαι διακελευόμενοι, ἵνα εἴγε δέοιντο, καὶ αὐτοὶ ἀπολαμβάνουσιν, ὃν τρόπον, ὁ λή· τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κανὼν καὶ ὁ κέ· τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἡ ἐν Χαλκηδόνι, οὐ μὴν ἀλλά, καὶ τῆς ἐν Νικαίᾳ ὅ τε ια· καὶ ὁ ιβ'. καὶ τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ ὁ ιε· καὶ μθ'. τῆς ἐν Τρούλλῳ, καὶ ἄλλοι πλεῖσθ' ὅσοι σεπτοὶ νόμοι καὶ κανόνες, σαφῶς φαίνονται τὴν τῶν ἱερῶν μοναστηρίων ἐξουσίαν τοῖς ἐπισκόκοις διδόντες, ὥστε μεταλαμβάνειν μὲν καὶ αὐτοὺς τῶν

δεόντων, εἴγε δέοιντο, εἰς τὰς ἑαυτῶν χρείας, τὴν δὲ περὶ ἐκεῖνα ἐπιμελειαν, μεγίστην τε καὶ ὡς Θεοῦ ἐφορῶντος ποιεῖσθαι, ἵνα προστατεύωσιν αὐτῶν, καὶ οἰκονόμους καὶ ἐπιτρόπους καὶ ἡγουμένους ἀποκαθιστῶσιν ἐν αὐτοῖς, καλῶς περὶ τῆς αὐξήσεως καὶ βελτιώσεως τούτων ἐπιμελούμενοι, ἵνα μὴ δι' ἀμέλειαν ἔνοχοι γένωνται τοῖς ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιμίοις· οἱ δὲ οἰκονόμοι, ἡγούμενοί τε, καὶ ἐπίτροποι διαμένωσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπισκόπων, καὶ δίχα τῆς ἀδείας αὐτῶν μήτε πωλῶσι μοναστηριακόν τι κτῆμα, ἀλλ' οἰκονομῶσι καλῶς πρὸς τὴν ἐκείνων ὁδηγίαν καὶ ἄδειαν, ὅπως μὴ καὶ αὐτοὶ ὡς ἀνατρέποντες τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς τούτους ὅρους καὶ κανόνας βαρύτατοις ὑποπέσωσι τοῖς ἐπιτιμίοις καὶ τιμωρίαις· Ταῦτα μεν οὖν οἱ θεῖοι νόμοι ἀποφαίνονται περὶ τῶν ἱερῶν μοναστηρίων. Τούτων δὲ τὰ μὲν τοῖς κατὰ τόπον ἐπιτετραμμένοις ἐνοριακὰ τῆς προσηκούσης ἀρχιερατικῆς, ὡς εἰκός, ἐπ' αὐξήσει τυγχάνει ἐπιμελείας, μόνα δὲ τὰ τῇ σταυροπηγιακῇ ἀξίᾳ τετιμημένα, οὐκ οἴδαμεν ὅπως, πρὸ χρόνων πολλῶν παρημέληται, καὶ δέον, ὡς Θεοῦ ἐφορῶντος, διοικεῖσθαι αὐτά, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου ἐπιμελείας τῆς ἀναλόγου ἀξιοῦσθαι, ὅπως αὐτοῖς τῶν ἀγαθῶν, τὰ μὲν ὑπάρχοντα διαμένῃ, περιποιῆται δὲ τὰ προσγενησόμενα ἄν· τῶν δὲ φαύλων, τὰ μὲν προσόντα ἀποδιοπομπῆται, τὰ δὲ συμβησόμενα ἂν διακωλύωνται. Τοιαύτην οὖν κατὰ νόμους τὴν ὑπὲρ αὐτῶν πάντων τῶν σταυροπηγιακῶν ἡμῶν μοναστηρίων καθόλου φροντίδα κατεβάλομεν, ἐκθέμενοι κατὰ κοινὴν γνώμην, καὶ συνοδικὴν διάγνωσιν ἱερὸν τόμον, ἀποφαινόμενον συνῳδὰ τοῖς ἱεροῖς νόμοις, καὶ τοῖς ὧδε γραφομένοις, περὶ τῆς εἰς τὸ ἑξῆς ἀρίστης διοικήσεως ἑκάστου σταυροπηγιακοῦ μοναστηρίου, καὶ εὐνομίας τῶν ἀσκουμένων ὁσιωτάτων πατέρων, καὶ τῆς δυνατῆς ἀντιλήψεως καὶ ἀμέσου προστασίας αὐτοῦ, παρὰ τῆς καθ' ἡμᾶς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀνανεοῦντες τὰ παλαιγενῆ πατριαρχικὰ καὶ συνοδικὰ αὐτῶν σιγίλλια δωρεάν, καὶ ἐπικυροῦντες ἅπαξ τὰ σταυροπηγιακὰ αὐτῶν προνόμια εἰς διηνεκῆ συντήρησιν αὐτῶν καὶ ἀσφάλειαν, μὴ δεόμενά ποτε ἀνανεώσεως καὶ ἐπικυρώσεως, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης διατελούντων δύο ἱερῶν καὶ σεβασμίων μοναστηρίων, τοῦ μὲν ἀνδρῴου, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν,

τοῦ δ' ἑτέρου γυναικείου, σεμνυνομένου ἐπ' ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἐπιλεγομένου τῆς Μυρσινιωτίσσης. Ἐνεφανίσθη γὰρ ἡμῖν συνοδικῶς πατριαρχικὸν συνοδικὸν, σιγιλλιῶδες γράμμα, ἐκδεδομένον ἐπὶ τοῦ πρὸ ἡμῶν πατριαρχεύσαντος παναγιωτάτου πρώην Κωνσταντινουπόλεως ἐν χῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητοῦ ἡμῶν ἀδελφοῦ καὶ περιποθήτου κὺρ Νεοφύτου, ἐπικυροῦν μὲν τρία ἐμφανισθέντα τότε πατριαρχικὰ σιγιλλιώδη γράμματα ἀοιδίμων πατριαρχῶν, Τιμοθέου, Ἱερεμίου καὶ Νεοφύτου· ἐπικυροῦντα κἀκεῖνα ἄλλα προγενέστερα ἐκκλησιαστικὰ γράμματα προτέρων ἄλλων ἀοιδίμων πατριαρχῶν, περιέχον δ' ὅτι τὰ ρηθέντα δύο ἱερὰ μοναστήρια ἐκ πρώτων αὐτῶν θεμελίων κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ μακαρίτου κτίτορος οἰκονόμου πρεσβυτέρου Ἐμμανουὴλ τοῦ Ἀγαλλιανοῦ, σταυροπηγιακῇ ἀξίᾳ τετίμηνται μετὰ πάντων τῶν προνομίων, ἐφ' ᾧ διάγειν τοὺς ἐν αὐτοῖς πατέρας κατὰ τὸ προσῆκον αὐτοῖς μοναδικὸν ἐπάγγελμα, καὶ κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ρηθέντος κτίτορος· Εἰς ἀνακαίνισιν οὖν τούτου γράφοντες διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλλιώδους γράμματος, ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν ἵνα τὰ εἰρημένα ἱερὰ καὶ σεβάσμια μοναστήρια, τό τε ἀνδρῷον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, καὶ τὸ γυναικεῖον σεμνυνόμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἐπιλεγόμενον τῆς Μυρσινιωτίσσης, τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης, μετὰ πάντων τῶν κτημάτων καὶ πραγμάτων, καὶ ἀφιερωμάτων αὐτῶν κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, τῶν τε ἤδη ὄντων καὶ τῶν εἰσέπειτα προσγενησομένων ἄν, ὡς ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, οὕτω καὶ εἰς τὸν ἑξῆς ἅπαντα χρόνον ὑπάρχωσι καὶ λέγωνται καὶ παρὰ πάντων γινώσκωνται, ἡμέτερα πατριαρχικὰ σταυροπηγιακά, ἀδούλωτα, ἀκαταπάτητα, καὶ ὅλως ἀνενόχλητα, παρ' οὑτινοσοῦν προσώπων, ἱερωμένου, ἢ λαϊκοῦ, μνημονευομένου ἐν αὐτοῖς τοὐ κανονικοῦ πατριαρχικοῦ ὀνόματος ἔχοντα καὶ τὸ προνόμιον κατὰ πατριαρχικὴν φιλοτιμίαν ὥστε τὸν κατὰ καιροὺς ἐν αὐτοῖς ἡγούμενον ἐν ταῖς ἑορτασίμοις ἡμέραις φορεῖν ἐπ' ἐκκλησίας μανδύαν, προχειριζόμενον καὶ πατερίτζαν· καὶ πρῶτον μὲν ὑπάρχω-

σιν ἀπηλλαγμένα πάσης ἐξαρχικῆς ἐξουσίας καὶ δεσποτείας· δεύτερον δὲ, λόγῳ ὑποταγῆς ἀποδιδῶσι καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπαραιτήτως γρόσια διακόσια πενῆντα εἰς τὸ κοινὸν τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λαμβάνωσιν ἐξοφλητικὴν ἀπόδειξιν κατὰ τὸ ὕφος τῶν ἐπαρχιῶν· καὶ οὕτως ἀναλαβόντα τὸ ἀρχαῖον γεραρὸν τῆς σταυροπηγιακῆς ἀξίας προνόμιον, καὶ καλῶς διοικούμενον ὡς μέλος γνήσιον τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ, ἀποστολικοῦ καὶ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ὁ ἐν αὐτοῖς κατὰ καιροὺς ἡγούμενος, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, οὕτω καὶ αὐτὸς γράφει ἀμέσως πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ ἀξιοῦται τῆς προσηκούσης ὑπερασπίσεως ἐν ταῖς συμβαινούσαις χρείαις καὶ ὑποθέσεσιν. Τρίτον, διαφυλάττωνται καταγεγραμμέναι ἐν τῷ διωρισμένῳ κώδικι τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἅπαντα τὰ κτήματα καὶ ἀφιερώματα αὐτῶν, καὶ τὰ χρέη καὶ τὸ τοῦ ἡγουμένου ὄνομα· Τέταρτον δέ, τὸ σιγίλλιον αὐτῶν ἔχῃ μένειν ἀπαράτρεπτον καὶ ἀπαράβατον, μὴ δεόμενόν ποτε ἀνανεώσεως καὶ ἐπικυρώσεως ἐκκλησιαστικῆς· Πέμπτον, μηδεὶς τοῦ λοιποῦ γίγνηται ἐν αὐτοῖς ἡγούμενος ἄνευ γράμματος πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ, ἀλλ' ἐπειδὰν ἑλωνται αὐτὸν γνώμῃ κοινῇ οἱ συγκοινοβιάται πατέρες, τότε ἀποστέλληται παρ' αὐτῶν κοινὴ ἐνυπόγραφος καὶ ἐνσφράγιστος ἀναφορὰ περὶ τῆς τοιαύτης ἐκλογῆς πρὸς τὸν κατὰ καιροὺς οἰκουμενικὸν πατριάρχην· καὶ οὕτω δι' ἐκκλησιαστικοῦ γράμματος ἀποκαθιστᾶται ὁ ἡγούμενος τῶν μοναστηρίων τούτων, σημειουμένου καὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν τῷ ρηθέντι κώδηκι, ὀφείλων κατ' ἔτος ἐξαποστέλλειν ἀκριβῆ ἐνυπόγραφον καὶ ἐνσφράγιστον καταγραφὴν τῶν τοῦ ἔτους ἐκείνου μοναστηριακῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων. Ἕκτον, ἡ σφραγὶς τοῦ μοναστηρίου διαιρεθῇ εἰς τμήματα τέσσαρα, καὶ ἡ μὲν λαβὴ παρακατατεθειμένη ὑπάρχῃ τῷ ἡγουμένῳ, τὰ δὲ τέσσαρα τμήματα τέσσαρσι συγκοινοβιάταις πατράσιν ἐκλεγομένοις κοινῶς παρὰ πάντων τῶν συγκοινοβιατῶν πατέρων. Ἕβδομον, οἱ ἐπιτετραμμένοι τὰ τέσσαρα τμήματα καὶ τὴν λαβὴν μὴ ἔχωσιν ἄδειαν, καθ' ἑαυτοὺς σφραγίζειν μοναστηριακὰς ὁμολογίας, ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν προκριτωτέρων ἐν τοῖς συγκοινοβιάταις, ὑπογραφομένων κἀκείνων ἰδίαις χερσίν, αἱ δὲ μὴ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον γεγραμμέ-

ναι, καὶ ἐσφραγισμέναι ὁμολογίαι, νομίζωνται μὴ τοῦ μοναστηρίου, ἀλλ' ἴδιαι τῶν κατ' ἰδίαν σφραγισάντων, καὶ ἐκεῖνοι ἐξ ἰδίων ἀποπληρῶσι τὰς ἐμπεριεχομένας ἐν ταῖς τοιαύταις ὁμολογίαις χρηματικὰς ποσότητας, οὗτοι δέ, δηλαδὴ ὁ ἡγούμενος μετὰ τῶν τεσσάρων τῶν ἐπιτετραμμένων τὰ τῆς σφραγῖδος τμήματα, ἔχωσι πᾶσαν πληρεξουσιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιτιμᾶν, σωφρονίζειν, ἀποβάλλειν ἐκ τῆς μονῆς τοὺς ἀτακτοῦντας, καὶ τοὺς ἐκνευροῦντας τοὺς μετερχομένους τὸ ἆθλον τῆς ἀσκήσεως, καὶ μὴ πειθομένους, τελευταῖον διὰ κοινῆς αὐτῶν ἀναφορᾶς ἀναγγέλλειν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὄγδοον, μηδεὶς τῶν μοναστηρίων τούτων δύνηται τοῦ λοιποῦ πωλεῖν μοναστηριακὸν ὑποστατικόν, ἄνευ τῆς νομίμου εἰδήσεως τοῦ κατὰ καιρὸν οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου· εἰ μὴ μόνον τὰς κατ' ἔτος ἐπικαρπίας καὶ τὰ γεννήματα, καὶ τὰ μοναστηριακὰ θρέμματα, διὰ τὰς ἀναγκαίας αὐτῶν χρείας. Ἔννατον, ἐπειδὰν ἐν χρείᾳ χειροτονίας γένωνται, ἔχωσιν ἄδειαν προσκαλεῖν εἰς τὰ σταυροπηγιακὰ ἡμῶν ταῦτα μοναστήρια, ὃν ἂν βούλωνται τῶν ἀρχιερέων, φέροντα ἔγγραφον ἄδειαν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικήν, ἐπὶ τῷ ἐκτελεῖν αὐτὴν μετὰ πάσης τῆς κανονικῆς παρατηρήσεως. Δέκατον δὲ καὶ τελευταῖον ὀφείλωσιν οἱ ἐν αὐτοῖς συνασκούμενοι ὁσιώτατοι πατέρες φυλάττειν τὰ ἐν τῷ παρόντι ἐκτεθέντα ἀπαράτρεπτα καὶ ἀπαράβατα διὰ παντός, καὶ πείθεσθαι τῷ κατὰ καιροὺς ἡγουμένῳ, καὶ διάγειν σεμνῶς, εἰρηνικῶς καὶ ἀμέμπτως κατὰ τὸν τύπον τοῦ μοναδικοῦ ἐπαγγέλματος, καὶ κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ ρηθέντος κτίτορος, ἀφορῶντες πρὸς τὴν κοσμιότητα αὐτῶν καὶ τὴν κατὰ Θεὸν διαγωγὴν καὶ πολιτείαν, καὶ πρὸς τὴν βελτίωσιν καὶ αὔξησιν τῶν ἱερῶν ἡμῶν τούτων σταυροπηγιακῶν μοναστηρίων, ἑπόμενοι τῷ θεοφιλεῖ σκοπῷ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀγρύπνως προνοούσης περὶ τῆς εὐσταθείας τῶν ὑποκειμένων αὐτῇ σταυροπηγιακῶν ἱερῶν μοναστηρίων, καὶ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις διαφυλάττειν τὴν ἀρχαίαν διατύπωσιν ἀπαράτρεπτον. Ὅστις δὲ καὶ ὁποῖος τῶν χριστιανῶν ἱερωμένος ἢ λαϊκός, ὁποιασοῦν τάξεως καὶ βαθμοῦ τολμήσει παραβῆναι ὁποσοῦν τὰ ἐν τῷ παρόντι νομίμως καὶ κανονικῶς ἀποφανθέντα καὶ ἀνατρέψαι τι τῶν ἀνωτέρω καταγεγραμμένων, ὁ τοιοῦτος ἀφωρισμένος εἴη, καὶ κατηραμένος, καὶ ἀσυγχώρητος,

καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτος, καὶ πάσαις ταῖς πατρικαῖς καὶ συνοδικαῖς ἀραῖς ὑπεύθυνος, καὶ ὑπόδικος, καὶ ἔνοχος τῷ αἰωνίῳ πυρὶ τῆς γεέννης. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγιλλιῶδες ἐν μεμβράναις γράμμα, καταστρωθὲν καὶ τῷ ἱερῷ κώδηκι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, τῷ ὑπ' αὐτῷ τούτῳ διορισθέντι καὶ ἐδόθη εἰς τὰ ρηθέντα μοναστήρια. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἐννενηκοστῷ ἑβδόμῳ κατὰ μῆνα ὀκτώμβριον ἐπινεμήσεως α'.

† Γρηγόριος ἐλέῳ Θεοῦ .... † Ὁ Ἐφέσου Δανιὴλ † ὁ Ἡρακλείας Μελέτιος † δυσανάγνωστον † ὁ Νικομηδείας Ἀθανάσιος † ὁ Νικαίας Καλλίνικος † ὁ Χαλκηδόνος Ἱερεμίας † ὁ Δέρκων Μακάριος † ὁ Μαρωνείας Γεράσιμος † δυσανάγνωστον † ὁ Προύσης Ἄνθιμος † ὁ Λαρίσσης Διονύσιος † ὁ Εὐρίπου Ἱερόθεος.

Τὸ σιγίλλιον τοῦτο διαβιβασθὲν μέσον τοῦ μητροπολίτου Μηθύμνης συνοδεύει μακροτάτη ἐπιστολὴ τοῦ Γρηγορίου πρὸς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Λειμῶνος καὶ τὰς μοναστρίας τῆς Μυρσινιωτίσσης ἀναφέρουσα ὅτι γενικὸν ἐλήφθη μέτρον διὰ τὰ σταυροπήγια· ὅτι ἐλήφθησαν ἐν τῇ τάξει οἱ λογαριασμοὶ τοῦ Λειμῶνος καὶ ἐγράφησαν εἰς τὸν Κώδικα τῆς Ἐκκλησίας· ἐπεθεωρήθησαν καὶ ἐπεκυρώθησαν τὰ σιγίλλια ἅπαξ καὶ διὰ παντός, χωρὶς πλέον εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα νὰ ἀνανεωθῶσι κ.τ.λ. Δι' ἑτέρας κατὰ Μάϊον τοῦ 1798 ἐπαινεῖ τὴν εὐπείθειαν καὶ προθυμίαν τῶν μοναχῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Κατὰ δὲ Ἰούνιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους γράφει τῷ Ἡγουμένῳ ὅτι ἰδόντες τὸν ζῆλόν τινων χριστιανῶν διὰ τὴν μονὴν «Κρυοκόπου» φανερωσάντων τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ ἐκλιπεῖν τέλεον αὐτὴν καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς προθυμίαν τοῦ Ὁμέρ-Ἀγὰ, ἐφρόντισαν καὶ ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὸς ὁρισμός, ἵνα ἡ Μονὴ ἐκείνη ὡς ἀρχῆθεν πληρώνῃ ἐτησίως μόνον τριακοσίας ὀκάδας ἔλαιον. Ἐντέλλεται δὲ τοῖς μοναχοῖς τοῦ Λειμῶνος νὰ ἐκλέξωσιν ἐξ αὐτῶν καὶ ἀποκαταστήσωσιν ἐκεῖσε Ἡγούμενον, γιγνόμενοι νέοι κτίτορες, σωζομένης οὕτω τῆς Μονῆς».

Τοῦ μνησθέντος ἀοιδίμου Γρηγορίου τοῦ Ε'. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, νέαν οὕτω διαχαράξαντος ὁδὸν διὰ τὰς ἁπανταχοῦ

τοῦ οἰκουμενικοῦ κλίματος σταυροπηγιακὰς μονάς, ἐπόμενον ἦτο νὰ παρακολουθήσωσι ταύτῃ καὶ αἱ ἱεραὶ καὶ σεβάσμιαι τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου. Ὥστε μετὰ τῆς λήξεως τοῦ αἰῶνος τούτου παύσωσι χορηγούμεναι αὐταῖς καὶ αἱ ἐπικυρώσεις καὶ ἀνανεώσεις τῶν Πατριαρχικῶν σιγιλλίων, καὶ αἱ ἐκδόσεις νέων τοιούτων. Ἄντικρυς δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου καὶ αἱ τῶν ἔξωθεν κατὰ τῶν μονῶν ἐνοχλητικαὶ καὶ παρεμβατικαὶ τάσεις καὶ προθέσεις πρὸς ἁρπαγήν, ἀπαλλοτρίωσιν καὶ νόσφισιν κτημάτων καὶ πραγμάτων αὐτῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ ἐπιχορηγῆται ἐκλιπαρουμένη ἡ ἐπιδαψίλευσις τῆς αὐτοκρατορικῆς μεγαθύμου εὐνοίας καὶ προστασίας. Διὸ καὶ ὁ λήξας ἤδη αἰὼν σχεδὸν δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡμῖν ἐπισήμως ἱστορικὰς σελίδας διὰ τὰς μονὰς τοῦ Λειμῶνος.

Ἐν δὲ τῷ αἰῶνι τούτῳ αἱ μοναὶ αὗται μετέσχον τῶν αὐτῶν περιπετειῶν καὶ περιστάσεων, ἃς καὶ οἱ ἐγχώριοι ὑπέστησαν, ὁτὲ μὲν ἔξωθεν πολεμούμεναι καὶ ἑαυτῶν ὑπεραμυνόμεναι· ὁτὲ δὲ εὐδαιμονοῦσαι καὶ κακοδαιμονοῦσαι, καὶ νῦν μὲν τοῦτον τὸν σκόπελον παρακάμπτουσαι, νῦν δὲ ἐκείνην τὴν ὕφαλον διαφεύγουσαι. Ἀλλ' οὔτε οἱ ἔξωθεν διαλιπόντως ἐπιβουλευόμενοι τὰς μονὰς κατίσχυσαν νὰ πραγματοποιήσωσι τὰ ὀνειροπολήματα καὶ τὰς φαντασιοπληξίας αὐτῶν δι' ἐφαρμογῆς τῶν σχεδίων των.

Ἐν ἔτει 1226 φθίνοντος Ραμαζὰν ἤτοι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1810, ἐξεδόθη τοῖς μοναχοῖς τὸ παρὰ πόδας προστατευτικόν.

«Ὁ ἐν Κων]πόλει πατριάρχης τῶν Ρωμαίων καὶ ἡ περὶ αὐτὸν Σύνοδος τῶν Μητροπολιτῶν ὑπέβαλον δι' ἀναφορᾶς ἡμῖν, ὅτι ὁ Ζαμπίτης τοῦ χωρίου πιέζει τοὺς μοναχοὺς τῆς ἐν Καλλονῇ Μονῆς τοῦ Λειμῶνος ζητῶν φόρους ἀπὸ τὰ ζῶα τὰ βόσκοντα εἰς Μεράδες ἀνέκαθεν ἀπολύτως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτοὺς ἀνήκοντας καὶ χρησιμεύοντας εἰς βοσκὴν τῶν ζῴων τῆς μονῆς ταύτης· ὅτι ἐπὶ τούτῳ εἶχεν ἐκδοθῇ αὐτοκρατορικὸν φιρμάνιον ὑπὸ χρονολογίαν, ἀρχὴν Ζηλκαδὲ 1220, διατάσσον τὴν ἄρσιν τῆς ἐπεμβάσεως ταύτης ἐπὶ τῶν εἰρημένων βοσκῶν, διότι ἀπεδείχθη ἐνώπιον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Διβανίου ὅτι οἱ ἐπίδικοι μεράδες δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία ὡς βοσκαὶ καὶ χειμάδια, ἀλλ' ἀνήκουσιν ἀνέκαθεν ἀπολύ-

τως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς κατοίκους τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος χρησιμεύοντες ὡς βοσκὴ εἰς τὰ πρόβατα καὶ λοιπὰ ζῶα αὐτῶν, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Ζαμπίτου ἐκείνου ὡς παράνομοι δέον ν' ἀπορριφθῶσιν, ὅτι μόλα ταῦτα ὁ Ζαμπίτης ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνοχλῇ τοὺς μοναχοὺς ἐναντίον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος τούτου. Διὸ ἐξαιτοῦνται διὰ τῆς αἰτήσεώς των ταύτης νὰ ἐκδοθῇ νέον αὐτοκρατορικὸν φιρμάνιον ἐπιβεβαιοῦν τὸ πρῶτον»· (τεεκίδι χαβὶ μουτζέδεδεν ἔμρι σεριφὶμ σουδουρινὶ ἱστιδά)·

Ἐξετασθέντων τῶν ἀρχείων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μου διβανίου ἀπεδείχθη ὅτι ἐξεδόθη πράγματι αὐτοκρατορικὸν διάταγμα ὑπὸ τὴν χρονολογίαν ἐκείνην. Διατάσσω τοίνυν ὅτι, δέον νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ προλαβοῦσα διαταγή μου ἐκείνη, ὅτι, ἅμα λάβῃς τὴν αὐτοκρατορικήν μου ταύτην διαταγὴν δέον μετὰ μεγάλης προσοχῆς νὰ ἐξετάσῃς ἐὰν πράγματι ὁ ζαμπίτης ἐκεῖνος πιέζῃ τοὺς μοναχοὺς ζητῶν χρήματα ὡς φόρους δῆθεν διὰ τὰ ζῶα, ἅπερ βόσκουν εἰς τὰς ἐπιδίκους βοσκὰς (μερὰ γερλαρινδέ), αἵτινες ἀνήκουσιν ἀπολύτως καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτοὺς χρησιμεύουσαι εἰς βοσκὴν τῶν ζώων αὐτῶν, καὶ ἐὰν ᾖνε ἀληθὲς τοῦτο νὰ ἐμποδίσῃς καὶ ἀπαγορεύσῃς αὐτόν ἀπὸ τοῦ νὰ ζητῇ παρανόμως χρήματα ὡς φόρους διὰ τὰ ζῶα, τὰ βόσκοντα εἰς τοὺς εἰρημένους μεράδες καὶ εἰς οὐδένα τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπιτρέψῃς νὰ ἐνεργήσῃ πράξεις ἀντιβαινούσας εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν ἱερὰν διαταγήν μου ταύτην, οὐδὲ νὰ δώσῃς ἀφορμὴν νὰ ἐκδοθῇ καὶ ἄλλο διάταγμά μου».

Τέλη Ραμαζάν 1226.

Ἐξ ὅλων δὲ τῶν ἄλλων τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, τῶν ἱστορικὴν χροιὰν ἐχόντων, περιοριζόμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἑξῆς, ὡς ἀξιολογώτερα ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων τῆς Μονῆς, ἤτοι: Α΄.) ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ αὐτῆς ἐν ἔτει 1818 ἐξεδόθη τῇ μονῇ τὸ ἑξῆς αὐτοκρατορικὸν φιρμάνιον, ὁρίζον τὰ σύνορα τῶν κτημάτων αὐτῆς καὶ προσδιορίζον τὴν φορολογίαν αὐτῶν· ἔχει δὲ οὕτω:

«Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ὑποτελῶν αὐτῷ μερῶν μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν συνόδου τῶν μητροπολιτῶν ὑπέβαλον δι' ἀναφορᾶς ἡμῖν, ὅτι τὰ κτήματα τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος ἐν Καλ-

λονῆ τὰ κείμενα ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Δαφίων δὲν ἐμπεριέχονται ἐν τῇ φορολογίᾳ τοῦ εἰρημένου χωρίου, τῇ ἀνατεθειμένῃ διὰ βερατίου τοῦ ναυστάθμου, τοῦ Ἰβραχὴμ Ὀγλοῦ Μεχμὲτ δικαιουμένου νὰ φορολογῇ μόνον τὰ τῆς περιφερείας Δαφίων ἄλλα κτήματα, σὺν τοῖς ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ εὑρισκομένοις κτήμασι ἄλλων τινῶν ὑποκειμένοις εἰς φόρον (3500) τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων ἄσπρων, κατ' αἴτησιν δὲ τῶν μοναχῶν, ἀναλαβόντων νὰ πληρώνωσι τὴν ὅλην αὐτῶν φορολογίαν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν σταῦλον καὶ ἀξιούντων ἵνα ὁ ρηθεὶς Μεχμὲτ παύσῃ ἐπεμβαίνων λόγῳ φορολογίας εἰς τὰ κτήματα αὐτῶν, καὶ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν φορολογίαν τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Δαφίων ἄλλων κτημάτων, ὑπολογιζομένων εἰς ἓν ἐπὶ πέντε διὰ τοὺς χριστιανοὺς καὶ ἓν ἐπὶ ἑπτὰ διὰ τοὺς ὀθωμανούς, ἐρευνηθέντων τῶν αὐτοκρατορικῶν κτηματολογικῶν ἀρχειοφυλακίων, καὶ τῶν ἡμερολογίων, ἐξηκριβώθη ὅτι αἱ γαῖαι τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος, ἤτοι τρία καὶ ἥμισυ χωράφια κάτωθεν τοῦ χωρίου Δάφια καὶ ἕνδεκα τοιαῦτα εἰς θέσιν «Κουρνέλο» εἰς χωρίον Παπιανὰ καὶ ἐννενήκοντα ὀκτὼ ἄλλα ἀκόμη μετὰ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμπελώνων στρεμμάτων δεκατεσσάρων καὶ κήπων στρεμμάτων εἴκοσι καὶ τεσσάρων, καὶ τῶν ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων, ἀποφέρουσιν ἐν συνόλῳ φόρον εἴκοσιν ἑπτὰ χιλιάδας τετρακόσια ἑβδομήκοντα πέντε ἄσπρα, λογαριαζόμενα εἰς ἐλαιόλαδον χιλίας ἐννεακοσίας ἑξήκοντα δύο καὶ ἡμίσειαν ὀκάδας κατ' ἔτος, λογισθέντος δὲ καὶ τοῦ κεφαλικοῦ φόρου τῶν εἰς ἐργασίαν ἱκανῶν καλογήρων καὶ ὑπολογισθέντος τοῦ ἐλαίου πρὸς δεκατέσσαρα ἄσπρα τὴν ὀκᾶν, ὡρίσθη τὸ ὅλον τοῦ φόρου τῶν μοναχῶν κατὰ τὴν καταγραφὴν τοῦ 1082 ἐν μηνὶ Σεβὰλ εἰς (3382) τρεῖς χιλιάδας τριακοσίας ὀγδοήκοντα δύο ὀκάδας ἐλαίου, ὅπερ ἔδιδον οἱ καλόγηροι φέροντες οἱ ἴδιοι εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ σταύλου, ἀφαιρεθέντων κατόπιν ἀπὸ τὴν μερίδα τοῦ Χαρὲμ Μουκατασὴ (719) ἑπτακοσίων δέκα ἐννέα ὀκάδων καὶ περιορισθέντος τοῦ φόρου εἰς ὀκάδας ἐλαίου (2062, 50) δύο χιλιάδας ἑξήκοντα δύο ἡμίσειαν καὶ (86) ὀγδοήκοντα ἓξ δράμια. -Ἐπειδὴ ὅμως μετὰ ταῦτα οἱ μοναχοὶ τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου ἐξησθένησαν οἰκονομικῶς, πλεῖστα δὲ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἠρημώθησαν, καὶ ἄλλα ἐκ

πυρκαϊᾶς ἔπαθον, πολλὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀναγκασθέντες ἐπώλησαν, μὴ ληφθείσης ὑπ' ὄψιν τῆς πωλήσεως ταύτης τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας, ὡς ἀντικειμένης τῷ ἱερῷ νόμῳ, καὶ λογισθέντων τῶν πωληθέντων κτημάτων καὶ πάλιν εἰς βάρος τῶν καλογήρων, ληφθείσης δὲ ὑπ' ὄψιν μόνον τῆς ἐκ πυρκαϊᾶς καὶ ἄλλων λόγων προσγενομένης εἰς τὴν κτηματικὴν τῆς μονῆς περιουσίαν ζημίας, ἀφῃρέθησαν κατὰ τὴν νέαν καταγραφὴν καὶ πάλιν ἐκ τῆς φορολογίας ἐννέα χιλιάδας ἑπτακόσια ἐννενήκοντα ἓξ (9796) ἄσπρα, ἀντιπροσωπεύοντα ἑπτακοσίας ὀκάδας ἐλαίου καὶ περιωρίσθη ἡ φορολογία εἰς χιλίας ἐννεακοσίας ἑξήκοντα δύο καὶ ἡμίσειαν ὀκάδας ἐλαίου διὰ τὴν μονὴν καὶ (16,972) δέκα ἓξ χιλιάδας ἐννεακόσια ἑβδομήκοντα δύο ἄσπρα διὰ τὰ ὀθωμανικά τε καὶ χριστιανικὰ κτήματα τοῦ χωρίου Δάφια, ἀνερχόμενα εἰς τριάκοντα ὀθωμανικὰ καὶ ἑβδομήκοντα ἑπτὰ χριστιανικὰ μετὰ ἑκατὸν καὶ ἑνὸς στρεμμάτων ἀμπέλου καὶ ἡμίσεος στρεμμάτων κήπου· Ὅπως ὧσι δὲ γνωστὰ ἐκ τεσσάρων μερῶν τὰ ὅρια τοῦ χωρίου Δάφια ἐσημειώθησαν ὡς ἑξῆς: ἤτοι ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ χωρίου «Ἅγιος Λέντης» εἰς τὸν δρόμον (δουσεμὲ) τῆς Ἀχυρώνης καὶ ἀπὸ τὸν ποταμὸν εἰς θέσιν Ράχτα ἁγίου Γεωργίου, καὶ ἐντεῦθεν εἰς «Πήγαδον»· ἐντεῦθεν εἰς θέσιν «Μάνδραι»· ἐντεῦθεν εἰς «Σωθῆρι» καὶ ἐντεῦθεν εἰς ὄρος «Παρθένι» μέχρις ἁγίου Λέντη (Λεοντίου)· τὰ κτήματα δὲ τῶν ἐκτὸς τῶν χωρίων Ραγιάδων, τὰ εὑρισκόμενα ἐντὸς τῶν ὁρίων τούτων ἐσημειώθησαν ἰδιαιτέρως καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς φόρον τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων ἄσπρων, προστεθέντων εἰς τὸ φορολογικὸν κτηματολόγιον τοῦ εἰρημένου Σπαχῆ Μεχμέτ. Ἐπίσης αἱ γαῖαι τοῦ χωρίου Φίλια πεντήκοντα ἑπτὰ ὀθωμανικαὶ καὶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ὀκτὼ χριστιανικαὶ μετὰ τῶν μύλων καὶ ἐννενήκοντα ἑπτὰ καὶ ἡμίσεος στρεμμάτων ἀμπέλων καὶ ἑκατὸν ἓξ στρεμμάτων κήπων, ἐφορολογήθησαν μὲ (38,991) τριάκοντα ὀκτὼ χιλιάδας ἐννεακόσια ἐννενήκοντα ἓν ἄσπρα.

Ὅπως δὲ ὦσι γνωστὰ καὶ τοῦ χωρίου τούτου τὰ σύνορα σημειοῦνται ὡς ἑξῆς: ἤτοι ἀπὸ Μπαϊγκοὺς (Κουκουβάγια) τεπεσὶ δεξιὰ πρὸς τὴν κορυφὴν Λειμῶνα, παρακόρυφα μέχρι τῆς λίμνης καὶ ἐντεῦθεν μέχρις Ὀρμανλῆ ράχι (δασώδης κορυφή), ἐντεῦθεν

μέχρι «Σκοτεινο-βίγλας», ἐντεῦθεν εἰς Σολοῦ-Μπαΐρ, ἐντεῦθεν λεντζίνα, ἐντεῦθεν εἰς Μάνδρα Δεργὰ-Τσαούς, ἐντεῦθεν εἰς θέσιν Ἀλώμη, Δαιμονόπετραν, Καμναρόκον, Σηνὰν τεπέ· ἐντεῦθεν δὲ παρακόρυφα εἰς κορυφὴν Λορεχοῦ, καὶ ἐντεῦθεν παρακόρυφα πάλιν εἰς Τοπτσή-Τεπεσί, τοῦ ἀγροῦ τοῦ Σαρῆ Μουσταφᾶ μένοντος ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Φίλιας, ἐντεῦθεν εἰς Χρυσόπετρα καὶ πάλιν εἰς Κουκουβάγια-τεπεσί. Τὰ κτήματα δὲ τὰ εὑρισκόμενα ἐντὸς τῶν ὀρέων τούτων ἐφορολογήθησαν μετὰ τῶν κατοίκων τοῦ εἰρημένου χωρίου καὶ ἐσημειώθησαν ἐν τῷ φορολογικῷ κτηματολογίῳ τῆς νέας καταγραφῆς. Οὕτω λοιπὸν τὸ ὁλικὸν τῆς φορολογίας ποσὸν τοῦ χωρίου τούτου συνίσταται εἰς (46,601) τεσσαράκοντα ἓξ χιλιάδας ἑξακόσια ἓν ἄσπρα ἐκ τῶν ὁποίων ἀφαιροῦνται (1606) χίλια ἑξακόσια ἓξ ἄσπρα διὰ τὸν φύλακα τοῦ φρουρίου Μολύβου. Τούτων ὑποβληθέντων ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Ἀρχειοφύλακος Σαάδ-οὐλὰχ ἐντελλόμεθα καὶ ὁρίζομεν ὅτι οἱ μοναχοὶ τοῦ Λειμῶνος θὰ πληρώνωσι κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν σταῦλον τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς κατὰ τὴν νέαν καταγραφὴν φορολογίαν, ὁ δὲ Ἰβραχὴμ Ὀγλοῦ Μεχμὲτ καὶ οἱ συνεταῖροι αὐτοῦ θὰ φορολογῶσι κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἀναφερόμενον τρόπον τὰ ἐν τῇ φορολογικῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ κείμενα ὀθωμανικά τε καὶ χριστιανικὰ κτήματα, μὴ λαμβάνων πλέον τῶν ἑνὸς ἐπὶ ἑπτὰ ἀπὸ τοὺς ὀθωμανοὺς καὶ ἑνὸς ἐπὶ πέντε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς μήτε ἐπεμβαίνων ποσῶς εἰς τὰ κτήματα τὰ ἐγγεγραμμένα ἐν τῷ φορολογικῷ κτηματολογίῳ τῆς μονῆς. Γενέσθω κατὰ τὸ περιεχόμενον».

Ἐξεδόθη μεσοῦντος Σαφὲρ 1234.

Ἐν ἔτει δὲ 1840· ἕτερον, τὸ ἑξῆς:

«Καύχημα τῶν ἔργων καὶ ὑποθέσεών μου, ἅπαντες οἱ ἐν ὑπουργήμασι καὶ πράγμασι· ὁ ἀπείρου ἐλέους τῆς παντοτεινῆς βασιλείας μου φέρων τὸ χαριστήριόν μου σημεῖον, ὁ ὢν ἐκ τῶν βασιλικῶν Καπουτσηπασίδων, πληρεξούσιε τῆς νήσου Μυτιλήνης Σαλὴχ Βέη, μεγάλη σου ἡ ὑψηλότης· καὶ ὁδηγία τῶν δικαίων Νομοδιδασκάλων, Ἐπιστάτα τῆς Μυτιλήνης καὶ Κριτὰ αὐτῆς, μεγάλη ἡ σοφία σου! ὁδηγὲ τῶν προκρίτων καὶ προὐχόντων, ἐκ τῶν

χιλιάρχων τοῦ πολυχρονίου μου Τοπχανέ, ἐπιτετραμμένε καὶ τ' ἀποβλέποντα τὴν ἐξουσίαν τῆς ρηθείσης νήσου. Ἰβραχήμ, μεγάλη σου ἡ δόξα! καὶ καυχήματα τῶν ὁμοίων καὶ ἰσοτίμων, μέλη τῆς ἐπιτοπίου Συνελεύσεως, μεγάλη ἡ δύναμίς σας. Ἐρχομένου τοῦ παρόντος ὑψηλοῦ βασιλικοῦ διατάγματος, γνωστὸν ἔστω ὑμῖν ὅτι, τὸ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καλλονῆς ὑποκείμενον μοναστήριον τοῦ Λειμῶνος «Ταξιάρχης» ἔδιδε διὰ τὰ παρὰ τὸ χωρίον Δάφια εὑρισκόμενα τρία ἥμισυ χωράφια, ὁμοῦ μ' ἄλλας ὀκτὼ τοποθεσίας, καὶ διὰ τὰ ἐν χρήσει αὐτῶν, ἐκτὸς τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου ὑποκάτω τοῦ μερᾶ μέχρι τῆς τοποθεσίας Κοργιάλο τῆς εὑρισκομένης εἰς τὸ χωρίον Παπιανά, χωράφια στρεμμάτων ἕνδεκα, μὲ ἄλλους τόπους καὶ πλησίον μέρη ἐννενῆντα ὀκτώ, καὶ διὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξαγόμενα πέμπτα κριθῆς, σίτου καὶ λοιπῶν προϊόντων, τὰ ὁποῖα εἶνε προσδιωσμένα εἰς κοιλὰ 257, ἀνὰ 40 ἄσπρα εἰς κάθε κοιλόν, ἄσπρα 10,280· διὰ τὸ εἰσόδημα κοκκίων καὶ λοιπῶν, 108 κοιλῶν ἀριθμουμένων, ἀνὰ 20 τὸ καθέκαστον κοιλόν, 2,160· διὰ τὸ εἰσόδημα τῶν ἐλαιοδένδρων, ἀριθμούμενον εἰς 104,626 ὀκάδας, ἀνὰ δύο ἄσπρα εἰς κάθε ὀκᾶν 9,252· διὰ τὸ εἰσόδημα τῶν συκοδένδρων, ὀκάδες 54, ἀνὰ τρία ἄσπρα τὴν ὀκᾶν, 162· διὰ τὸ εἰσόδημα τῶν καρυδιοδένδρων, πέντε δένδρα ἀνὰ 7 εἰς καθέν, 35· διὰ τὸ εἰσόδημα τῶν ἀμυγδαλεῶν, 40 δένδρα οὔσας, ἀνὰ πέντε εἰς καθέκαστον, 200· διὰ τὸ τῶν βαλανιδίων, 40 ὀκάδας ἀριθμούμενον, ἀνὰ ἓν ἄσπρον εἰς κάθε ὀκᾶν, 40· διὰ τὸ εἰσόδημα βαμβακίου, πουστανίου καὶ λιναρίου 175· διὰ τὸ τῶν ἀλευρομύλων, 150 ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐφθαρμένους διὰ τοὺς ἐλαιομύλους ἀνὰ ἓν εἰς τὰ εἴκοσιν, 20 ἄσπρα· δι' ἀποκοπὴν τῆς γῆς τῶν παλαιῶν ἀμπέλων τοῦ μοναστηρίου 300 τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον, διὰ τὰ ὑποκάτω τῶν ἀποκομμένων χωράφια στρεμμάτων 14, ἀνὰ 120 εἰς κάθε στρέμμα, 2,430· δι' 23 δένδρα ὀπωρικῶν, ἀνὰ 3 εἰς 4, 68· καὶ διὰ τὰ 14 στρέμματα πουστανίου, 20 εἰς κάθε στρέμμα, 540· ὅλα ὁμοῦ συμποσούμενα εἰς 27,475, τὰ ὁποῖα κατ' ἀποκεκομμένον τρόπον λογαριαζόμενα εἰς ἐλαιόλαδον, ἐγίνοντο ὀκάδες 1962,50 τὸν καθέκαστον χρόνον, Τὸ γινόμενον δὲ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων, τῶν πλησίον καὶ ἐκτὸς τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου, ὃν ἀποκεκομμένον καὶ σεση-

μειωμένον κατὰ τὸν διαλειφθέντα τρόπον ὁμοῦ μὲ τὰ κεφαλικὰ χαράτσια τῶν καλογήρων, λογαριάζοντες μεταξύ των εἰς τὰς ρηθείσας ὀκάδας ἐλαιολαδίου ἔφερον μόνοι των καὶ παρέδιδον εἰς τὴν βασιλικήν μου ἀποθήκην 3,382 ὀκάδας ἐλαιόλαδον, καθὼς ἦτο σεσημειωμένον εἰς τὴν παλαιὰν καταγραφὴν κατὰ τὸ 1082 μηνὶ Σεβάλ. (Ὀκτώβριον 1671). Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ χαράτσιά των ἐφορολογοῦντο μὲ φύλλα ἀπὸ τὸ μονοπωλεῖον, μεταξύ των ἀφῆρεσαν ἀπὸ τὸ κονδύλιον τοῦ Χαρεμιὲ Μουκατὰ 719 ὀκάδας καὶ 114 δράμια ἐλαιόλαδον καὶ κατεγράφη νὰ δίδουν τὸ ὑπόλοιπον ὀκάδας 2,662, 50 καὶ 86 δράμια· Ἤδη δὲ ἐπειδὴ εἶν' ὠλιγοστευμένοι οἱ καλόγηροι τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου, καὶ δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ γεωργῶσι τὰς γαίας των, κ' ἐφθάρησαν τ' ἀμπέλια καὶ οἱ κῆποι των, καὶ μέρος ἐκ τῶν ἐλαιοδένδρων των ἔγειναν παρανάλωμα τοῦ πυρός, καὶ ἐπώλησαν μερικὰ χωράφιά των εἴς τινας, —ὅσα ὅμως ἐπωλήθησαν, ἐπειδὴ ἔγεινεν ἡ πώλησίς των ἐναντίον τῆς ἱερᾶς κρίσεως καὶ κατὰ παραλλαγὴν τοῦ καταστίχου τῶν δικαιωμάτων τοῦ μοναστηρίου καὶ ἄνευ ὑψηλοῦ διατάγματος.

Ἐπειδὴ λοιπὸν κ' ἐφθάρησαν τ' ἀμπέλια καὶ οἱ κῆποί των, καὶ μέρος τῶν ἐλαιοδένδρων των ἔγεινε παρανάλωμα τοῦ πυρός, τὸ γράψιμόν των εἰς τὴν νέαν καταγραφὴν ἔγειναν ἐλλειπὲς 9796 ἄσπρα, καὶ ἀκολούθως ἀφαιρουμένων κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην διαίρεσιν 700 ὀκάδων ἐλαιολαδίου, ἐσημειώθη εἰς τὸ νέον βασιλικὸν κατάστιχον τῶν δικαιωμάτων νὰ φέρουν μόνοι των νὰ παραδίδουν εἰς τὴν πολυχρόνιόν μου ἀποθήκην τὸν καθέκαστον χρόνον 1962,50 ὀκάδας ἐλαιολάδου· τοῦτο δ' ἐγράφη εἰς τὸ κατάστιχον τῶν δικαιωμάτων καὶ ἀπεράσθη εἰς τὸ νέον μέγα βασιλικὸν διὰ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ μετέπειτα ἓν τῶν δικαιωμάτων τῆς βασιλείας. Εἰσέτι δὲ διὰ τὰς ἄλλας γαίας τὰς κειμένας πλησίον τοῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μολύβου ὑποκειμένου χωρίου Φίλια, 66 τῶν ὀθωμανῶν καὶ 148 τῶν Ρωμαίων ἀριθμουμένας, καὶ διὰ τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα εἰσοδήματα, προσδιοριζόμενον τὸ εἰσόδημα τῶν ἀνηκόντων εἰς τοὺς Ρωμαίους, ἐκτὸς τοῦ τῶν ὀθωμανῶν, εἰς κοιλὰ σίτου 155, ἀνὰ 40 εἰς τὸ καθέκαστον· τῶν ὀθωμανῶν 55, τῶν Ρωμαίων κοιλὰ 100, 6200 ἄσπρα δέκατον τῆς κριθῆς καὶ λοιπῶν κοι-

λὰ 53,50 ἀνὰ 20 εἰς τὸ καθέν, τῶν ὀθωμανῶν κοιλὰ 18, τῶν Ρωμαίων 35,50, 1070 ἄσπρα· δέκατον τῶν ἐλαιοδένδρων ἀριθμούμενον ὀκάδες 1986, ἀνὰ εἰς κάθε ὀκᾶν, τῶν ὀθωμανῶν ὀκάδες 758, τῶν Ρωμαίων 1233, ἄσπρα 3972. Δέκατον τῶν συκοδένδρων ἀριθμούμενον ὀκάδες 471, ἀνὰ 3 εἰς τὴν μίαν, τῶν Ὀθωμανῶν 39, τῶν Ρωμαίων 362, 1413 ἄσπρα· Διὰ τὸ δέκατον τῶν συκαμιῶν, ἀριθμουμένων εἰς δένδρα 24, τῶν ὀθωμανῶν 12, ἀνὰ 2 τοῖς 5, τῶν Ρωμαίων 10 δένδρα ἀνὰ 2 τοῖς 7, 144 ἄσπρα. Διὰ τὸ δέκατον τῶν καρυδιοδένδρων, προσδιοριζομένων εἰς δένδρα 183 τῶν ὀθωμανῶν 66, λογαριαζόμενα εἰς τὰ 5, τῶν Ρωμαίων 117 εἰς τὰ 7. 1149 ἄσπρα. Διὰ ταῖς βαλανιδιὲς εἰς ὀκάδας 481, ἀνὰ ἓν εἰς τὴν ὀκᾶν, τῶν Ὀθωμανῶν ὀκάδες 365, τῶν Ρωμαίων 116, ἄσπρα 481. Διὰ τὰ δέκατα πουστανίου, λιναρίου καὶ βαμβακίου 305. Διὰ τοὺς ἐλαιομύλους, 3 ἀριθμουμένους, εἰς τὰ 20, ἄσπρα 60. Διὰ τοὺς ἀλευρομύλους 3 ὄντας, εἰς τὰ 50, ἕξ, ἄσπρα 150. Διὰ τὰ ὑποκάτω τῶν ἀμπελίων τοῦ Μουκατᾶ, ἀμπέλια στρεμμάτων 37 καὶ ἡμίσεως τετάρτου, τῶν ὀθωμανῶν στρέμματα 13, 50 εἰς τὰ 60, εἰς κάθε στρέμμα 13, 50 καὶ ἓν τέταρτον εἰς τὰ ἑκατόν, εἴκοσιν, ἄσπρα 1902. Διὰ τοὺς κήπους στρεμμάτων 106,50 καὶ ἡμίσεως τετάρτου, τῶν ὀθωμανῶν στρέμματα 28, εἰς κάθε στρέμμα εἰς τὰ 80, τῶν Ρωμαίων 78,50 καὶ ἓν ἥμισυ τετάρτου εἰς κάθε στρέμμα, εἰς τὰ ἑκατόν, εἴκοσι, ἄσπρα 11770. Διὰ τὰ ὀπωρικόδενδρα, 474 ὄντα ἀνὰ 3 εἰς ἓν τῶν ὀθωμανῶν 147 δένδρα, τῶν Ρωμαίων 327, ἄσπρα 1422. Καὶ ἀκολούθως ἡ ποσότης ὅλων συμποσοῦται εἰς 38,981 ἄσπρα. Καὶ κατὰ τὸν τρόπον ὁποῦ εἶνε ὁροθετημένα ἀπὸ εἰς τέσσαρα μέρη τοῦ χωρίου Φίλια μὲ τ' ὄνομα «Κουκουβάγια τεπεσί», (τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖται καθ' ἡμᾶς «μπαγιοὺς τεπεσὶ») διακρινόμενον τεπέν, κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος εἰς τὸν τεπὲν «Γκιόλι»· ἡ τοποθεσία ἡ ὀνομαζομένη «Κουρουρμιλὴ δατζὴ» κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸν τεπὲν τὸν ὀνομαζόμενον «Οὐσιτζοῦ χαρέφλι» κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος εἰς τὸν τεπὲν «Ἴτζνα» κ'ἐκεῖθεν εἰς τὴν μάνδραν τοῦ «Δεργιὰ Τσαοὺς» κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸν «Οὐλιοὺμ τεπὲν» (φονηὰ ράχτα) κ'ἐκεῖθεν εἰς τὴν «Δαιμονόπετραν» (τὸ ἐξηγούμενον Ντελὴ-τὰς) κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸ μέρος τὸ λε-

γόμενον τοῦ «Καμπούρη» κ' ἐκεῖθεν εἰς τὸν τεπὲν «Σετανίγγα» (Σεϊτὰν) κ'ἐκεῖθεν εἰς τὸν τεπὲν «Τουντζῆ», τὸ χωράφι τοῦ Σαρῆ Μουσταφᾶ τὸ μένον ἐκεῖθεν εἰς τὴν Φίλιαν, κ' ἐκεῖθεν ὁ τεπὲς ὁ εὑρισκόμενος πλησίον τοῦ «Βερανίου» τοῦ ὄντος πλησίον τοῦ «Πουπουλίνα» ἔπειτα εἰς τὴν πέτραν «ὀξεῖα πέτρα» καὶ ἔπειτα τελευταῖον εἰς τὸν ρηθέντα «Κουκουβάγια τεπέν», ὅσα ὑποστατικὰ καὶ γαῖαι εὑρίσκονται ἐντὸς τῶν ρηθέντων ὁροθεσίων, ὅσα εἶνε διὰ τὰ ποίμνια καὶ ὅσα δι' ἰδίαν των μεταχείρησιν κατὰ τὴν καταγραφὴν τοῦ νέου καταστίχου, ἐσημειώθη εἰς τὸ νέον κατάστιχον διὰ νὰ πληρώνουν τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξερχόμενα ὁμοῦ μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ ρηθέντος χωρίου. Τοῦτο ἐγράφθη εἰς τὸ κατάστιχον τῶν δικαιωμάτων· ἑνώνοντες δ' αὐτὰ ὅλα εἰς τὸ μέγα κατάστιχον ἀπὸ τὴν ποσότητα 4661 τεσσάρων χιλιάδων ἄσπρων, ἀφηρέθησαν τὰ 1660 ἄσπρα, καὶ τὰ παρεχωρήσαμεν πρὸς τοὺς φυλάττοντας τὸ Κάστρον Μολύβου. Ἀλλ' ὁ τότε ὢν ἐπιτηρητὴς αὐτοῦ Μουσταφᾶς υἱὸς τοῦ Ἀλησσᾶν ἐν ᾧ ἦτο σεσημειωμένον εἰς τὸ βασιλικὸν κατάστιχον οἱ καλόγηροι τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου, ὅταν σπείρουν τὰς γαίας τὰς ἀνηκούσας καὶ γεγραμμένας εἰς τὸ μοναστήριον, νὰ πληρώνουν ἐκ παραγομένων εὐλογιῶν τῶν πατέρων τὰ οὐσούρια εἰς τὴν βασιλικήν μου ἀποθήκην, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάληψιν, καὶ ἐνῷ δὲν ἔσπειρον εἰς κανὲν μέρος τῆς γῆς, τῆς ἀνηκούσης εἰς τὴν Φίλιαν, ὁ ρηθεὶς ἐπιτηρητὴς καὶ οἱ σύμφωνοί του, ἐνοχλοῦντες τοὺς καλογήρους τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου, τοῖς ἔλεγον ὅτι καὶ ἡμεῖς ἀκόμη πέρνομεν δέκατον διὰ τὰ παραγόμενα ἀπὸ τὰς σπορὰς τὰς ὁποίας σπείρετε εἰς τοὺς τόπους, οἵτινες ἀνήκουν εἰς τὸ μοναστήριον. Τοῦτο ἀφοῦ ἐφανερώθη εἰς τὴν βασιλείαν μου, ἐζητήθη παρὰ τοῦ καθεστῶτος Ρωμαίου πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῶν μητροπολιτῶν, τὴν ἐν τῇ βασιλευούσῃ μου, δι' ἀναφορῶν ἡ διάρκεια τῆς παλαιᾶς ἐπὶ τούτῳ παραδόσεως. Ἐξετασθέντων τῶν εἰς τὸ πολυχρόνιον χαρτοφυλάκιόν μου πεφυλαγμένων καθημερινῶν καταστίχων, καὶ παρατηρηθέντων λίαν καλῶς, εὑρέθη σεσημειωμένον ὅτι εἶνε κατὰ τὸν διαληφθέντα τρόπον· Ἀφοῦ δ' ἠρωτήθη τὸ πρέπον ἀπὸ τὴν κραταιάν μου βασιλείαν, μὲ τὸ νὰ ἐδιωρίσθη καὶ διετάχθη εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν, ὅλα τὰ εἰς τὴν

ἐπικράτειαν τῆς πεφυλαγμένης μου βασιλείας εὑρισκόμενα μέρη, γενικῶς ἐκ συμφώνου, εἰς τὰ δέκατα, ἀνὰ ἓν τοῖς δέκα, κατὰ τὰς διενεργουμένας χρηστὰς τακτοποιήσεις θεωρουμένων τῶν εἰσοδημάτων παρὰ τῶν πληρεξουσίων των. Διὰ τοῦτο τὰ δέκατα τῶν προϊόντων τῶν εἰς αὐτὸ γεγραμμένων καὶ ἀνηκόντων γαιῶν ὄντα, ἀνὰ ἓν εἰς τὰ δέκα, κατὰ τὸν νέον δίκαιον τρόπον νὰ δεκατίζωνται μέσον τοῦ ρηθέντος Μουχασέλη. Καὶ μὲ τὸ νὰ ἦνε σύμφωνον μὲ τὴν ὑψηλήν μου θέλησιν τὸ νὰ δοθῇ ἡ ἱερά μου διαταγὴ περὶ τούτου, δοθέντος τοῦ διατάγματός του διὰ νὰ ἐνεργηθῇ συμφώνως τοῦ σημειωθέντος τρόπου, σεῖς οἵτινες εἶσθε οἱ ρηθέντες Μουχασίλης καὶ ἐπιτηρητὴς καὶ ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς ἐξουσίας καὶ μέλη τῆς ἐπιτυπίου συνελεύσεως, ἀφοῦ οἱ καλόγηροι τοῦ ρηθέντος μοναστηρίου δίδουν εἰς τὴν βασιλικήν μου ἀποθήκην ἀπὸ τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τῶν σπόρων τοὺς ὁποίους σπείρουν εἰς τοὺς τόπους τοὺς καταγεγραμμένους καὶ ἀνήκοντας εἰς τὸ ρηθὲν μοναστήριον, κατὰ τὴν ἐγγράφως δοθεῖσαν ποσότητα εἰς τὰ δέκα: ἓν τὸ δέκατον των διὰ τῆς ἐπιτηρήσεως τοῦ ρηθέντος Μουχασίλη, ὕστερον νὰ μὴ ἐνοχλῶνται μὲ τὴν ζήτησιν ἄλλων οὐσουρίων ἀπὸ τοὺς ρηθέντας φυλακάτορας δι' ἔξοδα καὶ παρόμοια τῆς βασιλείας. Τοῦτο ἐπειδὴ εἶνε σύμφωνον τῆς προσταγῆς ἐπὶ τούτῳ παρήχθη τὸ ὑψηλόν μου διάταγμα διὰ νὰ πράξητε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου συμφώνως τῆς γνώμης μου, ἀποβάλλοντες τὴν ἐναντιότητα ὡς πρὸς τὸ κατάστιχον τῶν δικαιωμάτων, καὶ τὴν ὡς πρὸς τὰς χρηστὰς τακτοποιήσεις ἀνθίστασιν, καὶ προστάζω ὅτι, —διὰ τῆς ἱερᾶς μου κρίσεως,— ἀφοῦ φθάσῃ πειθόμενοι εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐκδοθέντος διατάγματος νὰ πράξητε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου συμφώνως τοῦ διαληφθέντος τρόπου. Οὕτω γνωρίσατε· δώσατε πίστιν εἰς τὸ ἱερὸν σημεῖόν. Ἐν ἔτει ἐγείρας 1256 περὶ τὰ μέσα τοῦ Ρετζέπ· ἤτοι κατὰ Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1840. Βον ὅτι κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς τελευτώσης ἑκατονταετηρίδος, ἐν ἔτει 1880, ἀπελύθη ἐν μεμβράναις σιγίλλιον τοῦ παναγιωτάτου πρώην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'.

Ἰωακεὶμ ἐλέῳ Θεοῦ κτλ.

† Τῆς εὐσταθοῦς διαμονῆς καὶ θεοφιλοῦς συντηρήσεως καὶ ἀσφαλείας τῶν ἁπανταχοῦ ἱερῶν τοῦ Θεοῦ σκηνωμάτων πρόνοιαν εἰς ἀεὶ ποιουμένη ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγία αὕτη Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ μάλιστα τῶν ἀνέκαθεν σταυροπηγιακῇ ἀξίᾳ καὶ χάριτι τετιμημένων, οὐ διαλείπει κατὰ πάντα καιρὸν τὰς προσηκούσας αὐτοῖς τάξεις ἐπιμνηστεύεσθαι καὶ πρὸς τοῖς κειμένοις ὅροις καὶ ἑτέρους θεσπίζουσα τῷ καιρῷ καὶ τοῖς πράγμασι καταλλήλους καὶ δι' αὐτῶν τὴν εὐστάθειαν καὶ ἀρίστην διεξαγωγὴν κατορθοῦσα καὶ πάσης ἐνδεχομένης καταχρήσεως, ἰδιορρυθμίας τε καὶ βλάβης τὴν παρείσφρησιν ἀναστέλλουσα. Ἔνθεν τοι καὶ ἡ Μετριότης ἡμῶν ἀφάτῳ τῆς θείας προνοίας ἐλέει ἐγκεχειρισμένη τὴν πηδαλιουχίαν τῆς πνευματικῆς τοῦ Κυρίου νηός, ἐκ τῶν ἱερωτέρων ἑαυτῆς ἡγήσατο καθηκόντων, σύντονον καταβαλεῖν μέριμναν ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας καὶ ἀρίστης αὐτῶν διακυβερνήσεως, ὡς μελῶν καὶ τούτων γνησίων τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς συντόνου καὶ διηνεκοῦς φροντίδος αὐτῆς ἐπιδεομένων ὅπως ἂν ὁσίως τε καὶ θεοφιλῶς καὶ κατὰ τοὺς θείους τε καὶ ἱεροὺς κανόνας κυβερνώμενα καὶ βελτιούμενα αὔξῃ εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ καὶ εἰς ἐνδιαιτήματα ἀρετῆς καὶ θεοφιλοῦς ἀσκήσεως τῶν τὰς βιωτικὰς μερίμνας ἀποταξαμένων καὶ τὸ εὐαγγελικὸν ἑλομένων πολίτευμα. Οὕτως οὖν διασκεπτομένοις περὶ τῶν ἱερῶν καὶ σεπτῶν τοῦ Θεοῦ σκηνωμάτων καὶ σπουδῇ τῇ πάσῃ ἀσχολουμένοις περὶ τὴν ἑαυτῆς ἐπενεκτέαν διαρρύθμισιν καὶ βελτίωσιν, ὡς ἂν εἴη οἱασοῦν ἐπηρείας ὑπέρτερα, λίαν ἡμῖν δυσάρεστοι ἀφίκοντο πληροφορίαι περὶ τῆς ἠθικῆς τε καὶ ὑλικῆς καταστάσεως τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης κατὰ τὴν νῆσον Λέσβον κειμένων δύο ἱερῶν ἡμετέρων πατριαρχικῶν καὶ σταυροπηγιακῶν μοναστηρίων, τοῦ τε τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τοῦ ἐπικαλουμένου τοῦ Λειμῶνος καὶ τοῦ ἡμίωρον μόλις ἀπέχοντος αὐτοῦ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένου καὶ συντηρουμένου γυναικείου, τοῦ ἐπονομαζομένου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς

Μυρσινιωτίσσης τιμωμένου. Πολλὰ δὲ ἐπίσης δυσάρεστα διατεθρύλληνται κατὰ τοῦ βίου τῶν ἐν αὐτοῖς μοναζόντων καὶ μοναζουσῶν, ὡς ἀφισταμένου μὲν τοῦ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν πνεύματος, ἥκιστα δὲ ἁρμόζοντος τῷ μοναχικῷ σχήματι, καὶ ὅλως πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ τῶν σεπτῶν τούτων σκηνωμάτων κτήτορος Μητροπολίτου Μεθύμνης ἁγίου Ἰγνατίου καὶ πρὸς τὰ παλαιγενῆ περὶ τούτων τῆς Ἐκκλησίας σιγιλλιώδη γράμματα ἀντιπίπτοντος. Ἡ γὰρ σὺν τῷ χρόνῳ ἐπιγινομένη τελεία ἄρσις καὶ μεταβολὴ τοῦ ἀρχικοῦ αὐτῶν κοινοβιακοῦ συστήματος καὶ χαρακτῆρος πολλὰς συνεπήγαγε βαθμιαίως τὰς ὀλεθρίους συνεπείας, οἷον τὴν ἀναρχίαν, τὴν ἰδιοτελῆ καὶ ἄσκοπον τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν χρῆσιν καὶ τὴν σκανδαλώδη πρὸς ἀλλήλους διαγωγὴν καὶ ἀναστροφὴν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων μοναχῶν, μικροῦ δὲ δεῖν ἐπήνεγκε καὶ τὴν πανωλεθρίαν αὐτῶν. Διὸ ἡ Μετριότης ἡμῶν, τῇ γνώμῃ καὶ τῆς περὶ αὐτὴν ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου εἰς ἐξακρίβωσιν ἐπιτοπίως τοιᾶσδε, ὡς εἴρηται, καταστάσεως, ἀπέστειλε δύο τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι τὸν θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μοσχονησίου τὸν κύριον Παΐσιον καὶ τὸν πρώην Καμπανίας κύριον Γρηγόριον· βεβαιωθεῖσα δὲ καὶ ἐκ τούτων περὶ τῆς ἀνωμάλου καὶ κινδυνώδους ταύτης καταστάσεως, πρόνοιαν ἀξιοχρέως ποιουμένη περὶ βελτιώσεως καὶ περὶ τῆς μονίμου καὶ διαρκοῦς ἀποκαταστάσεως ἐν τοῖς σκηνώμασι τούτοις τάξεως κανονικῆς καὶ συναδούσης τῷ ὑψηλῷ αὐτῶν προορισμῷ συνδιεσκέψατο αὖθις ὡρίμως μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἀγαπητῶν ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ καὶ ἀπεφήνατο· πρῶτον μὲν καὶ πρὸ πάντων τὴν βαθμιαίαν διάλυσιν τοῦ γυναικείου μοναστηρίου, ἀποπεμπομένων μὲν τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχουσῶν μήπω κεκαρμένων νέων, μὴ γινομένων δὲ παραδεκτῶν τοῦ λοιποῦ ἑτέρων τὸ μοναχικὸν σχῆμα προσερχομένων περιβληθῆναι· εἶτα δὲ τὴν κατάργησιν τοῦ ἐπικρατήσαντος ἐν τῷ ἑτέρῳ ἰδιορρύθμου συστήματος, ἀντικαθιστωμένου διὰ τοῦ πρώτου καὶ ἀρχαίου κοινοβιακοῦ. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ καὶ βάσει ταύτῃ ἐκδιδοῦσα ἡ Μετριότης ἡμῶν συνοδικῶς τὸ παρὸν σιγιλλιῶδες ἐν μεμβράναις γράμμα ὁρίζεται μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἀδελφῶν καὶ

συλλειτουργῶν καὶ ἀποφαίνεται τάδε· Α' καταργουμένου, ὡς εἴρηται, τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ τῇ ἡμετέρᾳ πατριαρχικῇ καὶ σταυροπηγιακῇ Μονῇ τοῦ Λειμῶνος τῇ ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν σεμνυνομένῃ παρεισδύσαντος ἰδιορρύθμου συστήματος, ὑπάρχειν τὸ ἀπὸ τοῦδε καὶ λέγεσθαι ταύτην καὶ παρὰ πάντων γινώσκεσθαι κοινόβιον, ὑπαγομένην ἀπ' εὐθείας τῷ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριαρχικῷ θρόνῳ καὶ ὅλως ἀνεξάρτητον διατελοῦσαν πάσης ἑτέρας ἐπιρροῆς, διοικουμένην δὲ ὑπὸ ἡγουμένου κατὰ τὴν τῶν λοιπῶν ἀρχαίων κοινοβίων τάξιν, καὶ διαμένουσαν εἰς τὸ διηνεκὲς ἀμιγῆ καὶ καθαρὰν πάσης ἰδιορρυθμίας τε καὶ ἰδιοβουλίας μοναχικῆς, πάντων τῶν ἐν αὐτῇ νῦν ὄντων καὶ τῶν εἰσέπειτα προσελευσομένων μονάσαι· κοινὰ πάντα τὰ πρὸς συντήρησιν καὶ τὴν ἐν γένει δίαιταν ἐχόντων, καὶ μηδενὸς τῶν ἐν αὐτῇ πατέρων δυναμένου ἔχειν ἢ κτήσασθαί τι ἴδιον ἐντὸς τῆς μονῆς ἢ ἐκτὸς αὐτῆς, ἐκτὸς εἰ μὴ δι' ἀσθένειαν ἢ ἄλλην τινὰ σπουδαίαν καὶ ἀπαραίτητον αἰτίαν κωλύοιτό τις τῇ αὐτῇ τοῖς ἄλλοις ἀδελφοῖς διαίτῃ χρῆσθαι, ὡς ὁ κατὰ καιροὺς ἡγούμενος διακρίνῃ καὶ δοκιμάσῃ περὶ τούτου· Αὐτὸν δὲ τὸν κατὰ καιροὺς ἡγούμενον ἔχειν τὴν ἐξουσίαν καὶ προηγεῖσθαι πάντων τῶν ἀδελφῶν· Χρῆσθαι δὲ τοῦτον καὶ συμβούλοις ἐκ τῶν ἱκανωτέρων καὶ δοκιμωτέρων πατέρων δυσὶν ἢ τρισὶν καὶ μετ' αὐτῶν συσκέπτεσθαι καὶ διεξάγειν τὰς ἐμπιπτούσας διαφορὰς καὶ ὑποθέσεις τῆς μονῆς· Ἐν ἐκτάκτοις δὲ περιστάσεσι καὶ σπουδαῖα ὑλικὰ εἴτι πνευματικὰ αὐτῆς ζητήματα καὶ ὑποθέσεις ἀφορώσαις, συγκαλεῖσθαι γενικωτέραν τῶν πατέρων συνέλευσιν ἵνα τῇ κοινῇ ἁπάντων γνώμῃ καὶ ἀποφάσει διενεργῶνται τὰ δέοντα καὶ διεξάγωνται. Β'ον ἀποβιώσαντος ἢ παραιτησαμένου τοῦ ἡγουμένου οἷον δή, ἐκλεξαμένη ἤδη διώρισε καὶ ἀποκατέστησε πρῶτον ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὸν ἐν ἁγίῳ ὄρει τὰς ἡσυχίους ποιούμενον διατριβὰς θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Περιστερᾶς κὺρ Παρθένιον, γνοῦσα τοῦτον ὡς μάλα δόκιμον καὶ ἄξιον· συνέρχεσθαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ πάντας τοὺς συνα[σκουμένους] πατέρας καὶ κοινῇ γνώμῃ ἐκλέγειν τὸν ἱκανώτερον αὐτῶν καὶ μᾶλλον δεδοκιμασμένον ἐπ' ἀρετῇ καὶ ἐγκρατῇ τῶν κοινοβιακῶν ὅρων καὶ τάξεων, τὴν δ' εὐλογίαν αὐτῶν ὑποβάλλειν δι' αἰτήσεως τῇ Ἐκκλη-

σίᾳ ὥστε τυγχάνειν τοῦ κανονικοῦ κύρους αὐτῆς. Γ'ον. Μηδενὶ ἐξεῖναι τῶν πατέρων ἐξέρχεσθαι τῆς μονῆς, ἢ ἐπιτελεῖν τι ἄνευ γνώσεως καὶ ἀδείας τοῦ ἡγουμένου, ὀφείλοντος διερευνᾶν πᾶσαν πρόφασιν καὶ ἀφορμὴν καὶ μηδὲν τῶν ἐναντίων ἐπιτρέπειν, ἐπιτηρεῖν δὲ τὴν ἁρμονίαν καὶ τάξιν καὶ προτρέπειν ἀείποτε ἐπ' ἀρετὴν καὶ ἀγαπᾶν ὡς ἀδελφοὺς τοὺς πατέρας, ἔχοντας ἀμοιβαίως τὴν ὀφειλὴν καὶ τὸ καθῆκον σέβεσθαι αὐτὸν ὡς κεφαλὴν καὶ ἄρχοντα καὶ προνοητὴν τῆς ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας καὶ ὑπείκειν αὐτῷ, διάγειν τε μετ' ἀλλήλων ἐν ἀδελφικῇ συμπνοίᾳ καὶ ἀγάπῃ καὶ συντρέχειν μετὰ προθυμίας τοῖς συμφέρουσι τῇ κοινῇ αὐτῶν Μετανοίᾳ· Δ'.ον Μετατεθῆναι τὸν ξενῶνα τῆς μονῆς ἀπὸ τοῦ νῦν σκανδαλώδους καὶ ἀκαταλλήλου μέρους ὅπου ἂν ἡ κοινὴ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν πατέρων γνώμη ἐγκρίνῃ καταλληλότερον. Ε'.ον Ἐγκριθείσης δὲ καὶ ἀποφασισθείσης, ὡς εἴρηται, συνοδικῶς τῆς βαθμιαίας ἐντελοῦς διαλύσεως καὶ καταργήσεως τῆς γυναικείας μονῆς, ἀποπεμφθῆναι μὲν τὰς ἐν αὐτῇ μήπω κεκαρμένας νέας· μηδεμίαν δὲ ἀπολύτως γενέσθαι τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτῇ δεκτὴν προσελθοῦσαν καὶ μονάσαι ἐθέλουσαν· τὰς δὲ ἐν αὐτῇ νῦν μοναζούσας διοικουμένας ὑπὸ ἰδίας αὐτῶν ἡγουμένης καὶ συντηρουμένας ἐκ τοῦ ταμείου αὖθις τῆς ἀνδρῴας μονῆς συμμορφωθῆναι τῷ αὐτῷ κοινοβιακῷ πολιτεύματι καὶ ὑπαχθῆναι ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς προεκτεθέντας ὅρους, ἀσχέτους κατὰ πάντα διατελούσας πρός τε τοὺς μοναχοὺς καὶ πρὸς πάντα ἕτερον, ὑπὸ αὐστηρὰν οὔσης ἐπιτήρησιν τῆς εἰσόδου τῆς μονῆς· ἀπέρχεσθαι δὲ ἐν αὐτῇ πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας καὶ πάσης ἱεροπραξίας, καὶ παραμένειν, ἐφ' ὅσον ἔχει τὰ τῆς ἱερωσύνης ἐπιτελεῖν, ἱερομόναχόν τινα καὶ πνευματικὸν ἐκ τῆς ἀνδρῴας μονῆς, προβεβηκυίας μὲν ἡλικίας, οὐχ ἧττον δὲ καὶ σεμνοῦ καὶ σώφρονος βίου ἐκλεγόμενον ὑπο τοῦ ἡγουμένου. Ἐν ἀμφοτέραις δὲ ταῖς ἱεραῖς ταύταις μοναῖς μνημονεύεσθαι, ὡς εἴθισται, ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις καὶ τελεταῖς τοῦ ἡμετέρου πατριαρχικοῦ ὀνόματος καὶ ἀποτίεσθαι τακτικῶς ὑπ' αὐτῶν τὰς τεταγμένας ἐκκλησιαστικὰς ἐτησίους χρηματικὰς χορηγίας, ὡς καὶ κατὰ καιροὺς ἐπιβαλλομένας ἑτέρας τακτικάς τε καὶ ἀτάκτους. Ταῦτα οὖν δέδοκται ἡμῖν καὶ κεκύρωται συνοδικῶς. Ὃς δ' ἂν καὶ οἷος δή τις τῶν ἀπάν-

των γνώμῃ καινῇ καὶ ἰδιορρύθμῳ ἀγόμενος τολμήσειε παρασαλεῦσαί τι ἢ μετατρέψασθαι τῶν ὅρων καὶ θεσμῶν τούτων ἔστω ὑπὸ τὸ βάρος τῶν αἰωνίων ἀρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν ἐγένετο τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν σιγιλλιῶδες ἐκ μεμβράνης γράμμα καταστρωθὲν καὶ ἐν τῷ ἱερῷ κώδηκι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἀπεστάλη τῷ ἡγουμένῳ τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μηθύμνης κειμένου ἱεροῦ ἡμετέρου πατριαρχικοῦ καὶ σταυροπηγιακοῦ κοινοβίου τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐπιλεγομένου τοῦ Λειμῶνος.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ ὀγδοηκοστῷ κατὰ μῆνα Φεβρουάριον.

Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χῷ εὐχέτης

Ἐφέσου Ἀγαθάγγελος
Μηθύμνης Παΐσιος
Νικομηδείας Φιλόθεος
Ἴμβρου Νικηφόρος
Χαλκηδόνος Καλλίνικος
Δέρκων Ἰωακεὶμ
Νεοκαισαρείας Ἱερόθεος
Κῴου Μελέτιος.
Φαναριοφερσάλων Κωνστάντιος

Συνεπείᾳ τοῦ σιγιλλίου τούτου καὶ τῶν ἄλλων πατριαρχικῶν γραμμάτων τῆς αὐτοῦ Παναγιότητος, παρερμηνευθέντος τοῦ πνεύματος αὐτῶν, τῶν δὲ γραμμάτων παρανοηθέντων καὶ τῶν γνωμῶν καὶ κρίσεων τοῦ τε ἀοιδίμου ἁγίου Μηθύμνης κυροῦ Νικηφόρου Γλυκᾶ, τῶν τε πατέρων τῆς μονῆς καὶ τῶν ἐπαρχιωτῶν διαιρεθεισῶν, ἐξερράγη τὸ πολύκροτον μοναστηριακὸν λεγόμενον ζήτημα, συνδυσθὲν μεθ' ἑτέρου συναναφυέντος, τοῦ Μηθυμναϊκοῦ, ἅπερ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ὡς μὴ ὤφειλε, συνετάραξαν τὰς μονὰς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, συνεκλόνησαν τὴν ἐπαρχίαν Μηθύμνης καὶ οὐκ ὀλίγον τὴν ἐκκλησίαν ἀπησχόλησαν· καὶ ταῦτα διὰ τὴν προκύψασαν καὶ ἐπελθοῦσαν σύγχυσιν καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις καὶ πράγμασι παρεξήγησιν. Ἀλλ' ἔδει καὶ τὰ κακὰ ταῦτα, τὰ συνεργίᾳ τοῦ μισοκάλου λυμηνάμενα τάς τε μνησθείσας μονὰς καὶ τὴν ρηθεῖσαν ἐπαρχίαν, ν' ἀποσοβηθῶσι διὰ τῆς ἀπείρου ἀγαθότητος καὶ μητρικῆς σκέψεως καὶ φροντίδος τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἥτις τήν τε ἡσυχίαν καὶ τὸ καθεστὼς ἐν ταῖς μοναῖς καὶ

τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπανέφερε διὰ τῆς ἀφέσεως καὶ συγχωρήσεως τῶν ἡμαρτημένων, καὶ τὸ πάγκαλον καὶ θεάρεστον προχειρισθὲν ἔργον τῶν μοναχῶν, τὴν Λειμωνιάδα ἐπαρχιακὴν σχολὴν υἱοθέτησε καὶ ηὐλόγησε διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Μηθύμνης·

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

Τὸ οἰκοδόμημα τῆς μονῆς, ἐν σχήματι τετραγώνου, ἀποτελεῖται ἐκ περιοχῆς μιᾶς, τρεῖς ἐχούσης περιβόλους· τὸν μὲν πρὸς ἀνατολάς, ἐν ᾧ δίκην νοσοκομείου ὑπάρχουσι δύο δωμάτια καὶ πάμπολλα κελλία πρὸς διαμονὴν τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν μονὴν προσκυνητῶν· τὸν δὲ πρὸς νότον, ἀμφικέλλητα, ἐν ᾧ κυρίως διέμενον, φαίνεται, ἡ ἐργατικὴ τάξις τῶν μοναχῶν· καὶ τρίτον τὸν κυρίως ἢ ἐσωτερικὸν βορειοδυτικῶς περίβολον, ἀμφιθάλαμον ἐπίσης, τριώφορον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ὑψοῦται ὁ σεβάσμιος καὶ περικαλλὴς ναὸς τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ.

Ὁ δὲ ναὸς οὗτος ᾠκοδόμηται κατὰ τὸν τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιῶν τύπον, τουτέστι τὸν ἀγιορειτικὸν ρυθμόν, καὶ τετίμηται ἐπ' ὀνόματι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Ἀνεκαινίσθη δὲ τὸ τελευταῖον καί, ὡς νῦν ὁρώμενος ἔχει, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1795. Ἅπαν τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ κατακαλύπτεται ὑπὸ τοιχογραφιῶν, ὧν τὰ θέματά εἰσιν εἰλημμένα ἐκ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης, καὶ ὑπὸ εἰκόνων Ὁσίων, Μαρτύρων καὶ Προφητῶν. Τῆς ἱερᾶς δὲ ταύτης χορείας τὸ καλλιτεχνικόν, ἐὰν ἀφῶμεν ἵνα ἄλλοι ἐξετάσωσι, δὲν δυνάμεθα νὰ παρέλθωμεν ἐν σιγῇ τὸ σεμνοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικὸν τῆς ἱερᾶς καὶ θείας θέας καὶ μορφῆς.

Τῶν ἁγιογραφιῶν τούτων, ἐκ τῶν ἐν τῷ σηκῷ τοῦ Ναοῦ ἀναφέρομεν α΄.) τὴν θυσίαν τοῦ Ἀβραὰμ—β΄.) τοὺς τρεῖς παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ—γ΄.) τὸν Δανιὴλ ἐν τῷ λάκκῳ τῶν λεόντων—δ΄.) τὴν γέννησιν καὶ ἀποτομὴν τοῦ Προδρόμου—ε΄.) τὸν Ἰησοῦν πειραζό-

μενον ἐν τῇ ἐρήμῳ, κρινόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, ὑπὸ τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα, ὑπὸ τοῦ Πιλάτου—ς΄.) τὴν ἀπόνιψιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ Πιλάτου—ζ΄.) τὴν τρίτην ἄρνησιν ταῦ Πέτρου—η΄.) τὸν ἐμπαιγμὸν —θ΄.) ἑλκόμενον ἐπὶ σταυροῦ—ι΄.) τὴν μεταμέλειαν καὶ ἀγχόνην τοῦ Ἰούδα—ια΄.) τὸν Ἰωσὴφ αἰτοῦντα πρὸς ταφὴν τὸ σῶμα αὐτοῦ —ιβ΄.) τὴν παραβολὴν τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστὰς—ιγ΄.) τὸν Ἰησοῦν ὁμιλοῦντα τῇ Σαμαρίτιδι, ἰώμενον τὸν Παραλυτικὸν ἐν τῷ οἴκῳ, τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν—ιδ΄.) καταρώμενον τὴν συκῆν—ιε΄.) τοὺς ἑπτὰ διακόνους—ις΄.) τὸν ἅγιον Πέτρον Ἀλεξανδρείας ἐρωτῶντα: τίς σου τὸν χιτῶνα, Σῶτερ, ἀνεῖλεν; Ἄρειος ὁ ἄφρων καὶ παγκάκιστος, Πέτρε.—ιζ΄.) τὴν θείαν λειτουργίαν—ιη΄.) χορείαν ἁγίων ἀρχιερέων, ἐν οἷς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μυτιλήνης ἅγιος Γεώργιος καὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι Μηθύμνης Ἀλέξανδρος ὁ ἅγιος[1] καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ κτίτωρ.— Ἐν τῷ ἱερῷ ὑπάρχει προσέτι ἐπὶ μὲν τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ ξυλίνου ἐπιστεγάσματος τῆς ἁγίας Τραπέζης σημείωμα τοῦ ποιησαμένου αὐτό, τόδε·

«Διὰ δαπάνης Σαμουὴλ ἱερομονάχου

ἐκ κώμης Δαφίων· Ἔτει 1795 Μαΐου 22»

παρὰ δὲ τὴν ἁγίαν Τράπεζάν ἐστὶ τὸ ἁγίασμα, ἔνθα ὁρᾶται ἐκτισμένον φρέαρ στενότατον, ὡσεὶ τριῶν μέτρων τὸ βάθος, οὗ ὁ πυθμὴν δίκην σκάφης νηὸς σχηματίζει ἀρκούντως εὐρεῖαν δεξαμενὴν ἀναβλύζουσαν ἀενάως ὕδωρ ἁγιασμοῦ·

Ὁ δὲ τάφος του εὑρηται ἐν τῇ φάραγγι πρὸς μεσημβρίαν τῆς κώμης Λαθιῶνος μεταξὺ Καλλονῆς καὶ Μολύβου κειμένης, καλούμενος «τοῦ Ἰσκενδὲρ Μπαμπᾶ». Ἐπὶ δὲ τῆς λάρνακος, ἥτις ἤδη χρησιμοποιεῖται ὡς ζώων ποτιστήριον (γούρνα), ἀναγινώσκεται τόδε τὸ ἐπιτύμβιον,

---

1. Ἡ μονὴ τοῦ Λειμῶνος ἑορτάζει τὴν μνήμην αὐτῆς τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἀμφιβάλλει τις ὅμως, ἂν ὁ Ἀλέξανδρος οὗτος εἶνε αὐτὸς ὁ παρευρεθεὶς ἐν τῇ Α΄. ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου ἢ ἕτερός τις, καὶ ἂν Μυτιλήνης ἢ Μηθύμνης ὑπῆρξεν ἀρχιερεύς· τοῦτο τοὐλάχιστον ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀνεκδότου καὶ ἄνευ βιογραφίας ἱερᾶς ἀκολουθίας αὐτοῦ.

† Ο ΤΗϹ ΤΡΙΑΔΟ Ϲ ΚΗΡΥΞ
ΚΑΙ ΠΝΕΜ Ϲ Π ΡΝ ΚΩΝ
Α ΛΜΞ Κ ΩΙΟ ΟΛΟϹ Ω
ΕΝΘΑΔΑΙ ΚΑΤΑΚΙ ΤΑΙ
ΥΠΕΡ ΗΜΩΝ ΕΥΧΟΜΕΝΟϹ

ὅπερ ὁ ἀοίδιμος μητροπολίτης Μηθύμνης Νικηφόρος Γλυκᾶς συνεπλήρωσεν οὕτως· † «Ὁ τῆς Τριάδος κῆρυξ, καὶ πνευματικὸς πατὴρ ἡμῶν, Ἀλέξανδρος Μεθύμνης ἀπόστολος, ἐνθάδε κατάκειται, ὑπὲρ ἡμῶν εὐχόμενος». —Τὴν ἀκολουθίαν δὲ τοῦ ἁγίου τούτου ζήτει εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου·

Ἐκ δὲ τῶν ἁγιογραφιῶν, τῶν ἐν τῷ ἰδίως ναῷ, ἀναφέρομεν· α΄.) τὴν προσευχὴν Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης— β΄.) τὴν γέννησιν τῆς Θεοτόκου— γ΄.) τὰ Εἰσόδια— δ΄.) τὴν μνηστείαν αὐτῆς— ε΄.) τὸν Εὐαγγελισμὸν—στ.) τὸν Ἀκάθιστον ὕμνον εἰς εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἱστορίδια ἐν γραμμῇ διήκοντα διαζωννυούσῃ κατὰ τὸ μέσον τὰς τρεῖς τοῦ ναοῦ πλευρὰς—ζ΄.) τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ—η΄.) τοὺς Μάγους προσφέροντας αὐτῷ δῶρα—θ΄.) τὴν Περιτομὴν—ι΄.) τὴν Βάπτισιν—ια΄.) τὴν Ὑπαπαντὴν—ιβ΄.)τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου—ιγ΄.) τὴν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου—ιδ΄·) τὴν ἑορτὴν τῶν Βαΐων —ιε΄.) τὸν Μυστικὸν δεῖπνον—ιστ΄. τὸν Νιπτῆρα —ιζ΄.) τὴν Προσευχὴν—ιη΄.) τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα—ιθ΄.) τὴν Σταύρωσιν—κ΄.) τὴν Ἀποκαθήλωσιν—κα΄.) τὸν Ἰησοῦν ἀλειφόμενον μύρῳ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου—κβ΄.) τὸν ἐνταφιασμὸν—κγ΄.) τὸν Ἐπιτάφιον—κδ΄.) τὴν ἐν ᾅδου κάθοδον—κε΄.) τὴν Ἀνάστασιν—κστ΄,) τὴν ψηλάφησιν τοῦ Θωμᾶ—κζ΄.) τὴν Ἀνάληψιν—κη΄·) τὴν Πεντηκοστὴν—κθ΄·) τὴν Μεταμόρφωσιν—λ΄·) τὴν Ὕψωσιν—λα΄.) τὸν Ζακχαῖον ἐπὶ συκομορέας—λβ΄.) τὸν Ἰησοῦν διδάσκοντα, ἰώμενον τὴν συγκύπτουσαν, τὴν θυγατέρα τῆς Χαναναίας, τὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου καὶ τὸν ἔχοντα τὴν χεῖρα ξηρὰν—λγ΄.) τοὺς δέκα λεπροὺς καθαριζομένους—λγ΄.) τὸν ἀναπεσόντα καὶ κοιμηθέντα ὡς λέοντα—λε΄.) τὸν τυφλόν, τυφλὸν ὁδηγοῦντα—λστ΄·) τὴν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου—λζ΄.) τὸν ὑποκριτὴν ἐλεήμονα—λη΄.) τὸν ζητοῦντα τὸν χιτῶνα καὶ ἀφέντα αὐτῷ καὶ τὸ

ἱμάτιον—λθ΄.) τὸν Ἰησοῦν ἀνιστῶντα τὸν υἱὸν τῆς χήρας, μεταβάλλοντα τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ἐρωτώμενον ὑπὸ τοῦ νέου πλουσίου, εὐλογοῦντα παιδίον, ἐλευθεροῦντα τὴν μοιχαλίδα—μ΄.) τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου—μα΄.) τὴν ἴασιν τῆς πενθερᾶς τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ ὑδρωπικοῦ—μβ΄.) τὴν προσευχὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου —μγ΄.) τὸν Χριστὸν ἐρωτώμενον ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου—μδ΄.) τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τῆς Τιβεριάδος καὶ εἰς Ἐμμαοὺς προσποιούμενον κλῶντα τὸν ἄρτον κ. τ. λ.

Ὑπὸ δὲ τὰς ἀψῖδας τῶν στηλῶν τοῦ ναοῦ εἰσιν αἵδε αἱ ἱεραὶ παραστάσεις· ὑπὸ μὲν τὴν βορείαν τοῦ καθολικοῦ, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ σημειώματος « οἱ Προφῆται σὲ προκατήγγειλαν» ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν τοὺς προφήτας, ἐνῷ ὑπὸ τὴν νοτίαν ἀντικρυνὴν ὁ Σωτήρ, ἔχων περὶ αὐτὸν τοὺς Ἀποστόλους· ἐπὶ δὲ τῶν κιονοκράνων αὐτῶν οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταί. Ὑπ' ἀμφοτέρας δὲ τὰς πλαγίας ἀψῖδας ἱστόρηνται οἱ ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀπόστολοι καὶ ὑπὸ τὰς τοῦ ἱεροῦ βήματος οἱ πρὸ τοῦ νόμου Προφῆται καὶ ἐν τοῖς παρὰ τὴν στέγην ἑκατέρωθεν παραθυρίοις οἱ δώδεκα μεγάλοι Προφῆται.

Ἐκ δὲ τῶν ἐν τῷ προνάῳ τοιχογραφιῶν ἀναφέρομεν· α΄.) Ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, Ἀγγέλων τὸ σύστημα καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναέ, καὶ παράδεισε λογικέ, πᾶσα ἡ κτίσις δόξα σοι[1]—β΄.) τὴν κοσμογονίαν—γ΄.) τὴν πλάσιν τοῦ Ἀδὰμ καὶ εἶτα τὴν τῆς Εὔας—δ΄.) τὴν παράβασιν—ε΄.) τὴν ἐξορίαν—ς΄.) τὸν

---

1. Ἡ ἱερὰ αὕτη παράστασις ἔχει ὡς ἑξῆς· ἐν μέσῳ ἐστὶν ἡ Θεοτόκος περικυκλουμένη ὑπὸ τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων καὶ ἔχουσα ἄνωθεν τὴν ῥῆσιν «ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, Ἀγγέλων τὸ σύστημα». Καὶ δεξιᾷ μὲν (βορείως) τῆς Θεοτόκου, μετὰ τὴν ἀγγελικὴν χορείαν, παρίστανται α΄.) οἱ Προφῆται, β΄.) οἱ Ἀπόστολοι, καὶ γ΄.) οἱ Ἱεράρχαι, μετὰ τῆς ῥήσεως «καὶ ἀνθρώπων». δ΄.) αὖθις ἡ Θεοτόκος, ὡς ἐν ἀνακτόρῳ, ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν τοὺς Ἀρχαγγέλους καὶ ἄνω τὴν ῥῆσιν «καὶ παράδεισε λογικέ, καὶ ε΄.) ἡ δημιουργία τοῦ σύμπαντος, ἐφ' ἧς ἡ ῥῆσις «πᾶσα ἡ κτίσις δόξα σοι». Ἀριστερᾷ δὲ (νοτίως) τῆς Θεοτόκου, καὶ μετὰ τὴν ἀγγελικὴν χορείαν, τὴν ἐντεῦθεν, παρίστανται α΄.) οἱ μάρτυρες, β΄.) αἱ παρθένοι, γ΄.) οἱ βασιλεῖς, δ΄.) οἱ ὅσιοι μετὰ τῆς ἐπάνω ῥήσεως «τὸ γένος» καὶ ε΄.) αὖθις ἡ Θεοτόκος ἐντὸς ναοῦ, κρατοῦσα ἐν ἀγκάλαις τὸ βρέφος αὐτῆς, ἔχουσα δ' ἄνωθεν τὴν ῥῆσιν «ἡγιασμένε ναέ».

πρωτόπλαστον ἐργαζόμενον διὰ δικέλλης—ζ΄.) τὸν Κάϊν φονεύοντα τὸν Ἄβελ—η΄.) τὴν εἴσοδον εἰς τὴν Κιβωτὸν—θ΄.) τὸν κατακλυσμὸν—ι΄.) τὴν θυσίαν τοῦ Νῶε—ια΄.) τὴν φιλοξενίαν τοῦ Ἀβραὰμ—ιβ΄.) τὸν Ἰώβ κυλιόμενον ἐπὶ κοπρίας καὶ τοὺς τρεῖς βασιλεῖς ἐλέγχοντας αὐτὸν—ιγ΄.) τὴν Α΄. ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον—ιδ΄.) τοὺς ἁγίους τεσσαράκοντα—ιε΄.) τοὺς ἑπτὰ παῖδας τοὺς ἐν Ἐφέσῳ—ις΄.) τὴν ἁρπαγὴν τῶν τέκνων τοῦ Εὐσταθίου καὶ εἶτα τὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ—ιζ΄.) τὸ ἅγιον μανδύλιον—ιη΄.) τὴν ψυχοσωτήριον κλίμακα—ιθ΄.) τὴν σύλληψιν τοῦ Προδρόμου—κ΄.) τὸν βίον τοῦ ἀληθοῦς μοναχοῦ—κα΄.) τοὺς Ἀρχαγγέλους διασώζοντας παῖδα ἐκ τοῦ πνιγμοῦ τῆς θαλάσσης (τῆς μονῆς Δοχειαρίου)—κβ΄.) τὸ ἐν Χώναις θαῦμα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ—κγ΄.) τὸν ἄγγελον Μιχαὴλ φανέντα τῷ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, κωλύοντα ἐν τῇ ὁδῷ τὸν Βαρλαάμ, φανέντα εἰς τὸν Κορνήλιον ἑκατόνταρχον, κομίζοντα τροφὴν τῷ Ἠλιοῦ, δεικνύοντα τῇ Ἄγαρ ὕδωρ κ. τ. λ.

Ἐν τῷ τοίχῳ δὲ τῆς βορειανατολικῆς πλευρᾶς τοῦ κυρίως ναοῦ, παρὰ τὴν ἀριστερὰν τῷ εἰσιόντι βημόθυραν τῆς ὡραίας Πύλης, ἐν σεμνοτάτῳ μέλανι περιχρύσῳ μαρμαρίνῳ πλαισίῳ, ἐπὶ κορωνίδος ἐν ἀμφιβλήστροις πτυχαῖς, φέροντι τὴν ἐπιγραφὴν «δι' ἐξόδων τοῦ ὁσιωτάτου ἐν μοναχοῖς γερο-Μεθοδίου τοῦ ἐκ Μιστυγνῶν 1851 Μαΐου 25», ζωγραφεῖται ὁ ἱερὸς κτίτωρ Ἰγνάτιος, μελανείμων, περίφροντις ἅμα τε καὶ ἱλαρός, ὑποβαστάζων τὴν μονὴν τοῦ Ταξιάρχου Μιχαήλ, οἱονεὶ ἐπαγρυπνῶν ἐπ' αὐτῆς μετὰ τρόμου καὶ φόβου ψυχῆς, καὶ τῷ Θεῷ διηνεκῶς δεόμενος ὑπὲρ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν του.

Διὰ λιθίνης πλακὸς ἐξετυπώθη ἡ μορφὴ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, προσφέροντος τὴν μονὴν αὐτοῦ τοῖς ἀρχαγγέλοις Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, φερούσης τὸ παρὸν ἐπίγραμμα.

«Ὁ ἱερὸς τῶν μοναστῶν χορὸς τῶν Λειμωναίων
τοῦ Ἰγνατίου μάκαρος κλέους τῶν Μηθυμναίων
προσφέρει τοῖς προσκυνητοῖς θαυματουργὸν εἰκόνα
βρίθουσαν χάριν ὄψιλῆ καὶ θείαν λαμπηδόνα»

«Ἐχαλκογραφήθη διὰ χειρὸς Κωνσταντίνου Παναγιώτου τοῦ ἐκ κωμοπόλεως Πλωμαρίου τῆς Μυτιλήνης 1858».

Ἐξ ὅσων δ' ἄλλων, ἅτινα ἐπαυξάνουσι τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸ σέβας τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ, ὅστις περιεργάζεται ἐν πίστει καὶ θεοσεβείᾳ τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, τὸν ἐν ἐρημίᾳ πηχθέντα πρὸς δοξολογίαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ταῦτά ἐστιν ἡ εὐταξία, ἡ διαυγὴς καθαριότης, ὁ ἐν σεμνῇ μεγαλοπρεπείᾳ καθωραϊσμένος ἐν γένει διάκοσμος αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἀνάστημα τοῦ καλλιτεχνικωτάτου Τέμπλου, ἐξ ἐπιχρύσου ξύλου, πάνυ λεπτεπιλέπτως ἐπεξειργασμένου, καὶ δι' ἐσκαλισμένων εἰκονογραφιῶν ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ τοῦ Εὐαγγελίου καθιστορημένου καὶ ἐξωραϊσμένου.

Ἀναγινώσκει δέ τις ἐν τῷ προνάῳ τὰς ἐφεξῆς ἐπιγραφάς. Ἐπὶ μὲν τοῦ μαρμαρίνου μετώπου τῆς μεσαίας θύρας, τῆς εἰσαγούσης ἀπὸ τοῦ προνάου εἰς τὸν κυρίως ναόν, τήνδε λέγουσαν.

†

Ἀνεδομήθη ὁ δεσποτικὸς ἐκ δαπάνης τῆσδε τῆς σταυρο ἔτει	τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ναὸς πηγαικῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος Σωτηρίῳ 1795 Δεκεμβρίῳ Κ'.

Ὑπερθεν δὲ τῆς θύρας ταύτης ἐπικρέμαται ἡ ἐφεξῆς ξυλίνη ἀναθηματικὴ ἐγγεγλυμμένη πλάξ.

Ἀνάθημα θῆκε τόδ' υἱός . . . περικαλλεῖ νηῷ
οὐρανίων γε νόων Ἰγνατίου γεγονὼς
οὔνομα δ' ἦν Μεθόδιος ἀτὰρ Μιχαῆλος ὁ τεύξας
πολλὰ δ' ἐκδαπανῶν, φείδεται οὐδὲ καθὲν

Ἐν ἔτει ,Ζ Ξ. Ν 1 ἐν Χίῳ.

Εἰς τὰ πλάγια τῆς ἐν λόγῳ θύρας, δεξιᾷ μέν, τῷ πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμμένῳ, ἐστὶν ἐν μεγάλῳ σχήματι τοιχογραφία παριστῶσα τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ. ἀριστερᾷ δὲ ἡ τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ μετ' αὐτὴν ἡ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Καὶ ἐν μὲν τῷ περιθωρίῳ τῆς εἰκόνος τοῦ Ἰησοῦ ἀναγινώσκεται ἡ ἑξῆς ῥῆσις.

«Οἴκου Θεοῦ μέλλοντες εἰσβαίνειν πύλην, ἔξω πίνοντες τῆς μέθης τῶν φροντίδων, ἵνα εὐμενῆ εὕρητε τὸν δεσπότην, λύσεις ἡμῖν διδόντα τῶν ὀφλημάτων»· 1800 Σεπτεμβρίῳ 28,

Ἐν δὲ τῷ περιθωρίῳ τῆς Θεοτόκου ἡ ἑπομένη:

«Ἐκ μορφοποιοῦ χειρὸς ὡραϊσμένην βλέποντες ἄνδρες ἐγγραφεῖσαν ἐνθάδε, δρέψασθε καρπὸν ὠφελείας ἀξίως τὸν νοῦν ἄραντες εἰς τὰς αὐτῶν αἰτίας. Ἴσον λόγον γὰρ ἡ γραφὴ βοᾷ μέγα ὡς ἡ τιμή μου δόξα τῆς αὐτοψίας, δι' ἣν παρήχθην εἰς ὑπόμνησιν μόνον».

Τῆς αὐτῆς ἐπίσης θύρας ἑκατέρωθεν τῶν πλευρῶν, τῶν ἐν τῷ κυρίως ναῷ ἀφορώντων, δεξιᾷ μὲν τῷ εἰσιόντι, ἀναγινώσκεται ἥδε ἡ ἐπιγραφή·

« **Ὑπτίαις δέχεται χερσὶν ἐπίστρεψιν ὁ Πλάστης**
φιλάνθρωπε, μακρόθυμε, κύριε τοῦ ἐλέους
Χριστὸς ὢν φύσει συμπαθὴς ἐν ἐμοὶ τοῦτο δεῖξον,
ψυχή μου, τὰ ἐγκλήματα θεράπευσον ἐν τάχει
ὡς ἀγαθὸς ἐλέησον, ὡς ἐλεήμων σῶσον».

Ἀριστερᾷ δὲ ἡ ἑξῆς·

« **Ἀδέκαστον κριτήριον κριτὴς δικαιοκρίτης**
βῆμα φρικτὸν καὶ φοβερὸν ἡμᾶς, ψυχή μου, μένει
γυμνοὶ γὰρ πάντες γηγενεῖς κατετραχηλισμένοι
δικαίως εὐθυνόμενοι μέλλομεν παραστῆναι
ἐκεῖ οὐκ ἄρχοι πλούσιος οὐ βασιλεὺς ἰσχύει
ζυγοστατοῦνται πράξεις δὲ δικαίων καὶ ἀδίκων
ἡμέρα οἵα φοβερὰ ἡμέρα πλήρης φρίκης
Θεοῦ ἐν γῇ δικάζοντος ὤφθη τοῖς ὑπευθύνοις.
Ἵστανται γὰρ κατήγοροι ἐλέγχοντες τὰς πράξεις
καὶ ἐξετάζοντες κρυπτὰ ὦ ποῖος φόβος τότε
λοιπὸν ἀνάνηψον ψυχὴ θρήνησον πρὸ τοῦ τέλους
μήπως ἐξαίφνης ἐπιστῇ ὁ θάνατος ἐτάζων·
νεκρὸς ἐν τάφῳ κείμενος μετάνοιαν οὐκ ἔχει

ξηραίνονται τὰ δάκρυα ἄλλαλος γλῶσσα μένει
οὐκ (ἔξ) ἔστιν ὥσπερ γέγραπται μετάνοια ἐν Ἅδῃ
πῶς ὁ χοῦς ὑμνήσειε ἀροῦ καλύψει τάφος
ῥύεται καὶ παρέρχεται ὡς χόρτος πᾶσα φύσις
σκιά ἐστιν ἐνύπνιον ὁ πλάνος κόσμος οὗτος
τὶ ταπεινεῖ ταῖς γηραιαῖς λοιπὸν ἐγκαταμένει».

Ἐπὶ δὲ τοῦ νοτίου τοίχου τοῦ προνάου καὶ ὕπερθεν τῆς ἐκ τοῦ μέρους τούτου εἰσβαλλούσης εἰς αὐτὸν θύρας ἀναγινώσκεται ἡ ἑπομένη ἔμμετρος ἐπιγραφή,

«Διὰ συνδρομῆς μονῆς τε καὶ πατέρων
ητ οὖν καθιστόρισθαι οἶκος ὁ θεῖος
συνετρίβησαν ἔνδραι καὶ παγίδαι
ὅρα θεατὰ θαμβήθητι δικαίως
σελήνην φημὶ ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας
ὦ θεία μονὴ καύχημα Μιτυλήνης
μνήμη γὰρ πεπλούτησαι τῶν Ἀσωμάτων
πάντων ἁγίων μορφώματά τε θεῖα
κτήτωρ γάρ σου πέφυκεν ὁ ἀρχιθύτης
νῦν δὲ σὲ μονὴ τὰ γνήσιά του τέκνα
εἰς τοὺς χιλίους καίπερ ὀκτακοσίους
μηνὸς πληροῦντος οὐ τούτου Γορπαίου
διὰ χειρός τε μοναχοῦ Νικηφόρου

Ὡς ὡραΐσθη τῶν νοερῶν ἀστέρων
δεξιᾷ χειρὶ βαβαὶ ὢχ θεῖος ζῆλος
Σατὰν δολεροῦ μὴ θέλοντος τῶν τῇδε
ἄλλον οὐρανὸν πολύφωτον βεβαίως
πάντα αἰσθητῶς νόει φρικτῆς ἡμέρας
ῥόδον ἐν ἀκάνθεσι τοῦ νῦν αἰῶνος
κάλλους ἀρρήτου γλυκυτάτων ἀσμάτων
ἐποικίλθη σου τὰ ἔνθεα ταμεῖα
Ἰγνάτιός τε τῆς ἱερᾶς Μεθύμνης
κατεποίκιλαν τῇ ἐξαισίῳ θέᾳ
ἡλιακοὺς κύκλους καὶ σωτηρίους
τέρμα εἴληφε εὐχαρίστως ἀγάλλου
Ἁγιορίτου καὶ ἀρίστου ζωγράφου».

Εἰς δὲ τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς δυσμικῆς θύρας τῆς εἰσαγούσης εἰς τὸν πρόναον ἡ παρὰ πόδας ἀναγινώσκεται ἐπιγραφή.

«ὦ τύμβε πικρὲ τοῦ βίου γλυκασμάτων
πάντας κατασπῶν οὐκ ἐπαρκεῖς χορτάσαι
μικροὺς μεγίστους ὀλβίους ἀναιτίους
σοφοὺς ἀμίσθους δυσπροσώπους εὐθέτους
ὅλους ἀλήθων τέφραν ἐνισχύεις ἐξ ἴσου
μηδὲν φέροντας ἢ μόνον τὰ πρακτέα
ἅπερ παραστῇ τῷ θείῳ κριτηρίῳ
εἰ μὲν κράτιστα δόξα τῷ κεκτημένῳ».

[σκελετὸς κεφαλῆς μὲ
δύο ἄκρα σκελη]
εἰ ὃ 'αὖ κάκιστα ᾧεῦ τε τῷ ῥαυλοπράττῃ
ἄνθρωπε λοιπὸν πρόσχες οἷον σοὶ μένει».

ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ ἱερὸς ναὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Λειμῶνος ἔχει συμπεπηγμένα αὐτῷ καὶ τρία παρεκκλήσια, ἐξ ὧν, τὸ μὲν ἐντὸς τοῦ προνάου κατὰ τὴν νοτιοδυτικὴν αὐτοῦ πλευράν, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου· τὰ δὲ ἕτερα δύο ἑκατέρωθεν τοῦ νάρθηκος ἢ προαυλίου, ἐπ' εὐθείᾳ τῇ τεμνούσῃ τὸν σηκὸν ἀπὸ τοῦ ἰδίως ναοῦ· καὶ τὸ μὲν νοτιανατολικῶς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου, τὸ δὲ βορειανατολικῶς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους. Εἰσὶ δὲ καὶ ταῦτα κεκαλυμμένα ὑπὸ τοιχογραφιῶν διαφόρων ἁγίων εἰκόνων.

ΑΓΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ

Ἡ μονὴ κέκτηται πάμπολλα λόγου ἄξια κειμήλια, ἄμφια, σκεύη, ἱερά, σεβάσμια λείψανα ἁγίων, καὶ τεμάχιον τιμίου ξύλου, ἀνταλλαγὲν κατὰ παράδοσιν τῶν πατέρων πρὸς λείψανα τοῦ κτίτορος ὑπὸ Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας. Τὴν Κάραν μετ' ἄλλων τεμαχίων τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ κτίτορος· τῆς ἁγίας πρωτομάρτυρος Θέκλης· τῆς ὁσίας Πελαγίας, τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου· τοῦ ἁγίου Νέστορος· τῆς ἁγίας Βαρβάρας· τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίας· τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ· τῶν ἁγίων μαρτύρων Πορφυρίου, Εὐστρατίου καὶ Ὀρέστου· τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου· Μηνᾶ τοῦ Καλ-

λικελάδου· Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης· Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου· Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως· τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου καὶ Σεραφείμ, Τρύφωνος, Χαραλάμπους, Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος καὶ τοῦ νέου Μυτιλήνης, Γεωργίου τοῦ νέου, Εὐδοκίμου Λαζάρου τοῦ νεομάρτυρος καὶ τεμάχιον τῆς τιμίας τῆς Θεομήτορος ζώνης.

Ἡ μονὴ τοῦ Λειμῶνος δύναται νὰ συμπεράνῃ τις, ὅτι ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἡμερῶν αὐτῆς ἀπετέλει ὄντως ἓν τῶν ἀγλαϊσμάτων τοῦ μοναχικοῦ βίου. Τοῦτο τοὐλάχιστον μαρτυροῦσι τὸ πλῆθος τῶν κελλίων τῆς μονῆς καὶ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ διακόσμου αὐτῶν, οὗ ὁρατὰ σημεῖα ηὐλαβήθη νὰ ἐγκαταλίπῃ ἡμῖν ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, ὡσεὶ θέλων νὰ ὑποβάλῃ τοῖς μεταγενεστέροις ὑποδείγματα τοῦ ἐνθέου ζήλου, τῶν πάλαι, τῆς αὐταπαρνήσεως αὐτῶν καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν· Τῷ ὄντι πολλὰ ἔτι κελλάρια δίκην τρωγλῶν ἔξωθεν φαινόμενα τῶν δύο πρώτων ὀροφῶν, σώζουσιν ἔτι τὰ ἱερὰ αὐτῶν ἁγιογραφήματα δεικνύοντα τὸν παλαιὸν κάτοικόν των. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς μοναχικοῖς δωματίοις σωζομένων τοιχογραφιῶν, ὑπάρχουσι καὶ ἐν τῷ δόμῳ τοῦ ἑστιατορίου (κοινοβιακῆς τραπέζης) ἐν τρισὶν ἀψιδωταῖς θυρίσι τῆς νοτίας τοῦ τοίχου πλευρᾶς, οἱονεὶ ἱεροῦ βήματος τὸν σχηματισμὸν ἀποτελούσαις, τὰ ἐφεξῆς ἁγιογραφήματα. Ἐν μὲν τῇ μεσαίᾳ, τῇ καὶ μείζονι, ἐπὶ τοῦ θολίσκου αὐτῆς «ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος» καὶ τούτου κάτωθι «ἡ τετρακτὺς τῶν μεγάλων ἀρχιερέων, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ἅγιος Βασίλειος ὁ μέγας καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Μύρων», ὡς γέγραπται. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρὸς τὰ δεξιὰ ταύτης κειμένῃ «ὁ Παντοκράτωρ, δεξιόθεν ἔχων τὴν Παναγίαν Θεοτόκον καὶ ἀριστερόθεν τὸν τίμιον Πρόδρομον». Ἐν δὲ τῇ ἀριστερῶς παρακειμένῃ «ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ». Ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς ἐν θυρίδι ὡσαύτως «ἡ Θεομήτωρ ἔχουσα ἑκατέρωθεν τὴν δυάδα τῶν Ἀσωμάτων, τοὺς ἀρχαγγέλους Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ». Δύναται ὅμως νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι καὶ ἅπας ὁ χῶρος τῆς Τραπέζης ἦτο ἁγιογραφημένος, ἡ δὲ καιρικὴ φθορὰ ἐπήνεγκε, φαίνεται, τὸ ἁπλοῦν τῶν τοίχων κονίαμα· Ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέρῳ δωματίῳ, ἐλάσσονι τοῦ τῆς τραπέζης, καὶ κατάντικρυ

ταύτης, ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ αὐτοῦ περιβόλου τῆς μονῆς ὄντι, εὑρίσκεται ἡ μεσαία θυρὶς μετὰ τῆς ἰδίας ἁγιογραφίας καὶ ἑτέρα πλαγιόθεν μετασκευαστή, ἄνευ εἰκονογραφήματος, τῆς τρίτης κατὰ λογικώτατον συμπερασμὸν μὴ ὑπαρχούσης διὰ τὴν διασκευὴν τοῦ τμηματομορίου τούτου τῆς μονῆς. Τοῦτο δὲ τὸ δωμάτιον ἦτο ἡ πρώτη τῆς μονῆς τράπεζα, καθὰ οἱ πατέρες λέγουσιν.

Ὑπερδιακόσιοι δὲ μοναχοί, ἄνδρες λογάδες καὶ ἐργατικοί, κατῴκουν ποτὲ τὴν ἀνδρείαν μονὴν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου. Τοῦ δ' ἀριθμοῦ αὐτῶν ποικίλλοντος κατὰ τὰς εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς περιστάσεις καὶ ἐποχάς, ἐξικνεῖται σήμερον εἰς τὸ προσωπικὸν τεσσαράκοντα δύο Ἱερομονάχων καὶ Μοναχῶν, οἵτινες ἐνασκοῦνται νῦν ἐν εὐταξίᾳ καὶ ἐκκλησιαστικῇ νομοταγείᾳ ἐν αὐτῇ ἐκτὸς τῶν δοκίμων.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Τοιαῦτα ἱστορικὰ πάμπολλα κέκτηται ἡ μονὴ τοῦ Λειμῶνος· Τούτων δεκατέσσαρα μέν εἰσι σιγίλλια διαφόρων ἀοιδίμων πατριαρχῶν, ὑπὲρ τριακόσια δὲ γράμματα πατριαρχικὰ καὶ συνοδικά, ἀφορῶντα τὸν βίον, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν μονῶν καὶ τὰς πράξεις τῶν μοναχῶν.

Αὐτοκρατορικὰ δὲ φερμάνια, ἐξ ὅσων ἀρτίως μετεφράσθησαν παρατηροῦμεν ὅτι μέχρι τοῦ 900 ἔτους Ἐγείρας ἐξεδόθησαν δώδεκα· μέχρι τοῦ 1000 δεκαοκτώ· μέχρι τοῦ 1100, εἴκοσιν ἐννέα καὶ μέχρι τοῦ 1200, καὶ ἐφεξῆς, εἴκοσιν ἑπτὰ ἤτοι ὀγδοήκοντα ἓξ τοιαῦτα·

Ἕτερα δὲ διαφόρου φύσεως καὶ ὕλης ἐπίσημα τουρκικὰ ἔγγραφα τριακόσια εἴκοσι δύο, ἐξ ὧν ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦ 800 ἔτους Ἐγείρας τρία· μέχρι τοῦ 900 ἐννενήκοντα ἑπτά· μέχρι τοῦ 1000 τεσσαράκοντα ἓν καὶ μέχρι τοῦ 1200 ὀγδοήκοντα ὀκτώ.

Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα, φερμάνια καὶ ἐπίσημα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα προσπάθεια καταβάλλεται ὑπὸ τῶν πατέρων νὰ μεθερμηνευθῶσι καὶ νὰ καταστιχογραφηθῶσι. Πολλὰ τούτων, ὡς

καὶ τῶν μεταπεφρασμένων ἔνια, ἐπιχέουσι μέγα φῶς εἰς τὴν τοπικὴν ἱστορίαν τοῦ δυτικοῦ τμήματος τῆς Λέσβου, καὶ ἰδίᾳ τῶν περὶ τὴν μονὴν πλησίον καὶ πόρρω κειμένων χωρίων, τῶν τε ὑπαρχόντων καὶ τῶν ἀφανισθέντων·

ΕΡΓΑ ΚΟΙΝΩΦΕΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

Ὅτι ἡ μονὴ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου πολλαχῶς πολλάκις καὶ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς παρέσχεν ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ εὐεργετήματα, οὐ μόνον τῇ περὶ αὐτῇ ἀλλὰ καὶ τῇ μακράν, ἔστιν ὅτε, κοινωνίᾳ διὰ τῆς κατασκευῆς δημοσίων ἔργων οἷον ὁδῶν, ὑδραγωγείων, φρεάτων, γεφυρῶν καὶ λοιπῶν, διὰ τῆς συντηρήσεως σχολείων ἐν αὐτῇ καὶ ἔξω αὐτῆς, ὡς τὸ σέμνωμά της ἡ ὑπ' αὐτῆς ἐπ' ἐσχάτων ἱδρυθεῖσα «Λειμωνιὰς σχολὴ» καὶ διὰ τῆς παροχῆς προστασίας, ἐλέους καὶ βοηθείας τοῖς δυστυχοῦσι καὶ ἐγκαταλελειμμένοις ἐν τῷ βίῳ, τοῦτο ἀριδήλως μαρτυρεῖται ἔκ τε τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς ἔτι τῆς ὑποστάσεως τῶν ἔργων αὐτῶν, καὶ τῶν τεκμηρίων τῆς τοῖς μακρὰν παρασχεθείσης συνδρομῆς, ἧς ἓν «ἡ εἰς τὴν κοινότηνα Ἀλώνης τοῦ Μαρμαρᾶ δωρεὰ τοῦ Μετοχίου της μεθ' ὅλων τῶν κτημάτων του, ἵνα ὡς σχολὴ χρησιμεύσῃ». Τεκμήρια δὲ τῶν τῇ περὶ αὐτὴν κοινωνίᾳ πεπραγμένων σώζει ταυῦν καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς μεταξὺ τῶν χωρίων Ἀχερώνης καὶ Δαφίων, ἥτις δηλοῖ ὅτι αὕτη κατεσκευάσθη ὑπὸ τῆς μονῆς, καὶ ἥτις πρό τινων ἐτῶν ἔχει ἐξαφανισθῇ ἐκβληθεῖσα ἢ πεσοῦσα τῆς θέσεώς της·

Ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ φρέατος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, λίαν ὡς ἐκ τῆς προσγενομένης μεγάλης φθορᾶς δυσανάγνωστον·

Ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς παρὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον γεφύρας ἔξωθεν τοῦ χωρίου Δαφίων, ἐξαφανισθεῖσαν καὶ ταύτην·

Ἐπιγραφὰς δύο ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς παρὰ τὸν ἅγιον Γεώρ-

γιον, τὸν ἐν Παρισιγίῳ «Ἐννέα καμάραι» ἐχούσας ὧδε γράμμασι κεφαλαίοις[1].

IC	XP
NI	KA

† ΔΙΩΡΥΧΘΙ ΓΕΓΟΝΕΝ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ Η ΚΑΜΑ
ΡΟΗΔΗ ΓΕΦΥΡΑ ΔΙΑ ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ Α
ΝΩΘΕΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ
ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΕΥΟΝΤΟΣ
ΚΥΡΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ
ΕΤΕΙ ,ΖΡ†. Ν†Ε. ΜΗΝ ΜΑ·Ι·ΟΣ.

IC | XC

ΠΑΛΙΝ ΔΙ ΝΙ | ΚΑ ΩΡΥΧΙ ΓΕ
ΓΟΝΕΝ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ Η ΚΑΜΑΡΟ
ΗΔΟΝ ΓΕΦΥΡΑ ΔΙΑ ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ
ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΑΝΩΘΕΝ Μ
ΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΕΥΟΝΤΟΣ
ΚΩ ΚΩ ΜΙC ΑΗΛ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ
,ΖΣΠΒ'. ΙΝΔ· Ε'. Μ· ΟΚΤΟ
ΓΕΩΡΓΗΣ ΜΣΤ·

Ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς ἔξωθεν τοῦ Μολύβου τῆς κειμένης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς τὸ χωρίον Πέτραν, ὅπου ἐστὶ καὶ φρέαρ, ὃ πολλοὶ καλοῦσι « τὸ φρέαρ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου»

---

1. Διὰ τὸ λίαν πολυδάπανον, ἀλλὰ καὶ δυσκολοκατόρθωτον τῆς ἐκτυπώσεως τῶν ἐπιγραφῶν κατὰ τὴν πρωτότυπον γραφὴν αὐτῶν, ἔλλειψιν αἰσθητήν, δι' ἣν καὶ αὐτοὶ ἀχθόμεθα, καὶ τὴν ἐπιείκειαν τῶν φιλαρχαίων ἀναγνωστῶν ζητοῦμεν, μετεχειρίσθημεν τὸ ὁμοιόμορφον καὶ ἐν χρήσει σχῆμα τῶν κεφαλαίων ἀλφαβητικῶν στοιχείων. Γνωστὸν δ' ἔστω ὅτι εἰς πολλὰς τῶν ἐπιγραφῶν τούτων γίνεται ἡ χρῆσις τῆς ἀπὸ κτίσεως κόσμου χρονολογίας, ὁπότε τὸ παρεμπίπτον γράμμα Ν δηλοῖ τὰς λεγομένας τῶν ἑκαυτῶν ἰνδικτιῶνας. Ἡ δὲ ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ σχήματος τοῦ σταυροῦ συντετμημένη γραφὴ τό: «Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ.»

Ἔχει δὲ αὕτη οὕτως·

IC	XP	ΕΚΤΗΣΘΗ Η ΠΑΡΟΥ
——	——	C Α ΓΕΦΥΡΑ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ
NI	KA	Δ... ΚΑΙ ΕΞ. Δ. Τ ΑΡΕΘΙΕ

Τ.Μ ΧΑΧ Τ ΠΑΜΕΓΙΣΤ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ
ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΕΥΟΝΤΟΣ ΤΙΜΘ
ΕΝ ΕΤΕΙ ,ΖΡΙ. ΕΝ ΜΗΝΗ ΙΟΥΝΙΩ Κ.

Ἐπὶ τῆς κρήνης τοῦ Μετοχίου Κλοπεδῆς

IC | XP
17 —— —— 76
NI | KA

ΑΝΕΚΑΙΝΙΣΘΗ ΕΚ ΘΕΜΕΛΙΟΥ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΠΗΓΗ
ΔΙ ΕΞΟΔΩΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἐπὶ δὲ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μετοχίου τούτου μόνη ἡ χρονολογία « 1864 ΜΑΡΤΙΟΥ 1. »

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ περιβόλῳ τῆς Μονῆς Λειμῶνος ἐπὶ τῆς λιθίνης πλακὸς τῆς θύρας τῆς Κοινῆς Τραπέζης ἀναγινώσκεται ἥδε ἡ χρονολογία ἐν μέσῳ ἀραβουργήματος.

IC | XP
——
ΕΤΕΙ ,ΖΛΣΤ'. NI | KA IN ΙΕ'.

Ἐπὶ βρυσιδίου δέ τινος μαρμαρίνου κινητοῦ τὸ ἑξῆς σημείωμα.

Ν Ε
ΠΑΡΑ
ΣΚΕΥΑΔΟ
ΕΤΕΙ ,ΖΡ' ΙΕ'.

Ἐπὶ τῆς κρήνης τῆς πηγῆς τοῦ Ἁγιάσματος ἡ ἐξῆς χρονολογία.

IC | X

ΕΤΕΙ ,ΖΡΙΗ'.

Ν. Η'.

Ἐν τῷ νοτίῳ δὲ περιβόλῳ ἐπὶ μὲν τῆς ἐν αὐτῷ βρύσεως ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ

Η ΠΑΡΟΥCΑ ΒΡΥCIC
ΟΙΚΟΔΟΜΗΘΗ ΔΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
1796 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ Κ

Ἐπὶ δὲ τῆς ἐξωθύρας τῆς ἀγούσης εἰς αὐτόν, φέρεται:

IC | XC

ΑΠ MS

ΝΙ | ΚΑ

,ΖΠΚΑ 1813 ΜΑΡ
ΝΚΦΡ

Τ. Τ. Δ. Φ

Καὶ ἐν τῷ ἀνατολικῷ περιβόλῳ· ἐπὶ μὲν τῆς θύρας τοῦ οἰκήματος τοῦ Νοσοκομείου ἀναγινώσκει τις

IC | XP

1850 ΙΟΥΛΙΟΥ 12

ΝΙ | ΚΑ

ΟΙΚΟΔΟΜΗΘΗ Η ΟΙΚΙΑ ΑΥΤΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩι ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩι ΑΣΘΕΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΔΙ ΕΞΟΔΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΚΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΠΑΡΑΚΟΙΛΩΝ

Ἐπὶ δὲ δύο πλακῶν, ὡς βάθρων χρησιμευουσῶν τῆς κλίμακος τῶν λοιπῶν οἰκημάτων τοῦ ἐν λόγῳ περιβόλου τὸ ἑξῆς σημείωμα·

ΕΤΕΙ ,ΑΧΞΔ'.
ΖΑΧΑΡΙΑΣ.

Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς ἐξωθύρας τοῦ περιβόλου τούτου, κάτωθεν τοῦ εἰκονογραφήματος τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τοῦ αἰωνίου φρουροῦ τῆς προστάτιδός του μονῆς τοῦ Λειμῶνος, γέγραπται·

ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ ΕΥΤΡΕΠΙΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ. 1526

Ἐπὶ δὲ τῆς θύρας τῆς μεσαίας τοῦ αὐτοῦ περιβόλου τῆς εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἀγούσης καὶ κάτωθεν τοῦ ἁγιογραφήματος τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου μετὰ χεῖρας φέροντος τὴν μονὴν αὐτοῦ, ἀναγινώσκεται ἡ ἑξῆς σημείωσις·

ΤΕΤΡΑΕΤΗΣ ΗΓΟΥΜΕΝΙΑ ΑΥΤΟΥ ΕΤΟΣ 1530
ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΙΑ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙ ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΤΟΥ Α'.
1331. ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΠΑΣΗ: Α-
ΓΙΟΤΗΤΙ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1567.

Ἔξωθεν δὲ τῆς ὅλης περιοχῆς τῆς μονῆς τῆς περιτετοιχισμένης πρὸς ἀνατολὰς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μετώπου τῆς βρύσεως ἡ ἑξῆς χρονολογία·

IC | XP
NI | KA

1801 ΜΑΙΟΥ 11.

Ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου φέρεται ὁ σταυρὸς καὶ τὸ ἔτος 1771.

Ἐν δὲ τῷ Νεκροταφείῳ τῆς μονῆς, οὗ ὁ ναὸς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου,—ἔστι δὲ ὅλος ἁγιογραφημένος

τῶν ζώων καὶ ἡμιηρειπωμένα παραρτήματα τοῦ ρηθέντος μετοχίου ἀναγιγνώσκεται ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή.

IC | XP

ΟΚΤΩ — — ΒΡΙΩ·

NI | ΚΑ

† Ω·ΚΟΔΟΜΗΘΗ Η ΚΡΗΝΗ ΑΥΤΗ
ΔΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
ΜΟΝΑΧΟΥ † ,ΑΨΟΔ'.
ΧΕΙΡ ΑΘ ΠΑ ΙΙΛΛ

Ἐν δὲ τῷ παρακειμένῳ ναῷ τοῦ Χριστοῦ τῷ ἐπιλεγομένῳ «τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος», ἁγιογραφημένῳ ποτὲ ὅντι ὅλῳ, ἐπὶ μὲν τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ ἀναγινώσκεται τόδε τὸ σημείωμα.

† ΔΕΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΚΑΛΠ[ΑΚΟΓΛΟΥ] ΤΟΥ ΝΟΜΙΣ ΟΠΟΥ
ΛΟΥ ΑΜΑ ΣΥΜΒΙΑΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ
ΑΥΤΟΥ ΑΜΗΝ.

Ἐπὶ δὲ τῆς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, τὸ παρὰ πόδας·

ΔΕΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΚΕΛΑΔΥΤΟΥ ΤΟΥ ΑΝΙΣΤΟΡΗΣΑΝΤΟΣ
ΤΗΝ ΣΕΠΤΗΝ ΕΙΚΩΝΑ ΕΚ ΜΕΣΗΣ
ΨΥΧΗΣ.
ΤΗΣ ΕΥΩΝΥΜΟΥ ΛΥΤΡΩΣΑΙ ΚΑΤΑ
ΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΡΙΔΟΣ ΣΥΝΤΑΞΟΝ
Κ. ΑΣΤΕΩΣ. Θ. Χ. Ο. Ρ. ΚΟΡΗ
,ΖΠΣΤ' ΝΖ' ΕΤΕΙ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩ· ΙΣΤ'.

ἐν προγενεστέρῳ χρόνῳ ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς,—ἐπὶ μὲν τῆς ὡραίας πύλης ἀναγινώσκεται·

ΧΕΙΡΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΜΟΝΑΧΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΙΕ'.

Ἐπὶ δὲ τῆς θυρίδος τῆς ἁγίας προθέσεως τὸ ἑξῆς ἱερογραφικόν, ὅπερ εὕρηται ὅμοιον καὶ ἐν τῇ προθέσει τοῦ ναοῦ «τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος», τοῦ παρὰ τὸ Μετόχιον τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ἔχον ὧδε·

ΑΜΝΟΣ ΠΡΟΚΕΙΜΑΙ ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΕΣΦΑΓΜΕΝΟΣ
ΜΕΛΙΖΟΜΑΙ ΤΕ ΚΑΙ ΤΡΕΦΩ ΤΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΒΛΕ
ΠΕ ΑΝΘΡΩΠΕ ΑΝΑΞΙΩΣ ΜΗ ΛΑΒΗΣ

Ἐπὶ πλακὸς δέ ἀνηρτημένης ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τοῦ μονυδρίου ἐν Ἀνεμώτιᾳ τὸ ἐφεξῆς·

IC | XP
ΑΨ — — ΝΗ'.
NI | KA

ΟΥΡΑΝΟΣ ΠΟΛΥΦΩΤΟΣ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΕΔΕΙΧΘΗ
ΑΠΑΝΤΑΣ ΦΩΤΑΓΩΓΟΥΣΑ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΕΝ Ω
ΕΣΤΩΤΕΣ ΚΡΑΥΓΑΖΟΜΕΝ ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ
ΣΤΕΡΕΩΣΟΝ ΚΥΡΙΕ

ΕΝ ΜΝΙ Ζ—Ζ

Ἐπὶ δὲ τῆς βρύσεως τῆς ἔξωθεν τοῦ Μετοχίου τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ὅπου σώζονται ἔτι τὰ ἐρείπια μεγάλης κοινῆς τραπέζης τῶν γεωργῶν μοναχῶν, καὶ ἐντὸς θυρίδος διαγινώσκεται ἁγιογράφημα ἐφθαρμένον, παρ' αὐτὴν δὲ καὶ πολλαὶ δεκάδες φατνῶν

ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

Ὡς ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων ἐξάγεται ἥ τε ἱερὰ μονὴ καὶ ἐκκλησία τοῦ Λειμῶνος ἐπεσκευάσθησαν κατὰ τὰς ἐφεξῆς περιόδους.

Α΄. Ἐν ἔτει 1536 (κατὰ Ἰανουάριον) τῷ 943 ἀρχομένου Μουχαρὲμ «ὁ ἱεροδικαστὴς Μιτυλήνης ἐπιτρέπει τῷ παππᾶ Ἰγνατίῳ νὰ ἐπισκευάσῃ ἄνευ προσαυξήματος ἐπὶ τῷ πρώτῳ σχεδίῳ των τὰς ἐκκλησίας Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης».

Β΄. Τὸ 1584 (κατ' Αὔγουστον) μεσοῦντι Σαμπὰν τοῦ 993 «ὁ ἱεροδικαστὴς Μολύβου ἐπιτρέπει τοῖς μοναχοῖς νὰ ἐπισκευάσωσι τὰ κελλία καὶ οἰκήματα τοῦ Λειμῶνος·

Γ΄· Κατὰ τὸ 1590 (ἤτοι τῷ 999) τὴν στέγην καὶ τοὺς τοίχους τῆς Ἐκκλησίας ἄνευ αὐξομειώσεως·

Δ΄. Τῷ 1600 (=1009) « ὁ ἱεροδικαστὴς Μολύβου ἐπιτρέπει τὴν ἐπισκευὴν τῆς στέγης τῆς βορείας καὶ νοτίας πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λειμῶνος καὶ τῶν κελλίων τῆς βορείας πλευρᾶς».

Ε΄. Κατὰ τὸ ἔτος 1711 (=1124) « ὁ ἱεροδικαστὴς Καλλονῆς ἐπιτρέπει τοῖς μοναχοῖς ἐπισκευάσαι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Λειμῶνος».

ΣΤ΄. Τῷ 1714 (=1127) ὡσαύτως ὁ ἱεροδικαστὴς Καλλονῆς μετὰ τοῦ Ναζίρη Μυτιλήνης.

Ζ΄. Τῷ 1758 (=1172) « ὁ ἱεροδικαστὴς Μολύβου ἐπιτρέπει τὴν ἐπισκευὴν τῶν κελλίων τοῦ ἐν Ἀνεμώτιᾳ μετοχίου.

Η΄. Τὸ δὲ 1795 (=1210) δι' ἀποφάσεως (ἄρζ) ὁ ἱερυδικαστὴς Καλλονῆς ἐπιτρέπει τοῖς μοναχοῖς τοῦ Λειμῶνος ν' ἀνακαινίσωσι τὴν ἐν Πλωμαρίῳ παρὰ τὸ μικρὸν χωρίον ἐκκλησίαν αὐτῶν «ὁ ἅγιος Ἰωάννης». Καί·

Θ΄. Συνεπείᾳ ἀναφορᾶς τῶν μοναχῶν πρὸς τὸν Σουλτάνον ἐξαιτουμένων νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς μονῆς, ἐξεδόθη ἐν ἔτει Ἐγείρας 1210 (=1795) ἡ ἐφεξῆς ἄδεια.

«Οἱ μοναχοὶ Μακάριος καὶ Χρύσανθος τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος τῆς ἐπικαλουμένης Παρθένης, προσελθόντες ἐνώπιον ἡμῶν ἱκέ-

τευσαν καὶ ἐξελιπάρησαν ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτοῖς νὰ ἀνακαινίσωσι τὴν Ἐκκλησίαν τῆς μονῆς ἐν ᾗ κατοικοῦσι, πληρώνοντες ἀνέκαθεν μέχρι σήμερον κατ' ἔτος δύο χιλιάδας ἑβδομήκοντα ὀκτὼ καὶ ἡμίσειαν ὀκάδας ἐλαίου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, καθόσον, καταρρεόντων τῇ παρελεύσει τοῦ χρόνου τῶν τοίχων αὐτῆς, ἤδη καὶ ἡ πτῶσις τῆς στέγης εἶνε πιθανή. Συμφώνως ὅθεν τῇ αἰτήσει αὐτῶν ταύτῃ καὶ τῷ σχετικῷ διατάγματι τοῦ Καπουδὰν—Δεργὰ (ναυάρχου) Χουσεΐν Πασσᾶ, μεταβάντος ἐπιτοπίως μετὰ τοῦ Μουλᾶ Ἀχμὲτ καὶ Σαΐτ Μουλᾶ καί τινων χριστιανῶν, ἐπείσθην ὅτι ἡ εἰρημένη Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην ἀνακαινίσεως. Ἵνα δὲ μὴ ἐν καιρῷ ταύτης συμβῇ προσαύξησίς τις ἐκ μέρους τῶν μοναχῶν, μετὰ τὴν γενομένην καταμέτρησιν καὶ ἔρευναν, ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀνακαινισθῇ ἀπαραλλάκτως, ὡς νῦν ἔχει. Δηλαδὴ τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς, ὅμοιον, ὡς ἦτο ἀνέκαθεν, μὲ ἓξ μαρμαρίνους στήλας, μὲ δώδεκα σιδηρᾶ παράθυρα εἰς τὴν στέγην εἰς ὕψος ἑπτὰ πηχῶν, μὲ εἰκοσιτέσσαρας θέσεις, καὶ ἑρμάρια διὰ κανδήλας, μὲ τὸ πάτωμα λιθόστρωτον, τὴν ὀροφὴν πλινθόκτιστον, μὲ κρηπίδας ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη ἐκ λίθων καὶ σιδηρῶν κιγκλίδων, μὲ δώδεκα θύρας πέριξ αὐτῆς καὶ τριάκοντα στήλας. Μὲ τρεῖς θύρας εἰς τὸ προαύλιον, μὲ πέντε παράθυρα ἐκ λίθου καὶ σιδηρῶν κιγκλίδων εἰς τὸ ἐκ μέρους τοῦ βορρᾶ προαύλιον (χαγιάτ), μὲ τέσσαρας μαρμαρίνους στήλας ἐν τῷ μέσῳ καὶ τέσσαρας θύρας μὲ περιθώρια λίθινα· θὰ ἔχῃ δὲ μῆκος τριάκοντα καὶ πλάτος δεκαοκτὼ πήχεων καὶ θὰ μένῃ ἡ ἐντὸς τοῦ προαυλίου (χαγιὰτ) ὑπάρχουσα παλαιὰ Ἐκκλησία. Ὑποσχεθέντων δὲ τῶν μοναχῶν ὅτι θὰ κτίσωσι τὴν Ἐκκλησίαν συμφώνως τῷ ἀνωτέρῳ διατάγματι ἄνευ προσθήκης τινὸς καὶ ἐγγυηθέντων τῶν παρευρεθέντων χριστιανῶν ὅτι οἱ Καλόγηροι θὰ τηρήσωσι τὴν ὑπόσχεσίν των, ἐξεδόθη ἡ παροῦσα ἄδεια».

Ἐπὶ τούτοις ὁ ἱεροδικαστὴς Καλλονῆς διὰ τοῦ ἑξῆς χοτζετίου ἀποφαίνεται.

«Οἱ μοναχοὶ τοῦ Λειμῶνος, τοῦ ἐπικαλουμένου Παρθένης, Μακάριος καὶ Χρύσανθος προσελθόντες ἱκέτευσαν ὅπως ἐνεργηθῇ αὐτοψία ἐπὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀνακαινισθείσης Ἐκκλησίας τῆς μονῆς αὐτῶν συμφώνως τῇ προεκδοθείσῃ ἀδείᾳ καὶ δοθῇ αὐτοῖς πρακτι-

κὸν (χοτζέτι) τῆς γενησομένης αὐτοψίας, βεβαιοῦν ὅτι ἡ ἀνακαίνισις ἐγένετο συμφώνως τῇ ἐκδοθείσῃ πρὸ αὐτῆς ἀδείᾳ, ἄνευ προσθήκης τινὸς ἢ προσαυξήσεως. Μεταβάντες ὅθεν ἐπὶ τόπου μετὰ τῶν Μουλᾶ Ἀχμὲτ καὶ Σαΐτ Μουλᾶ, ὡς καὶ τῶν προσυποφαινομένων χριστιανῶν, εὕρομεν τὴν Ἐκκλησίαν ἀνακαινισθεῖσαν ἀπαραλλάκτως, ὡς εἶχε καὶ πρότερον, καὶ συμφώνως τῷ ἐν χερσὶν αὐτῶν διατάγματι καὶ χοτζετίῳ, αὐτοψίας γενομένης τότε, μὲ στέγην νέαν καὶ κρηπίδας μαρμαρίνους, μὲ δώδεκα παράθυρα εἰς τὴν στέγην ἑκατέρωθεν ἔχοντα σιδηρᾶς κιγκλίδας καὶ μαρμάρινα περιθώρια, μὲ τέσσαρας στήλας μαρμαρίνους ἐντὸς καὶ δύο ἔνθα ἀναγινώσκεται τὸ ..... εὐαγγέλιον, δύο μεγάλα παράθυρα μὲ μαρμάρινα περιθώρια καὶ κιγκλίδας πρὸς ἀνατολὰς ἔνθα τίθεται τὸ εὐαγγέλιον, ἓξ στήλας μαρμαρίνας καὶ εἴκοσι τρία σιδηρᾶ ἐλάσματα παρὰ τὴν ὀροφήν, δέκα θύρας μὲ μαρμάρινα περιθώρια, ἑξήκοντα στασίδια ἐντὸς αὐτῆς καὶ δύο ἐρμάρια, μὲ πάτωμα ἐπίσης ἐκ μαρμάρου καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τῆς δύσεως ἔνθα εὑρηται ἡ παλαιὰ Ἐκκλησία, ἓν δωμάτιον μὲ παράθυρον, τρία σιδηρᾶ παράθυρα πρὸς δυσμὰς ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, δύο θύρας μὲ μαρμάρινα περιθώρια καὶ δύο ξυλίνας στήλας καὶ μεταξὺ τῶν δύο θυρῶν ἓν σιδηροῦν παράθυρον, πεντήκοντα στασίδια καὶ πάτωμα ἐκ μαρμάρου, δύο μικρὰ δωμάτια δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν πρὸς κατοικίαν τῶν γηραιῶν μοναχῶν ἐπιδιορθωθέντα, ἐκ δεξιῶν ὀκτώ, καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἕνδεκα στήλας ξυλίνας, τὰ ἑκατέρωθεν προαύλια μὲ ἐπίστρωσιν ἐκ μαρμάρου καὶ μίαν λιθίνην κρήνην ὡς καὶ ἓν παράθυρον ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὴν δύσιν· Τούτων πάντων συμφώνως γενομένων τῇ προγενομένῃ αὐτοψίᾳ καὶ ἐκδοθείσῃ ἀδείᾳ, ἑπομένως δὲ οὐδενὸς δικαιουμένου ν' ἀντείπῃ συνῳδὰ τῇ σχετικῇ ἱερᾷ ῥήτρᾳ, καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κατεδαφισθῇ ναὸς ἀνακαινισθεὶς ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ σχήματι ἄνευ προσθήκης ἢ αὐξήσεως, ἀπελύθη τὸ παρὸν εἰς χεῖρας τῶν εἰρημένων μοναχῶν».

5 Σεβὰλ 1210

Οἱ παρόντες κατὰ τὴν αὐτοψίαν

Ἐξ Ἀχερώνης	**Ἐξ Ἁγίας Παρασκευῆς**
ὁ Καζαβικιλῆς Ἰωάννης Χριστόφα	ὁ προεστὼς Παλαιολόγος

ὁ γαμβρός του Παῦλος Χ" Μαλλῆ
Μιχαὴλ Δημητρίου
Γιαννάκης Θεοδωράκη.

Ἐκ Κεραμίου

Χ" Δημητράκης Ψίλλου
Δημήτριος Κωνσταντίνου
Δούκας Χατζόγλου
Γιαννάκης Χ" Φώτη
Γεώργιος Δουρουδόγλου
Βασιλάκης Ἀντωνίου.

Ἐκ Παπιανῶν

ὁ πρόεστὼς Δουκάκης
Τουζτζῆ πασσῆς Χ" Γιαννάκης
ὁ ἀδελφός του Χ" Γεωργάκης
ὁ . . . . . Ἀρχοντίτσης·

Κομνηνάκης Μπέλλου·

Ἐκ Πλωμαρίου

Γεωργάκης Μαραγγὸς
Δημήτριος Λαγουμτζῆ
Παναγιώτης Πιτσιλαδῆς
Βασίλειος Παρπαγιάννης
Μανώλης Μαροῦκος
Χ" Γρηγόριος ὁ υἱός του
Χ" Δούκας
Χ" Τζάννος
ὁ προεστὼς Δουκάκης·

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

Τετράγωνον τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τοῦ νάρθηκος τοῦ ναοῦ περιτοιχισθὲν ἀποτελεῖ σήμερον τὸν δόμον τῆς βιβλιοθήκης τῆς μονῆς· συνίσταται δὲ ἐξ ἑνὸς δωματίου ἔχοντος ἔντεχνον καὶ φιλόκαλον τὸ ἐσωτερικὸν ἐξάρτημα μετὰ μιᾶς ἐπὶ σανίδος ἐγγεγλυμμένης ἐπιγραφῆς «ᾠκοδόμηται ἐν ἔτει σωτηρίῳ ᾳωιϛ΄.» καθ' ὃ καὶ τὰ βιβλία αὐτῆς, τά τε μεμβράνινα καὶ χαρτῶα χειρόγραφα, μετὰ τῶν ἐντύπων τῶν ἄλλων, ἐσελιδομετρήθησαν, ἠριθμήθησαν ἐν αὔξοντι ἀριθμῷ, ἐσημάνθησαν ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει διὰ τῆς μικρᾶς σφραγῖδος τῆς Μονῆς καὶ ἐνεγράφησαν κατ' εἶδος καὶ τάξιν ἐν ἐπὶ τούτῳ βιβλίῳ, τῷ καταλόγῳ λεγομένῳ τῆς βιβλιοθήκης· Συμποσοῦνται δὲ τὰ ἐν αὐτῇ νῦν ὑπάρχοντα βιβλία εἰς ὑπερχιλίους τό-

μους, ἐξ ὧν οἱ τριακόσιοι τεσσαράκοντα τρεῖς εἰσι χειρόγραφα, οἱ δὲ λοιποὶ ἔντυποι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Ἡ ὑφ' ἡμῶν διεξαχθεῖσα τῷ 1898 ἀπαρίθμησις καὶ καταγραφὴ τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Λειμῶνος ὑπάρχει σύμφωνος καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν ἔτει 1883 γενομένης ὑπὸ τοῦ κ. Α. Π. Κεραμέως, ὅστις πλήρη αὐτῶν κατάλογον μετὰ τοῦ εἴδους ἑκάστου τῶν βιβλίων, καὶ ἐν πολλοῖς καὶ τῶν περιεχομένων αὐτῶν ἐξέδωκεν εν παραρτήματι τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου τὴν Μαυρογορδάτειον Βιβλιοθήκην.

Παρὰ παντὸς δὲ καὶ τῆς μονῆς ὀφείλεται τῷ κ. Ἀ. Κεραμεῖ ἀμέριστος εὐγνωμοσύνη, ὅστις ἐπὶ τριμηνίαν φιλοπόνως ἐργασθεὶς πρῶτος ἐσυστηματοποίησε τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Λειμῶνος καὶ προσδιώρισε τὴν χρονολογικὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων αὐτῆς.—Χάριν δὲ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ παρόντος πονήματος παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς ἀξιοπεριεργοτέρας εἰδήσεις ἐκ τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς χειρογράφοις τῆς μονῆς καὶ ὡς ἐδημοσίευσε ταύτας ὁ προμνησθεὶς Α· Π. Κεραμεὺς ἐν τῇ Μαυρογορδατείῳ βιβλιοθήκῃ, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν χειρογράφων τοῦ ἁγίου ἱδρυτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ, ἅπερ ἰδίαις χερσὶ λίαν φιλοκάλως καὶ ἐμπόνως ἔγραψαν καὶ κατέλιπον ἡμῖν εἰς τὴν ἐκείνων διηνεκῆ ἀνάμνησιν.

Ὁ μὲν ἅγιος Ἰγνάτιος ἔγραψε τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ διάφορα ποιήματα ἐγκωμιαστικά, ἀντέγραψε δὲ τὸ ψαλτήριον τοῦ Δαυὶδ καὶ Μηναῖα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐν οἷς, εἰς μὲν τὸ τέλος τοῦ μηνὸς Μαρτίου σημειοῖ «κθ' Μαρτίου 7025= (=1517) ἰνδικτιῶνος ιέ. διὰ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ Ἰωάννου ἱερέως Ἀγαλλιανοῦ καὶ ἀμαθοῦς λίαν τοῦ γράφειν καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες εὔχεσθε διὰ τὸν Κύριον». Εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ Ἀπριλίου μηνός, ὁμοίως· «ὁ δοὺς ἀρχὴν καὶ τέλος ἐτελειώθη τὸ παρὸν δέλτιον οἷον ὁ Ἀπρίλιος διὰ χειρὸς ἁμαρτωλοῦ ἱερέως Ἰωάννου καὶ Σακελλίου Μεθύμνης ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ ιθ'. 7023= (1515) ἔτους ἰνδικτιῶνος γ'. εὔχεσθαι δὲ πάντες διὰ τῶν πολλῶν μου σφαλμάτων καὶ μὴ καταρᾶσθε».

Ἐν ἀρχῇ τῶν χειρογράφων τούτων τῶν Μηναίων εὑρίσκεται τὸ ἑφεξῆς σημείωμα.

«Τὸ παρὸν χειρόγραφον, αὐτόγραφον τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης, καθὼς δείκνυται ἐν δυσὶ μέρεσι τοῦ χειρογράφου, ἐν τῷ τέλει τῶν δύο μηνῶν, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, ἀφιεροῦται τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀνοικοδομηθείσῃ μονῇ, τῇ ἐπιλεγομένῃ τοῦ Λειμῶνος.

1895 Σεπτεμβρίου 7

† Μηθύμνης Νικηφόρος».

Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι καὶ ἄλλα τινὰ χειρόγραφα τῆς βιβλιοθήκης εἶνε τοῦ αὐτοῦ γραφικοῦ τύπου καὶ χαρακτῆρος τοῖς χειρογράφοις τοῦ ἁγίου.

Ὁ κ. Α. Π. Κεραμεὺς διαλαμβάνει ὡς ἑξῆς τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 220 χειρογράφου, γραφέντος τῷ 1527 πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Μηθύμνης. «Τὰ φυλ. 1ᵃ—2ᵝ περιλαμβάνουσιν ἰδιόχειρα τοῦ Ἰγνατίου ἤτοι τριήμερον ἀκατάληκτον εὐχὴν Συμεὼν ἀπὸ τοῦ στίχου «κατεσπιλωμένῳ ἐμοὶ σκοτεινῷ καὶ κατερειπωμένῳ». Ἀπὸ τοῦ φ. 2ᵝ — 3ᵃ ἀναγινώσκεται ἰδιόχειρον ἐπίσης ποίημα ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΗΘΥΜΝΗΣ ἤτοι εὐχὴ εἰς τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ προστάτην τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθείσης μονῆς. Καὶ τὰ μὲν ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν πρώτων 24 στίχων ἀποτελοῦσιν ἀλφάβητον, οἱ δὲ λοιποὶ 14 τὴν ἀκροστιχίδα «Ἰωάννης ἱερεύς». Ἄρχεται «Ἄρχων Μιχαὴλ δυνάμεως Κυρίου» τελευτᾷ «συγχώρησιν γ' εὗρω κἀγὼ ὢν ἔπραξα ἀφρόνως». Τὸ ποίημα τοῦτο μεταγραφὲν καὶ ὑπὸ τοῦ καλλιγράφου ἱερομονάχου Σεραφεὶμ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 109 Κώδικι (φ. 147ᵝ) εὑρηται κεφαλαίοις στοιχείοις γεγραμμένον καὶ ἐπὶ τοῦ ἔσωθεν τοίχου τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς παρά τινα πύλην. Τὸ τεῦχος τοῦτο ἀπὸ τοῦ 3—70 φύλλου ἀποτελεῖ πολύτιμον καλλιγραφικόν τε καὶ καλλιτεχνικὸν μνημεῖον. Ἐν φύλλοις 61 (φ. 6ᵃ — 67ᵝ) περιλαμβάνει πλῆρες ψαλτήριον κατὰ καθίσματα ἐν λεπτοτάτῳ γραφικῷ χαρακτῆρι (οὐ μικρὸν πανομοιότυπον τεμάχιον εὑρηται ἐσχεδιασμένον ἐν τῷ Γ' πίνακι ἀρθ. 5 τῆς Μαυρογορδατείου Βιβλιοθήκης εἰλημμένον ἐκτοῦ ΟΗ ψαλμοῦ στίχος 1—6 (ὁ θεὸς ἦλθοσαν ἔθνη—γινώσκοντά σε). Ἐν τελει τοῦ

ψαλτηρίου ἀναγινώσκονται δύο ἐπιγράμματα, ἅτινα κατὰ τὸν ἱερομόναχον Σεραφεὶμ (Ἀριθ. 109) ἐποιήθησαν ὑπὸ Ἰγνατίου Μηθύμνης. Τῆς διαβεβαιώσεως δὲ αὐτοῦ ὀρθῆς οὔσης, δέον ἴσως νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ τὸ ψαλτήριον ὅλον εἶνε αὐτόγραφον. Ἀλλ' εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀντιστρατεύονται παλαιογραφικοὶ κυρίως λόγοι, μαρτυροῦντες καθ' ἡμᾶς, ὅτι, πλὴν τῶν δύο πρώτων φύλλων, τὰ λοιπὰ ὀφείλονται εἰς ἔμπειρον, ἀλλ' ἄγνωστον καλλιγράφον καὶ καλλιτέχνην προτάξαντα καὶ τοὺς ἑπομένους κεχρωματισμένους πίνακας 1) Παράστασις φ. 36 τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἔχοντος ἀνεῳγμένας τὰς πτέρυγας, φέροντος ποδήρη χιτῶνα, οὐράριον καὶ φελόνιον, καὶ κρατοῦντος τῇ μὲν δεξιᾷ σκῆπτρον, τῇ δὲ ἀριστερᾷ σφαῖραν.

2. Παράστασις ὁμοία τῷ Ἀρχαγγέλῳ Γαβριὴλ (φ. 4α—3). Ἡ ἁγία Τριάς· φ. 4β 4. Ἡ Θεοτόκος καθημένη καὶ κρατοῦσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· φ. 5α5 ὁ προφήτης Δαυὶδ καθήμενος ἐστεμμένος καὶ κρατῶν κιθάραν. Ὁ αὐτὸς καλλιτέχνης καὶ ἐν φύλλοις 68—70 ἐσχεδίασεν ἓξ πίνακας παριστῶντας τοὺς μεγαλομάρτυρας Γεώργιον, Δημήτριον καὶ Θεόδωρον τὸν Τύρωνα, τὸν προφήτην Δανιὴλ καὶ τὸν ἰσαπόστολον μέγαν Κωνσταντῖνον μετὰ τῆς ἁγίας Ἑλένης, ἀλλὰ τὸν χρωματισμὸν αὐτοῦ παρέλιπεν.

Τὰ ἐν τῷ τέλει τοῦ ψαλτηρίου ἐπιγράμματα ἔχουσιν ὧδε

1. Χεῖρες φίλαι, κόλποι τε καὶ σύ, καρδία,
ὑμῖν τὸ σεπτὸν χρῆμα πιστεύω μόνοις.
Ὑμεῖς λαβόντες, εὐλαβῶς, τηρεῖτέ μοι
τὸ μάργαρόν μου τοῦτο, τὸ βρύον χάριν
καὶ τῆς ἄνωθεν ἀστραπῆς πέπλος μένον·
οὗ κρεῖττον οὐδὲν εὗρον ἐν τοῖς τιμίοις·
ὃ ὑπὲρ τοῦ κάλλους θαυμάσας πάντων πλέον,
ὡς ἔμπορος σοφός τις· ἀντεκτησάμην,
τούτου τε πλουτῶ καὶ τρυφῶ καὶ ζῶ πλέον
ἢ πᾶσιν οἷς πέφυκα χαίρειν ἐν βίῳ·
ἀλλ' εὐλαβῶς φέροιτο καὶ σώζοιτό μοι,
οὕτως ἄχραντον, λάμπον οὕτως εἰς τέλος.

2. Ψαλτήριον τήρησον, ὦ ψυχή, πόθῳ·
τῆς γὰρ μερίμνης ἄξονας κατατρίβει,
νέμων λογισμοὺς τῆς ἄνω θεωρίας.
Δαυῒδ θεόπτα, τὴν θεόφθογγον λύραν
κρούων, κραδαίνων τὴν ὑφήλιον κτίσιν
σκότους λύτρωσαι δαιμόνων κακουργίας.
Λύρα, βίβλον τέτευχα τερπνὴν Δαυῒδου,
ἣν εἰσορῶντες οἱ κεκτημένοι φίλοι
ἐμοῦ μέμνησθε τοῦ τρόπου καὶ τῶν πόνων.
Δαυϊτικὴ πέφυκα βίβλος ᾀσμάτων
φέρουσα τοῖς μέλπουσι φέρτατον κλέος
χάριν τε τῷ γράψαντι καὶ κεκτημένῳ.
Ἔτος δ' ὑπῆρχεν ᾗ ἑαέθων ὧπται πόλου
ἑπτακισχιλιοστοῦ τριακοστοῦ πέμπτου μηνὸς
ἀρχομένου τε Μαρτίου ε'.» (1527)

Ὁ δὲ Μεθόδιος ἔγραψε τῷ 1552 τεῦχος ἐκ 582 φύλλων, ἐν ᾧ περιέχονται. «Διόπτρα Φιλίππου μοναχοῦ, Στίχοι Κωνσταντίνου τοῦ Βέστου, ἐπιστολὴ Καλλινίκου μοναχοῦ πρὸς Φίλιππον μοναχὸν καὶ ἀντεπισταλτικὴ τούτου ἐκείνῳ καὶ στίχοι τοῦ αὐτοῦ ἀπολογητικοί, Γεωργίου Κεδρηνοῦ ἀπόσπασμα, Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ διδασκαλία παντοδαπὴ καὶ ἐπιλύσεις φυσικῶν ζητημάτων, Ἰωάννου Καρπαθίου περὶ ἀγεννήτου καὶ γεννητῶν, ἀδήλου στίχοι, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἑρμηνεία εἰς τὰ Εὐαγγέλια καὶ σχόλιον εἰς τὰς προηγουμένας ἑρμηνείας των, ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου περικοπαὶ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Βασιλείου Καισαρείας, κεφάλαια διαφόρων ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀδήλου χρονολογικὸς πίναξ, Ἀδήλου ἐρωταποκρίσεις, τοῦ ἁγίου Μαξίμου περὶ τῶν τριάκοντα ἀργυρίων, τοῦ Ἑρμοῦ ἀπόσπασμα, τὸ ἐν Ρώμῃ Σύμβολον τῆς πίστεως, ἀδήλου χρονολογικαὶ σημειώσεις, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου, στιχηρὸν εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, τὰ τῶν Μάγων ὀνόματα, Ἀσκληπιάδης, ἀδήλου φυσικῆς ἱστορίας ἀνάλεκτα καὶ αἱ ἀρεταὶ ψυχῆς τε καὶ σώματος, Λεοντίου

Δαμασκηνοῦ, Ἀθανασίου ἐκ τοῦ περὶ ἐνανθρωπήσεως λόγου, Σεβηριανοῦ Γαββάρων, Προφητεῖαι ἁγίων Προφητῶν Θεοδωρήτου Κύρου, διήγησις γέροντος, λόγος περὶ ἀζύμων, στιχηρὰ Ἀρσενίου εἰς τὴν Θεοτόκον, ἀδήλου περὶ τοπαζίου λίθου, Εὐσταθίου περὶ τοῦ Μελχισεδέκ, Καισαρίου ἀδελφοῦ Γρηγορίου τοῦ θεολόγου, τοῦ φιλοσόφου κυροῦ Ἰωάσαφ, Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας ἀπόσπασμα καὶ περὶ ψευδοπροφητῶν, ἀδήλου περὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, θεολογικὰ ζητήματα ἀνώνυμα, διάλεξις τοῦ ἁγίου Σιλβέστρου μετὰ Ἰουδαίων, πάντα τὰ τῶν προφητῶν καὶ Δαυΐδ, περὶ τῶν σώματος πειρασμῶν, Γρηγορίου Ναζιανζινοῦ, Σωφρονίου Ἱεροσολύμων, Μαξίμου περὶ ἀρετῶν καὶ ἀπαθειῶν, Ἰωάννου Χρυσοστόμου εἰς τὰ Βάϊα καὶ εἰς τὸ πῶς ὁ Ἀδὰμ τὴν ψυχὴν ἔλαβε, Πέτρου ἱεροδιακόνου ἐρωτήσεις, Ἰγνάτιος Συληβρίας, Βίος Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἀδήλου περὶ τῶν χρόνων τῆς ζωῆς τῆς Παναγίας, Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ ἐγκώμιον εἰς τὴν Παναγίαν, ἀδήλου περὶ τοῦ δογματίζειν τοὺς Ἰταλούς, Μάρκου καὶ Δωροθέου μοναχῶν ἀποσπάσματα, Ἀναστασίου Ἀντιοχείας, ἀδήλου ἑρμηνεία εἰς τὸν Γ'. ψαλμόν, ἀναγραφὴ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων καὶ σημείωμα περὶ τοῦ μέτρου τῆς γῆς ἔχον ὧδε «ἔτι κατὰ τοὺς λεγομένους γεωμέτρας, ἔστι τὸ ἥμισυ γῆς τῆς κατοικουμένης, εἰς τὸ μῆκος μίλια χιλιάδες δώδεκα, εἰς δὲ τὸ πλάτος μίλια χιλιάδες δεκαὲξ» φ. 582$^{\beta}$ ».

Ἐν δὲ τοῖς ὑπὸ τοὺς ἐφεξῆς ἀριθμοὺς χειρογράφοις ἀναγινώσκομεν τὰ ἑπόμενα σημειώματα·

3] «Εἶναι τοῦ κυροῦ Ἱππολύτου (1576) τοῦ ποτὲ Μεθύμνης καὶ μᾶς τὰ ἔδωσεν ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Λέου· ἦν δὲ τοῦτο κτῆμά ποτε τοῦ παπᾶ Ἰωάννου τοῦ ἐκ καστρισίου».

7] 1713 † ηρτα εγὼ ο πρωιγούμενος δανιὴλ εἰς του καστρο τις μητηλίνης διαταξίδη τού μωναστηρίου καὶ εμηνα—4 μήνες καί ἐπήγα καί ἔδουσα—80 γρόσια καὶ ἔβαλα τοὺς κατζούβέλους καὶ ἐπῆρα εξι ομολογήαις.

9] † Ἐτελειώθην τὸ παρὸν βιβλίον ἐν μηνὶ ἰανουαρίῳ, εἰς τὰς ιβ'., διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀτασθάλου Μακαρίου ἱερομονάχου τῇ επονυμία Σιληγνάς: «ἔτους ζῳϵ'·» = 7005 = 1497.—Ἑτέρα. †ἐτούτο το χὰρ τὴν ἐγράπτην στὴν κρίτην καὶ ἐπῖραν του

τοῦρκην καὶ ἰ τοῦρκην ἐπιαστϊσαν ὑπὸ τὸ κάτεργον τῖς ροδοῦ· Καὶ ἀγόρασατο ἐγο Π Γεωρ. πε νάτο (παπᾶ Γεώργιος Πενάτος) †ἔτους ,ζ . .»

10] Ἐγράφη δὲ διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ λίαν τλήμωνος καὶ ἐλαχίστου Ιω· τοῦ Χιοτοπούλου †εἴληφεν ἤδ' ἡ βίβλος τέρμα ἐν μηνὶ ἰουλλίῳ ια'· ἐν ἔτει ,ςϡκζ' ἰνδ. δ' ἔτι κρατοῦντος τοῦ λοιμοῦ ἐν τῷ Χάνδακι Κρήτης—«Θεοῦ διδόντος οὐδὲν ἰσχύει φθόνος, καὶ μὴ διδόντος οὐδὲν ἰσχύει πόνος».

77) Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου· συντεθεῖσα ὑπὸ Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Ραιδεστοῦ,[1] ἐξεδόθη ἐπιστασίᾳ Χρυσάνθου ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἁγιάσου καὶ δαπάναις Χ" Γεωργίου Καλπακλόγλου τοῦ ἐκ τῆς κώμης ἁγίας Παρασκευῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1805. Κατὰ τὸν ἐκδότην ὁ Ἰγνάτιος ἤκμασε (ἐγεννήθη κατὰ Κεραμέα) 39 ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν Κωνσταντινουπόλεως τῷ 1492· ὥρμητο δ' ἐκ Μυτιλήνης ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μηθύμνης Καλλονῆς. Κατὰ τὸν περιηγητὴν Dapper (Description des iles), λέγει ὁ Κεραμεύς, τὸ χωρίον Καλλονὴ ἔκειτο ἔνθα ὁ Φάραγγας·

89] † ἔτος ζριθ (=1611) ἐμακαρίστην ὁ γέρων ὁ πνικος π[απᾶ] Μάξιμος καὶ ἄλλοι τινές· ἐν μηνὶ Μαΐῳ ις'. ἡμέρα δ'· καὶ ἦτων εὐθηνία πολή·» β'.) «ᾳψμβ' ἔγραψα τὸ παρὸν βηβλήον εγοώ κιλαδήτης»· γ) «Ἔτος ,ζρθ' =(1601) ἰνδ· θ'. εἰς τὴν κῦθρα (Τσίθρα) θανατικὸν καὶ εἰς τὼ μοναστείρη(=τοῦ κρεοκόπου καὶ ἐμακαρήστην καὶ ὠ Μανθέας εἰς τᾶς κβ τοῦ μαρτῆοῦ»· δ'·) † ἔτος ,ζρέ' (1597) ἔγηνε λημὸς εἰς πασα τόπον καὶ χῶραν καί ἐπιγεν τὸ σιτάρην τό κιλο ρκ'. και εζουσαν με χορτάρια καί με τιρογαλον οι ἄνθρωποι»·

92] «[Π]ωγωνιάνῶ Ζουπάνω τζημαρέλι· μονεμβασίας ἱερό-

1. Ὁ Ἀθανάσιος Ραιδεστινὸς τῷ 1786 Μαρτίου 21 ἔγραψε παρακλητικὸν κανόνα καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον τῆς ἐν Ἀχερώνῃ μητροπολιτικῆς Ἐκκλησίας ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς Ταξιάρχας Μανδαμάδου, ἀφιερῶν αὐτὸν δι' ἐπιστολῆς τῷ Νικηφόρῳ πρωτοσυγκέλλῳ τοῦ ἁγίου Μηθύμνης Διονυσίου.

θεος γράφει. «Ἐπεὶ ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας παρῆλθον ἤδη χρόνοι ᾳτνς΄, κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος, πρὸς γοῦν τὸ ποσὸν τοῦτον ἔχουσιν αὐτοὶ οἱ Ἰταλοί, ὡς ἀναφαίνεται ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἀπεσκίρτησαν καὶ ἐχώρισαν ἀφ' ἡμῶν μέχρι τοῦ νῦν, εἶναι χρόνοι υνς΄. (ἔτους ,ζρλγ΄.. ᾳχκε=1625).

93] Τεῦχος Μητροφάνους ἱερομονάχου γράψαντος «†εἰς ἔτους ,ζρμδ΄· (1636 χιλίους ἑξακοσίους λς΄ ἐν μηνῆ φευρουαρίου, ις΄ ἡμέρα τρίτη ξημερόνοντας εἰς τας δεκαεπτὰ ἡμέρα δ΄. εἰς πέντε ὧραις τῆς νηκτὸς ἔγηνεν σισμός μέγας ὡστε ιχαλοῦσαν τὰ σπήτια καὶ ἐτρόμαξαν ἱ ανοι (=οἱ ἄνθρωποι) μεγάλως τόν αὐτόν χρόνον εἰς τας γ΄· του ἰουνίου εἰς τήν πρότην ὥραν τῆς νυκτός ξιμερόνοντας τὸ σαβάτω ἔκαμεν χάλαζαν μεγάλον καὶ ἐχάλασεν ταδένδρι καὶ τὰς ἀμπελους ὡς τε μόνον ὁ Θεὸς βοηθῆσι».

94) Τω παρῶν βιβλίων ὑπάρχει Δανιήλ ἱερομονάχου τάχα καὶ προηγούμενου «Ἰωάννου, Γεωργίου, Μάρκου Πατέστου, Μιχαήλ Γεωργίου, Κωνσταντὴ Ρηγωπούλου, Γεωργίου Γαληανού, Γεωργίου Μανωήλ».

96] «† πληρώσας εἶπον Χριστέ σοί δόξα πρέπει· θύτης τλήμων Ραφαὴλ ἀρετῆς πάσης ξένος· εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος ἐν ἔτει ,ζρί Ιου(νιῳ) κγ΄·».

109] «τὰς παροῦσας εὐχὰς ἀντέγραψα ἐγὼ ἀχρίος Σεραφεὶμ παρὰ τοῦ ψαλτηρίου τοῦ ἁγίου γέροντος καὶ κτητόρου ἡμῶν, ἀρχιερέως, Ἰγνατίου, ἐν τῷ μοναστηρίου Λειμῶνος: τοῦ μεθύμνης». Ἀλφάβητος τοῦ ἁγίου γέροντος, καὶ κτητόρου ἡμῶν, ἀρχιερέως, Ἰγνατίου,—τὰ νῆν δὲ ἄνωθεν, εἰρικῶτα, ἱερεὺς ἰωάννης λέγοντε, τὰ ἀκρόστηχα· ὄντος αὐτοῦ ἀκόμι, κοσμικοῦ ἱερέως, ἔγραψε» (ὁ δὲ Σεραφεὶμ ἐπεράτωσε τὴν ἀντιγραφὴν ἀρχομένου τοῦ Ἰουλίου 1667) εἶτα «+χειρὶ δὲ θύτου Σεραφεὶμ τοῦ Λεσβίου κόμης (κώμης) Καλλονῆς, καὶ μονῆς τοῦ Λειμῶνος».

110] Ἰωάννου ἱερέως καὶ οἰκονόμου Ἄρτης ἐτελειώθη ἐν τῷ ,ζμθ΄. ἐν μηνὶ μαρτίῳ δεκάτης».

111] «ἦν πρότερον κτῆμα Κωνσταντίνου ἱερομονάχου, καὶ « πρώην ἡγούμενος Γαβριήλ, ἐλάχιστος πάντων, ἐκ χώρας λεγωμένης Τζηκαλλοχώρας (ἐν Λέσβῳ), ὅστις ἀπεβίωσε μηνὶ φευρουαρίῳ 25 ἡμέρα τετάρτη τῆς α΄· ἑβδομάδος τῆς τεσσαρακοστῆς εἶχεν καὶ ἀδελφὴν Θεοδωρούλαν· ΨΕΟΛΩΨΛΧΚΘΠΝΨΛΩ = τέλος τοῦ παρόντος. Μετὰ μῆνα Μάϊον Χριστου καταβασεως ,αφϛ΄(1595).

117] Μηνιαῖον Μαΐου (+ἐτελειώθη ὁ παρὼν Μάϊος διὰ χειρὸς ἐμοῦ ἐλαχίστου Ἁμαρτωλοῦ Δανιήλ (;) ἱερέως τοῦ Ξενιτοῦ καὶ πνευματικοῦ ἔν ἔτει ,ϛην΄. (=1442) (ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Μυρσινιωτίσης).

119] Ἐτελειώθη ἐν μηνὶ ἰουλλίῳ εἰκοστῇ πρώτη διὰ χειρὸς Νεοφύτου μοναχοῦ τάχα καὶ θύτου ἐν ἔτει ,ζϛθ΄. (7099=1591) ἰνδ. δ΄.. Οἰκοθέν ἐστιν ἡ ὑπογραφὴ «Λατίνου Μανουὴλ καὶ Λαμπαδαρίου Μεθύμνης».

131] Μαλαξοῦ νομοκάνων τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος. Ἐν αὐτῷ μετὰ μέλαν ἀραβουργικὸν κόσμημα ἔπεται ἡ κρυπτογραφικὴ σημείωσις ἥδε· «Ξθψαθϛλω. ϛεπλοξλ΄ νθυχω, πθϛθηνηξθνϛηψ κπλϛ!πλν΄βωλχ» = Ματθαῖος ἱερο(λ)μόναχος, καὶ ἀρχιμανδρίτ(ης) Προικονήσου»· ἐν τέλει εἰσὶ α΄.) «† ἔτει ΄ζος΄ (1567) ἐκοιμήθη ὁ Μεθύμνης μιτροπολήτης Ἰγνάτιος, ὁ Κτίτορ του Λιμόνος· ἡ πατρὶς αὐτοῦ Μέθυμνα Καλλονῆς ὀκτωμβρίου ιδ΄.» β΄.) † ἔτει ,ζρμ΄ (1631) ἐκοιμήθη ὁ πρώην Μετηλήνης Κωνστάντιος ἡ πατρίς αὐτοῦ Μετηλήνη, ἀπὸ τὰ Βασιλικά σ' επταιβρίου ιδ΄. ἡμέρα παρασκεβή». γ΄.) † ἔτει ,ζρμ΄ ἤφερεν ὁ κυρίτζης Ἀβαγιανός ἀπ' ἐτὸ Καστρο (=Μυτιλήνη) τὰ μανάλια εἰς τὸ μοναστήρ, ἔξοδου του πρόην Μετηλήνης Κωνσταντίου δι' ἄσπρα χιλιάδας ζ΄. τὴν παραμονὴν τῶν Ταξιαρχῶν τὰ ἠφέρασε—ἡμέρα τετράδι».

133] ἐπροσηλώθη τὸ παρὸν βιβλίον, διὰ ψυχικήν μου σωτηρίαν ὑπὸ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ μνήμῃ Νικάνδρου ἱερομονάχου ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μηθύμνης κυρίου Ἱππολύτου τοῦ ἐκ τῆς νήσου Κηνθήρας, κανστρισίου».

134] «ἔτους ,ϛϡλζ΄ ἰνδ. ζ΄ τοῦ ταπεινοῦ ἐπισκόπου Θεογνώστου Μοκοτινί[ας]».

142] «ἐτελειώθη εἰς ,αφα΄, μην. Ὀκτωβρ. κζ΄, ἡμέρᾳ δ΄, ὥρα θ΄ τῆς ἡμέρας παρ' ἐμοῦ Μανουὴλ Ἀναγνώστου τοῦ Μαγγούση διὰ κόπου καὶ ἐξόδου Παντολέων Ἀναγνώστου τοῦ Μεντόνη· + ξθν λχβοθνθζνσ΄ | δβω. πθηόήθνθ | ξθπψσλχθ΄. ξβν» = Μανουὴλ Ἀναγνώστου καὶ λίαν ἁμαρτωλοῦ ἀμήν.

145] «1558 ἐσταχόθι τὸ θῖον καὶ ἱέρὸν τετραευαγγέλιον ὕπο χήρός του-ταπηνοῦ, καὶ ἀμαθοῦς Μεθοδῖου τάχα καὶ ἱερομόναχος. —ἠπάρχει το θίον καὶ ἅγιον τοῦτο ἑευαγγέληον του παπᾶ κῦρ Κωνστάντηου». «ετου-τοτο τεταρ βάνγελλον ἠνε του νικολάκι ιου του κί ρίτζι δί μη τράκι τουποτὲ χατηνί κολα ἀπὸ χόριον Βατοὺς α καὶ τωαφιέροσε ις᾽ αγιον μοναστή ρι ιστὸ λημονος».

155] «Δανιὴλ ἱερομονάχου οὗ γεννήτορες Γεώργιος καὶ Παλαιολογίνα (1604).

159] (1683 τοῦ Σεραφεὶμ Καλλιγράφου) μετὰ τὰ φ. 96 ἔπονται ἄγραφοι σελίδες ὁρισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ καλλιγράφου εἰς τὴν γραφὴν εἰκόνων τῶν ἁγίων Γεωργίου, Δημητρίου, Εὐστρατίου, Παρασκευῆς «κρατούσης τὴν χώραν καὶ ἐκκλησίαν (τῆς κωμοπόλεως ἁγίας Παρασκευῆς), Ἰγνατίου Μηθύμνης κ·τ·λ·».

166] Ἔτους ,ζριβ΄. ινδ. β΄. μην, μαρτ. ιζ΄. «υπεραιμοῦ· Ιωσήφ μοναχοῦ τλήμονος καὶ ρακενδύτου μάληστα δε λεσβίτου «† ἐτοῦτη ὑφιλάδα ὑπάρχι τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Λειμόνος τῶν Ταξιαρχῶν τῆς Μιτιλήνης τῆς Καλλονῆς τοῦ Παρασίαι κτλ. ινδ· α΄. ἰανουαρ 12.

170] (ἔτος 1546) ἐν ἔτει ,ζνδϣ! Θεοῦ τό δῶρον και Θεοφίλου πονος. Κατά τινα σημείωσιν τοῦ ἱερέως Ἰακώβου πρός τόν Ἰγνάτιον Μεθύμνης τὸ τεῦχος ἀνῆκεν εἰς τὸν ἱερομόναχον Θεοδόσιον.

172] Ἦν κτῆμα «Σγουρϊ ϊἐρέος καὶ σακελλίου Μυτηληνης».

178] Ματθαίου Τζιγάλα Συνταγμάτιον καὶ αἰώνιον Πασχάλιον 1635†1646. ἐν τέλει,

†α΄.) Χριστέ ἄναξ ὅς περ· τά πέλεις ..... μερόπας
ἐσθλά, καί ἐν πάντεσσιν ὁδός θεία τέτυξαι.

β΄.) Ἔμμετρος ὑπόμνησις τοῦ θανάτου, ἧς οἱ πρῶτοι στίχοι· Τί θαυμαζεις, ὦ βροτέ | καί καυχᾶσαι εἰς τὸν πλοῦτον | καί ὁρίζεις κάστρα, τόπους | καί ἔχεις τόσην ἐξουσίαν, «1702 ἦν κτῆμα Καλλινίκου ἱερομονάχου ἐκ τοῦ χωρίου Πέτρας ἐν Λέσβῳ.

190] Ἀποβιώσαντος τοῦ πνευματικοῦ Διονυσίου τὸ παρὸν τεῦχος ἀφιερώθη τῇ μονῇ, εἶτα ὅτι παρὰ ταύτης ἐπωλήθη δι' ἄσπρα 4 (μηνὶ Νοεμβρίῳ 1025) τῷ μητροπολίτῃ Μυτιλήνης Κωνσταντίῳ· (ὃς διὰ γήρας παρητήθη τῇ 27 Μαΐου 1629) «τῷ ,ζϡή΄, ινδ δ΄. (=1590) ἐν μηνί ἀβγούστω εἰς τάς ἐννέα ἐχειροτόνιθει μητροπολίτης Μιτυλήνης Παΐσιος» (ὃς διά λόγους ἀσθενείας παρητήθη τῇ 23 Μαρτίου 1603)· εἶτα «† τῷ ,ζοε΄ ινδ ι΄· (1567) ἐν μηνὶ ἀπριλλίῳ θ΄ ἡμέρα τετράδι ὥρα ἐννάτη τῆς ἡμέρας, ἔγινεν ἔκληψις τοῦ ἡλίου· καὶ ἐκράτησεν ἕως μιᾶς ὥρας· καὶ ἔγινεν θρόησις πολλῆ εἰς τὸν κόσμον».

192] Τροπάρια ἀκολουθίας καὶ τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου Μηθύμνης· «πόνος καὶ ἐπιμέλεια Μελετίου ἱερομονάχου καὶ ἀρχιμανδρίτου ἐκ κώμης Ἀχυρῶνος»·

194] Ἐγράφθη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς καὶ ἁμαρτωλοῦ Παϊσίου ἱερομονάχου Μυτιληναίου τῆς Μπούρας, οἱ ἀναγινώσκοντες μέμνησθε πρὸς Κύριον· —ᾳψνζ΄. ἐν μηνὶ αὐγούστῳ ιγ΄· — ἀφιερώθη δέ, τῷ ἀρχιθύτῃ καὶ κτήτορι τῆς μονῆς τοῦ Λιμόνος ἁγίῳ Ἰγνατίῳ ἀρχιεπισκόπῳ Μηθύμνης· (ἡ ἀκολουθία αὕτη ἐστὶ διάφορος τῆς ἐν χρήσει νῦν· ἡ δὲ ὑπ' ἀριθμὸν 192 ἀπώλετο).

199] †Θεοῦ τὸ δῶρον καὶ Ἀθανασίου πόνος, ἁμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ τάχα ἀρχιερέως | , Ἔτει ,ζπδ΄, μηνὶ μαρτίῳ, ἰνδικτιῶνος δ΄. | † Ὁ Ἐφέσου μητροπολίτης Ἀθανάσιος, ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Ἀσίας». «καί † Ἀργυρόπουλος ὁ πρωτοπαπᾶς τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Ἐφέσου, ὁ διὰ τοῦ θείου καὶ εὐαγγε-

λικοῦ σχήματος μετονομασθεὶς Ἀθανάσιος ἱερομόναχος τανῦν δὲ μητροπολίτης Ἐφέσου».

200] «ᾳχλα΄ ἤρτεν ὁ Χίου μητροπολίτης εἰς τὸ μοναστήρι ὁ ποῦ εἶχεν ἀλλαργαρήσῃ ἀπὸ τὴν Χίον διά τό πασᾶ καὶ ἔκαμεν ἡμέραις τινᾶις· ἀπόκει ἐδιαβη εἰς τό καλόν»,

201] «ἀνεκαινίσθη καί ἐκαλλοπίσθη διαχειρός καί πόνου κἀμοῦ Ἱερεμίου ἱερομονάχου, ἀπονίσου Κῶου· τό ἐπινόμη Ραμοῦς».

232] «1823 καὶ τὸ παρὸν ὑπάρχει ἐκ τῆς κόμης Ἀχυρώνας του κὺρ Ἠλία Βέρου». «φύλλα : 131 : τετράδια 16 : φύλλα 3» — 1831 Δεκεμβρίου ιθ΄ ἀπόθανε ὁ Μηθύμνης Παρθένιος τὸ ὄνομα. Οὗτος ἐκ Φιλίππων καὶ Δράμας ἐγένετο Μηθύμνης κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1817· Διεδέχθη αὐτὸν τόν Δεκέμβριον τοῦ 1831 ὁ δευτερεύων Ἰάκωβος· «†εἴληφε τέλος ; ἡ παροῦσα ; ἁσματομεληρρυηδιτόφθογγος βίβλος ἐκ χειρός Σεραφείμ ἱερομονάχου ; ἁμαρτωλοῦ ; καί Λεσβίου :—ᾳχογ΄. αὐγούστου».

289] Ἔγραψεν ὁ ἐκκλησιάρχης Μυτιλήνης καὶ σύνδικος Παρθένιος καὶ «†ἔτους ,ζπθ΄. (1581 ινδ, θ΄. ἐν μηνὶ ἀπριλίῳ τῇ ἡμέρᾳ β΄· ἦλθεν ὁ καπιτάνος τῆς Χίου καὶ ἐβγάλαμεν τά μαζήλια· καὶ βάλαμεν καπέλους»,

293] Ἐν τέλει «Σύγγνωθι τὸ ἀκαλές τῶν γραμμάτων αἴτιον γάρ ἐστὶν τό στάχωμα· 1655 ινδ΄· δ΄. ἐν μηνὶ ἀπριλίου 4· τῷ ᾳχμη΄ εν μοινῆ ἀπριληοημερα κοιριακο· ἦλθαν η μπεηλερμπεηδες στην Πόλη».

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΝ

τοῦ 1876

ἀναθεωρηθὲν δὲ ἐν ἔτει 1304 μηνὶ Τζεμαζὶ-οὐλ-ἐβὲλ (Ταμοὺζ) ἤτοι κατὰ Ἰούλιον 1887.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΛ.	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ		ΚΤΗΤΟΡΙΑ
136	Ἐλαιόμυλος	ἐν τῇ Μονῇ	Βορειοδ.	πηχ	500	Κτητορ. ἀφιέρ.
141	Κῆπος	πέριξ Μονῆς	Βορειαν.			»
142	»	»				»
143	»	»				»
144	»	»				»
145	»	»				»
146	»	»				»
147	»	»				»
148	»	»				»
149	»	»				»
150	»	»				»
151	»	»				»
152	»	»				»
153	»	»				»
154	»	»				»
155	»	»				»
156	»	»	Βορειοδ.			»
163	Ἐλαιοχώραφ.	Κυνηγαρικὸν	Ἀν. Μον.	Στρ.	150	»
167	Μερᾶς καὶ ἐλ.	Καλαθ. Τρυπ.	»	»	100	
18	Μερᾶς	Πήγαδος	»			ἰδιωτικὸν
12	Μερᾶς	Παρθένης	»			
207	Μερᾶς	Καράβια	Νοτιαν.	»	100	Κτητορ. ἀφιέρ.
162	Μερᾶς	Ξυδόλακκος	»	»	15	»
161	Ἐλαιῶν	Δῶμα	»	»	20	»
160	Ἀγρὸς	Γαβριήλιδες	Ἀνατολ.	»	12	»
159	Ἐλαιὼν	Χ″ Μεθόδιος	Νοτιοδ.	»	6	κτητ. μοναχ. κλ.
158	Ἐλαιὼν	Λιόπουλο	»	»	4	Κτητορικὸν
157	Ἐλαιὼν	Βενιαμὶν	»	»	3	κτητ. μοναχ. κλ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ ΛΕΣΒΙΟΥ ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΛ.	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ		ΚΥΡΙΟΤΗΣ
137	Μάνδρα	Παρὰ τῇ Μον.	Νοτιοδ.	πήχ.	200	κτητ. μοναχ. κλ.
11	Ἐλαιῶν	Χαβοῦνα	δυσμὰς	στρ.	2	ἀγορὰ καὶ κτητ.
12	Ἐλαιῶν	Χαβοῦνα	»	»	4	» »
110	Ἐλαιῶν	Χαβοῦνα	»	»	200	κτητορικὸν
6	»	»	»	»	3	» ἀγορὰ
21	Ἐλαιῶν		»	»	6	» »
29	Ἐλαιῶν	Βαλάνι Σταλ.	»	»	5	» »
375	»	»	»	»	2	» »
109	»	Κεραμδωτὴ	»	»	100	» »
5	»	»	»	»	3	» »
5	»	Μάνδρα	»	»	10	» »
6	»	Καραδοῦλα	Νοτιοδ.	»	6	» »
4	»	» Ἔμμελα	»	»	15	» »
6	»	Καραδοῦλα	»	»	2	μοναχ. κληρον.
10	»	»	»	»	5	ἀφιέρωμα
24	»	»	»	»	6	»
108	»	»	»	»	50	κτητορικὸν
4	»	Ἔμμελα	»	»	10	μοναχ. κληρον.
0	»	»	»	»	10	ἀγορὰ
107	»	Δασὺ-Περιβ.	»	»	250	»
77	»	Ἀγριομέλισ.	»	»	31	κτητορικὸν
78	»	»	»	»	53	»
105	»	»	»	»	25	»
27	»	Νησιὰ	»	»	12	»
106	Μερᾶς καὶ ἐλ.	Στρογγυλὴ	Νοτίως	»	150	»
5	Ἐλαιῶν	Ῥοδέλι	»	»	5	»
104	»	Χριστὸς Σωτ.	»	»	100	»
8	»	Κοῦπες	Βορειοδ.	»	1	μοναχ. κληρον.
112	»	»	»	»	10	» »
118	Δάσος	Λεύκα	Βορείως	»	30	κτητορικ. ἀφιέρ.
111	»	»	»	»	25	» »
209	Μερᾶς	Μαλαθρᾶς	»	»	3	ἀγορὰ
114	Ἐλαιῶν	»	»	»	3	»
7	»	»	»	»	3	μοναχ. κληρον.
115	Μερᾶς καὶ ἐλ.	Κουκναργιὰ	»	»	200	κτητ. καὶ ἀγορὰ
28	Δάσος	Τυραννίδι	»	»	5	ἀφιέρ. κτητορικ.

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΛ.	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ		ΚΤΡΙΟΤΗΣ
5	Ἐλαιῶν	Τυραννίδι	Βορείως	στρ.	4	ἀγορὰ
117	Μερᾶς	»	»	»	100	κτητορικ. ἀφιέρ.
116	Ἀγρ. καὶ Ἐλ.	Καβαλικὰ	»	»	30	» »
12	Ἐλαιῶν	Φονῆ Ῥάχτα	»	»	5	ἀγορὰ
133	Ἀγρ. καὶ Μερ.	Παλαιόχωρι	»	»	250	κτητ. καὶ ἀγορὰ
132	Μερᾶς	Κηπάρ. Ἀχλ.	»	»	900	» ἀφιέρ. ἀγορ.
134	Κῆπ. καὶ Μάν.	»	»	»	2	» »
26	Δάσος	Βαθρώματα	»	»	10	» »
131	Μερᾶς	»	»	»	20	» »
170	» Ἀγρὸς	»	»	»	5	» ἀγορὰ
135	Μερᾶς	»	»	»	5	» »
9	Μερᾶς	»	»	»	35	ἀφιέρωμα
119	»	Μον. Μυρ. ἄν·	»	»	100	κτιτορικὸν
120	Ἐλαιῶν	Χριστὸς	»	»	30	»
22	»	ἔξωθ. Χριστ.	»	»	3	»
27	Ἀλευροπότ·	Χρισ· γέφυρα	»	»	3	ἀνταλλαγὴ
23	Ἐλαιῶν	Χριστὸς	»	»	2	ἀγορὰ
25	»	»	»	»	8	μοναχ. κληρον.
129	»	Χ" Σαλὴχ	»	»	20	ἀγορὰ
130	Μερᾶς	»	»	»	300	»
128	Ἐλαιῶν	Ἀρὰπ Ρετζὲπ	»	»	7	»
14	»	Ἀσπραχώμ.	»	»	10	»
19	»	» Γιαν.	»	»	10	»
123	»	Ἀσπραχώμ.	»	»	100	»
208	»	»	»	»	2	μοναχ. κληρον.
6	»	»	»	»	5	ἀγορὰ
8	»	»	»	»	5	»
122	»	Χ" Ῥάλλη	»	»	25	»
127	»	Δωματερὸ	»	»	50	κτιτ. ἀφιέρωμα
126	Ἐλ· καὶ Ἀγ·	Μύλου Σωθ.	»	»	20	» »
124	Ἀλευρόμυλος	»	»	»	1,50	» »
125	»	»	»	π.	1600	» »
127	Ἐλαιῶν	Σταλ. καὶ Ἀρ.	»	»	60	» »
9	»	»	»	»	2	» »
15	»	Δηνιώτ, δρόμ·	»	»	1	ἀγορὰ
164	Μερᾶς	Μυλότ. Ράχη	Βοριαν.	»	7	κτιτ. ἀφιέρωμα

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΛ.	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ		ΚΤΙΡΙΟΤΗΣ	
15	Μερᾶς	Ράχη	Βορειαν.	π.	1	ἀφιέρ. Βαρζούδ.	
35	Ἐλαιῶν	»	»	»	10	ἀνταλλαγὴ	
118	Ἐλ. καὶ Μερ.	Δηνιώτη	»	»	150	κτιτ. μον. κληρ.	
13	Μερᾶς	Δηνιώτ. Ράχη	»	»	3	κτητ. καὶ ἀγορὰ	
9	»	Ράχη	»	»	2	»	»
16	»	»	»	»	2	»	»
165	»	»	»	»	2	»	»
17	»	»	»	»	2	»	»
140	Ἐλαιῶν	Ἀλευροπότ.	»	»	5	»	»
82	Ἀγ. καὶ Ἐλ.	Καραγατσλ.	»	»	17	»	»
83	Ἀγρὸς	»	»	»	63	»	»
139	Μερ. καὶ Ἀγ.	Δρακοντίτζι	»	»	30	»	»
138	Μερᾶς	Μυλότοπος	»	»	100	»	»
202	»	Μαδαρός	ΒΑ.γ.μ.Μ	»	19	»	»
203	»	»	»	»	100	»	»
201	»	Πετσοφᾶς	»	»	1000	»	»
187	Μερᾶς	Κορακιὰ	»	»	40	ἀγορὰ	
176	Μετόχιον	Κλ. αχ. Ἁγ. Π.	»	»	400	κτητορικὸν	
175	Ἁλῶνι	»	»	στρ.	1	κτητ. ἀφιέρωμα	
177	Ἀγρὸς	Σωθῆρ. Κορ.	»	»	25	»	»
180	»	Ἀγελαδόμαν.	»	»	12	»	»
178	»	Λαχανᾶς	»	»	25	»	»
181	Ἐλαιῶν	Γοῦρνες	»	»	51	»	»
182	»	Ἔλιμα	»	»	80	»	»
1	»	»	»	»	2	ἀφιέρωμα	
183	»	Ταξιάρχης	»	»	88	»	
184	»	Κουρτζαντὲς	»	»	10	»	
185	Κῆπος	»	»	»	4	»	
179	Ἐλαιῶν	Κολιορ. βουν.	»	»	65	»	
174	Κῆπος	παρὰ τῷ Μετ.	»	»	2	»	
173	Ἐλαιοχώρ.	Μέλαγκας	»	»	10	»	
172	Ἀγρὸς	Ἀθανάσινας	»	»	15	κτιτ. ἀφιέρωμα	
171	Ἐλαιοχώρ.	Κλοπαιδῆς	»	»	30	»	»
186	Ἀγρὸς	Παπᾶ Λάκκος	»	»	24	»	»
191	Ἀγ. καὶ Ἐλ.	Πέρα χωράφ.	»	»	15	»	»
189	Ἀγρὸς	Πρασινάκι	»	»	40	»	»

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΛ.	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΝΟ	ΕΚΤΑΣΙΣ	ΚΤΗΤΙΟΤΗΣ
190	Ἀγρὸς	Ἀστιβωτὰ	ΒΑ.γ.μΜ	στρ. 43	κτιτ. ἀφιέρωμα
192	Ἐλαιῶν	Παληάμπελο	»	» 17	» »
193	»	»	»	» 7	» »
194	»	»	»	» 10	» »
195	»	Μέλαγκας	»	» 12	» »
196	»	»	»	» 12	» »
197	»	Κανκάρα	»	» 6	» »
198	»	»	»	» 6	» »
199	»	»	»	» 6	» »
200	»	Σκουφὸς	»	» 20	» »
188	Μερ. Χ″Σαλ.	Σκεπαστὸς	»	» 50	» »
63	Μετ. (Τσιφ).	Ἅγιοι Ἀνάρ.	Ν.μ.Λειμ.	π.2000	» »
101	Ἐλαιῶν	Κελλάρι	»	» 3	» »
100	Κῆπος	Μετόχι	»	» 3	» »
64	Ἐλαιῶν	Κελλάρι	»	» 3	» »
210	»	»	»	» 30	» »
30	»	Κατσάρι	»	» 15	» »
100	Ἀγρὸς	Ἀληβουργὰ	»	» 50	» »
98	»	Παληάμπελο	»	» 40	» »
65	»	Μετ. Κατ.! Λ·	»	» 20	» »
66	»	Βίγλα	»	» 6	» »
67	»	Βίγλες	Νοτιοδ.	» 6	» »
97	»	Πετροκόπι	»	» 4	» »
71	»	Ἀπιδιὰ	»	» 50	» »
103	Μερᾶς	Πετροκόπι	»	» 1	» »
96	Ἀγρὸς	»	»	» 31	» »
90	»	»	»	» 5	» »
91	»	»	»	» 1	» »
92	»	»	»	» 10	» »
93	»	»	»	» 21	» »
94	»	»	»	» 30	» »
95	»	»	»	» 83	» »
73	»	»	»	» 23	» »
74	»	»	»	» 15	» »
75	»	»	»	» 26	» »
76	»	»	»	» 17	» »

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΛ.	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ	ΚΤΡΙΟΤΗΣ
72	Ἐλαιῶν	Λιόμπουλο	Νοτιοδ.	π. 16	κτιτ. ἀφιέρωμα
68	Ἀγρὸς	Καναρᾶς	»	» 11	» »
69	»	Καναρᾶς	»	» 6	» »
70	»	Καρυδιὰ	»	» 23	» »
4	»	Λίμν. Λαγκ.	»	» 4	» »
31	»	» »	»	» 18	» »
32	»	» »	»	» 2	» »
33	»	Ἀσμάκια	»	» 3	» »
34	»	»	»	» 4	» »
35	»	»	»	» 6	» »
36	»	»	»	» 5	» »
38	»	Δένδρα	»	» 5	» »
43	»	»	»	» 44	» »
1	»	Τσόνια	»	» 4	ἀγορὰ
2	»	»	»	» 6	»
3	»	Τσαϊλάκια	»	» 6	κτιτ. καὶ ἀγορὰ
7	»	»	»	» 5	ἀγορὰ
8	»	Πλάτανος	»	» 4	»
18	»	Τσόνια Ῥοδ.	»	» 15	κτιτορικὸν
20	»	Τσόνια	»	» 4	»
37	»	»	»	» 15	»
40	»	»	»	» 9	»
41	»	Τσαϊλάκια	»	» 75	κτιτ. καὶ ἀγορὰ
54	»	Τσόνια	»	» 100	» »
56	»	»	»	» 14	» »
57	»	»	»	» 119	» »
58	»	»	»	» 3	» »
59	»	»	»	» 111	» »
60	»	»	»	» 31	» »
204	»	Τσόν. Μπιγὰ	»	» 19	» »
206	»	Τρυγῶνι	»	» 10	» »
49	»	Ἀγ. Γεώργ.	»	» 8	» »
53	»	» »	»	» 15	» »
102	Ποτ. Ταλιάνι	» »	»	» 2	» »
4	Ἀγρὸς	Ἐν. Καμάραι	»	» 10	ἀνταλλαγὴ
205	»	Λαγκόνι	»	» 8	κτιτ. καὶ ἀγορὰ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΛΕΣΒΙΟΣ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1978

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΟΛ.	ΕΙΔ. ΚΤΗΜΑΤΟΣ	ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ	ΟΡΟΘΕΣΙΟΝ	ΕΚΤΑΣΙΣ		ΚΤΡΙΟΤΗΣ
46	Ἀγρὸς	Ἀμπ. Τσόνια	Νοτιοδ.	πήχ.	11	κτιτ. καὶ ἀγορὰ
47	»	Πηγαδέλι	»	»	6	» »
48	»	»	»	»	50	» »
50	»	Ἅγ. Ἀπόστ.	»	»	32	κτιτορικὸν
51	»	» »	»	»	5	»
52	»	» »	»	»	6	»
44	»	Πλατανέλι	»	»	12	»
45	»	Παλ. ἢ Πλάτ.	»	»	31	»
14	»	Τσόνια	»	»	6	»
39	»	Πλάτανος	»	»	10	»
42	»	Λωριὰ	»	»	16	»
62	»	Τσαγγαρίνας	»	»	16	»
79	»	Περιβόλα	»	»	65	»
80	»	»	»	»	14	»
81	»	»	»	»	21	»
88	»	Ἅγ. Ἰσίδωρ.	»	»	30	» καὶ ἀγορὰ
89	Σχολ. Λειμ.	Λειμ. Ἁγ. Ἰσ.	»	»	2000	»
84	Ἄμπελος	Σογ. χωρ. Π.	»	»	12	»
85	»	»	»	»	18	»
61	Ἀγρὸς	Ἁγ. Τρουλ.	Βόριαν.	»	50	»
166	Κῆπος	Μονὴ Ἀνεμ.	Βοριοδ.	»	10	μοναχ. κληρον.
168	Ἀγρὸς	»	»	»	30	» »
199	Μερ. καὶ Ἐλ.	»	»	»	300	» »

Σίλβεστρος ἐλέῳ Θεοῦ πάπας καὶ πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ κριτὴς τῆς οἰκουμένης.

ΤΟΠΟΛΟΓΙΟΝ ΣΤΝ ΘΕΩ ΑΓΙΩ περιέχον τὰ τῶν μοναστηρίων ἅπαντα τά τε χωράφια, ἀμπέλια, περιβόλια, ἐλέαις, μανδροστάματα, μύλους, τὸ καθέκαστον μετὰ τῶν συνουρίων αὐτῶν, καὶ πόθεν καὶ ποῦ τῶν τε Ταξιαρχῶν τῶν ἐν τῷ Λειμόνι καὶ τῆς ὑπεράγνου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Μυρσινιωτίσσης· ἅπερ ἀνάκτησε καὶ ἐβελτίωσεν ὁ ποτὲ κατὰ κόσμον ἱερεὺς Ἰωάννης καὶ σακελλίου Μεθύμνης, διὰ τοῦ θείου δὲ καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος μετονομασθεὶς Ἰγνάτιος ἱερομόναχος, ὕστερον δὲ καὶ ἀρχιερεὺς χρηματίσας Μεθύμνης· ὡς αἱ διαθῆκαι αὐτοῦ καὶ τὰ πατριαρχικὰ διαλαμβάνουσι γράμματα.

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ, Καὶ ἡ εὐχή του μεθ' ἡμῶν.

Πρῶτον μὲν καὶ κατ' ἀρχὰς ἐστιν ὁ παρὼν τόπος ὁ λεγόμενος Λειμώνας, ὅπερ ἵσταται καὶ τὸ μοναστήριον ἔνδον καὶ διατετοιχισμένον τὸ γύροθεν· ἐνῷ εἰσὶ τὰ σύνορα τοῦ τόπου ἔκπαλαι ταῦτα. Σύνορον πρῶτον τὸ βουνάκι τὸ λεγόμενον Τυρανίδην· ἕτερον τὸ Κυνηγάρικον· ἕτερον σύνορον ὁ Τριπητός· ἕτερον σύνορον τοῦ Ροδώπουλλου· ἕτερον σύνορον τὰ Σπαθάδικα· μὲ εἴτι ἀνευρίσκεται ἔνδον εἰς τὸ περιτοίχισμα. Γῆ, δένδρα ἐλέαις, περιβόλεα, καὶ εἴτι ἄλλον τῶν μοναστηρίων ὑπάρχουσι τῶν δύο.

Ἔτι ἔχει εἰς τὸν αὐτὸν τόπον εἰς τὸ Τυρανίδην χωράφια μὲ ἐλαίας λεγόμενον τοῦ ροῦ εἰς τὴν στράτα τῆς Φίλιας, ἕως τὰ Καβαλικὰ καὶ ἕως τὸ λαγκάδι τὸ λεγόμενον τοῦ φονέως.

Ἔτι ἔχει χωράφιν τὸ λεγόμενον Γεωργίου τοὺτζικανδίλη εἰς τὸν αὐτὸν τόπον περιτοιχισμένον αὐτοῦ εἰς τὰ Σπαθάδικα.

Ἔτι ἔχει εἰς τὴν Λεῦκαν χωράφια.

Ὁμοίως καὶ τὸν βουνὸν ἐπάνω εἰς τὰ Ἀνεμοτίσια τὰ χωράφια.

Ἔτι ἔχει εἰς ταῖς λίμναις χωράφια τοῦ Παντεχνῆ πλησίον τοῦ Δρακουλάδου.

Ἔτι ἔχει τὸ μανδρόσταμα τοῦ Μαρούφου τὸ πλησίον τῆς Λειμόνας· τῶν δύο μοναστηρίων ἔναι. Σύνορον τοῦ Μαρζουβῆ ἡ περασιά· σύνορον τὸ χωστὸν σπήλαιον, σύνορον ἡ ἄσπρη βίγλα· σύνορον ἡ Νυσιά· σύνορον ὁ Νίκονας· τοῦ Ἀλέξη τὸ βρυσίδι· αἱ βίγλαις ὅπερ ἐσωθυρηάσαμεν καὶ ἔναι σωθήριν σήμερον.

Τὸ δὲ αὐτὸ μαντρόσταμα τοῦ Μαρούφου μὲ εἴτι ἔχει μέσα: χωράφια, ἐλέας ὡς εὑρίσκεται ἕως τὸν παλαιόμυλον κάτω εἰς τὸν Σωτῆρα ὁμοῦ μὲ τὴν στρογγυλὴν καθὼς γράφουν τὰ χοτζέτιά μας· τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν ἔξω ἀπὸ τὸ φάσμα τοῦ Λειμῶνος χωράφια τὰ λεγόμενα λάκκος τοῦ ξιδᾶ νὰ πάγῃ ἕως τὸν μέγαν Γεώργιον τὸν Χλοΐτην τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν εἰς τὸν Κόλωνα ἐλέαις ὅπου μοιράζομεν μὲ τὴν καστρινὴν (Μυτιληναίαν) Ἀμύρισα· καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν φραγμὸν εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν ἐλέαις καὶ μοιράζομεν μὲ Γεώργιον τὸν Παχλόν· τῶν Καλογράδων.

Ἔτι ἔχομεν ταῖς ἐλέαις τοῦ Γωνατᾶ εἰς τὸ σωθήριν τοῦ Ἀλέξη τῆς βρύσης. Τῶν Καλογράδων. Καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ σωθήριν ἐλέαις ἀπὸ τοῦ Σκυλοῦ τὰ παιδία εἰς ταῖς βίγλες. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ὁμοίως καὶ εἰς τὸν Σωτῆρα ἐλέαις τῆς Ταραντοῦς. Τῶν Καλογράδων.

Καὶ τοῦ Γεωργίου τοῦ Καμάκιου ἐλέαις.

Καὶ τοῦ Μπαΐμ Πουρέκη ἐλέαις.

Καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐλέαις·

Καὶ τοῦ Γιαλούρη ἐλέαις.

Καὶ τοῦ Καγία τοῦ Φούσκη ἐλέαις.

Καὶ τοῦ Νικόλα τοῦ Σκυλοῦ ἐλέαις τῆς Λειμόνας·

Τὸ Μετόχιον τοῦ μοναστηρίου τὸ κατ' οἴκημαν μὲ τὸ ἀμπελοπερίβολον τοιχογυρισμένον ὅλον. Τῶν Καλογράδων.

Καὶ τὸ σωθήριν τὰ χωράφια ὅσα γυρίζουν τοῦ μακαριτοῦ Μαυρο-Ιωάννου· αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ· ὁμοῦ μὲ τὴν φυτίαν. Τῶν Καλογράδων.

Ἔτι ἔχομεν πλησίον αὐτοῦ τὰ λεγόμενα τοῦ Πετροκόπου ὁμοῦ μὲ τοῦ Κανδύλη τοῦ Πιστάδη. Τῶν Καλογράδων. Καὶ τὸ λεγόμενον Κανδύλη τοῦ Νομικοῦ ὁμοῦ μὲ τοῦ Κρευτιρὰ ὁμοῦ μὲ τὴν ἀλειαγωγὴν (ἀλλαγὴν) τοῦ αὐτοῦ γαμβροῦ οἷον τοῦ Κουβαρᾶ· Ὁμοῦ τῶν δύο μοναστηρίων.

Καὶ τὴν ἀλλαγωγήν, ἅπερ χωρίζει ὁ ποταμὸς τοῦ τε Δημητρίου Γιαγούπη· καὶ ἑτέρων. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον σωθήριν τὸ λεγόμενον τοῦ Πανούδη·

Ἕτερον κομάτιν τοῦ Ταραντᾶ.

Ἕτερον χωράφιν τῆς Βαφιάδενας ὁμοῦ μὲ τὴν ἀλλαγωγὴν τοῦ Ράλλη·

Ἕτερον χωράφιν τοῦ Καπριλύκου·

Ἕτερον χωράφιν τοῦ κανδύλη τοῦ Μεσαότι.

Ἕτερον χωράφιν τοῦ Καγια μὲ τοῦ Δωροθέου· ὁμοῦ τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφιν εἰς ταῖς Βίγλαις τῆς Ἐλυσάβετ μὲ τοῦ Ἀρβανίτη σωθήριν ἕναν. Ὁμοῦ τὰ δυὸ μοναστήρια.

Ἕτερον σωθήριν τοῦ Γεωργάκη μὲ ἐλέαις μέσα· ὁμοῦ τὰ δύο.

Ἕτερον χωράφιν εἰς τὰ Χλύα ἀγορὰ ἀπὸ τοῦ Τζαννέτου· πλησίον τοῦ Κελαδίτη καὶ τοῦ Μαχρυμούτι. Τῆς Λειμόνας.

Ἕτερον χωράφιν τοῦ Μηχαὴλ τοῦ Λαζαρὴ εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν. Ὁμοῦ τὰ δύο μοναστήρια.

Ἕτερον χωράφιν εἰς τὴν περασιὰ πλησίον τοῦ Γρηπάρι. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωράφιν εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τοῦ Χραδὴ ὁμοῦ καὶ ἡ ἀλαγωγὴ τοῦ Κατζηβέλου· πλησίον Ἀγαλλιανὸς Μόσχου. Τῆς Λειμόνας.

Ἕτερον χωράφιν ὁ Καριδάκης ὁμοῦ μὲ τοῦ Μητροπολίτη· πλησίον ἡ στράτα καὶ τοῦ Μανολάκη τοῦ Λαζαρῆ τοῦ γαμπροῦ εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν. Τὰ δύο μοναστήρια.

Τοῦ Κωνστάντιου· πλησίον Δημήτριος Μόρος καὶ ἡ στράτα τῆς θυγατρός του.

Τῆς Μακαρίας· εἰς ταῖς μυλίαις· πλησίον Δούκας Κουβαρᾶς καὶ Φουρνόχαρος. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωράφιν Γεωργίου τοῦ Μαγκανᾶ· πλησίον Σεβαστός. Τουρνίκαινα. Τοῦ Λειμῶνος.

ΕΙΣ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ.

Χωράφια ἀγοραστά· πλησίον ἡ στράτα καὶ τὰ ἀμπέλια. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφιν Ἰωάννου τοῦ Στεφάνου· πλησίον στράτα καὶ τοῦ Μονομάχου υἱός· Ὁμοίως εἰς τὰ Τριάντα χωράφιν τοῦ Θεοφάνη· πλησίον Γεωργάτος.

Ἕτερον εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τοῦ Τζαμπή· πλησίον ἡ στράτα καὶ τὸ πηγάδι. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὴν Βαλανίδα χωράφι· πλησίον Δημήτριος Πλατζι(δᾶς).

Ἕτερον χωράφι τοῦ Κωνστάντιου πλησίον Γεωργίου τοῦ Πέρου (ἢ Πέτρου). Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφι τῆς Νικήτενας· πλησίον τοῦ Λοπακιάρη.

Ἕτερον χωράφι τοῦ Σωφρονίου· πλησίον τοῦ Γρηπάρι καὶ τὸ αὐλάκι. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφι τοῦ Στρίκου· πλησίον τοῦ Ρηγόπουλου. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ὁμοίως εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν χωράφι τοῦ Ρηγόπουλου· πλησίον τὸ αὐλάκι καὶ Σπανούδενας. Τοῦ μοναστηρίου τοῦ Λειμῶνος.

Ἕτερον χωράφι τοῦ Βέντρου· πλησίον τοῦ Ἀντωνάκη· τῆς Λειμῶνας.

Ἕτερον χωράφι τοῦ Κωνσταντίνου· πλησίον Δημήτρης (Μουργετής).

Εἰς ταῖς περιστερίαις χωράφι τοῦ Βατάτζη· πλησίον Μιχαὴλ τοῦ Κωνσταντίνου.

Ὁμοίως εἰς τὴν Ἐροδάφνην τοῦ Ἰωάσαφ χωράφι· πλησίον ὁ ποταμὸς καὶ ὁ Ἀντωνάκης.

Ἕτερον χωράφι πλησίον Γεωργίου τῆς Τουρνικήνας μέσα δι' ἀγορᾶς μας. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωράφι Ἀντωνάκη τῆς γυναικός. Τῆς Λειμόνας.

Ἕτερον χωράφι εἰς τὸν Λόγκον· πλησίον Δημήτρης Λιγονιότης καὶ Γεώργιος Τζανέτου τοῦ Ξενητοῦ εἰς τοῦ Λειμῶνος.

Ἔτι ἔχομεν εἰς τὴν Δημητσάνα χωράφια τοῦ Ματθία· πλησίον τὸ αὐλάκι καὶ Δούκας τοῦ Ἱερεμία· τοῦ Λειμῶνος.

Ἔτι ἔχομεν εἰς τὰ Λιβάδια χωράφια τοῦ Μπόργου· πλησίον ὁ Κιλαδίτης: Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφιν εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον τῆς Λειμῶνας.

Ἕτερον χωράφιν εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους· τῆς Δημητράκενας. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερα χωράφια ἀγοραστὰ πλησίον τοῦ Μεχμὲτ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ἡ στράτα· ὁμοῦ τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν χωράφιν ἀλαγωγὴ ἀπὸ Μιχαὴλ τοῦ Χραδὴ πλησίον Ἰωάννης Κολωμόδης. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὸ δύστρατον εἰς τὴν ἀχλάδα κομάτια τρία τῆς Μυρόπης καὶ τοῦ Αὐγουστή. Καὶ τοῦ Βατάτζη. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφιν εἰς τὸν λάκκον τοῦ Μυγιόπουλου· πλησίον ἡ στράτα καὶ πλησίον Βουλωτῆς Πάγκαλος καὶ πλησίον ὁ Ξενιτός. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωράφι τοῦ Κανδύλι· πλησίον Συναδηνός. Κάπαρις. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφιν εἰς τὸ Μάρμαρον κομάτια δύο τῆς Καλοριζικήνας καὶ τοῦ Δωροθέου· πλησίον ὁ Λαμπρινός. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφιν τοῦ Καπόνα εἰς ταλίπεδα (τὰ Ἀλίπεδα) εἰς τὸ δύστρατον τῶν Ἀρυανῶν (Ἀργιανῶν). Τῆς Παναγίας.

Ἕτερα εἰς τὸν Ἀμπελιότη ἀμπέλια καὶ χωράφια καὶ ἕτερον ἀμπέλι τὸ κρατεῖ ὁ Γιανίκας. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον ἀμπέλι τὸ παλαιὸν ἡ ἀγορά μας. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερα χωράφια κομάτια τρία εἰς τὸν Ἀμπελιότην· πλησίον ἡ στράτα καὶ πλησίον Βουλωτὴς Πάγκαλης, Σεβαστός· Φουρνόχαρος. Τῆς Παναγίας.

Ἀμπέλι τὸ μέγα μὲ τὸ χωράφιν· τὸ ὅλον περιτοιχισμένον. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερα χωράφια τὰ λεγόμενα τοῦ Τωμᾶ τοῦ κυρίου Γρηγορίου καὶ τοῦ Γεωργίου τοῦ Κούτελου καὶ τὸ Κολοτόμπρη καὶ τοῦ Χιλᾶ τοῦ Ἰωάννου. Τῆς Λειμόνας.

Ἕτερον χωράφι τοῦ Μαυρομιχάλη· πλησίον ἡ στράτα καὶ τοῦ ποταμοῦ ἀμπέλι πλησίον. Τῆς Παναγίας.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἰσήδωρον χωράφι τὸ σωθήρι μὲ τοῦ Παντεχνῆ τὸ ἀμπέλι τὸ ὅλον Παναγίας.

Ὁμοίως τὸ ἀμπέλι τοῦ κυρίου Γρηγορίου· καὶ τοῦ Παγκράτι ἀμπέλι· τῆς Παναγίας υἱοῦ τοῦ Μιχαήλ. Ἕτερον ἀμπέλι καὶ χωράφι εἰς τὰ Δάφια τοῦ Δωροθέου ὅπου κρατεῖ ὁ Γιατόπουλος. Τῆς Λειμόνας.

Εἰς τὴν Ἐσωμερίαν ἀμπέλι τῆς Ὑπομονῆς πλησίον ἡ στράτα καὶ ἀμπέλι τοῦ Παπᾶ Μανωήλ· καὶ περιβόλι τῆς αὐτῆς εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν· πλησίον ἀμπελίου τοῦ Παλαιολόγου· καὶ πλησίον ἀμπελίου τῶν Σαπουνάδων. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωράφι εἰς ταῖς Ρέσες τοῦ Ζαρούδι εἰς τὸ λαχανοχώραφον.

Ἕτερον ἀμπέλι εἰς τὴν Πεντάνουσαν· εἰς τὸ λαχανοχώραφον· Τοῦ Μησελίμη καὶ τοῦ Γεωργάκη ὁμοῦ καὶ χωράφια πλησίον τοῦ Ἀλὶ τοῦ Καμανοῦ τοῦ Γιανίτσαρα· Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφι τῆς Ἁγίας Τριάδος, οἷον τοῦ παπᾶ Κεφαλᾶ καὶ τὸ χωράφι τῆς λίμνης· ὁμοῦ καὶ τὴ λίμνη. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερα χωράφια κομάτια δύο· εἰς τὴν στράτα τῆς Ἐσωμερίας, ὃσ πηγαίν' εἰς τὴν ἀχυρῶνα τὰ λεγόμενα τοῦ Κολιβᾶ· Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν εἰς τὸ Ἀλεπουβούναρον χωράφι τοῦ Γεδεοῦ κομάτια α΄.

Ἔτι ἔχομεν εἰς τὸ Λύθεντικὸν ἀμπέλιον τοῦ ἡγουμένου. Τῆς Λειμόνας.

Καὶ εἰς τὴν Σκοτεινὴν ἀμπέλιον μὲ συκιαῖς τοῦ Μεθοδίου καὶ περιβόλι τῆς Παλαιολογίνας καὶ ἀμπέλι εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν καὶ τοῦ Γεδεοῦ ἀμπέλι εἰς ἅγιον Κοσμᾶν μὲ συκίαις Τῆς Παναγίας.

Καὶ εἰς ταῖς ἀκονόπετραις ἀμπέλι τοῦ Γεδεοῦ.

Ὁμοίως χωράφι εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν Χαλᾳὰ (ἢ χάλασμα) ἀγοραστὰ πλησίον τῶν ἀμπελίων καὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς στράτας. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν περιβόλι εἰς τὸν ἅγιον Κοσμᾶν τοῦ Χραδή. Τῆς Λειμόνας.

ΕΙΣ ΤΑΙΣ ΑΓΟΡΑΙΣ (= ΑΓΟΡΑΣΤΑ).

Χωράφια εἰς ταῖς ἀγοραῖς Λουρὴν α΄. πλησίον ὁ Μιχαλάκης καὶ Κομνηνὸς Παπιόκολος. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωράφι τοῦ Κωνστάντιου εἰς τὰ Πρωτοκυνηγάδικα· πλησίον ἀμπέλι τοῦ Δούκα· καὶ πλησίον Παλαιολόγου τοῦ Καλορίζικου. Τοῦ Λειμόνος.

Ἕτερον χωράφι τῆς Γλήνενας· πλησίον ἡ στράτα καὶ πλησίον Μαγκιάκος. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωραφι τοῦ ἡγουμένου: πλησίον ὁ Ξενιτὸς καὶ μεχιμέτης τοῦ Ἀλῆ Μπαλῆ. Τοῦ Λειμῶνος.

Ἕτερον χωράφι τοῦ Παναγιότη· πλησίον ἀμπέλι τοῦ Λαυρεντίου.

Ἕτερον χωράφι εἰς τὸν ποταμὸν εἰς τὴν πλήστρια· πλησίον Γεωργίνας· Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωράφι εἰς τὸ πηγάδιν κομάτια δύο· πλησίον Πεπέρις καὶ εἰς τὸ ἄλλον Κομνενὸς Γλύνος. Τῆς Παναγίας·

Ἕτερον χωράφι τοῦ Γεδεοῦ εἰς τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον· πλησίον Δημήτρης Μπλάζος καὶ Γεώργιος Ράφτης.

Ὁμοίως εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τῆς Παλαιολογήνας χωράφια· πλησίον Κράλι καὶ Γιουσούφης τοῦ βαμπακοκάριδου· Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωράφι Παλαιολογήνας εἰς τὴν Κεχαριτωμένην. πλησίον τοῦ Μαραγκοῦ· τῆς Παναγίας ἐτοῦτον ἔναι τοῦ Μιχαήλου τοῦ

Δουκάκη· Καὶ ἕτερον εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τοῦ μοναστηρίου χωράφια. πλησίον ἡ στράτα καὶ τοῦ Μεσίλη καὶ τοῦ Κομνενάκη τὰ παιδία καὶ τοῦ Γιανιτζάρου Γιουσοῦφη τοῦ γαμβροῦ του. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν χωράφια τοῦ Ἀρσενίου πλησίον τῆς στράτας καὶ τοῦ χωρίου τῆς Φυτάδας· καὶ τοῦ Δουκάκη. Τῆς Λειμόνας.

Ἕτερον χωράφιν εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν ὅπου ἔχει τὰς συκαμινέας· πλησίον τοῦ Μπλάζου. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερον χωράφι εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν τοῦ Λιβαδίου βαμπακοκαριδίου καὶ Γεωργίου τοῦ Γουρναφᾶ· Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἕτερον χωράφι εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην· πλησίον ὁ Χουσεΐνης·

ΕΙΣ ΤΑ ΘΟΛΩΝΙΑ

Εἰς τὰ Θολώνια κομάτια ς΄. τῆς Παλαιολογήνας.

Εἰς τὴν Τραχινὴν χωράφια· πλησίον Ἰωάννου καὶ Γιουσούφ·

Εἰς ταῖς Ἀπηδιαῖς χωράφια· πλησίον ὁ Μανωλάκης.

Καὶ εἰς Λεῦκον κομάτια δ΄ πλησίον ὁ Δουκάκης τῆς Παναγίας.

Εἰς τὴν Γέρναν κομάτια β΄. τὸ ἕναν εἰς τὰ ἔλεα(;) καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὸν Θόλον(;) Τοῦ ἡγουμένου εἶναι αὐτὰ τοῦ Λειμῶνος.

Ἕτερον εἰς τὴν Γέρναν τοῦ Γρηγορίου ἀγορὰ ἀπὸ τὸν Δοῦκα τῆς Ξενιτούδηνας. Τοῦ Λειμῶνος.

Εἰς τὸν Ταξιάρχην εἰς τὴν Γέρναν κομάτια β΄. χωράφια· πλησίον Μιχαὴλ Παχλοῦ· καὶ πλησίον τοῦ ἀράπη τῆς Μαυροϊερακήνας καὶ Ἰωάννου τοῦ Τσαγκάρι· Τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὸν Κορδὸν τοῦ ἡγουμένου χωράφιν μεσαρίων δ΄ τῆς Λειμόνας.

Ὁμοίως εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν χωράφια τοῦ Ράλη·πλησίον Ἰωάννης Κορτινάρη καὶ Γεώργιος Ράπτης· τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὸν Κορδὸν ὁμοίως τῆς Γαδουροὺς χωράφια.

Καὶ τοῦ Θεοδοσίου τὰ χωράφια· πλησίον τῆς Μητροπόλεως καὶ πλησίον τοῦ Κομνενάκη τῶν παιδίων.

Ἕτερον χωράφι ὁ Μελάγκας τῆς Μαξήτινας· πλησίον ὁ Γιανίτζαρις τοῦ Καματινοῦ καὶ τὸ λαγκάδιν.

Εἰς τὰ Ξενοτάφια τοῦ Θεοδοσίου· πλησίον Τριαντάφυλλος τοῦ Γαρούλι καὶ Μανοὴλ Χοντροκούκη.

Ἕτερα τοῦ Σπηλιότη εἰς τὴν αὐτὴν τοποθεσίαν· πλησίον Μιχαὴλ Μπαϊμντορέκι καὶ πλησίον τὸ βουνὴν καὶ τὸ λαγκάδι ἕως τὸ ἄσπρο. Ταῦτα πάντα εἶνε τῆς Παναγίας.

Εἰς τὴν (Καλωνὴν) τῆς Ἀθανασίας χωράφια· πλησίον Μανοὴλ Κοντὸς καὶ ὁ Ρεμένιος καὶ ὁ γαμπρός του· τῆς Παναγίας.

Εἰς τὴν Πλάτη εἰς τὰ Πρασινάκια τοῦ Γαλιάτζου χωράφια· τοῦ Λειμῶνος· πλησίον Σεβαστὸς Μοδιανός. Καὶ ἕτερα χωράφια τοῦ Καλορίζικου πλησίον τῆς Θωμαΐς. Τῆς Παναγίας.

Ἕτερα χωράφια εἰς τὰ Πρασινάκια μὲ ἐλέοις εἴτι γυρίζει τὸ σωθήριν καὶ ἄλλον εἴτι ἔχουσιν μέσα. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Εἰς τὴν Φυταλὶ (Ἐφθαλοῦ) τοῦ Καλοριζοκόπουλου χωράφ· μεσάρια ε΄. πλησίον Παλαιολόγος. Καλορίζικος καὶ Δούκας ὁ γαμπρός του.

Ὁμοίως τοῦ αὐτοῦ κατζάρι εἰς τὴν Σκοτεινήν· καὶ ἕτερον κατζάρι εἰς τὴν Ἀροτυρὴν (ἢ Ἀργυρῆν)· πλησίον ὁ ποταμὸς καὶ ἡ στράτα. Καὶ εἰς τὰ Δάφια χωράφια· πλησίον Κατζάνι τῆς Ρίγενας ἔχωσιν καὶ ἀμπέλι ὁμοῦ μὲ τὸν γαμπρόν του εἰς τὰ Δάφια· πλησίον Δούκας Πλατζιτᾶς· τῶν δύο μοναστηρίων.

Καὶ Γεωργίου τοῦ Βασιλείου. Ἔτι ἔχουσι τὰ αὐτὰ παιδία εἰς τὸ Γαδουρόπουλου χωράφι· πλησίον Γεώργιος Φουρνοχαροπούλου. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν χωράφια εἰς τὴν Κλοπεδὴν ὡς ἂν γυρίζει ἀπὸ τὸ κριὸν νερὸν νὰ πάγῃ τὸ λαγκάδι εἰς τὸ κλῆμα νότια χωρίζουν ἀπὸ τῆς Μητροπόλεως· καὶ ὁ ποταμὸς ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν μέρας. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν χωράφια εἰς τοὺς μύλους· πλησίον ὁ μύλος τῆς Μητροπόλεως καὶ ὁ ποταμὸς καὶ τὸ βουνήν. Τῶν δύο μοναστηρίων.

† Ἔτι ἐπήραμεν τὸ χωράφι τῆς Ἀμύρισας τοῦ Παχλοῦ τῆς κόρης καὶ ἐγράφη εἰς τὴν ἁγίαν Πρόθεσιν καὶ αὐτὴ καὶ ὁ ἄνδρας τμς· καὶ εἶνε τὸ χωράφι μεσαρίων ς΄ καὶ εὑρίσκεται ἐν τῇ τοποθεσίᾳ εἰς τὰ Λιβάδια εἰς τὸ γεφύρι τοῦ ἁγίου Γεωργίου σύμπλιον τοῦ Χουργιατέλη καὶ τοῦ Ψιμοπούλη καὶ τοῦ Πετζουχέρη ἀπὸ τὰ Δάφια.

† Ἔτι ἐπήραμε τὸ χωράφι τοῦ Τριανταφύλλου μεσαρίων γ' εἰς ἄσπρα φ' κοντὰ εἰς τοῦ Καρούλι σύμπλιον τῆς Πουγάδενας καὶ τοῦ ἐδικοῦ μας καὶ τοῦ Δημήτρη τοῦ Φραγκόπουλου.

Ἔτι ἔχομεν τοῦ μύλου τὴν ἀγορὰν τὸν λεγόμενον τοῦ Χασὰν μὲ τὸ χωράφι τὸ πλησίον του. Τῆς Παναγίας.

Ἔτι ἔχομεν τὸν μύλον τὸν λεγόμενον Κακοδιάβασμα ἀνάστασις ἡμετέρα μετὰ τοῦ περιβολόπουλου αὐτοῦ. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν εἰς τὸν Φάραγγα μύλον ἀγορά μας νερόμυλον. Τῶν δύο μοναστηρίων.

Ἔτι ἔχομεν τοὺς μύλους τῆς Παναγίας τοὺς τρεῖς.

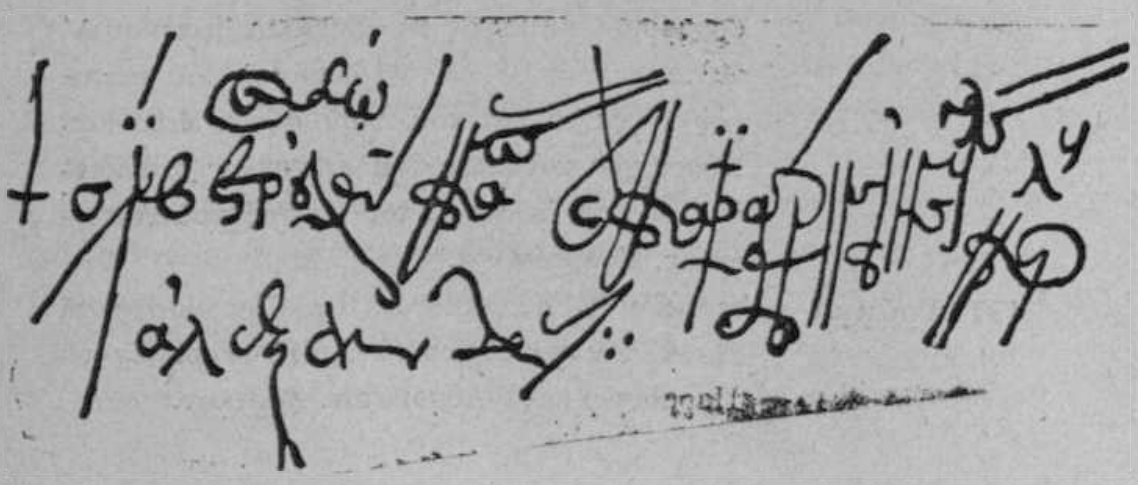
Ὁμοίως καὶ εἰς τὸν Ἀλευροπόταμον μύλους τρεῖς ὁμοῦ μὲ τὰ σωθήρια εἰς τὸ κρυὸν νερὸν τὸ λεγόμενον Κηπάρια μετὰ τοῦ ἑτέρου τοῦ περιβολοπούλου τοιχογυρισμένα· ὁμοίως τὸ Σωθήριν τοῦ Δωματεροῦ. Ταῦτα πάντα τῶν δύο μοναστηρίων.

Καὶ τὸν μύλον τὰ σωθήρια μετὰ τοῦ λεγομένου Ἀρβανίτου· καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ Σωθήριν καὶ τοῦ Ζαρούδι τὸ περιτοίχισμα τῶν δύο μοναστηρίων.

Καὶ τὸ κάτω τῆς Παναγίας μὲ ταῖς ἐλέαις καὶ τὸν γύρον τῆς Παναγίας μου.

Καὶ τὸ ἀμπελοπερίβολον τῆς Παναγίας τὸ πλησίον. Καὶ περιβολάκιν εἰς τὰ Ράκτα τῆς Καλισθένης καὶ ἀγορὰ τῆς Παναγίας.

Ὁμοίως χωράφιν τοῦ Ἀντωνίου τῆς κόρης μεσαρίων ια' διὰ ἄσπρα ,δχσ' (4200) ἀγοραστὸν ἀπὲ τὸν παπᾶ τὸν γαμπρόν του.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Χρονολ. Ἔγγραφα

1487 **Ἐξαρχικὸν** Δανιὴλ μητροπολίτου Ἐφέσου.

1527 **Προσηλωτ.** Μανουὴλ Ἀγαλλιανοῦ.

1527 **Σιγίλλιον** Ἱερεμίου Α΄ Κωνσταντινουπόλεως, ὅπερ βραδύτερον προσεπεκυρώθη ὑπὸ Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας καὶ Ἰωακεὶμ Ἀντιοχείας τῶν Πατριαρχῶν. Μεμβράνινον.

1530 **Γράμμα** Ἀντίγραφον Ἱερεμίου Α΄ Κ.

1531 **Σιγίλλιον** Ἱερεμίου Α΄ Κ. Ἐκδοθὲν κατὰ Μάρτιον, ἐπικυρωθὲν δὲ βραδύτερον καὶ τοῦτο ὑπὸ Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας καὶ Ἰωακεὶμ Ἀντιοχείας. Μεμβράνινον.

1534 **Γράμμα** Ἱερεμίου Α΄ Κ. πρὸς τὸν Ἰγνάτιον Μηθύμνης κατὰ τῶν ἱερέων τῶν μὴ θαπτόντων τοὺς Χριστιανοὺς οἵτινες διατίθενται τῇ Μονῇ· ἐκδοθὲν κατὰ Ἰούνιον. Χαρτῶον.

1540 **Σιγίλλιον** Ἱερεμίου Α΄ Κ. ἐκδοθὲν κατὰ Μάϊον· τὸ δὲ γνήσιόν του ἐπικυρωθὲν ὑπὸ Σιλβέστρου καὶ Ἰωακεὶμ τῶν προμνησθέντων. Μεμβράνινον.

1575 **Σιγίλλιον** Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας. Ἐκδοθὲν κατὰ Φεβρουάριον ἐπικυροῖ τὰ Σιγίλλια Ἱερεμίου Α΄ καὶ Διονυσίου Β΄ καὶ τὰς διαθήκας τοῦ κτίτορος Ἰγνατίου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μεθοδίου. Συνετάχθη καὶ ὑπεγράφη ἐπιτοπίως καὶ ἰδιοχείρως ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας. Μεμβράνινον.

1578 **Γράμμα** Ἱερεμίου Β΄ Κ. ἐπικυρωτικὸν ἀφιερώσεως τῇ Μονῇ τοῦ μονυδρίου ἁγίου Γεωργίου ἐν τῷ Παρασιγίῳ κατὰ Αὔγουστον. Χαρτῶον.

1579 **Γράμμα** Ἱερεμίου Β΄ Κ. δεύτερον· ἀποσταλὲν τῷ ἁγίῳ Μηθύμνης καὶ ἀσφαλίζον ἀπὸ τῆς πλεονεξίας τῶν συγγενῶν τὰ διὰ διαθήκης κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματά τε καὶ πράγματα παρὰ Δούκα τοῦ Παλαιολόγου. Ἐγένετο μηνὶ Ἰουνίῳ. Ἰνδικτιῶνος ζ΄ συμπιπτούσης τῷ 1579. Χαρτῷον·

1584 **Γράμμα** Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας ἀσφαλιστικὸν δοθὲν κατὰ τὴν δευτέραν διατριβήν του ἐν Λέσβῳ τὴν 26 Ἀπριλίου, ἐπικυροῦν τὰ ἐν ταῖς διαθήκαις καὶ τοῖς Σιγιλλίοις διαταχθέντα περὶ τῆς διατροφῆς τῶν ἐν τῇ Μυρσινιωτίσσῃ Μονῇ μοναζουσῶν. Ἐν αὐτῷ εὑρίσκονται διαχειριστικοὶ ἐπίτροποι ἀμφοτέρων τῶν Μονῶν, οὓς εὗρεν ἐν ἐνεργείᾳ ὁ Σίλβεστρος καὶ ὧν τὰ ὀνόματα ἀναγράφονται ὡς δηλοῦντα τὴν ἀρχαιότητα ἐνίων οἰκογενειῶν, περὶ ὧν ἐλάχισται εἰδήσεις σώζονται. Οἷον ὁ Κελαδίτης τοῦ Μαρτζέλου—Παῦλος τοῦ Ράλλη—Ρεΐζης τῆς Θεοδώρας. Ἰωάννην δὲ τὸν Ράλλην ὁ Ἱερεμίας Β΄ καθιστᾷ ἐπίτροπον καὶ ἔξαρχον ἵνα εἰσπράττῃ τὰ χαράτσια καὶ τὰς πατριαρχικὰς δόσεις τὰ ὀφειλόμενα ὑπὸ τοῦ ἀργοῦ γενομένου Ἱππολύτου ἀρχιερέως Μηθύμνης. Χαρτῷον.

1584 **Διάταξις** (Σιγιλλιώδης) Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας περὶ τῶν καλογραιῶν ἀναφέρουσα ὅτι κατὰ τὴν πρώτην διαμονήν του ἐν Λέσβῳ ἐποιήσατο ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, ὑπογραφεῖσα δὲ καὶ ὑπὸ Ἰωακεὶμ Ἀντιοχείας. Χαρτῷον.

1584 **Γράμμα** (Σιγιλλιῶδες) Σιλβέστρου Ἀλεξανδρείας ἐνισχύον τὸ κῦρος τῶν Διαθηκῶν, ἐν ᾧ ποιεῖται λόγον καὶ πάλιν περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου. Χαρτῷον.

1585 **Σιγίλλιον** Θεολήπτου Β΄ Κ. τῇ γνώμῃ τῶν καθαιρεθέντων

Σιλβέστρου καὶ Ἰωακεὶμ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων, δι' οὗ ἀμφότεραι αἱ μοναὶ ὀνομάζονται Καθολικὰ Σταυροπήγια, ἐπικυροῦνται αἱ διαθῆκαι καὶ κηρύσσονται Κοινόβια τὰ Μοναστήρια ταῦτα· ὑπεγράφη καὶ ὑπὸ Σιλβέστρου καὶ Ἰωακείμ. Μεμβράνινον.

1590 **Σιγίλλιον** (Συνοδικὸν) Ἱερεμίου Β'. Κ. γενόμενον τῇ 6 Αὐγούστου, δι' οὗ προχειρίζεται ὁ Σακελλάριος Παλαιολόγος εἰς Μητροπολίτην Μυτιλήνης μετονομαζόμενος Παΐσιος. Μεμβράνινον.

1596 **Σιγίλλιον** Γαβριὴλ Α'. Κ. περὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐν Παρασιγίῳ κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον. Μεμβράνινον.

1601 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Ματθαίου Β'. Κ. περὶ τῶν ἀμφίων τοῦ Μητροπολίτου Μυτιλήνης Παϊσίου, ἅπερ ἀφιέρωσε τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος. Χαρτῷον.

1605 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Ραφαὴλ Β'. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον περὶ τῶν ἀμφίων τοῦ Παϊσίου. Χαρτῷον.

1606 **Σιγίλλιον** Ραφαὴλ Β'. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον περὶ τῆς ἐλευθερίας ἀμφοτέρων τῶν μονῶν καὶ τοῦ Παρασιγίου τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἐξεδόθη τῇ 6 Νοεμβρίου. Μεμβράνινον.

1609 **Γράμμα** (Συγιλλιῶδες) Νεοφύτου Β'. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον τῆς ἐλευθερίας ἀμφοτέρων τῶν μονῶν. Ἐκδοθὲν κατὰ Σεπτέμβριον. Μεμβράνινον.

1610 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Νεοφύτου Β'. Κ. συγχωρητικὸν διὰ τὸν πρώην Μυτιλήνης Παΐσιον ὡς μὴ ἀφέντα μετὰ θάνατον ἄλλα ἐκτὸς τῶν ἀφιερωθέντων ἀμφίων. Ἐκδοθὲν τὴν 22. Αὐγούστου. Χαρτῷον.

1612 **Σιγίλλιον** Τιμοθέου Α'. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον τῆς διαθήκης τοῦ Γρηγορίου Μηθύμνης. Ἐκδοθὲν κατὰ Φευρουάριον. Μεμβράνινον.

1618 **Γράμμα** Τιμοθέου Α'. Κ. προτρεπτικὸν τοῖς κατοίκοις Μηθύμνης ὑπὲρ συντηρήσεως τῆς μονῆς διὰ

μνημοσύνων, ἐξομολογήσεων, εὐχελαίων, λειτουργιῶν, λειψάνων, σαρανταρίων καὶ προθέσεων. Ἐκδοθὲν κατὰ Ἰανουάριον.

1621 **Γράμμα** (Σιγιλλιῶδες) Κυρίλλου Α΄. Κ. τοῦ Λουκάρεως ἐπιβεβαιωτήριον, ὅπερ ἐπικυροῖ τὰς Σταυροπηγιακὰς προνομίας, ὑποχρεουμένων τῶν τοιούτων μονῶν δίδειν τὸ μνημόσυνον μόνον τῷ Πατριάρχῃ καὶ λυχνοκαίας ἕνεκεν κατ' ἔτος τὸ διδόμενον ἥμισυ καντάριον ἐλαίου. Ἐκδοθὲν τῇ 7 Μαρτίου. Μεμβράνινον.

1629 **Γράμμα** (Συνοδικὸν). Κυρίλλου Α΄. Κ. περὶ τοῦ Μυτιλήνης Κωνσταντίου προσπλώσαντος τὰ κτήματά του τῇ μονῇ Λειμῶνος. Κατὰ Ἰούνιον. Χαρτῷον.

1632 **Γράμμα** Κυρίλλου Α΄. Κ. τῷ Μηθύμνης κατὰ τῶν ἀποξενούντων τὸ Παρασίγιον· ἐκδοθὲν κατὰ Δεκέμβριον. Χαρτῷον.

1636 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Κυρίλλου Β΄. Κ. τοῦ ἐκ Βερροίας περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ Μυτιλήνης Κωνσταντίου. Κατ' Ἀπρίλιον. Χαρτῷον.

1652 **Γράμμα** (Σιγιλλιῶδες) Ἰωαννικίου Β΄. Κ. ἐπιβεβαιωτήριον τῶν προνομιῶν τοῦ Λειμῶνος, τῆς Μυρσινιωτίσσης καὶ τοῦ Παρασιγίου. Ἐκδοθὲν τῇ 5 Φεβρουαρίου. Μεμβράνινον.

1713 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Κυρίλλου Δ΄. Κ. περὶ τοῦ Ἀνθίμου Ἰκονίου. Ἐξεδόθη κατὰ Μάϊον. Χαρτῷον.

1714 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Κοσμᾶ Γ΄. τοῖς ἐν Μανδαμάδῳ περὶ τῆς περιουσίας τῆς θανούσης Περμαθούλας. Κατὰ Μάϊον. Χαρτῷον.

1714 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ Κοσμᾶ Γ΄. Κ. περὶ τῆς κρατουμένης περιουσίας τῆς μοναχῆς Μελάνης. Κατὰ Αὔγουστον. Χαρτῷον.

1714 **Ἐπιστολὴ** Κοσμᾶ Γ΄. Κ. τοῖς ἐν Κεραμίῳ περὶ Στρατηγάκη διὰ τοὺς ὀφειλομένους ὑπ' αὐτοῦ φόρους. Κατ' Ἀπρίλιον. Ἰνδ. η΄. Χαρτῷον.

1715 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Ἱερεμίου Γ'. Κ. τοῖς ἐν ἁγίῳ Κοσμᾶ καὶ Ἀχυρῶνι περὶ τῆς περιουσίας Ἰωνᾶ μοναχοῦ. Κατὰ Ἀπρίλιον ἰνδικτ. θ'. Χαρτῷον.

1715 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Ἱερεμίου Γ'. Κ. τοῖς ἐν τῷ χωρίῳ Ἀθύρα.

1716 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Ἱερεμίου Γ'. Κ. τοῖς ἐν Μολύβῳ περὶ Γρηγορίου ἱερομονάχου καταλιπόντος τὴν μετάνοιαν του. Ἀπρίλιον· Χαρτῷον.

1737 **Ἐπιστολὴ** (Ἀγγελτήριος). Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. περὶ ἐκδόσεως Σιγγιλίου. Τῇ 18 Σεπτεμβρίου. Χαρτῷον.

1737 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. ἀθωωτικὸν τῶν μοναχῶν παπᾶ Διονυσίου, Γαβριὴλ καὶ Παγκρατίου. Κατὰ Νοέμβριον.

1738 **Γράμμα** Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. συμβουλευτικόν, ἀναφέρον ἵνα ὁ Μηθύμνης Ἀρσένιος μὴ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰ τῆς μονῆς καὶ ἵνα οἱ μοναχοὶ σέβωνται αὐτόν. Ἐξεδόθη τῇ 11 Φεβρουαρίου. Χαρτῷον.

1740 **Ἐπιστολὴ** Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. τοῖς πατράσι τοῦ Λειμῶνος περὶ τῆς ὀφειλῆς τοῦ ἡγουμένου τριῶν ἐξαρχικῶν ἐτησίων τῷ ἄρχοντι Μιχαλάκη Καρυοφύλλῳ καὶ τῷ μεγάλῳ Πριμικηρίῳ Τζαννῆ. Ἐξεδόθη κατὰ Μάϊον.

1742 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Νεοφύτου ΣΤ'. Κ. τῷ ἁγίῳ Ἐφέσου καὶ Μυτιλήνης περὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἐν Περγάμῳ θανόντος Κοσμᾶ ἱερέως, Κατὰ Μάϊον ἰνδικτ. δ'.

1750 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Κυρίλλου Ε' Κ. συγχωρητήριος τῆς μοναχῆς Μυρανθίας. Κατὰ Φεβρουάριον.

1751 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Παϊσίου Β' Κ. συγχωρητήριος τοῦ θανόντος Δανιὴλ ὑπὸ δύο Πατριαρχῶν καὶ ἑπτὰ ἀρχιερέων. Ἐξεδόθη κατὰ Νοέμβριον.

1751 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Παϊσίου Β' Κ. περὶ τοῦ αὐτοῦ Δανιήλ.

1755 **Γράμμα** Ἐξαρχικὸν Κυρίλλου Ε' Κ. συστατικὸν διὰ βοή-

θειαν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας. Ἐκδοθὲν τῇ 12 Φεβρουαρίου.

1759 **Διαταγὴ** Σεραφεὶμ Β΄ Κ. περὶ ἐξώσεως δύο ξένων μοναχῶν. Ἐξεδόθη τῇ 7 Ὀκτωβρίου.

1759 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Σαμουὴλ Α΄ Κ. συγχωρητήριον διὰ πέντε μοναχούς. Κατὰ μῆνα Μάϊον.

1766 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Σαμουὴλ Α΄ Κ. τοῖς ἐν Πλωμαρίῳ περὶ χρηματικῆς ὑποθέσεως Δημητρίου Πετριανοῦ. Κατὰ Ὀκτώβριον.

1767 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Σαμουὴλ Α΄ Κ. τοῖς ἐν Ὑψηλομετώπῳ κατὰ συκοφαντίας γενομένης τῷ ἱερομονάχῳ Μιχαὴλ Ἀλεβρούδη. Τῇ 16 Ἀπριλίου.

1769 **Ἐπιστολὴ** (Συνοδικὴ) Θεοδοσίου Β΄. Κ. τοῖς χωρίοις Ξανθάρι περὶ τῶν ὀφειλομένων χρημάτων τῷ ἱερομονάχῳ Μεθοδίῳ. Κατὰ Ἰανουάριον Ἰνδικτιῶνος Ε΄.

1775 **Ἐπιστολὴ** Σωφρονίου Β΄. Κ. τοῖς ἐν Κιρκαγάτς καὶ Πέτρα, ἀφορῶσα χρηματικὴν ὑπόθεσιν ἐκδοθὲν τῇ 8 Μαΐου.

1775 **Ἀπόφασις** (Συνοδικὴ) Σωφρονίου Β΄. Κ. ὑπὲρ τῆς κοσμιότητος τῶν ἐν τῇ Μυρσινιωτίσσῃ μοναζουσῶν.

1775 **Ἐπιστολὴ** (Ἀγγελτικὴ) Σωφρονίου Β΄. Κ. περὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως· τῇ 22 Ὀκτωβρίου.

1777 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Σωφροονίου Β΄. Κ. συγχωρητικόν. Κατὰ Μάϊον.

1780 **Ἐγκύκλιος** Σωφρονίου Β΄. Κ. ὑπὲρ ἐλέους πρὸς τὴν μονήν. Τῇ 13 Ἰουνίου.

1785 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Γαβριὴλ Δ΄. Κ. περὶ τεμαχίων Τιμίου Ξύλου· ἐκδοθὲν κατὰ Ἰούνιον.

1793 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Νεοφύτου Ζ΄. Κ. τοῖς ἐν τῷ χωρίῳ Πέτρα περὶ χρηματικῆς ὑποθέσεως. Κατὰ Μάϊον.

1793 **Γράμμα** (Συνοδικόν). Νεοφύτου Ζ΄. Κ. κατὰ τριῶν μοναχῶν.

1797 **Σιγίλλιον** Γρηγορίου Ε΄, Κ. ἀνακαινιστικὸν κατὰ τὰς τότε

κοινῇ ληφθείσας περὶ μοναστηρίων ἀποφάσεις. Ἐξεδόθη κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον. Μεμβράνινον.

1797 **Ἐπιστολὴ** Γρηγορίου Ε'. Κ. διασαφητικὴ τοῦ εἰρημένου σιγιλλίου.

1798 **Ἐπιστολὴ** Γρηγορίου Ε'. Κ. ἐκφράζουσα τὸν προσήκοντα τῆς ἐκκλησίας ἔπαινον περὶ τῆς ἐντελοῦς τῶν Πατέρων συμμορφώσεως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νέου ἀνακαινιστικοῦ σιγιλλίου. Τῇ 23 Μαΐου.

1798 **Γράμμα** Γρηγορίου Ε'. Κ. προτρεπτικὸν ἵνα ἡ μονὴ ἀναλάβῃ τὴν ἐπιστασίαν τοῦ καταπεπτωκότος μοναστηρίου Κρεωκόπου διὰ τοῦ διορισμοῦ Ἡγουμένου, γιγνομένη νέος κτίτωρ ἐκείνης. Ἐξεδόθη τὴν 24 Ἰουνίου.

1798 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Γρηγορίου Ε'. Κ. τοῖς ἐν Ἀνεμώτιᾳ περὶ μητρικῆς κληρονομίας Σωσάνης μοναχῆς. Κατὰ Σεπτέμβριον.

1799 **Διαταγὴ** (Συνοδικὴ) Νεοφύτου Ζ'. Κ. πρὸς ἀποστολὴν τοῦ ἐτησίου.

1800 **Ἐπιστολὴ** Νεοφύτου Ζ'. Κ. ταῖς μοναχαῖς τῆς Μυρσινιωτίσσης ἀγγέλλουσα τὸν εἰς τὴν μονὴν αὐτῶν ἐξοστρακισμὸν φαυλοβίου γυναικός. Ἐξεδόθη τῇ 23 Μαΐου.

1801 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Καλλινίκου Ε'. Κ. ὑπομνηστικὸν τοῦ ὀφειλομένου ἐτησίου. Τῇ 1 Δεκεμβρίου.

1803 **Ἐπιστολὴ** Κυρίλλου ΣΤ'. Κ. εἰρηνικὴ ἀγγέλλουσα τὴν ἀνάρρησίν του. Ἔντυπος.

1804 **Διαταγὴ** Καλλινίκου Ε'. Κ. πρὸς τὸν ἡγούμενον περὶ αὐστηρᾶς διοικήσεως τῆς μονῆς. Τῇ 15 Ὀκτωβρίου.

1305 **Γράμμα** Καλλινίκου Ε'. Κ. ἀγγελτήριον περὶ ἀπολυτρώσεως τοῦ καταδεδικασμένου μοναχοῦ Χ'' Γρηγορίου ὑποσχεθέντος δι' ἐμμαρτύρου ἐγγράφου ἵνα ἐφησυχάζῃ τοῦ λοιποῦ ἐν τῷ χωρίῳ αὐτοῦ. Ἐκδοθὲν τῇ 16 Μαΐου.

1805 **Ἐπικύρωσις** Πατριαρχικὴ· ὑποσχετικοῦ ἐμμαρτύρου τοῦ μοναχοῦ Χ'' Γρηγορίου περὶ τῆς μελλούσης διαγωγῆς αὐτοῦ. Ἐκδοθεῖσα τῇ 29 Ἀριλίου.

1807 **Ἐγκύκλιος** Γρηγορίου Ε'. Κ. πρὸς τὰ ἀπανταχοῦ Σταυροπήγια, ἀφορῶσα εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῶν.

1807 **Γράμμα** Γρηγορίου Ε'. Κ. ἐνταλτηριῶδες, δι' οὗ δωρεῖται ἀνωνύμῳ ἱερομονάχῳ τὸ τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως ὑπούργημα. Κατὰ Μάρτιον.

1808 **Γράμμα** Πολυκάρπου Ἱεροσολύμων ὑπὲρ χρηματικῆς βοηθείας, λόγῳ δανείου, πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ χρέους Ἱεροσολύμων διὰ τὴν ἀνοικοδομὴν τοῦ πυρποληθέντος ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ἐν ἔτει 1808. (Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως 1811).

1809 **Γράμμα** Ἱερεμίου Δ' Κ. προτρεπτικὸν ἵνα οἱ πατέρες ἐλαφρύνωσι διὰ χρηματικῆς ἐπικουρίας τὰ χρέη τοῦ μητροπολίτου Μυτιλήνης Καλλινίκου ἀνεψιοῦ ὄντος τοῦ Πατριάρχου. Τῇ 9 Αὐγούστου.

1810 **Γράμμα** Ἱερεμίου Δ' Κ. συστατικὸν συγχωρητικὸν τῶν ἐν Παρακοίλοις κοιμηθέντων Θεοδώρου, Χρυσούλας καὶ τῶν γονέων των. Κατὰ Μάϊον μῆνα. Ἔντυπον.

1810 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Ἱερεμίου Δ' Κ. συγχωρητικὸν πάντων τῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων ἐν τῇ Μονῇ. Κατὰ Μάϊον.

1811 **Γράμμα** Ἱερεμίου Δ' Κ. παραινετικὸν πρὸς τοὺς πατέρας ἀγγέλλον ἅμα καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἀνακαινισθέντων βασιλικῶν Φερμανίων. Τῇ 8 Ὀκτωβρίου.

1811 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Ἱερεμίου Δ' Κ. τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Προικονήσου περὶ τοῦ Μετοχίου Ἀλώνας καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ. Κατὰ Ὀκτώβριον.

1812 **Ἐπιστολὴ** Πολυκάρπου Ἱεροσολύμων περὶ παραλαβῆς τῆς βοηθείας ἐκ γροσίων 250. Τὴν 1 Ἰουνίου.

1812 **Γράμμα** Ἱερεμίου Δ' Κ. προτρεπτικὸν ἵνα ἡ Μονὴ ὑπο-

δεχθῇ ἀξιοπρεπῶς τὸν περιοδεύοντα Μυτιλήνης Καλλίνικον. Τῇ 27 Ἀπριλίου.

1812 **Ἐπιστολὴ** Ἱερεμίου Δ΄ Κ. φιλοφρονητικὴ καὶ προτρεπτική. Τῇ 3 Ἰουνίου.

1813 **Γράμμα** Κυρίλλου ΣΤ΄ Κ. προτρεπτικὸν ἐκδοθὲν τὴν 9 Ἰουνίου.

1814 **Γράμμα** Κυρίλλου ΣΤ΄ Κ. ἀγγελτήριον παραλαβῆς τοῦ ἐτησίου. Τῇ 21 Ἀπριλίου.

1816 **Γράμμα** Κυρίλλου ΣΤ΄ Κ. ἀγγελτήριον περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τῆς Κιβωτοῦ ἵνα ἡ Μονὴ συνδράμῃ διὰ τρία ἔντυπα. Ἕπεται ὁδηγία πρὸς ἀποστολὴν τοῦ τύπου τῆς ἐπισήμου σφραγίδος τῆς Μονῆς. Κατὰ Ἰούλιον. Ἔντυπον.

1819 **Γράμμα** Γρηγορίου Ε΄ Κ. συγχωρητήριον διά τινας ἐν Παρακοίλοις ἀποβιώσαντας. Ἐκδοθὲν κατὰ Μάϊον.

1820 **Γράμμα** (Συνοδικὸν) Γρηγορίου Ε΄ Κ. ἀγγελτήριον περὶ τοῦ ὅτι τὰ ἐτήσια τῶν Σταυροπηγιακῶν Μονῶν θὰ συνάζωνται ὑπὸ τῶν τοπικῶν ἀρχιερέων. Ἐξεδόθη τὴν 1 Μαΐου. Ἔντυπον.

1828 **Γράμμα** Ἀγαθαγγέλου Α΄ Κ. εὐχαριστήριον διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐτησίου· ἐκδοθὲν τὴν 7 Μαΐου.

1828 **Γράμμα** Ἀγαθαγγέλου Α΄. Κ. συγχωρητήριον ἐκδοθὲν κατὰ Μάϊον.

1830 **Γράμμα** Ἀγαθαγγέλου Α΄. Κ. ἵνα ὁ κατὰ καιρὸν Καζαβικιλῆς Κασσῆρος συνεπιτροπεύῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐπιτρόπων τῆς μονῆς. Ἐξεδόθη τὴν 2 Ἰουνίου.

1834 **Ἔγγραφα** Κωνσταντίνου Β΄. Κ.

1836 **Ἔγγραφα** Γρηγορίου ΣΤ΄. Κ. Ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1836 μέχρι 11 Μαΐου 1837. Ἐκδοθέντα (τῷ 1836 Σεπτεμβρίου 28 δύο, Νοεμβρίου 8 δύο, Νοεμβρίου 19 καὶ τῷ 1837 Μαΐου 11).

1840 **Ἔγγραφα** Ἀνθίμου Ε'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1841 Φεβρουαρίου 7 καὶ τῷ 1845 Δεκεμβρίου 5).

1845 **Ἔγγραφα** Μελετίου Γ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1845 Ἀπριλίου 23 καὶ Ὀκτωβρίου 8).

1848 **Ἔγγραφα** Ἀνθίμου ΣΤ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1848 κατ' Ἀπρίλιον, τὴν 24 Ὀκτωβρίου. Τῷ 1849 Ἰουλίου 30, Αὐγούστου 26. Τῷ 1850 Ἀπριλίου 18, Σεπτεμβρίου 13, καὶ Ὀκτωβρίου 28).

1852 **Ἔγγραφα** Γερμανοῦ Δ'. Κ. Τὴν 7 Νοεμβρίου ἀγγελτήριον ἀναρρήσεώς του.

1853 **Ἔγγραφα** Ἀνθίμου ΣΤ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1853 Ἰανουαρίου 17, Ὀκτωβρίου 15. Τῷ 1854 Σεπτεμβρίου 20).

1855 **Ἔγγραφα** Κυρίλλου Ζ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1855) Σεπτεμβρίου 24. Τῷ 1857 Δεκεμβρίου 17. Τῷ 1859 Ἰανουαρίου 3 καὶ τῷ 1860 Ἰανουαρίου 9).

1860 **Ἔγγραφα** Ἰωακεὶμ Β'. Κ. Ἐξεδόθησαν τῷ 1860 Ὀκτωβρίου 10. Τῷ 1861 Δεκεμβρίου 18. Τῷ 1862 Φεβρουαρίου 12. Αὐγούστου 24 δύο. Ὀκτωβρίου 27).

1863 **Ἔγγραφα** Σωφρονίου Γ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1863 Μαΐου 29, Ὀκτωβρίου 31. Τῷ 1864 Φεβρουαρίου 18, Μαΐου 11, Ὀκτωβρίου 3. Τῷ 1865 Ἰανουαρίου 23, Ἀπριλίου 20. Τῷ 1866 Μαΐου 11, Ἰουνίου 25. Τῷ 1866 Ἰουνίου 25, Αὐγούστου 17).

1867 **Ἔγγραφα** Γρηγορίου ΣΤ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1867 Ὀκτωβρίου 2. Τῷ 1868 Ἰανουαρίου 31, Μαΐου 11, Νοεμβρίου 16. Τῷ 1869 Ἰανουαρίου 31, Φεβρουαρίου 12, Μαΐου 15, Ἰουνίου 26, Αὐγούστου 27, Σεπτεμβρίου 1, Δεκεμβρίου 13. Τῷ 1870 Φεβρουαρίου 24, Φεβρουαρίου 27, Ἀπρ. 1, Δεκεμβρίου 20. Τῷ 1871 Φεβρουαρίου 4).

1871 **Ἔγγραφα** Ἀνθίμου ΣΤ'. Κ. Ἐξεδόθησαν, (Τῷ 1871 Σε-

πτεμβρίου 21, Νοεμβρίου 15. Τῷ 1873 Ἀπριλίου 2, Σεπτεμβρίου 5).

1873 Ἔγγραφα Ἰωακεὶμ Β΄. Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1873 Δεκεμβρίου 3, Τῷ 1874 Ἰανουαρίου 8. Τῷ 1875 Νοεμβρίου 39, Τῷ 1876 Σεπτεμβρίου 10, Νοεμβρίου 15. Τῷ 1877 Ἰανουαρίου 19, Μαρτίου 16 Ἰουνίου 28. Τῷ 1878 Ἰουλίου 20).

1878 Ἔγγραφα καὶ Σιγίλλιον Ἰωακεὶμ Γ΄ Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1878 Νοεμβρίου 28, Δεκεμβρίου 16. Τῷ 1879 Μαρτίου 26, Ἀπριλίου 16, Μαΐου 16. Τῷ 1880 κατὰ Φεβρουάριον μῆνα Σιγίλλιον Μεμβράνινον, Ὀκτωβίου 16, Ὀκτωβρίου 20 δύο, Νοεμβρίου 12, Δεκεμβρίου 30. Τῷ 1881 Φεβρουαρίου 12, Μαρτίου 5, Μαρτίου 18, Μαΐου 16. Κατὰ Μάϊον, Μαΐου 27, Αὐγούστου 17, Ὀκτωβρίου 7, Ὀκτωβρίου 14, Νοεμβρίου 4, Νοεμβρίου 16, Δεκεμβρίου 11. Τῷ 1882 Μαΐου 26, Ἰουνίου 25, Ἰουλίου 12, Αὐγούστου 6, Αὐγούστου 18, Αὐγούστου 30).

1885 Ἔγγραφα Ἰωακεὶμ Δ΄ Κ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1885 Φεβρουαρίου 8 δύο, Κατ' Ἀπρίλιον, Ἀπριλίου 6, Ἀπριλίου 8, Ἀπριλίου 22. Μαΐου 8, Μαΐου 14, 17, 29, Ἰουλίου 12, 29, Αὐγούστου 2, Ὀκτωβρίαν 24, Νοεμβρίου 23. Τῷ 1886 Μαρτίου 29, Μαΐου 5, Ἰουνίου 25, Ἰουλίου 26, Αὐγούστου 14 δύο, 25. Κατὰ Σεπτέμβριον, Σεπτεμβρίου 17, 20, 25).

1887 Ἔγγραφα Διονυσίου Ε΄. Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1887 Φεβρουαρίου 16, Ἰουνίου 1,10, Σεπτεμβρίου 18, Νοεμβρίου 6,25. Τῷ 1888 Ἰανουαρίου 9 Μαΐου 17, Ἰουνίου 23,27, Ὀκτωβρίου 7, Νοεμβρίου 22, Δεκεμβρίου 15. Τῷ 1889 Μαρτίου 15, Ἰουνίου 30. Τῷ 1890 Φεβρουαρίου 27,28 δύο. Τῷ 1891 Μαρτίου 7,16, Ἀπριλίου 4, Ἰουνίου 13),

1891 **Ἔγγραφα** Δωροθέου Βελεγράδων Τοποτηρητοῦ. Ἐξεδόθησαν (τῷ 1891 Αὐγούστου 31, Σεπτεμβρίου 19).

1891 **Ἔγγραφα** Νεοφύτου Η'. Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1891 Νοεμβρίου 15,23. Τῷ 1892 κατὰ Φεβρουάριον, Φεβρουαρίου 11, Μαρτίου 7, Μαΐου 19, Αὐγούστου 1, 4, 19, Σεπτεμβρίου 30, Νοεμβρίου 11, 25. Τῷ 1893 Αὐγούστου 28, Νοεμβρίου 4,15. Τῷ 1894 Μαΐου 23, Ἰουλίου 4, Σεπτεμβρίου 15, 23, κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον).

1895 **Ἔγγραφα** Ἀνθίμου Ζ'. Κ. Ἐξεδόθησαν (Τῷ 1895 Μαρτίου 1, Ἀπριλίου 14, Αὐγούστου 16,29, Ὀκτωβρίου 7, Νοεμβρίου 23, Δεκεμβρίου 4, 21. Τῷ 1896 Ἰανουαρίου 26, Φεβρουαρίου 13, Ἀπριλίου 25, 30, κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον, Ἰουνίου 3 δύο, Ἰουλίου 19, Σεπτεμβρίου 29, Ὀκτωβρίου 17, κατὰ Ὀκτώβριον μῆνα.

1897 **Ἔγγραφα** Κωνσταντίνου Ε'. Κ. Ἤτοι Πατριαρχικαὶ καὶ Συνοδικαὶ ἐπιστολαὶ τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος ἐκδοθεῖσαι (τῷ 1897 Ἀπριλίου 21, Ἰουλίου 23, Σεπτεμβρίου 15, Ὀκτωβρίου 15, 20, 23, κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον. Τῷ 1898 Ἰανουαρίου 20, 23, Φεβρουαρίου 13, Μαρτίου 21, Μαΐου 22, Ἰουνίου 18, 26, Ἰουλίου 16, 20, Αὐγούστου 8, 13, Σεπτεμβρίου 28, Ὀκτωβρίου 23 δύο, Νοεμβρίου 5, 20, Δεκεμβρίου 3, 22, 23. Τῷ 1899 Ἰανουαρίου 11, Φεβρουαρίου 11, Μαρτίου 2, 3, 26, Ἀπριλίου 22, Μαΐου 22, Ἰουλίου 19, 27, Αὐγούστου 16, κατ' Αὔγουστον, Σεπτεμβρίου 21, Ὀκτωβρίου 23, Νοεμβρίου 5, 10, 13, Δεκεμβρίου 15, 16).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΧΡΟΝΙΚΟΙΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΑΠΑΝΤΩΝΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Α.

Ἀγαλλιανός. Οἰκογενειακὸν ἐπίθετον τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου καὶ εἶτα κυριώνυμον γενόμενον Ἀγαλλιανὸς Ἀγαλλιανή[1].

Ἀβαγιαννός. Κυριώνυμον ἐκ Μόριας 1556· ὡς ἐπίθετον σωζόμενον·

Ἀβαράνη. Κυριώνυμον·

Ἀγροίκας. Ἐπίθετον·

Αὐγουστής· Κυριώνυμον.

Ἀλεξανδρίνη Βλουτῆ· ἐξ Ἀχυρῶνος 1590.

Ἀγγελίνα. Ἐκ Φάραγγος 1548.

Ἀγγέλικα· Ἐκ Φάραγγος 1526 ἀφιεροῦσα τὴν περιουσίαν της τῇ μονῇ· ὄπισθεν δὲ τῶν χοτζετίων φέρεται ἡ παλαιὰ ἐπιγραφὴ «Ταῦτα εἶνε τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου καὶ τοῦ πατρός του Ἐμμανουήλ».

Ἀγαλλιανός. Ράπτης· Ἐκ Φάραγγος 1574 (ἀδελφὸς ἢ ἀνεψιὸς τοῦ Ἁγίου).

Ἀμουργός. Ἐπίθετον (ἴδε τὰ παρὰ Σιλβέστρῳ Μουργετὴς—Μπόργος).

Αὐλώνης. Ἐπίθετον.

Ἁγιολυμίτης. Ἐπίθετον.

Ἀρχόντισσα. Κυριώνυμον·

Ἄνθιμος. ὁ Μυτιλήνης μητροπολίτης.

---

1 Κατάλογον ἴδιον τῶν Ἀγαλλιανῶν

Ἀμήρισσα. Κυριώνυμον. Ἐκ τοῦ χωρίου Ἀμπελιώτης 1591· ἑτέρα ἐξ Ἀχυρῶνος 1590·

Ἀλλεβουργιά. (ἑλλέβορος) τοποθεσία παρὰ τὸ μετόχιον ἀγ· Ἀναργύρων.

Ἅγιοι Θεόδωροι. Χωρίον καὶ νῦν· θέσις παρὰ τὸ χωρίον Παπιανά.

Ἁγία Τουρλωτή. Θέσις μὲ ἐρημοκκλησίαν «ἡ Χαριτωμένη» εἰς Ζήγραις.

Ἀππέσος. Πηγὴ παρὰ τὴν Ἁγιάσσον.

Ἅγιος Κωνσταντῖνος· Χωρίον· νῦν ἐρείπια ἐκκλησίας παρὰ τὰ Παπιανά, καὶ ἐρημοκκλησία τοῦ χωρίου Ἐφθάδα 1533.

Ἀρυανά. (κατὰ Σίλβεστρον) τὰ νῦν Ἀργιανὰ τὸ χωρίον.

Ἅγιος Σύλλας. Θέσις παρὰ τὴν ἁγίαν Τρουλωτήν 1608.

Ἀργυρῆς ποταμός· ἡ κοίτη τοῦ Ἀλευροποτάμου ἡ κάτωθεν τῆς γυναικείας μονῆς παρὰ τὰ Δάφια, ὅπου ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ πνιγείσης ὠνόμασται.

Ἀζγοῦρες· Ἴσως αἱ νῦν Ζήγραις (Ζα-ὑγρὸς) τόπος κάθυγρος.

Ἀσμάκια. Τοποθεσία παρὰ τὰ Τριάντα.

Ἀλευριοχώματα. Θέσις παρὰ τὴν Μυρσινιώτισσαν (παράβαλε Ἀλευροπόταμος).

Ἁλώνα. Μετόχιον ἐν Προικοννήσῳ (Μαρμαρᾶς).

Ἅγιος Ἀντώνιος. Μονὴ παρὰ τὴν Πτεροῦντα ἡ ἐπιλεγομένη Καλάμι.

Ἅγιος Ἰωάννης. Μονὴ παρὰ τὸ χωρίον Ἀμπέλα.

Ἀγρίδια. Χωρίον ἐν τῷ διαμερίσματι Ἐρεσσοῦ· ἡ νῦν Ἄγρα.

Ἅγιος Βλάσιος. Θέσις μονυδρίου παρὰ τὴν Πτεροῦντα.

Ἅγιος Ἠλίας· λόφος παρὰ τὰ Τριάντα, ἐφ' οὗ ὁμώνυμος ἐρημοκλησία.

Ἀλέξη βρυσίδι. Θέσις ἐπὶ τοῦ Παρθενίου καὶ τῆς Ράχεως παρὰ τὴν μονήν·

Ἄσπρη Βίγλα· Θέσεις δύο· ἡ μὲν μέσον μονῆς καὶ Φίλιας, ἡ δὲ μέσον μονῆς καὶ Καλλονῆς.

Ἅγιοι Ἀπόστολοι. Θέσις εἰς Τσόνια μὲ ὁμώνυμον ἐρημοκκλησίαν,

Ἀλευροπόταμος. Χείμαρρος τῆς κοιλάδος τῆς παρὰ τὴν Μυρσινιώτισσαν διαρρέων τὸ δυτικὸν τῆς Ἀχυρῶνος· καὶ ἕτερος διαρρέων τὸ δυτικὸν τῆς μονῆς Λειμῶνος.

Ἀσπρόπουλου-τεπέ. Θέσις νοτιοδυτικῶς τῆς μονῆς.

Ἀναφανή. Θέσις ἐν τῇ Κλοπεδῇ.

Ἀμπελιώτης. Χωρίον· νῦν θέσις παρὰ τὴν Καλλονήν.

Ἁγία Τριάς. Θέσις παρὰ τὸν Φάραγγα ἔξωθεν τῆς Σουμούριας· ἐπὶ ταύτῃ ἀνηγέρθη ἤδη ἡ κατεστραμμένη ὁμώνυμος ἐκκλησία, ἧς μέχρις ἡμῶν ἐφαίνοντο ἁγιογραφήματα καὶ τάφοι παρὰ τῇ μιᾷ πλευρᾷ αὐτῆς.

Ἅγιος Λέτης. (Λέντης-Λεόντιος). Χωρίον· νῦν θέσις εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Παρθενίου παρὰ τὴν Ἀχυρῶνα μεθ' ὁμωνύμου ἐρημοκκλησίου.

Ἀχλάδα. Θέσις παρὰ τὰ Τσόνια.

Ἅγιος Κοσμᾶς. Χωρίον μὲ ὁμώνυμον ἐκκλησίαν, νῦν τέμενος ἱερόν.

Ἅγιος Νικόλαος. Ἐρείπια ἐκκλησίας ἐν Σουμούριᾳ.

Ἅγιος Γεώργιος Παρασίγιον. Μονή, νῦν θέσις μὲ ὁμώνυμον παρεκκλήσιον·

Αὐθεντικόν. Θέσις παρὰ τὸ Παλαιόκαστρον· νῦν Ἀφετικό λεγόμενον.

Ἅγιος Γεώρδιος τοῦ Κονιαδίτου. Ἐρημοκκλήσιον πλησίον τοῦ Μετοχίου ἁγίων Ἀναργύρων ἐπὶ τῆς νοτίου κλιτύος τοῦ Παρθενίου, οὗ διαγινώσκονται ἔτι τὰ ἁγιογραφήματα καὶ ὅστις κατὰ Σίλβεστρον καλεῖται «ἅγιος Γεώργιος ὁ Χλοΐτης»· (παράβαλε τὰς θέσεις «Χλιόν»).

Ἀγριομέλισσα. Θέσις παρὰ τὸν Λειμῶνα κατέναντι τοῦ ὄρους Νισσῆς. Κυρίως οἱ βράχοι ἔνθα ἐμφωλεύουσι σμήνη ἀγρίων μελισσῶν·

Ἀλεξόπουλος. Ἐπίθετον.

Ἀλέξανδρος Ψάρ (Ψαρὸς καὶ Ψαρή) ἐξ ἁγίου Λέντη· 1590.

Ἀρχοντίτζης. Κυριώνυμον, ὡς ἐπίθετον σωζόμενον (1795) ἐν Μηθύμνῃ· παράβαλε τὸ Δρακοντίτζη· Κυρίτζη κ.τ.ὅ.).

Ἀθανάσιος. Μητροπολίτης Ἐφέσου 1576.

Ἀμερισοῦδα Σωτήρχου. Τὸ ἐπίθετον σώζεται· αὕτη δὲ ἦν ἐκ τῆς συνοικίας Ἁγίου Συμεῶνος ἐν Μυτιλήνη δωρησαμένη τῇ μονῇ οἰκίαν καὶ ἐλαιῶνα εἰς θέσιν (Χωρίδιον Πυργί), ἵνα ἐπὶ ζωῆς τῇ παρέχει ἡ μονὴ ἓν λαγήνιον ἐλαίου κατ' ἔτος 1773. Ἐπωνυμεῖται δὲ Ἀληκατοῦδα.

Ἀπόστολος Γρυμάνης· 1773.

Ἀλώνα-Τεπέ. Θέσις ἐπὶ τῆς Ράχεως καὶ μέσον μονῆς καὶ Φίλιας ἑτέρα.

Ἀκονόπετραι. Θέσις. Ἴσως ἡ μέσον Μετοχίου ἁγίων Ἀναργύρων καὶ μονῆς, ἐπὶ τῆς λιθοστρώτου εὑρισκομένη τετράγωνος πλάξ, ἡ ἐπονομαζομένη «τὸ ντουγένι τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου».

Ἀροτυρή. Θέσις ἄγνωστος νῦν, ἴσως ἡ τῆς Ἀρογυρῆς.

Ἄννα ἡ Καρολίνα. Θυγάτηρ Ἰωάννου Βιστιαρίτη κοιμηθεῖσα τῷ 1349.

Β.

Βιρόπουλος. Ἐπίθ. σώζεται νῦν Βυργόγλους.

Βαρδοῦκος. Κυριώνυμον.

Βαζόπατμα. Θέσις παρὰ τὸν Τσικνὰ ποταμὸν ἢ αὐτὰ τὰ Βαθρώματα.

Βουρκάνο. Θέσις.

Βαρσάκης. Οἰκογενειακὸν ἐπίθετον σωζόμενον.

Βετάτζης. Κυριώνυμον, ἢ ἐπίθ. ἐκ Παλαιοκάστρου φερόμενον.

Βάλανος. Θέσις παρὰ τὴν Ἁγιάσσον.

Βαλάνι. Θέσις νοτίως τῆς μονῆς.

Βλουτῆς. Οἰκογενειακὸν ἐπίθετον σωζόμενον.

Βουθρώματα. Θέσις ὄρους βορείως τῆς Μυρσινιωτίσσης.

Βάρες. Θέσις παρὰ τὰ Ἀργιανά· νῦν τὰ Βαρειὰ λεγόμενα.

Βιρανὲ-Τεπέ. Θέσις μέσον μονῆς καὶ Φίλιας (ἡ Ἐρμοτύλια).

Βαφειάδαινα. Ἐπίθετον.

Βακαλοῦδα. Ἐκ τοῦ χωρίου Ἀργιανῶν τῷ 1600.

Βέντρος. Ἐπίθετον.

Γ.

Γέρνα. Χωρίον· νῦν θέσις παρὰ τὴν κωμόπολιν Ἁγίας Παρασκευῆς.

Γαλιάτσος. Ἐπίθετον.

Γιαλλούρης. Ἐπίθ. Οἰκογ. σωζόμενον.

Γιαννούλης. Ἐπίθ. Οἰκογ. σωζόμενον.

Γουρέλης. Ἐπίθετον.

Γιαγούπης. Ἐπίθ. ἢ Κυριωνύμιον.

Γεώργιος Βαβούρης· τὸ ἐπίθετον σώζεται.

Γιακουμῆς Χηρτζόπουλος 1580. Ἐκ Παλαιοκάστρου.

Γιάννης Κουβάνου. (ἂν Κοντάνου, τοῦτο σωζόμενον).

Γαδουροῦ-Γαδουρόπουλου. Ἐπίθ. καὶ θέσις.

Γκιόλι. (λίμνη). Τοποθεσία μέσον μονῆς, Κλαπάδου καὶ Φίλιας.

Γεώργιος Καλοφαγᾶς.

Γεώργιος ὁ Σιναλερίμ. Τἱὸς Ἰωάννου Βιστιαρίτου κοιμηθεὶς τῷ 1349.

Γεώργιος Καλπακόγλους· ἐξ Ἁγίας Παρασκευῆς συγγραφεὺς τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου 1805.

Γεώργιος Γαληανὸς κατὰ τὴν ΙΣΤ΄. ἑκατονταετηρίδα.

Γεώργιος Μαγκούσης· 1501. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο σώζεται.

Γεώργιος Θεοδώρου ἱερεύς. 1539. (παράβαλε πάππον Ἁγίου Ἰγνατίου).

Γρυπάρης· Ἐπίθετον.

Γεωργιάτος. Ἐπίθετον.

Γιατόπουλος· Ἐπίθετον.

Γεδεός. Κυριώνυμον καὶ θέσις.

Γλύνος καὶ Γλύναινα· Ἐπίθετα.

Γουρνοφᾶς. Ἐπίθετον.

Γαρούλης. Ἐπίθετον (παράβαλε τὴν λέξιν Καρούλης).

Δ.

Δωματερόν. θέσις πρὸς βορρᾶν τῆς μονῆς 1547, ὅπου τὰ Κηπάρια λεγόμενα.

Δημητσάνα. Θέσις παρὰ τὸ χωρίον Τριάντα· ἐξάρτημα τούτου.

Διολετή. Θέσις ἄγνωστος.

Δημήτριος Παπᾶ Μανώλη. 1540. Θεῖος τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Δρακοντίτζι. Λόφος ἀνατολικῶς τῆς Μυρσινιωτίσσης.

Δουμένικος. Ἐπίθετον οἰκογενειακὸν σωζόμενον· Δουμένικος Τζαννῆς ἐπίτροπος τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Διλκερλάββες. Θέσις Ἁγιάσσου.

Δούκας Παλαζὸς (κατὰ Σίλβεστρον Μπλάζος). Ἐπίτροπος τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου[1].

Δηνιώτης. Ἐπίθ. οἰκογ. σωζόμενον καὶ θέσις καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς Ράχεως πρὸς βορρᾶν αὐτῆς μέχρι τοῦ Φάραγγος.

Δούκαινα Ἀγαλλιανοῦ, ἐκ Δαφίων 1579. Συγγενὴς τοῦ ἁγίου.

Δούκαινα Μπορδίνη. Ἐκ Παλαιοκάστρου.

Δαιμονόπετρα (Ντελὴ-τάσ). Θέσις μεταξὺ μονῆς καὶ Φίλιας.

Δημήτριος Καλορίζικος. Τὸ ἐπίθετον πιθανὸν ταὐτὸ τῷ νῦν Καλογρίζος.

Δημήτριος· Ἐκ Σουμούριας. 1635.

Δουμὰν ἢ Τζουπὰν-τασσί. Θέσις ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τοῦ Πετσοφᾶ.

Δουρουδόγλους· οἰκογ· ἐπίθ. σωζόμενον ἐν Καλλονῇ.

Δανιὴλ Ξενητὸς 1442. Τὸ οἰκογ. ἐπίθ. σωζόμενον ἐν Καλλονῇ.

Δαμάνδριον. Μονύδριον ἐν τῷ διαμερίσματι Βασιλικῶν.

Δρακουλάδο· ἐπίθετον καὶ θέσις.

Ε.

Ἔλλειμα· Θέσις παρὰ τὸ βουνὸν Σκεπαστός.

Εὐδοκία Ἀτούμισσα, γυνὴ Ἰωάννου Βιστιαρίτη 1349.

Ἑλένη ἡ Λογοθέταινα· θυγάτηρ Ἰ. Βιστιαρίτη κοιμηθεῖσα τῷ 1349.

Εὐκόλια. Χωρίον· νῦν θέσις παρὰ τὰ Τσόνια ἔναντι τοῦ Ξηροκάστρου καλουμένη καὶ «Καρδάκι» (Καργιὰ Παχτσεσῆ).

---

1. Ἴδε ἴδιον κατάλογον Δουκῶν.

Ἐφθάδα· χωρίον· νῦν θέσις.

Ἔλεα. (ἆρα γε ἔλη;) θέσις εἰς τὸ χωρίον Γέρνα.

Ζ.

Ζαμπία Ἀγγέλου. Κατὰ τὴν ΙΖ΄. ἢ ΙΗ΄. ἑκατονταετηρίδα.

Ζουρούπουλος. Ἐπίθετον· (παράβαλε Σγουρὶ ἱερεύς).

Ζαρούδης· Ἐπίθετον.

Η.

Ἡράτεια· μονὴ παρὰ τὸ χωρίον Ἀγρίδια.

Ἡρακλῆ. Χωρίον· νῦν τοποθεσία μὲ ἐρημοκκλησίαν «Χριστὸς» παρὰ τὸν ποταμὸν Τσικνιὰ οὐ μακρὰν τοῦ Παλαιοκάστρου.

Ἡρόπουλον. Κορυφὴ τοῦ παρὰ τὸν Ἀλευροπόταμον βουνοῦ.

Ἡλίας Βέρας 1823. Τὸ ἐπίθετον σώζεται.

Θ.

Θεόδωρος Σταθᾶς (ἴσως Σπαθᾶς) θέσις. (παράβαλε Σπαθάδικα).

Θολώνεια. Χωρίον καὶ νῦν θέσις παρὰ τὸ Ἀλίπεδον Καλλονῆς ἐπὶ τῆς ἀγούσης εἰς Μυτιλήνην.

Θεοδώρα Ἀγαλλιανοῦ. 1556. Ἀδελφὴ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου ἧς σύζυγος Δοῦκας.

Θεόδωρος ὁ Σζάσης· υἱὸς Βιστιαρίτη· κοιμηθεὶς τῷ 1349.

Θεοφάνης ἱερομόναχος· ἐξ Ἀχυρῶνος.

Θόλος· θέσις εἰς τὸ χωρίον Γέρνα·

Θωμαΐς. Κυριώνυμον.

Ι.

Ἰγνάτιος· ὁ ἅγιος Ἱδρυτὴς· τὸ πρὶν Ἰωάννης.

Ἰωσὴφ Θεοδώρου Ἰουστίνου. Πωλεῖ οὗτος τὸ Καλάμι τῇ Ἀθανασίᾳ μοναχῇ.

Ἰωάννης Κοντός. Ἐκ τοῦ Φάραγγος 1591. Τὸ ἐπίθ. σώζεται.

Ἰωνᾶς ἱερεύς. Ἰδιοκτήτης τῆς μονῆς τοῦ Καλαμίου·

Ἰωάσαφ Ἀγαλλιανός. 1554. Ἀδελφὸς ἢ ἀνεψιὸς τοῦ ἁγίου.

Ἰωάννης Χιονόπουλος ἱερεύς. Ἐκ Κρήτης·

Ἰωάννης Βιστιαρίτης. 1349.

Ἰωάννης Εὐσταθίου Ἀλευρᾶ. Κατὰ τὴν ΙΣΤ΄. ἑκατονταετηρίδα.

Ἱερεμίας Κῶος Ραμούς, Κατὰ τὴν ΙΖ΄. ἑκατονταετηρίδα.

Ἰλμιτσάδικα· θέσις. 1609.

Ἰμνερικὸ-Τεπέ. Θέσις μέσον μονῆς καὶ Φίλιας.

Ἰσαὰκ Ἀγαλλιανός. 1544. Ἐκ κακῆς μεταφράσεως τοῦ τουρκικοῦ συμπεραίνεται ὁ αὐτὸς τῷ Ἰωάσαφ, Ἀγαλλιανῷ, ὅστις ἀγαγὼν τὸν ἅγιον συνεβιβάσθη εἶτα μετ' αὐτοῦ.

Κ.

Καπρίλυκος. Ἐπίθετον.

Κρεντυρᾶς. Ἐπίθετον. Ἴσως ταὐτὸ τῷ σωζομένῳ «Καρυδαρᾶ ἢ Καρδαρᾶ»,

Κουβαρᾶς. Ἐπίθετον σωζόμενον.

Κολομοδότης. Ἐπίθ. ἴσως ὁ κάτοικος Κολομηδάδου.

Καπώνας. Ἐπίθ· σωζόμενον.

Κούτελο. Ἐπίθ. καὶ θέσις (παράβαλε Κουτέλα σωζόμενον).

Κολοτόμπρης. Ἐπίθετον.

Κολιβᾶς. Ἐπίθετον.

Κορδόν. Θέσις.

Κυνηγαρικὸν· ἡ πρὸς ἀνατολὰς τοποθεσία του Λειμῶνος. Ἰδιοκτησία τοῦ ἁγίου.

Καλάμι. Ἐπίθετον τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου παρὰ τὴν Πτεροῦντα.

Καλαθᾶς. Θέσις παρὰ τὴν Μονὴν ἐπὶ τοῦ Παρθενίου.

Κάραβον. Θέσις μεταξὺ Μονῆς καὶ Μετοχίου ἁγίων Ἀναργύρων ἐν τῇ κοιλάδι καὶ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, τὸ λεγόμενον καράβι τοῦ ἁγίου.

Καββαλικά. Θέσις παρὰ τὰ δυτικὰ τῆς Μονῆς.

Καμίση· Βουνὸν παρὰ τὴν Μυρσινιώτισσαν τὸ ἐπιλεγόμενον καμένο βουνὸ (Γιανήκ-τεπέ).

Κλοπεδή. Μετόχιον παρὰ τὴν ἁγίαν Παρασκευήν.

Κορτινάρης. Ἐπίθετον.

Κατασταμάτος. Ἐπίθ. ἴσως Καρασταμάτος.

Καλοριζικόπουλος. Ἐπίθετον.

Καρούλη ἐπίθ. καὶ θέσις.

Κακὸ-Τράφο. Θέσις παρὰ τὸ χωρίον Τριάντα, ἄλλως Δένδρα.

Κόλωνας· θέσις καὶ λόφος παρὰ τὰ Τριάντα.

Κακοδιάβασμα· θέσις παρὰ τὸ Παλαιόκαστρον.

Κελαδίτης. Ἐπίθ. σωζόμενον. Ἐπίτροπος τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου.

Κανδυλάδικο. Θέσις παρὰ τὸ Μετόχιον ἁγίων Ἀναργύρων.

Καμίτσης. Ἐπίθ. σωζόμενον.

Κανδύλης. Ἐπίθετον σωζόμενον.

Καρυδάκη· Θέσις.

Κουκουναριά· Θέσις παρὰ τὴν μονήν· ἑτέρα δὲ ἦν παρὰ τὴν Ἀχυρῶνα.

Καλωτρᾶ· Θέσις παρὰ τὴν Ἀχυρῶνα ἀγνοουμένη.

Κακαδζό. Θέσις παρὰ τὸν Τσικνιά. Ἴσως ἡ αὐτὴ μὲ τὸ «Κακοδιάβασμα».

Καντακουζηνὸς-Καντακουζηνή. Ἐπίθ. καὶ Κυριώνυμον ἐξ Ἀχυρῶνος 1607[1].

Κορακινός. Ἐπίθ. Κορακζά· θέσις παρὰ τὴν Κλοπεδήν.

Καλιμένης· Ἐπίθ. ταυτὸν πιθανῶς τῷ σωζομένῳ «Κελεμένη»· καὶ θέσις.

Καναβίτσι. Θέσις μέσον Μυρσινιωτίσσης καὶ Ἀχυρῶνος.

Κούτρα· Θέσις Ἁγιάσσου.

Καρήνη. Πηγὴ παρὰ τὴν Ἁγιάσσον.

Κομνηνὸς Χάνδρας. Ἐκ Σουμούρια 1585.

Κρεμαστή· Θέσις πρὸς βορρᾶν τοῦ Πετσοφᾶ.

Καλλόνια-ταρλασή. Ἀρχαῖον τεῖχος παρὰ τὸ Παλαιόκαστρον

---

1. Ἴδε ἴδιον κατάλογον Καντακουζηνῶν καὶ Κομνηνῶν.

ἐπὶ τοῦ Τσικνιᾶ ποταμοῦ πρὸς τὸν ἅγιον Κοσμᾶν ἢ Τζυμαλή. Τοῦτο λέγεται καὶ Μασὰλ-ταρλασή.

Κεφάλας ἢ Κεφαλᾶς. Ἐπίθ. οἰκογ. σωζόμενον. Ἐπίτροπος τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου.

Καραβούλια (μέλαιναι σκοπιαί). θέσις εἰς Τσόνια παρὰ τὴν θάλασσαν.

Κοντογεώργης. Ἐπίθ. σωζόμενον.

Κανή. Ἐκ τῆς συνοικίας Παλὴκ-παζὰρ Μιτυλήνης πωλοῦσα τῷ 1864 ἐργαστήριον εἰς τὴν μονὴν Λειμῶνος.

Κονίτσα. Ἐκ τῆς συνοικίας Μυτιλήνης «ἅγιοι Ἀπόστολοι».

Κομνηνάκης Σαρηγιάννης. Ἐπίθ. σωζόμενον. 1850

Κουρνιαχτή. Ἐπίθ. ἢ κυριώνυμον ταὐτὸ τῷ τοῦ Σιλβέστρου «Φουρνόχαρη».

Καλλισθένης Ράχτα. Θέσις. Νοτίως τῆς Μυρσινιωτίσσης.

Κιουπού γερί (πιθότοποι) παρὰ τὴν μονήν, τὸ μετόχιον Ἁγ. Ἀναργύρων, τὸν Χάλακα θέσιν εἰς Τσόνια, καὶ ἀλλαχοῦ.

Κοκτζάλ. Θέσις.

Καλαμίτσι. Θέσις εἰς Τσόνια.

Κελάρι. Θέσις παρὰ τὸ μετόχιον ἁγ. Ἀναργύρων.

Κουρκουνάδο. Θέσις.

Κουρνέλο ἢ Φουρνέλο. Θέσις ἐπὶ τοῦ Παρθενίου. Φουρνέλι νῦν.

Καμάρα. Θέσις ἐφ' ἧς γέφυρα ὑψηλὴ ἐπί τοῦ ῥοῦ τοῦ Τσικνιὰ μέσον τῶν χωρίων Κλομηδάδου καὶ Ἁγίας Παρασκευῆς, ἔνθα σώζονται ἀρχαῖα ἐρείπια μετ' ἐρημοκκλησίας ἁγίου Θεράποντος.

Καμπουρέλι ἀλῶνι. Θέσις· τὸ δὲ ἐπίθετον σώζεται.

Κοῦκκος. Ἐπίθ. οἰκογενειακὸν σωζόμενον.

Κυπαρίσσι. Θέσις παρὰ τὴν Ἡρακλῆ.

Καλαματάρης. Ἐπίθ.

Καραγάτς. Θέσις παρὰ τὰ Τριάντα καὶ τὸ παρὰ τὸν Φάραγγα Καραγατσλήκ.

Καταξηνὸς-Καταξηνή. Κυριώνυμον· 1773 σωζόμενον ἴσως αὐτὸ τῷ Καντακουζηνός.

Κωνσταντῖνος ὁ μητροπολίτης Μυτιλήνης 1630 ἐκ Βασιλικῶν.

Κλήμης Ἀγαλλιανός. 1556 ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Κουκουβάγια-τεπέ. Θέσις μέσον μονῆς καὶ Φίλιας.

Κουμτροὺκ-τεπέ. Θέσις μέσον μονῆς καὶ Φίλιας.

Κασσανδρίτσα. Ἐκ Σαχτούρου τῆς Σιλιβρίας 1815. Ἐξόριστος εἰς Μυρσινιώτισσαν.

Κλιόβα. Θέσις ἐπὶ τοῦ βουνοῦ Μαδαρό.

Καμάκιος. Ἐπίθετον.

Καγίας. Κυριώνυμον.

Λ.

Λειμόνας. Ὁ Λειμών· ὁ τόπος ἐφ' οὗ ἡ μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, ἔκπαλαι οὕτως ὀνομαζόμενος κατὰ τὸν Σίλβεστρον.

Λασκαρίνα Ἀγαλλιανοῦ. 1556. Ἀδελφὴ τοῦ ἁγίου.

Λασκαρίνα Σεβαστοῦ. 1590. Ἐκ Σουμούριας.

Λασκαρίνα Λασκάρεως 1698. Ἐξ Ἀχυρῶνος.

Λέου. Ἐπίθ. οἰκογ. καὶ ὁ υἱὸς Ἰ. Βιστιαρίτη κοιμηθεὶς τῷ 1349.

Λουτσάδαινα. Ἐπίθ.

Λειβάδια. Χωρίον· ἤδη θέσις εἰς Τσόνια.

Λεῦκα. Θέσις βορειοδυτικῶς τῆς μονῆς.

Λαζαρῆς-Λαζαρίνα. Κυριώνυμον καὶ θέσις.

Λαχαναδιώτης. Θέσις παρὰ τὴν Κλοπεδήν.

Λαγαρίδης. Ἐπίθετον.

Λίτζνα-τεπέ. Θέσις μέσον μονῆς καὶ Φίλιας.

Λουπακιάρης. Ἐπίθετον.

Λόγκος. Θέσις.

Λιγονιώτης. Ἐπίθετον.

Μ.

Μεθόδιος· ὁ κατὰ σάρκα υἱὸς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Μιχαὴλ Χωριάτης. Τὸ ἐπίθετον σώζεται.

Μανώλη Ράχτα. Θέσις ἐπὶ τοῦ Παρθενίου.

Μέλαγγας. Θέσις παρὰ τὴν Κλοπεδήν.

Μοδούλης. Ἐπίθετον.

Μέστομα. Θεσις παρὰ τὴν Ἀχυρῶνα.

Μαλακό. Ἐπίθ. καὶ θέσις παρὰ τὴν Μυρσινιώτισσαν.

Μαυρο-Ἰωάννης. Κυριώνυμ. παρὰ Σίλβεστρον ἐξ οὗ ἡ θέσις «Μαυρογάννιδες» παρὰ τὸν ποταμὸν ἐν Τσόνια.

Ματσελίνη. Θέσις παρὰ τὰ Βουθρώματα·

Μόρος. Ἐπίθετον ἢ κυριώνυμον. Κατὰ Σίλβεστρον σωζόμενον «Μοροῦ».

Μάρμαρον. Θέσις παρὰ τὰ Ἀλίπεδα.

Μάγιστρος. Ἐπίθ. σωζόμενον.

Μάταρος. Ἐπίθ. (παράβαλε τὸ Μαδαρός).

Μαχθαρίνη. ἴσως Μαρθαρίνη ἢ μᾶλλον Μαγδαληνὴ 1536 ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου.

Μαροῦκος-Μαρούκα θυγάτηρ τοῦ Λέου·

Μαζβίνη. Ἐπίθ.

Μαρτῖνος. Ἐπίθ. καὶ ποτάμιον παρὰ τὴν ἁλίαν Ἄννην. Σκάλλαν Καλλονῆς.

Μακρυμύτσης. Κυριώνυμ. Κατὰ Σίλβεστρον Μαχρυμούτης.

Μαξίταινα· ἐπίθετον.

Μόσχος· ἐπίθετον σωζόμενον. Θέσις ἔξωθεν τῆς Ἀχυρῶνος «Μισχάτο».

Μοιρούδα· ἐπίθ. ἴσως τὸ σωζόμενον Μοιρούλα.

Μαυροϊεράκαινα· Ἐπίθετον.

Μαρτσέλος ἢ Μαρτζέλος. Ἐπίθ. σωζόμενον. Ἐπίτροπος τῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου.

Μαδαρός· βουνὸς ἀνατολικῶς τῆς Μυρσινιωτίσσης.

Μαλαθρᾶς· βουνὸν δυτικῶς τῆς μονῆς Λειμῶνος.

Μαλλιάγκος· βουνὸς ἀνατολικῶς τῆς Μυρσινιωτίσσης·

Μαυρούλιδες. Θέσις. (ἐλώδης) παρὰ τὸ μετόχιον ἁγίων Ἀναργύρων.

Μεσαώτης. Ἴσως ταυτὸ τῷ Μεσαβίδης· ἐπίθετον.

Μυγιόπουλο. Ἐπίθετον καὶ θέσις.

Μιχαλάκαινα. Ἐπίθ. σωζόμενον.

Μανδρόσταμα. Θέσις διαμονῆς τῶν ποιμνίων.

Μοδιανός. Ἐπίθετον.

Μιχαλάκης Κουτέλα. Ἐξ ἁγίου Κοσμᾶ (τζομααλῆ) 1582 (ἴδε λέξιν Κούτελο).

Μιχαὴλ Ἀτούμης. Υἱὸς Ἰ. Βιστιαρίτη κοιμηθεὶς τῷ 1349.

Μάρκος Πατέστος. Τὸ φερώνυμον ἐπίθετον σώζεται.

Μελέτιος Ἀρχιμανδρίτης. Ἐξ Ἀχυρῶνος συγγράψας πρῶτος ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου σωζομένην κατὰ τὸν Α. Π. Κεραμέα.

Μπουροὺν-χαμπὲρ-τεπέ. Θέσις μέσον μονῆς καὶ Φίλιας.

Μαγγανᾶς Ἐπίθετον.

Μονομάχος. » »

Μουργετής. » » (παράβαλε τὸ Ἀμοργός).

Μπόργος. » » σωζόμενον ἤδη Μπουργοτζίδαινα.

Μαγκιάκος. » »

Μπλάζος. » » (ἴδε Παλαζός).

Μουρζουβής. » » καὶ θέσις.

Μπαρὴ-τεπέ. Θέσις ἐπὶ τοῦ βουνοῦ Πετσοφᾶ.

Μανουὴλ Χιμευτὸς ἱερεύς. 1572.

Ν.

Νίκωνας. Κορυφὴ βουνοῦ μεταξὺ μετοχίου ἁγίων Ἀναργύρων καὶ μονῆς. Παρ' αὐτὴν Ἐρημοκκλήσιον λεγόμενον Παναγιούδα· ἐπὶ πέτρας δὲ τῆς παρ' αὐτῷ βρύσεως ὑπάρχει τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ ἔτος ,ζ. (7000=1492). Ἑτέρα ταύτης ἐρημοκκλησία «Παναγιούδα» παρὰ τὴν θέσιν Τριάντα.

Νησσά. Βουνὸν νοτίως τῆς μονῆς Λειμῶνος.

Νιστέρα. Θέσις.

Νικόλαος Νίκος. 1539.

Νικολάκης τοῦ Κυρίτζη Δημητράκης.

Νομικόπουλος. Ἐπίθετον.

Νικόλαος Ρόδιος. 1773.

Νικήταινα. Ἐπίθετον.

Ξ.

Ξιδόλακκας· Λόφος νοτιοανατολικῶς τοῦ Λειμῶνος ἐκ τοῦ ξιδᾶς ἐπιθέτου.

Ξενόδαφνα ἢ Ξενοτάφια. Παρὰ τὴν Κλοπεδήν.

Ο.

Ὀξειά-Πέτρα. Θέσις μέσον μονῆς καὶ Φίλιας ἐπὶ τοῦ συγκορυφώματος τοῦ βουνοῦ.

Π.

Παλαιόπυργος· Θέσις ἐπὶ τῆς Ράχεως ἔνθα ἦν ἀνεμόμυλος.

Πατεστούδα Παλαιολόγου. Ἐκ Μυτιλήνης·

Πυργί· θέσις παρὰ τὴν Μυτιλήνην καὶ ἐν τῷ ὄρει Ἴσσα (Καρύδι).

Περασιά· χωρίον, νῦν θέσις μεταξὺ Τριάντα καὶ μετοχίου Ἁγ. Ἀναργύρων.

Παντοσάζικο· θέσις παρὰ τὸν Χριστὸν μέσον τῶν δύο μονῶν.

Πρασινάκια· θέσις παρὰ τὴν Κλοπεδὴν (παράβαλε τὸ Χλιὸν =χλόη=πρασινάδα).

Πετροκόπος· ἐπίθ. καὶ θέσις τοῦ μετοχ. Ἁγ. Ἀναργύρων.

Πηγαδίνα· ἐπίθ. ἢ τοποθεσία (ἴσως Πηγαδέλι).

Περιστέρα. Κυριώνυμ. καὶ θέσις παρὰ τὸ Ξηρόκαστρον «Περιστεριαῖς».

Πυλάδο. Θέσις.

Ποτηρό. Θέσις·

Πητζός. Θέσις ἔχουσα φρέαρ ἐπιλεγόμενον Κρύο-νερό.

Πολωνής. Ἐπίθετον.

Περδούσης. Ἐπίθετον.

Πλουμούδα. Κυριωνύμιον σωζόμενον.

Παλαιολόγος-Παλαιολόγαινα· ἐπίθετα καὶ κυριώνυμα σωζόμενα[1].

---

1. Ἴδε κατάλογον ἴδιον Παλαιολόγων.

Πάγκος· ἐπίθ. ἴσως τὸ σωζόμενον «Πάγος» «Πάγαινα».

Πετσοφᾶς· βουνὸς βορειανατολικῶς τῆς Μυρσινιωτίσσης·

Πηγαδέλια-Πηγαδέλι. Θέσεις παρὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον Παρασιγίου.

Πατσελίνα· ταὐτὸν τοῦ Ματζελίνη καὶ κάτωθεν τῶν Δαφίων.

Πουντούρης· ἐπίθετον.

Παπᾶ Ἰωάννης. Ἐκ Κανσιστρίου. (Κηνθύρας).

Πλατσιδᾶς· ἐπίθετον σωζόμενον.

Πέρος· ἐπίθετον σωζόμενον.

Παναγιώτης Ἁγισσώτης. 1775.

Παντολέων Μεντόνης.

Παΐσιος Μπούρας. Ἐκ Μυτιλήνης 1757 γράψας ἀκολουθίαν δεύτερος τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου σωζομένην. Τὸ ἐπίθετον τούτου σώζεται.

Παπᾶ Γεωργάκης. Ἐκ Πείρας (;) Κατὰ τὴν ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδα.

Παπᾶ Κορνιάρης. Ἴσως ὁ κατὰ Σίλβεστρον Φουρνόχαρος·

Προκοπάδο. Θέσις εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Παλαιοκάστρου· ἀναφερομένη «Μητρόπολις» 1555. Νῦν κτῆμα τῆς μητροπόλεως Μηθύμνης, «Τσιφλίκιον τοῦ ἁγίου Γεωργίου» καλούμενον. Ἐὰν παρὰ τὴν θέσιν ταύτην, ὅπου εὕρηται ἐρημοκκλήσιον τοῦ ἁγίου Ἀλεξάνδρου, ἦτο πράγματι ἡ πόλις «Καλλονὴ», ἐνταῦθα ἦτο καὶ ἡ μητρόπολις, ὁ δὲ Ἅγιος Ἀλέξανδρος οὗ ὁ τάφος παρὰ τὸν Κλαπάδον ἢ Λαθιῶνα, εἶναι μητροπολίτης Μηθύμνης καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀρχιερεύς.

Πονηρός. Ἐπίθετον.

Παντεχνῆς. Ἐπίθετον καὶ θέσις.

Πανούδης. Ἐπίθετον.

Παχλός. Ἐπίθετον.

Παπιόκολος. Ἐπίθετον.

Πρωτοκυνηγάδικα. Θέσις.

Πετζουχέρης. Ἐπίθετον.

Ρ.

Ριγόπουλος. Ἐπίθ. νῦν Ρήγας. Ἰδιοκτῆται ἁγίου Γεωργίου Παρασιγίου.

Ροδόπουλον· νῦν Ροδέλι. Θέσις πρὸς νότον τοῦ Λειμῶνος.

Ροδάφνη. Θέσις εἰς Τσόνια.

Ραχὴλ Ἀδάμ. Ἐκ Μυτιλήνης τῆς συνοικίας Παπᾶ Συνόλου 1663.

Ρίγαινα Ἀβαγιανοῦ μοναχή. Ἐκ Μυτιλήνης 1630.

Ρεμένιος. Ἐπίθετον. Ἴσως τὸ σωζόμενον «Ρεμόντης».

Ράχις. Θέσις παρὰ τὴν Μυρσινιώτισσαν. Νοτιοδυτικῶς.

Σ.

Σπαθάδικα. Θέσις παρὰ τὸν Λειμῶνα.

Στρίκος. Ἐπίθετον.

Σπανούδαινα. Συναδινός, Σαπουνάδες· ἐπίθ.

Σπηλιώτης· ἐπίθ.

Σκοτεινή. Θέσις.

Σκυλός. Ἐπίθετον.

Στρογγυλή. Ἄνωθεν τοῦ μετοχίου Ἁγ. Ἀναργύρων. Θέσις (Κακο-βουνό).

Σελόπουλος. Ἐπίθετον.

Σωτῆρος (Χριστός). Ἡ ἐκκλησία τῆς Μεταμορφώσεως παρὰ τὸ μετόχιον ἁγ. Ἀναργύρων.

Σκαμνιά. Θέσις.

Σικέλι. Θέσις νῦν Σκιούδι παρὰ τὸ ὄρος Ἔλαφος.

Σταλός. Θέσις παρὰ τὴν Ἀλίπεδα καὶ τὸ Παρασίγιον, καὶ μέσον Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης.

Σουρβίλαινα. Ἐπίθετον.

Σαλαμάνδρα· χωρίον, νῦν θέσις ἄγνωστος.

Σίλβεστρος. Ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.

Συκοποῦλι· Θέσις παρὰ τὴν Ἀχυρῶνα· νῦν τμῆμα τῆς Περιβόλας.

Σεβαστὸς Ἀγαλλιανός. 1556. Ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου.

Συρόπουλος. Ἐκ τοῦ Παλαιοκάστρου.

Στεφανώ. Ἐκ τοῦ Παλαιοκάστρου.

Σκεπαστός· βουνὸς ἐπίπεδος τοῦ Παλαιοκάστρου· συνέχεια μετ' ἐρειπίων·

Σκουτέλης. Ἐπίθετον.

Σαλάταινα. Ἐπίθετον σωζόμενον.

Σεβαστούλα Ἀγαλλιανοῦ. Ἐξ ἁγ. Κοσμᾶ. 1615.

Σεβαστὸς Ἀγαλλιανός· Ἐξ Ἀμπελιώτου. 1613.

Σέργιος. Τίὸς Ι. Βιστιαρίτη· κοιμηθεὶς τῷ 1349.

Σγουρί. Ἱερεὺς Σακέλλιος Μυτιλήνης· Ἐπίθετον σωζόμενον.

Στυλιανὸς Συρναῖος Ἀναγνώστης. 1786.

Σκοτεινός· βουνὸς παρὰ τὴν Φίλιαν καὶ Βουθρώματα.

Συυλοῦ-παγίρ, σοῦ-τεπέ. Θέσεις μέσον μονῆς καὶ Φίλιας.

Σαββάτιος. Ἐπίθετον.

Σκουφό. Θέσις.

Τ.

Τριάντα· χωρίον· νῦν θέσις· πολλὰ ἔχουσα ἀλλ' ἄσημα ἐρείπια.

Τσίκωνας, Τσίνκο· βουνὸν βορειοδυτικῶς τοῦ Λειμῶνος·

Τσόνια. Εὐρεῖα τοποθεσία κατὰ τὸ νοτιοδυτικὸν τῆς πεδιάδος Καλλονῆς·

Τουρλοτίδαινα. Ἐπίθ. (παράβαλε Ἁγία Τουρλωτή).

Τυραννίδι· λόφος πρὸς βορρᾶν τοῦ Λειμῶνος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φίλιας·

Τρυπητό· θέσις ἀνατολικῶς τοῦ Λειμῶνος.

Τσικνιά. (τς-Κνιᾶς) μέγας τῆς νήσου χείμαρρος διασχίζων τὸ βορειανατολικὸν αὐτῆς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον Καλλονῆς.

Τσινάραινα. Ἐξ Ἀχυρῶνος. 1616.

Τσιγηλός· Ἐξ Ἁγιάσσου.

Τοπτσοῦ-τεπέ, Τραπουλιὰ-τεπέ· Θέσεις μέσον Μυρσινιωτίσσης μονῆς καὶ Φίλιας·

Ταραντᾶς· ἐπίθετον.

Τζαννέτος· ἐπίθετον σωζόμενον.

Υ.

Ὑπομονή. Κυριώνυμον.

Φ.

Φάραγγας, Φάρυγξ, Φάραγξ. Χωρίον· νῦν θέσις· Πατρὶς τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Φτυνά. Θέσις παρὰ τὰ Παπιανὰ ἢ Τσόνια.

Φραντζέσκος Ἀγαλλιανὸς· 1565. Ἀδελφὸς ἢ ἀνεψιὸς τοῦ Ἁγίου.

Φωτεινός· ἐπίθετον σωζόμενον ἤδη·

Φοῦγες· θέσις ἄγνωστος.

Φραγκοπουλίνα, Φραγκόπουλος· Ἐπίθετα σωζόμενα.

Φραντζέσκα Ἀγαλλιανοῦ 1590·

Φατζισκάλλα. Θέτις παρὰ τὰ Βαθρώματα.

Φιλόθεος· ἀπὸ τοῦ Λειμῶνος θύτης Ψωμαίας 1637.

Φουρνόχαρος, Φουρνόχαρη, Φουρνοχαρόπουλος. Ἐπίθετα.

Φυτάδα· Θέσις· πιθανὸν ταὐτὸ τῇ Ἐφθάδα.

Φυτάλι νῦν Ἐφθαλοῦ.

Χ.

Χραδής. Ἐπίθετον.

Χιλᾶς. Ἐπίθετον.

Χρυσεΐνης· Ἐπίθετον.

Χονδρουκούκης· Ἐπίθετον.

Χαμουλούδενα. Ἐπίθ. σωζόμενον.

Χλιός. Χωρίον, καὶ θέσις 1579.

Χαριτωμένη· Τὸ ἐρημοκκλήσιον ἁγ. Τουρλωτῆς καὶ ἡ περὶ αὐτὴν θέσις.

Χάλακα. (Χάλυξ)· Θέσις εἰς Τσόνια· παρ' αὐτὴν ἅγιος Παντελεήμων, ἀνακτισθεὶς ἤδη.

Χησὰρ κιοΐ. Τὸ παλαιόκαστρον.

Χειμάδι. Θέσεις ποιμνίων (μεράδες).

Χωστὸν σπήλαιον. Θέσις νοτιοδυτικῶς τοῦ λειμῶνος.

Ψ.

Ψαρός Ψαρή, ἐπίθετα.

Ψιμούλης. ἐπίθετον·

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΓΑΛΛΙΑΝΩΝ

Περὶ τῆς ἐν γένει οἰκογενείας τῶν Ἀγαλλιανῶν, ἀδύνατον, νομίζομεν, νὰ καθορίσωμεν τὴν ἀρχικὴν γενεαλογίαν· τὰ ἐφεξῆς μόνον γινώσκομεν ὡς βέβαια καὶ θετικά. Ὅτι ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος, ὁ ἀνακαινιστὴς κυρίως τῶν εὐαγῶν μονῶν Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης (τῆς κατὰ τὸ 1331 ἀναφερομένης ὡς ἐνοριακὸν μοναστήριον τοῦ Μερσίνης) γεννηθεὶς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1492, ἐπικαλεῖται ἐπισήμως καὶ σταθερῶς «Ἀγαλλιανός», ὃ ἐπίθετον διακρατοῦσιν οἱ οἰκεῖοι ἐκείνου, καὶ τὸ ὁποῖον μετατρεπόμενον ἐνίοτε διὰ τὸν εὐσεβῆ ζῆλον τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ δρῶν τοῦ ἱδρυτοῦ ὄνομα, εἰς κυριώνυμον, διεσώθη ἐπισήμως μέχρι τοῦ ἔτους 1615, ἐξ ὅτου, φαίνεται, ὅτι παύει ἐξυπακουόμενον. Ὅτι ἐπειδὴ κατὰ φυσικὸν λόγον ἐκληρονόμησε τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Παπᾶ Μανώλη, ὅστις ἐν ἔτει 1527 ὑπάρχων, προσηλοῖ τὰς μνησθείσας μονὰς τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰγνατίῳ, τῷ κατὰ κόσμον Ἰωάννῃ, τὸ «Ἀγαλλιανὸς» ἐκέκτητο καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ πρὸ τοῦ 1492. Ἀλλ' ὅτι δὲ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ παπᾶ Μανώλη, (ὁ «Ἰωάννης» καλούμενος, ὄνομα ὃ ἐδόθη τῷ ἐγγόνῳ αὐτοῦ ἁγίῳ Ἰγνατίῳ) τῷ αὐτῷ ἐχρῆτο ἐπωνύμῳ «Ἀγαλλιανός», περὶ τούτου οὐδεὶς δύναται πεποιθότως νὰ ἀποφανθῇ. Ἐὰν ὅμως παραδεχθῶμεν τὴν κληρονομικὴν διαδοχὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ τούτου ἐπιθέτου, τότε δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ «Ἀγαλλιανὸς» ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς ΙΔ΄ ἑκατονταετηρίδος διαιωνίσθη μέχρι τῆς ΙΖ΄ ἤτοι μέχρι τοῦ 1615. —Ἐφ' οἷς παρατηρητέον ὅτι, ἵνα ἡ ἀπὸ τῆς ἱερείας κυρᾶς Ξενητοῦ ἰδιοκτητρίας τῆς Μυρσινιωτίσσης κατὰ τὸ 1487, ἡ μονὴ αὕτη περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ παπᾶ Μανώλη, ἔπεται ὅτι μέσον τούτου καὶ ἐκείνης ὑπῆρχεν ἐξ ἀγχιστείας ἢ ἐξ αἵματος συγγένεια στενή, καὶ τολμῶμεν εἰπεῖν ὅτι ὁ τοῦ 1331 «Μερσίνης» θὰ εἶχέ τι τὸ κοινὸν μετὰ τῶν ὕστερον «Ἀγαλλιανῶν», ἐὰν μὴ ἐν ταῖς φλεψὶ τῶν τελευταίων ἔρρεε τοῦ πρώτου τὸ αἷμα βυζαντοκρατορικῆς ἐποχῆς.

ΑΓΑΛΛΙΑΝΟΙ

ἔτ. Ἐγείρ.	ἔτ. Χριστ.	
		Ἰωάννης. Ὁ πατὴρ τοῦ παπᾶ Μανώλη.
	1487	Παπᾶ Μανώλης Ἀγαλλιανός. Πατὴρ τοῦ Ἁγίου.
	1492	Ἰωάννης παπᾶ Μανώλη Ἀγαλλιανός. Ὁ Ἅγιος.
943	1536	Μαχθαρίνη Ἀγαλλιανοῦ.
947	1540	Δημήτριος Παπᾶ Μανώλη.
951	1544	Ἰωάσαφ Ἀγαλλιανοῦ.
955	1548	Μεθόδιος Ἀγαλλιανοῦ. Τίὸς τοῦ Ἁγίου.
961	1553	Σεβαστὸς Ἀγαλλιανοῦ.
962	1554	Κλήμης Ἀγαλλιανός.
962	1554	Λασκαρίνα Ἀγαλλιανοῦ.
962	1554	Θεοδώρα Ἀγαλλιανοῦ.
964	1556	Φραντσέσκος Ἀγαλλιανός.
999	1590	Ἀγαλλιανὴ Ἰωάννου.
1000	1591	Δούκαινα Ἀγαλλιανοῦ.
1000	1591	Μιχαὴλ Ἀγαλλιανοῦ.
1017	1608	Σεβαστὸς Ἀγαλλιανοῦ (χωρ. Ἀμπελιώτη).
1025	1615	Σεβαστούλα Ἀγαλλιανοῦ (χωρ. ἁγ. Κοσμᾶ).
		Γεώργιος Γαλληνοῦ.

ΔΟΥΚΑΙ

ἔτ. Ἐγείρ.	ἔτ. Χριστ.	
930	1523	Δούκαινα Καμπούρη.
947	1540	Δούκαινα καὶ Ράλλης Δούκας.
948	1541	Δούκας Περδούσης.
952	1545	Δούκαινα Μπορδίνη (χωρ. Παλαιόκαστρον).
963	1555	Δούκας.
987	1579	Δούκας Κομνηνοῦ (χωρ. Εὐκόλια).
988	1580	Δούκαινα Ἀσωματιανοῦ.
1018	1609	Δούκας καὶ Δουκάκης.
1066	1655	Ἐμμανουὴλ Δούκας.

ΚΟΜΝΗΝΟΙ

Ἐτ. Ἐγείρ.	Ἐτ. Χριστ.	
954	1547	Κομνηνὸς μοναχός.
962	1554	Κομνηνός.
963	1555	Κομνηνὴ Παπᾶ.
964	1556	Παπᾶ Κομνηνός.
987	1579	Κομνηνάκης Σαρηγιάννης (χωρ. Μυτιλήνη)
988	1580	Κομνηνός.
1026	1616	Κομνηνὴ Τσινιάρη[1].

ΚΑΝΤΑΚΟΤΖΗΝΟΙ

Ἐτ. Ἐγείρ.	Ἐτ. Χριστ.	
944	1537	Καντακουζηνὸς Δούκας.
945	1538	Παπᾶ Καντακουζηνός.
964	1556	Ἐμμανουὴλ Καντακουζηνός.
999	1590	Μακάριος Καντακουζηνός.
1016	1607	Καντακουζηνὸς Σκουτέλη.
1071	1660	Μιχαὴλ Καντακουζηνός.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΙ

Ἐτ. Ἐγείρ.	Ἐτ. Χριστ.	
954	1547	Παλαιολόγος, Παλαιολόγαινα.
		Γεώργιος Παλαιολόγος.
978	1568	Παλαιολόγος Δούκα Ἀντωνίου.
988	1580	Παλαιολόγαινα Μιχαήλ.
1124	1714	Πατεστούδα Παλαιολόγου (χωρ. Μυτιλήνη).
1210	1795	Παλαιολόγος προεστὼς Ἁγίας Παρασκευῆς[2].

---

1. Οἵ τε Δοῦκαι καὶ Κομνηνοὶ ὡς κυριώνυμα καὶ ἐπώνυμα λίαν διαδεδομένα εἰσὶν ἐν Λέσβῳ ὀνόματα.

2. Τὸ μὲν Παλαιολόγος ὡς ὄνομα καὶ ἐπίθετον καὶ νῦν ἔχει τὴν ἐπίδοσιν· τὸ δὲ Καντακουζηνὸς σπανίως ἀπαντᾷ παρ' ἡμῖν, εὑρηται δὲ μᾶλλον τὸ θηλυκὸν Καντακουζηνή, Κουζνοῦλα, Καταζνὴ κ.τ.ὅ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ

ἔτη μ.Χ.	ὄνομα.	
359	**Εὐάγριος**	ὁ ἀρειανός. Ἀκμάσας ὀλίγῳ μετὰ τὴν Α.΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καὶ λαβὼν μέρος εἰς τὴν Τοπικὴν ἐν Σελευκείᾳ τῷ 359.—ὑπογράφεται «Εὐάγριος Ἐπίσκοπος Μιτυλήνης τῶν νήσων» (ἴδε Λεσβιακὰ Ἐ. Δράκου).
	Θάλλος	ἢ Γάλλος. Διαδεξάμενος τὸν Εὐάγριον, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῶν ἀρειανοφρόνων Ἀετίου καὶ Εὐνομίου.
431	**Ἰωάννης**	Οὗτος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Γ΄. Οἰκ. Συν. ἐν Ἐφέσῳ τῷ 431, ὑπογράψας «Ἐπίσκοπος Λέσβου καὶ Προσελήνης».
451	**Φλωρέντιος**	Μετέσχε τῆς Δ΄. Οἰκ. Συν. ἐν Χαλκηδόνι τῷ 451, ὑπογράψας «Ἐπίσκοπος Λέσβου, Τενέδου, Προσελήνης, Αἰγιάλων».
458	**Εὐνόϊος**	ἢ Εὐνόμιος. Διάδοχος τοῦ θρόνου μετὰ τὸν Φλωρέντιον πιθανῶς· ὑπέγραψεν εἰς τὴν κατὰ σιμωνιακῶν ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γενναδίου (μεταξὺ τῶν ἐτῶν 458—471) ὑπογράψας «Ἐπίσκοπος Μητροπόλεως Μιτυλήνης».
535	**Ζαχαρίας**	Ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς ὑπογράψας «Ζαχαρίας τῆς μητροπόλεως Μιτυλήνης» εἰς τὴν τοπικὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον τῷ 536.

554 **Παλλάδιος** Κοσμεῖ τὴν Μυτιληναϊκὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὰ 553. (Λεσβ. Ε. Δράκου).

681 **Γρηγόριος** Ὑπογράψας εἰς τὴν ΣΤ'. Οἰκ. Σύνοδον ἐν Κωνσταντινουπόλει «Ἐπίσκοπος Μιτυληναίων πόλεως τῶν Λεσβίων». 681.

692 **Σισίννιος** Ἦν, ὡς φαίνεται, μετὰ τὸν Γρηγόριον, διὸ μετέσχε τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου (692) ὡς «Ἐπίσκοπος πόλεως Μιτυλήνης».

787 **Δαμιανὸς** «Ἐπίσκοπος Μιτυλήνης». Μετέσχε τῆς Ζ'. Οἰκ. Συνόδου τῷ 787.

787 **Γεώργιος** Ὁ ἐπὶ εἰκονομάχων. — Ἀνεκηρύχθη ἅγιος ἑορταζόμενος τὴν 7 Ἀπριλίου ἢ κάλλιον ιστ'. Μαΐου· ὁ δὲ τάφος λέγεται ὅτι ἦν σεπτὸς καὶ ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἄστει ἱερόν, νῦν σαρῆ-μπαμπᾶ, ἔνθα τότε ἵδρυτο ἡ Μητρόπολις. (Λεσβ. Ε. Δράκου).

Λέων Μετὰ τὸν προλεχθέντα Γεώργιον.

842 **Γεώργιος** Οὗτος ὑπὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ Γεωργίου χειροτονηθεὶς ἐγκαθιδρύθη ὑπὸ Θεοδώρας τῆς Αὐτοκρατείρας καὶ Μεθοδίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· ἄρα περὶ τὰ 842—846.

879 **Δαμιανὸς** (Λεσβ. Ε. Δρ.) Ποιμαίνει τὴν ἐπαρχίαν περὶ τὰ 879, καὶ εὑρέθη ἐν τῇ ἐπὶ Φωτίου Πατριάρχου γενομένῃ Συνόδῳ.

889 **Μιχαὴλ** Μεθ' οὗ διετήρει ἀλληλογραφίαν ὁ Πατριάρχης Φώτιος· ἴσως ἦν διάδοχος τοῦ κατὰ τῷ 842 Γεωργίου.

Βασίλειος Ἔλαβε μέρος ἐν τῇ Συνόδῳ, ἥτις ἐγκαθίδρυσε καὶ πάλιν τὸν Πατριάρχην Φώτιον· πιθανῶς ἦν διάδοχος τοῦ Μιχαήλ.

Νικόλαος Ἤκμασε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μετὰ τὸν Βασίλειον.

1053 **Κωνσταντῖνος** Ἐπὶ Πατριάρχου Μιχαὴλ Κηρουλαρίου, ἰδίᾳ 1054.

* Μυτιλήνης τις ἀναφέρεται μέλος τῆς Συνόδου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου τοῦ Ξιφιλίνου (1066—1067).

1082 **Νικήτας** ἀναφέρεται τῷ 1082 καὶ 1084 ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ.

1166 * Μυτιλήνης ἕτερος, μέλος τῆς Συνόδου τοῦ πατριάρχου Λουκᾶ τοῦ Χρυσοβέργη, τῷ 1166. — (Ὁ Ε. Δρακ. ἀναφέρει τὸν Πόθον ἐπὶ ὁλόκληρον ἑξηκονταετίαν ὁρώμενον ποιμένα τῆς Μυτιλήνης, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1166—1225) ὁ Πόθος Ἀπλησφάρης τοὐπίκλην, ὅστις ἐδωρήσατο τὴν μονὴν τῶν Κάτω Πτωμαίων τῷ Μανουὴλ Ξηρῷ ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει νὰ δίδῃ ὁ τελευταῖος κατ' ἔτος τῇ μὲν μητροπόλει δέκα χρυσᾶ νομίσματα, τῷ δὲ γαμβρῷ τοῦ ἀρχιερέως ἰσάριθμα (ασκε'.)

1171 **Πόθος** Ὑπογράφει συνοδικὴν πρᾶξιν ἐπὶ πατριάρχου Μιχαὴλ Ἀγχιάλου ἐγγραφῆς τῶν ἀρχιερέων πρὸς τὸν βασιλέα Μανουήλ· ἦν ἄρά γε ὁ τῷ 1225 ἐν ἐγγράφῳ πράξει ἀναφερόμενος Πόθος ὁ Ἀπλησφάρης;

* Μυτιλήνης ἕτερος ἀναφέρεται φίλος τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδώρου Δούκα Λασκάρεως, οὗ κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου στιγμὰς παρέστη παρήγορος, δηλ. τῷ 1222.

1225 **Πόθος** Ὁ Ἀπλησφάρης, περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν τοῖς προλεγομένοις τοῦ παρόντος βιβλίου.

1225 **Ἰωσὴφ** Τακτέος μεταξὺ τῶν ἐτῶν τούτων, ὡς συμπεραίνει τις ἐκ τῶν πατριαρχικῶν ἐγγράφων Miklosich καὶ Mueller (1225-1246).

1246 **Γρηγόριος** Περὶ τούτου βλέπε τὰ προλεγόμενα· ἴσως παρέτεινε τὸ ζῆν μέχρι τοῦ 1256.—Ὁ Ε. Δρ. λέγει ὅτι ὁρᾶται ἕως τοῦ 1260.

1266 **Γρηγόριος** Ἤκμασεν ἐπὶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀρσενίου τοῦ Αὐτωριανοῦ· ἀναφέρεται τῷ 1266.— Μὴ εἶνε ὁ αὐτὸς τῷ προηγουμένῳ;

1315 **Διονύσιος** Ἐξ Ἀρκαδίας τῆς Ἑλλάδος, φίλος τοῦ μεγάλου Λογοθέτου Θεοδώρου τοῦ Μετοχίτου· ἴσως αὐτὸς ἦν ὁ Διονύσιος Μυτιλήνης, ὁ μέλος ὢν τῆς Συνόδου ἐπὶ πατριαρχῶν Ἰωάννου Γλυκέως καὶ Ἡσαΐου τοῦ Ἁγιορείτου μέχρι τοῦ 1327.—Ὁ Ε. Δρ. λέγει· ἆρά γε ἄλλος ἐστὶν ὁ ἀπὸ τοῦ 1325-1340 ἀναφερόμενος;

1329 **Γρηγόριος** ὁ μητροπολίτης Σάρδεων, μὴ δυνάμενος εἰς Σάρδεις νὰ μεταβῇ, εἶχε κατ' ἐπίδοσιν, ἤτοι προεδρικῶς, τὴν Μυτιλήνην· ἦν μέλος τῆς Συνόδου τῷ 1329-1331.

1347 Σημειοῦται Μυτιλήνης ὡς μέλος τῆς Συνόδου τοῦ πατριάρχου Ἰσιδώρου.

1354 Ἄνευ ὀνόματος· ἴσως ἐστὶν ὁ ἑπόμενος.

1355 **Ἰωσὴφ** Ὁ τῇ 17 Αὐγούστου 1355 δεκατέσσαρσι μητροπολίταις συνυπογράψας συνοδικὴν πρᾶξιν «περὶ τῆς συμπενθερίας τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου Παλαιολόγου καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Βουλγάρων Ἰωάννου Ἀσάνη, ἐπί τε τῷ βασιλεῖ κὺρ Ἀνδρονίκῳ καὶ τῇ θυγατρὶ τοῦ τῶν Βουλγάρων κυρᾷ Κυράτζᾳ».

1370 **Μαλαχίας** Μέλος τῆς Συνόδου τοῦ πατριάρχου Φιλοθέου, τῇ 21 Ἰανουαρίου ἐν τῇ καθαιρέσει συνυπογράψας ἱερομονάχου τινὸς τοὐπίκλην Μαγκαφᾶ.—Ὁ Ε. Δρ. λέγει ἐνταῦθα μὴ προυβιβάσθη ὁ Μηθύμνης συνώνυμος;

1381 **Λέων** Ὁ Μαγυντῖνος φίλος τοῦ νομομαθοῦς Ἀρμενοπούλου τοῦ Κωνσταντίνου· ἤκμαζε κατὰ τὸ 1381.

1393 **Ἰωσὴφ** Συνυπογράψας εἴκοσιν-ἓξ μητροπολίταις ἐν

τῷ πατριαρχικῷ γράμματι τῷ κυροῦντι τὸ νέον Τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

1396 **Ἱερεμίας** Δεσπόζει τῆς Μυτιλήνης περὶ τὰ 1396, ἰδίᾳ δὲ τῷ 1389 ὑπογράφει συνοδικὴν πρᾶξιν ἀφορῶσαν τὴν Ρωσσίαν. (Ε. Δράκος).

1439 **Δωρόθεος** Ὁ λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδον τῷ 1439.

1444 **Λεονάρδος** Διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης Εὐγενίου Δ'. Παρῆν ὡς Μυτιλήνης εἰς τὴν ἐν ἁγίᾳ Σοφίᾳ γενομένην συνέλευσιν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου περὶ ἑνώσεως καθ' ἣν ἐλειτούργησαν Ἕλληνες καὶ Λατῖνοι (ἀυνδ). Συνέγραψε δὲ τὴν ἱστορίαν τῆς πτώσεως καὶ ἁλώσεως Κωνσταντινουπόλεως ὡς αὐτόπτης. (Λεσβ. Ε. Δρακ).

1450 **Μηνᾶς** Ἵσταται ἐπὶ τοῦ δεσποτικοῦ ἐδωλίου περὶ τὰ 1450 (Ε. Δρ.).

1453 **Λεόντιος** Ἐδρεύει ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας Μυτιλήνης ὁ Λεόντιος ἢ Λεωνίδας ἢ Λεονάρδος πάλιν. (Λεσβ. Ε. Δρακ.).

1484 **Μεθόδιος** Συνοδικὸν μέλος ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Συμεών, ὑπογράψας τὸν κατὰ Λατίνων συνοδικὸν τόμον.

1488 Μυτιλήνης τις ἀναφέρεται (πιθανὸν ὁ Μεθόδιος) χωρὶς μνείας ὀνόματος, συνοδικός, οὗ τὴν γνώμην εἶχεν ὁ Ἐφέσου Δανιήλ.

1546 **Ἄνθιμος** Συνοδικὸς ὢν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπέγραψε τῷ τότε ἐκδοθέντι ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Διονυσίου Β'. συνοδικῷ γράμματι περὶ τῶν μονῶν Λειμῶνος καὶ Μυρσινιωτίσσης. Χρυσάφης ὁ νέος ὁ μουσικὸς ἔχει μελοποιήσει πολυχρονισμὸν εἰς τὸν Ἄνθιμον τοῦτον.

1565 **Ἰγνάτιος** Τὰ ἀρχεῖα τῆς μητροπόλεως Μυτιλήνης ἄρχονται ἀπὸ τοῦ 1565, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐνυπογράφως οὗτος ἀναφέρει ἐν Κώδικι ὅσα χωρία

ὑπήγοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἐπαρχίας, ἐν οἷς συγκαταλέγει τὰ τμήματα τῆς τε Ἐρεσσοῦ, Τενέδου καὶ τῶν Μοσχονησίων (Ε. Δράκος).

1565 **Μακάριος** Ὑπογράφει τῇ καθαιρέσει τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάσαφ τοῦ μεγαλοπρεποῦς· παρατείνει τὸ ζῆν ἕως τοῦ 1578.

1572 **Γρηγόριος** Ποιμεναρχεῖ περὶ τὰ 1572 ὁ Γρηγόριος (Δ΄.) (Ε. Δρακ.)

1578 **Γρηγόριος** (ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ προαναφερομένῳ). Συνοδικὸς τῷ 1590 ὑπογράφει γράμμα, συνοδικὸν ἴσως, ἐπικυροῦν τὴν ὡς Πατριάρχου Ρωσσίας ἀνάδειξιν Ἰὼβ τῆς Μόσχας· ζῇ ἕως τοῦ 1590.

1580 **Παχώμιος** Ἀρχιερατεύει περὶ τὰ 1580—1584 (Ε. Δρακ.)

1590 **Παΐσιος** Λέσβιος ἐκ τοῦ χωρίου Παπιανὰ τῆς Καλλονῆς· χειροτονηθεὶς τῇ 6 Αὐγούστου 1590 παρῃτήσατο τὸν θρόνον τῇ 28 Μαρτίου 1603. Παλαιολόγος τὸ κατὰ κόσμον ὄνομα, ἔγγαμος πρεσβύτερος, καὶ σακελλάριος Μεθύμνης, ἐν χηρείᾳ γενόμενος ἑκάρη μοναχὸς μετονομασθεὶς Παΐσιος. Τὸν ἄνδρα τοῦτον δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα ἐζήτησαν οἱ Μυτιληναῖοι ὡς ἀρχιερέα. Παραιτηθεὶς δὲ διὰ λόγους ὑγείας ἀπέθανε μεγαλόσχημος ἐν τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος, ἐν ᾗ ἐβίωσε περὶ τὰ ὀκτὼ ἔτη. (ᾳχι΄.)

1603 **Σωφρόνιος** Μέλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τῷ 1608, ἀποθανὼν τῷ 1610 ἴσως, διότι τότε ἀναφέρεται.

1606 **Γρηγόριος** Πρυτανεύει ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας Μυτιληναίων ὃς ὁ Γρηγόριος (Ε΄.) ὡς δεικνύμενος περὶ τὰ 1606 καὶ 1616, μεσάζει δὲ ὁ διάδοχος καὶ ὁ προκάτοχος ἐν τῷ σταδίῳ (Λεσβ. Ε. Δρακ.).

1610 **Παρθένιος** Ὑπογράφων συνοδικὴν πρᾶξιν τῇ 22 Αὐγούστου τοῦ ἔτους τούτου.—Ἵσταται, λέγει ὁ Ε.

Δράκ. ἐπὶ τοῦ δεσποτικοῦ ὁ Παρθένιος περὶ τὰ 1608 καὶ μετὰ τριετίαν.

1611 **Κωνστάντ.** Ἐκ τοῦ χωρίου Βασιλικὰ[1] τῆς Λέσβου. Παραιτησάμενος τὸν θρόνον τῇ 27 Μαΐου 1629 καὶ συνοδικῆς τυχὼν ἀδείας ἵνα μονάσῃ ἐν τῇ τοῦ Λειμῶνος, ἐν ᾗ καὶ ἀπεβίωσε τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1631, ἀφιερώσας κτήματα καὶ ἱερὰ δι' ἃ οἱ Λειμωνιῶται ὤφειλον νὰ δώσωσι μετὰ θάνατον ἐκείνου δέκα χιλιάδας ἄσπρα τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Γρηγόριος (ἕκτος τὴν τάξιν). Οὗτος καὶ ὁ Μηθύμνης Μακάριος παρῆσαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Διονυσίου Γ'. τοῦ ἀπὸ Λαρίσσης γενομένην κατὰ τὸ θέρος 1666. Μακροβίως δὲ ἀρχιερατεύει ἐντα ὡς παρουσιαζόμενος ἀπὸ τοῦ 1654-1693. (Ε. Δρακ.). — Ὁ Γρηγόριος οὗτος ἴσως εἶνε Γρηγόριος ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἐκλεγεὶς τῇ 7 Σεπτεμβρίου μέλος τῆς Συνόδου τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ'. τῷ 1671.

1676 **Δανιὴλ** Τούπικλην Μακρὺς ἐκ Τσουκαλοχωρίου τῆς Λέσβου, ἀναφερόμενος καὶ τῷ 1696. Λέγεται δὲ ὅτι οὗτος ἦν μουσικώτατος καὶ λογιώτατος.

1708 **Νικόδημος** τὸ ἐπώνυμον Ἀϊναζῆς, συνοδικὸς τῷ 1712—1713 καὶ 1716, ὃς καὶ τὴν μητροπολιτικὴν οἰκίαν ἀνῳκοδόμησε συμπληρώσας τὴν οἰκοδομὴν τῇ 30 Νοεμβρίου 1721.

---

[1] Τὸ χωρίον τοῦτο κείμενον πρὸς τὰ δεξιὰ τῷ εἰσιόντι εἰς τὸν κόλπον Καλλονῆς, θὰ ἦτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ συνήθης ἢ ὡρισμένος τόπος τῶν ἐν τῇ Λέσβῳ ἐξοριζομένων ἐκ τοῦ Βυζαντίου μεγάλων ἀνδρῶν, στρατηγῶν, ἡγεμόνων καὶ βασιλέων κατὰ τὸν Θ'., Ι'. αἰῶνα καὶ ἑξῆς. Εἰρήνη ἡ αὐτοκράτειρα, ὁ πατριάρχης Ἰγνάτιος Ραγκαβέ κ.λ. Διὸ καὶ σήμερον ἔτι λέγεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὅτι τὸ ἐν λόγῳ χωρίον ὠνομάσθη οὕτω διότι κατῴκουν αὐτὸ βασιλεῖς.

1740 **Ἄνθιμος** Λέσβιος. Ἀρχιερατεύει καὶ πρὸ τοῦ 1740, ὡς ἐξάγεται ἐξ ἐπιγράμματος τοῦ ἐν Σκούντᾳ ναοῦ. Παρῆν συνοδικὸς τῷ 1748 μετὰ τοῦ Μεθύμνης Ἀρσενίου. Ἀρχιεράτευσε δὲ δίς, διότι μεσάζει ἕτερος, ἀλλ' ἀμέσως ἵσταται, ὡς συμπεραίνεται ἐκ τοῦ γεγλυμμένου ὀνόματός του ἐπὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου ἐν Ἱππείῳ τῷ 1760. Τὸ δὲ γήπεδον, ἐφ' οὗ τὸ γυμνάσιον καὶ Νοσοκομεῖον Μυτιλήνης, ἐδωρήσατο ὁ ἀνὴρ οὗτος διὰ διαθήκης τῇ ἑλληνικῇ κοινότητι τοῦ ἄστεως. (Ε. Δρακ.).

1759 **Παΐσιος** Κυριαρχεῖ μόνον κατὰ τὰ 1759 ὡς ἐν Κώδικι τοῦ Λειμῶνος.

1769 **Γεράσιμος** Ὁ πρώην πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιος ὁ Τενέδιος, ὅστις ἦν ὑπερόριος ἐν Μυτιλήνῃ, ὅτε κατεπάτησαν αὐτὴν οἱ Ρῶσσοι τῷ 1769, ὃ ἔγραψεν ἐν ὑπομνήματι, ἀναφέρει καὶ τὸν Μυτιλήνης Γεράσιμον, ὅστις φιλαδελφίαν τοῖς μοναχοῖς τοῦ Λειμῶνος δι' ἐπιστολῆς σωζομένης παραινεῖ, τῷ 1773 (Λεσβ. Ε. Δρακ.)

1783 **Ἱερεμίας** Ἀπὸ τῆς μητροπόλεως Χριστιανουπόλεως καὶ Τριπολιτσᾶς τῷ 1772 μετατεθεὶς εἰς τὴν μητρόπολιν Μυτιλήνης, ἀπὸ ταύτης δὲ εἰς τὸν Οἰκ. Πατριαρχικὸν θρόνον κατὰ Μάϊον τοῦ 1809, διέμεινε κοσμῶν αὐτὸν μέχρι 3 Μαρτίου 1813, ὅτε παρητήσατο. Ἀπέθανεν ἰδιωτεύων ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 5 Μαρτίου 1824. Ἦν δὲ Κρὴς τὴν πατρίδα[1]. Ἔξωθεν τοῦ μητροπολιτικοῦ

---

1. Τὸ ὄνομα τοῦ ἱεροῦ ἀνδρὸς ἐν πολλοῖς ναοῖς τῆς ἐπαρχίας σώζεται. Οὗτος ἀνήγειρε τῷ 1809 τὸν παρὰ τὴν Μυτιλήνην εἰς θέσιν «Βουναράκι» «πύργον τοῦ δεσπότου», τὸν ὁποῖον κομψότατα ἀνέκτησεν ὁ Μυτιλήνης Κωνσταντῖνος Βαλιάδης, ὁ νῦν εὐκλεῶς πατριαρχεύων.

ναοῦ Μυτιλήνης ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου αὐτοῦ ἀναγινώσκεται:

« Ἱερεμίας ὁ κλεινὸς τὸ βλάστημα τῆς Κρήτης Μυτιληναίων σεβαστὸς πατὴρ καὶ ἀρχιθύτης καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἐν πέντε σχεδὸν χρόνοις πατριαρχεύσας εὐκλεῶς, κεῖται, φεῦ, κωφὴ κόνις. 1824 Μαρτίου 5».

1809 **Καλλίνικος** Ἀνεψιὸς τοῦ Ἱερεμίου τούτου ποιμάνας τὴν Μυτιλήνην μέχρι τοῦ 1830.

1830 **Πορφύριος** Τοὔπίκλην Φωτιάδης. Ἐκ Μανδαμάδου τῆς Λέσβου. Ἀπὸ Σερρῶν ἐγένετο τῷ 1829 μητροπολίτης Μυτιλήνης· ἀνὴρ φιλόμουσος ἀπέστειλεν εἰς Εὐρώπην πρὸς σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς τὸν ἀδελφόν του (Ἰωάννην). Τῷ 1839 προβιβάζεται εἰς τὸν θρόνον Κρήτης, ὃν μὴ δεχθεὶς παρητήθη, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀφῆκε τὴν 9 Φεβρουαρίου 1852 τὰ ὀστᾶ ὄπισθεν τοῦ ναοῦ τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ταξιάρχου, ἐφ' οὗ καὶ ἐπιτύμβιος ἀνάκειται μαρμάρινος.

1839 **Μελέτιος** Ὁ ἐκ Μυτιλήνης. Ἀπὸ πρωτοσυγκέλλου τῶν Πατριαρχείων ἐγκρίνεται μητροπολίτης κατ' Αὔγουστον τοῦ 1839, καὶ μετὰ ὀλιγοχρόνιον ἀξιοπρεπῆ ἀρχιερατείαν παύεται καὶ εἶτα μετατίθεται τῷ 1848 εἰς τὴν μητρόπολιν Ξάνθης. Τῷ δὲ 1858 ἀνέρχεται τὸ δεύτερον τὸν θρόνον τῆς Μυτιλήνης, ὃν διῴκησεν ἐπὶ ἐννεαετίαν. Τότε ἐψηφίσθησαν καὶ αἱ ἀρχιερατικαὶ ἐπιχορηγήσεις (1860) καὶ μεταξὺ τῶν 117 θρόνων μητροπολιτικῶν καὶ ἐπισκοπικῶν τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως 32ος ἦν ὁ Μυτιλήνης καὶ 38ος ὁ Μηθύμνης. Ἀπέθανε

τὴν 1 Νοεμβρίου 1867 καὶ ἐτάφη ὄπισθεν τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἐν τάφῳ μαρμαρίνῳ.

1842 **Καλλίνικος** Ἐκ Σκοτίνης τῆς Θεσσαλίας. Ἀπὸ μεγάλου πρωτοσυγκέλλου ἐχειροτονήθη μητροπολίτης Μυτιλήνης τὴν 15 Ἀπριλίου 1842· μετετέθη τῷ 1853 εἰς τὴν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης καὶ ἀπ' αὐτῆς τῷ 1858 εἰς τὸν πατριαρχικὸν ἀποστολικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας. Παραιτησάμενος δὲ μετὰ τριετίαν καὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας κατεβίωσεν ἐν Μυτιλήνῃ, ἐν ᾗ καὶ ἀπεβίωσε τὴν 13 Ἰουλίου 1889. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς μετ' εὐλαβείας θέλει φέρεσθαι ὑφ' ἁπάντων τῶν Λεσβίων.

1853 **Γρηγόριος** (Ζ'.) ὁ ἐπιλεγόμενος Κατρῆς ἐκ Μυτιλήνης. Οὗτος ἀπὸ τοῦ 1828 ἐπίσκοπος ὢν Καμπανίας, ἐψηφίσθη κατὰ Μάρτιον τοῦ 1853 μητροπολίτης Μυτιλήνης· τὴν δὲ 26 Ἰανουαρίου 1858 μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Τυρνόβου. Μένων δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τοῦ 1868—1878, σχεδὸν ἰδιωτεύων καὶ μέλος τῆς Συνόδου, ἀπεσύρθη εἶτα εἰς Μυτιλήνην ὅπου ἀπεβίωσε τῷ 1882 καὶ ἐτάφη ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἁγίου Συμεών.

1858 **Μελέτιος** Τὸ δεύτερον. Καθ' ὃν καιρὸν οὗτος ἐσχόλαζε μένων ἐν Κωνσταντινουπόλει προίστατο τῆς πατριαρχικῆς μεγάλης τοῦ γένους Σχολῆς, κατὰ τὴν ἐν Ξηροκρήνῃ λειτουργίαν αὐτῆς μέχρι τοῦ 1849.

1867 **Μεθόδιος** Ὁ τοὐπίκλην Ἀρώνης. Σμυρναῖος τὴν πατρίδα. Ἀπὸ μεγάλου πρωτοσυγκέλλου τῷ 1863 ἐψηφίσθη Μυτιλήνης κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1867. Τὴν 28 Ἰανουαρίου 1876 μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Καισαρείας καὶ Καππαδοκίας, τὴν δὲ 12 Μαΐου 1878 ἐγένετο πρόεδρος Διδυμοτείχου.

1876 **Κωνσταντῖνος** Ὁ Βαλιάδης ὁ νῦν εὐκλεῶς πατριαρχεύων. Ἐκ τοῦ χωρίου Βέσσα τῆς εὐάνδρου Χίου, ἀπὸ ἀρχιγραμματέως τῆς ἱερᾶς συνόδου ἐξελέγη τὴν 30 Ἰανουαρίου 1876 ποιμενάρχης Μυτιλήνης· ποιμάνας δὲ ἐπὶ δεκαοκταετίαν αὐτήν, προεβιβάσθη τὴν 30 Ἀπριλίου 1893 εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Ἐφέσου, τὴν δὲ 2 Ἀπριλίου 1897 συνοδικὸς διατελῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ψηφίζεται οἰκουμενικὸς πατριάρχης αὐτὸς Ε΄. τὴν σειρὰν τῶν Κωνσταντίνων πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως.

1893 **Μεθόδιος** Ὁ Ἀρώνης τὸ δεύτερον, ἀπὸ τῆς μητροπόλεως Διδυμοτείχου μετατεθεὶς τὴν 6 Ἰουνίου 1893, ἀπεβίωσε μητροπολίτης Μυτιλήνης τῇ 18 Φεβρουαρίου 1897.

1893 **Κύριλλος** Ὁ τοὐπίκλην Μουμτζῆς. Συνωπεὺς τὴν πατρίδα. Ἀπὸ ἀρχιγραμματέως τῆς συνόδου ἐχειροτονήθη μητροπολίτης Μυτιλήνης τῇ 13 Μαΐου 1897 ὁ νῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΜΗΘΥΜΝΗΣ

ἔτη μ.Χ.	ὄνομα	
300	**Ἀλέξανδρος**	Ὁ ἅγιος (ἴδε Λεσβ. Ε. Δρακ.) Ὁ ἱερὸς οὗτος ἀνήρ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρήθη, εἶνε ἀβέβαιον ἂν παρευρέθη εἰς τὴν Α΄. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἢ ἄλλος τίς ἐστιν ἐκεῖνος, καὶ ἂν Μηθύμνης ἢ Μυτιλήνης ὑπῆρξεν ἐπίσκοπος.
	Διονύσιος	
520	**Χριστόδωρος**	Ἤκμασεν ἐπὶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἐπιφανίου (520—535).— Εἷς τι γράμμα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ε΄. Συνόδου ὑπογράφει «καὶ ὁ Χριστόδωρος ἐλέῳ Θεοῦ ἐπίσκοπος Μεθύμνης τῆς νήσου Λέσβου». (Ε. Δρακ.)
681	**Ἀνδρέας**	Ἔλαβε μέρος ἐν τῇ ΣΤ΄. ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμ. Συνόδῳ ὑποφαινόμενος ἐν τοῖς Πρακτικοῖς «Ἀνδρέας ἐλέῳ Θεοῦ ἐπίσκοπος τῆς Μηθυμναίων πόλεως Λέσβου» καὶ ἐναὐτῇ «Ἀνδρέας ἐπίσκοπος Μεθύμνης εἶπεν· ἕπομαι ταῖς ἀναφοραῖς τοῦ ἁγιωτάτου πάπα Ρώμης Ἀγάθωνος καὶ ταῖς χρήσεσι ταῖς ἐν αὐταῖς ἐγκειμέναις τῶν ἁγίων πατέρων· καὶ οὕτω πιστεύω, καὶ οὕτως ὁμολογῶ δύο φύσεις, δύο θελήματα καὶ δύο ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν». (Λεσβ. Ε. Δρακ. ἐκδοθ. 1899. ἴδε πατριαρχικὰ Πρακτικά).

692 **Θεοφύλακτος** Λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἐν Τρούλλῳ σύνοδον. Ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει πενθέκτῃ συνόδῳ (692) ὡς παρὼν ὁ «Θεοφύλακτος ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τῆς Μηθυμναίων».

787 **Εὐστράτιος** Παρῆν ἐν τῇ Ζ'. οἰκ. συνόδῳ 787. (ἢ 783;) «Εὐστράτιος ἐπίσκοπος Μεθύμνης». (ἴδε πατριαρχικὰ πρακτικὰ τομ. Δ'. σελ. 112. 272). Καὶ Ταρασίου πατριαρχεύοντος «Εὐστράτιος ἀνάξιος ἐπίσκοπος Μεθύμνης. Ἔτος 783».

Ἰάκωβος Παρῆν ἐν τῇ ὑπὲρ Ἰγνατίου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως συνόδῳ, τῇ Η'. κατὰ Λατίνους οἰκουμενικῇ «Ἰάκωβος ἐλέῳ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Μεθύμνης».

1070 **Νικόλαος** Περὶ τὰ 1070-1100. (ἴδε Λεσβ. Ε. Δράκ.).

1147 **Γεώργιος** Ἤκμασεν ἐπὶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κοσμᾶ τοῦ Ἀττικοῦ, καὶ ἰδίᾳ τῷ 1081 ὅτε τὸν ἐπὶ δυσσεβείᾳ κατηγορηθέντα Κοσμᾶν ὠρθοτόμησε καὶ ὁ «εὐτελὴς μητροπολίτης Μεθύμνης Γεώργιος».

1155 **Μιχαὴλ** Ἐπὶ πατριάρχου Λουκᾶ Χρυσοβέργη παρῆν ἐν τῇ κατὰ Σωτηρίχου τοῦ Παντευμένου τοπικῇ συνόδῳ τῷ 1155.

1166 **Νικόλαος** Διάδοχος τοῦ Μιχαὴλ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

1169 **Θεόδωρος** Ἀρχιερατεύει περὶ τὰ 1169-1177· τῷ δὲ 1171 ἦν μέλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνόδου.

Μηθύμνης τις ἦν ἐπίσης ἐν Κωνσταντινουπόλει μέλος τῆς Συνόδου ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰσαακίου Ἀγγέλου τοῦ Κομνηνοῦ.

1220 **Μιχαὴλ** Μέλος τῆς αὐτῆς Συνόδου, ἐν Νικαίᾳ λειτουργούσης τῷ 1220 ἐπὶ Μανουὴλ Χαριτοπούλου.

1225 **Νικηφόρος** Ἴσως τῷ 1225· διότι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο φαίνεται συνεπικυρῶν τὸ γράμμα τῆς εἰς τὸν Μανουὴλ Ξηρὸν ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Μυτιλήνης Πόθου τοῦ Ἀπλησφάρη παραχωρήσεως τῆς μονῆς «Κάτω Πτωμαίων», περὶ ἧς ἴδε ἐν τοῖς προλεγομένοις.

1250 **Μιχαὴλ** Μέλος τῆς Συνόδου τοῦ πατριάρχου Μανουὴλ Β', συνυπογράφων κανονικάς τινας ἀποκρίσεις.

1315 **Μαλαχίας** Ὃς καὶ συνυπογράφεται ὡς συνοδικὸν μέλος ἐν ἀποφάσεσι συνοδικαῖς ἐπὶ τῶν πατριαρχῶν Ἰωάννου Γλυκέως καὶ Ἡσαΐου τοῦ Ἁγιορείτου.

1370 **Χαρίτων** Ἐπὶ τούτου ἐγένετο νέα αὐστηρὰ συνοδικὴ ἀπόφασις τῇ 31 Μαΐου 1371, μετὰ τὴν τῇ 19 Ἰουνίου 1370, κατὰ τῶν κατεχόντων ἁρπακτικῶς, οἷον εἰπεῖν, κτήματα τῆς μητροπόλεως Μεθύμνης.

1484 **Ματθαῖος** Μετὰ παρέλευσιν αἰῶνος παρουσιάζεται ὁ Ματθαῖος καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μεθύμνης κατὰ τὸ 1484.

1527 **Μακάριος** Ἄρχει τῆς Ἐκκλησίας Μηθύμνης, ὅτε ἱδρύετο ὑπὸ τοῦ διαδόχου τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου ἡ μονὴ Μυρσινιωτίσσης καὶ Λειμῶνος. Τῷ 1527 ἐπικυροῖ τὴν διαθήκην τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῶν μετὰ τοῦ πρώην Ηισηδίας Μακαρίου ἐπίσης. Ἐγένετο εἶτα μητροπολίτης Θεσσαλονίκης τῷ 1531, καὶ μεγαλόσχημος ἐν τῇ μονῇ Λειμῶνος ὅπου καὶ ἀπέθανε τῇ 12 Ἀπριλίου 1546.

1531 **Ἰγνάτιος** Ἀγαλλιανός. Ὁ ἐν ἁγίοις κτίτωρ τῶν ἱερῶν μονῶν Μυρσινιωτίσσης καὶ Λειμῶνος, περὶ οὗ λόγος πολλαχοῦ γίνεται τοῦ παρόντος συγγράμματος.

1560 **Μιχαὴλ** Δεσπόζει πνευματικῶς ἐπὶ τῶν Μηθυμναίων τῷ 1560 ὁ Μιχαὴλ (Ε. Δρακ.) διαδεξάμενος τὸν ἕνεκα γήρους ἀποσυρθέντα εἰς τὰς μονάς του ἅγιον Ἰγνάτιον.

1570 **Ἱππόλυτος** Ὁ ἐκ Κηθύρων· διετέλεσε ποιμὴν Μηθύμνης περὶ τὰ 1570 καὶ ἐπὶ ἐξαετίαν περίπου φαίνεται, διότι κατόπιν διωρίσθη μητροπολίτης Χίου, ἔνθα καὶ καθηρέθη ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνους τοῦ Γ'.

1576 **Νεόφυτος** Γέγραπται οὗτος ἐπὶ σιγιλλίου τοῦ Λειμῶνος τῷ 1576.

1590 **Μακάριος** Ὑπογράφων κατὰ Μάϊον ἐν τῇ κυρώσει τοῦ προβιβασμοῦ τοῦ Μόσχας Ἰὼβ ὡς πατριάρχου Ρωσσίας.

1596 **Ραφαὴλ** Ὡς ἐν μηνὶ Μαΐῳ συνοδικὸς ὤν, συνυπέγραψε κατ' Ἀπρίλιον γράμμα συνοδικὸν τοῦ πατριάρχου Γαβριὴλ περί τινος κτήματος τῆς μονῆς τοῦ Λειμῶνος, ἤτοι τοῦ ἐν Παρασιγίῳ μονυδρίου τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῷ δὲ 1603 ἀπὸ Μεθύμνης ἐξελέγη οἰκουμενικὸς πατριάρχης διαμείνας ἐπὶ τοῦ θρόνου μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1607.

1608 **Γρηγόριος** Ὡς πρὸ τοῦ ἔτους τούτου ἐδωρήσατο τῇ μονῇ Λειμῶνος ἄμφια καὶ σκεύη ἱερά· τὴν δὲ 22 Αὐγούστου 1610 συνυπογράφει συνοδικὴν πρᾶξιν περὶ τοῦ θανόντος μητροπολίτου Μυτιλήνης Παϊσίου.

1608 **Κωνστάντιος** Μετὰ τοῦ Μυτιλήνης Σωφρονίου καὶ ἑτέρων, ὡς καὶ ὁ Μεθύμνης Κωνστάντιος, συνεπιβεβαιοῖ σιγίλλιον περὶ τῶν παρὰ τὴν Καλλονὴν δύο σταυροπηγιακῶν μονῶν κατὰ τὰ 1608.

1616 **Γαβριὴλ** Μέλος τῆς Συνόδου τοῦ Πατριάρχου Τιμοθέου· συνυπογράφει συνοδικὴν πρᾶξιν περὶ

τοῦ θανόντος Γρηγορίου Μηθύμνης κατὰ τὸ 1616. Φαίνεται δὲ καθήμενος καὶ μετὰ διετίαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μηθύμνης (1618).

1643 **Κορνήλιος** Ἀρχιερατεύσας μέχρι Φεβρουαρίου τοῦ 1652.

1652 **Ἄνθιμος** Ὃς δείκνυται καὶ ἐπὶ σιγιλλίου τοῦ Λειμῶνος· ἐκλεγεὶς τῇ 6 Φεβρουαρίου κατὰ τὴν τοῦ Δοσιθέου «Νομικὴν Συναγωγὴν» ἐν τούτῳ τῇ 5 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους τούτου 1652, μένων ἐν Κωνσταντινουπόλει συνυπογράφει συνοδικὴν πρᾶξιν τοῦ πατριάρχου Ἰωαννικίου Β΄. Παρητήσατο δὲ τὸν θρόνον τῇ 2 Αὐγούστου 1656 εἰς τὸν πρώην Ναυπλίου Μακάριον, ἀναλαβόντα χορηγεῖν αὐτῷ τὰ πρὸς ζωάρκειαν.

1656 **Μακάριος** Παρὼν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Διονυσίου Γ΄. τῷ 1662, καὶ συνοδικὸν μέλος τῷ 1671 ὤν, συνυπογράφει συνοδικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐν Βενετίᾳ μητροπολίτην Φιλαδελφείας Μελέτιον Χορτάκην, καὶ πάλιν τῷ 1680 συνυπογράφει τὴν πρᾶξιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Φιλαδελφείας Γερασίμου Βλάχου. Ἀρχιερατεύει 32 ἔτη τῶν Μηθυμναίων, τῆς δὲ κοινωφελείας τοῦ ἀνδρὸς ἔργα σώζονται ἔτι ἡ ἐπὶ τοῦ χειμάρρου Ἀχερώνης γέφυρα (ζροδ΄ =1676) καὶ ἡ παρ' αὐτὴν κρήνη (1688) δι' ἐξόδων κτισθεῖσαι αὐτοῦ. Δείκνυται δὲ πέραν τῷ 1693.

1697 **Καλλίνικος** Ἐπὶ πατριαρχικοῦ ἐπιτιμίου ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ Μανδαμάδου συνυπογράφει καὶ ὁ Καλλίνικος κατὰ τὸ 1697.

1699 **Ἄνθιμος** Ὃς ἐπικυροῖ λογαριασμοὺς τῶν ἐκκλησιῶν Μολύβου (1699).

1714 **Μελέτιος** Συνοδικὸς ὢν ἐπὶ πατριάρχου Κοσμᾶ Γ΄.

κατὰ Μάϊον τοῦ 1714 συνυπέγραψεν ἐπιστολὴν περὶ κληρονομικῆς τινος ὑποθέσεως (Ἴδε πατριαρχικὰ γράμματα ἀποτεινόμενα τοῖς κατοίκοις Κεραμίου καὶ Μανδαμάδου (1714) καὶ τοῖς ἐν Μολύβῳ (1716), ἃ συνυπογράφει οὗτος).

1731 **Ἄνθιμος** Ἐκ Τελωνίων τῆς Λέσβου, παρῆν ἐν συνόδῳ τινὶ τῷ 1721, ἐν δὲ τῷ κώδικι τῆς κοινότητος Μολύβου σημειοῖ ὅτι κατὰ τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1733 διῆλθε τῆς πόλεως ἐκείνης ὁ ἐκλαμπρότατος αὐθέντης Ἰωάννης Μιχαὴλ Ραωβίτσας βοεβόδας, ὅστις ἔμεινε 14 μῆνας εἰς τὴν πόλιν Μυτιλήνην ἐξόριστος.

1738 **Ἀρσένιος** Ἐκ τῆς νήσου Σκύρου. Ἀπὸ τοῦ 1737-1748 φαινόμενος. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρεται ἐπὶ Κρήνης (1748).

1749 **Διονύσιος** Ἀρχιερατεύει ἀπὸ τοῦ 1749-1751 ἀποθανὼν κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1774.

1751 **Ἀρσένιος** Ὁ ἐκ Σκύρου τὸ δεύτερον. Δεσπόζει τῆς Μηθύμνης ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ 1774. Ἐν ἔτει δὲ 1760 ἀνῳκοδόμησε μεθ' ἑτέρων τὸν ἐν Ἀχερώνῃ ναόν, ὡς ἡ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αὐλῆς αὐτοῦ μαρμαρίνη πλὰξ ἀναγράφει.

1774 **Διονύσιος** Ὁ Καραμήτσας ἐκ Μολύβου τῆς Λέσβου. Πρωτοσύγκελλος καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρσενίου, προσενεγκὼν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ὡς δῶρον 90 πουγγεῖα κατὰ τὸν Ὑψηλάντην. (Ε. Δρ.). Εἶχε παρ' αὐτῷ γραμματέα Ἀθανάσιον τὸν Ραιδεστινόν, περὶ οὗ λόγος γίνεται ἀλλαχοῦ τοῦ παρόντος, βοηθὸν δὲ ἀρχιερέα ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐπίσκοπος Μακαριουπόλεως Νικηφόρος» (αω'). Μεταξὺ ἄλ-

λων κοινωφελῶν ἔργων ἀνέκτισε τὴν ἐν Ἀχερώνῃ μητρόπολιν τῷ 1795. Παρητήθη τοῦ θρόνου ἕνεκεν ἀσθενείας τῷ 1801 λαμβάνων παρὰ τοῦ διαδόχου του ὡς ἐτήσιον γρόσια 1250.

1801 **Πανάρετος** Κύπριος τὴν πατρίδα. Μετατεθεὶς τῷ 1817 εἰς Προῦσαν καὶ εἶτα εἰς Νικομήδειαν, ἐψηφίσθη μητροπολίτης Μεθύμνης κατὰ Μάϊον τοῦ 1801. Συνέστησεν ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς μητροπόλεως ἑλληνικὴν σχολὴν ἐπαρχιακήν, ἣν ἐπροίκισεν αὐτός τε καὶ οἱ ἐπαρχιῶται διὰ χρηματικῶν ἐράνων, ἐκ τῶν τόκων τῶν ὁποίων ἐμισθοδοτεῖτο ὁ διδάσκαλος, ὁμοτράπεζος καὶ ὁμοδίαιτος ὢν τῷ μητροπολίτῃ, διορίσας ὑπευθύνους ἐπισκόπους τῆς περιουσίας ταύτης τῆς σχολῆς ἀνὰ δύο ἄνδρας ἐκ Καλλονῆς καὶ Μολύβου, αὐτὸς ὢν πρόεδρος. Προὐκάλεσε δὲ πρὸς τοῦτο καὶ διατακτήριον σιγίλλιον ἐπὶ πατριαρχείας Κυρίλλου κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1813, ὅπερ σώζουσι τὰ ἐν Ἀχερώνῃ ἀρχεῖα τῆς κοινότητος.

1817 **Παρθένιος** Ὁ τοὐπίκλην Κατσακούλης ἐκ Παμφίλων τῆς Λέσβου ἀπὸ Προϊλάβου καὶ εἶτα Φιλίππων καὶ Δράμας ἐγένετο Μηθύμνης κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1817.

1821 **Κύριλλος** Παρῆν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Εὐγενίου τοῦ ἀπὸ Ηισιδίας τοῦ 1821.

1825 **Παρθένιος** Κατσακούλης τὸ δεύτερον ἀποθιώσας τὴν 19 Δεκεμβρίου 1831

1831 **Ἰάκωβος** Παλαιολόγος, Ἰωάννης τὸ κοσμικὸν ὄνομα, ἐκ τοῦ παρὰ τὸν Μόλυβον χωριδίου Πετρὶ τῆς Λέσβου. Ἀκροασάμενος τῶν διδασκάλων

Σαράφη καὶ Βενιαμίν, Κούμα καὶ Βάμβα καὶ διδάξας ἐπὶ πενταετίαν ἐν Μολύβῳ, καὶ ἐν Νικομηδείᾳ, ὡς οἰκοδιδάσκαλος τῶν παίδων Στεφάνου Βογορίδου, ἐχειροτονήθη διάκονος ἐπὶ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀγαθαγγέλλου καὶ ἀμέσως δευτερεύων ἐγένετο· Μηθύμνης δὲ ἐξελέγη κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1831 ὑπὸ τοῦ σοφοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίνου τοῦ Α΄. Ἀπεβίωσε δὲ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1842 ἐν τῇ κωμοπόλει Πέτρᾳ καὶ ἐτάφη ἐντὸς τοῦ ἐπὶ βράχου ἐκτισμένου ἐκεῖ ναοῦ τῆς Θεοτόκου.

1842 **Σωφρόνιος** Ὁ ἐκ Κάπης τῆς Λέσβου· ἀπὸ δευτερεύοντος ἐψηφίσθη ἐν τῷ ἐν Ξηροκρήνῃ ναῷ μητροπολίτης Μηθύμνης κατὰ τὸ 1842, ἔνθα μετὰ ἑπταετίαν ἀπεβίωσεν. Ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας αὐτοῦ ἐκάη ἡ τῶν Μηθυμναίων Μητρόπολις μετὰ τῶν Κωδίκων καὶ πάντων τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων αὐτῆς.

1849 **Αὐξέντιος** Ὁ ἐκ Πάτμου· ἐχειροτονήθη Μηθύμνης κατ' Αὔγουστον τοῦ 1849· ἀπεβίωσε δὲ τῷ 1873, ὡς καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀμασείας Ἄνθιμος γράφει, ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τῆς αὐταδέλφης αὐτοῦ προϊστάμενος τῆς κηδείας αὐτῆς.

1853 **Ἀγαθάγγελος** Ἀπὸ τὰ Φάρασσα τῆς Καππαδοκίας· ἐνεκρίθη μητροπολίτης Μηθύμνης κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1853. Κατὰ Μάϊον δὲ τοῦ 1873 προήχθη εἰς τὴν μητρόπολιν Ἰκονίου, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 1885 Ἰουλίου 23. Ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας τούτου ἐκάη ἡ ἑλληνικὴ σχολὴ ἐν Ἀχερώνῃ συναποτεφρωθείσης καὶ τῆς μεγάλης καὶ πλουσίας βιβλιοθήκης αὐτῆς.

1873 **Παΐσιος** Τοὐπίκλην Κουρέντης, ἐκ Σκοπέλου τῆς Ἑλλάδος, Ἀπὸ τῆς μητροπόλεως Ἴμβρου, ἧς ἐψηφίσθη μητροπολίτης τὴν 20 Δεκεμβρίου 1863, ἐγένετο Μηθύμνης κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1873, ὅτε κατὰ τὸ 1881 μετετέθη εἰς Ἴμβρον.

1881 **Νικηφόρος** Τοὐπίκλην Γλυκᾶς ἀπὸ τοῦ χωρίου τῆς Ἴμβρου Γλυκέως, ἀνταλλάξας τὸν θρόνον πρὸς τὸν προκάτοχον τῆς Μηθύμνης Παΐσιον. Ἐκ τῶν λογιωτέρων ἀνδρῶν τοῦ γένους καὶ τῶν διακεκριμένων θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας· διῴκησεν ἐπὶ δεκαπενταετίαν τὴν Μήθυμναν ἀποθανὼν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῇ 20 Φεβρουαρίου τῷ 1896.

1896 **Στέφανος** Ὁ Σουλιώτης. Ἐκ τοῦ χωρίου Μαργάνων τῆς Κορυτσᾶς, τρόφιμος τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, Καθηγητὴς καὶ Ἱεροκῆρυξ ἐν Σμύρνῃ καὶ Παλαιᾷ Φωκαίᾳ χρηματίσας, προεχειρίσθη Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1887. Τὴν δὲ 17 Φεβρουαρίου τοῦ 1896 διωρίσθη μητροπολίτης Μηθύμνης, ὁ νῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ*

ἐτ. Ἐγείρ.	ἐτ. Χριστ.	
	1526	Ἰγνάτιος ἐν ἁγίοις. Ὁ κτίτωρ.
	1530	Μεθόδιος, ὁ υἱὸς τοῦ κτίτορος.
	1576	Σέργιος.
993	1584	Μιχαήλ.
994	1585	Κορνήλιος.
999	1590	Σαμουήλ.
	1592	Διονύσιος.
	1595	Γαβριὴλ ἐκ Τσουκαλοχωρίου.
1008	1599	Δανιήλ.
1011	1602	Κλήμης.
	1602	Τιμόθεος.
1019	1610	Κορνήλιος.
1053	1643	Βενιαμίν.
	1648	Ραφαήλ.
	1648	Γρηγόριος.
	1651	Δαμιανός.
	1653	Ραφαήλ.
	1656	Διονύσιος.
	1660	Γαβριήλ.
1071	1660	Μακάριος.
1088	1676	Μαλαχίας.
1092	1680	Δαμιανός.

* Τὴν παροῦσαν τῶν ἡγουμένων σειράν, διακοπτομένην, ὡς φαίνεται, πολλαχοῦ, κατηρτίσαμεν ἐκ τῶν Κωδίκων τῆς Μονῆς καὶ τῶν πατριαρχικῶν καὶ τουρκικῶν ἐπισήμων ἐγγράφων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ

ἔτ. Ἐγείρ.	ἔτ. Χριστ.	
1116	1707	Κοσμᾶς.
	1713	Δανιήλ.
1122	1714	Μάξιμος.
1124	1716	Θεοφάνης.
	1724	Γρηγόριος.
	1732	Δανιήλ.
	1734	Παρθένιος.
1146	1736	Παΐσιος.
	1738	Δανιήλ.
1150	1740	Γρηγόριος δι' αὐτοκρατορικοῦ Φερμανίου.
	1740	Διονύσιος » » »
	1745	Δανιήλ.
	1746	Διονύσιος.
	1755	Διονύσιος.
	1760	Ἰγνάτιος.
	1761	Δοσίθεος.
	1762	Σαμουήλ.
1174	1763	Ἰγνάτιος Δημητρίου.
	1774	Μισαήλ.
	1776	Διονύσιος.
1195	1780	Καλλίνικος δι' αὐτοκρατορικοῦ φερμανίου.
	1782	Μιχαήλ.
	1790	Διονύσιος.
	1790	Μακάριος.
	1791	Χρύσανθος Δηνιώτης.
	1795	Παπᾶ Ἄνθιμος.
		Γεδεών.
	1801	Ἄνθιμος.
	1812	Παπᾶ Στέφανος.
	1813	Παΐσιος ἐκ Σνεάμ.
	1814	Ἀρσένιος ἐκ Μολύβου.
	1816	Γαβριήλ.

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ

ἔτ. Ἐγείρ.	ἔτ. Χριστ.	
1233	1817	Χρύσανθος Δηνιώτης.
	1819	Ἰγνάτιος.
	1819	Στέφανος.
	1821	Παΐσιος.
	1822	Χρύσανθος.
	1825	Δανιὴλ ἐκ Βρυσᾶς.
	1827	Σεραφείμ.
	1829	Δανιὴλ ἐκ Μανδαμάδου.
	1830	Θεοφάνης.
	1831	Δανιήλ.
	1832	Σαμουὴλ ἐκ Δαφίων.
	1833	Μελέτιος.
	1833	Σεραφείμ.
	1835	Παρθένιος.
	1835	Σαμουήλ.
	1836	Παρθένιος.
	1839	Μελέτιος.
	1840	Ἄνθιμος.
	1840	Παΐσιος ἐκ Δαφίων.
	1841	Πορφύριος ἐκ Μανδαμάδου.
1260	1843	Νεόφυτος ἐκ Μυτιλήνης.
	1846	Μελέτιος ἐκ Μυτιλήνης.
	1847	Παΐσιος ἐκ Δαφίων.
	1849	Καλλίνικος ἐκ Μιστεγνῶν.
	1850	Παρθένιος ἐκ Μυτιλήνης.
	1851	Νεόφυτος ἐκ Μυτιλίνης τοὐπίκλην Καρανῖκος.
	1853	Σωφρόνιος ἐκ Παρακοίλων.
	1855	Χ″ Χρύσανθος ἐξ Ἱππείου τοὐπίκλην Καραγιάννης.
1274	1857	Πανάρετος ἐξ Ἁγίας Παρασκευῆς.
	1859	Νεόφυτος ἐκ Μυτιλήνης.
	1860	Σωφρόνιος ἐκ Παρακοίλων.
	1862	Καλλίνικος ἐκ Μιστεγνῶν.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ
ΤΑΡΥΣΗΣ 1878

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ

ἔτ. Ἐγείρ.	ἔτ. Χριστ.	
	1863	Πανάρετος ἐξ Ἁγίας Παρασκευῆς.
	1864	Νεόφυτος ἐκ Μυτιλήνης.
	1865	Γρηγόριος Πρωτοσύγκελλος ἐκ Μανδαμάδου.
	1867	Ἀγαθάγγελος ἐκ Παρακοίλων.
	1868	Νεόφυτος ἐκ Μυτιλήνης.
	1869	Σωφρόνιος ἐξ Ἱππείου.
	1870	Πανάρετος ἐξ Ἁγίας Παρασκευῆς.
	1874	Ρωμανὸς ἐκ Βατούσης.
	1876	Γεδεὼν ἐκ Πολιχνίτου.
	1877	Καλλίνικος ἐξ ἁγίας Μαρίνης.
	1878	Παρθένιος ἐξ Ἁγιάσσου (Περιστερᾶς) Ἐπίσκοπος.
	1882	Γεδεὼν ἐκ Πολιχνίτου.
	1883	Γρηγόριος Λέσβιος.
	1885	Καλλίνικος ἐξ ἁγίας Μαρίνης.
	1886	Ἄνθιμος ἐκ Παρακοίλων.
	1888	Γρηγόριος Πρωτοσύγκελλος ἐκ Μανδαμάδου.
	1890	Ἄνθιμος ἐκ Παρακοίλων.
	1893	Καλλίνικος Ἀρχιμανδρίτης ἐξ ἁγίας Μαρίνης.
	1894	Γρηγόριος Πρωτοσύγκελλος ὁ ἐκ Μανδαμάδου.
	1896	Γερμανὸς ἐκ Πλωμαρίου.
	1897	Κυπριανὸς Ἀρχιμανδρίτης ἐξ Ὑψηλομετώπου ὁ νῦν ἡγουμενεύων.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΣΣΑΙ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΜΥΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΗΣ

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΤΜΑ*

Χρονολογία	
1527	Μακαρία.
1530	Δομετιανή.
1839	Εὐπραξία.
1840	Θεοφανώ.
1844	Νυμφοδώρα ἐκ Μανδαμάδου.
1844	Ἀναστασία ἐκ Μανδαμάδου.
1845	Πελαγία ἐκ Φίλιας.
1846	Ἀναστασία ἐκ Μανδαμάδου.
1846	Πελαγία ἐκ Φίλιας.
1847	Ἀναστασία ἐκ Τσουκαλοχωρίου.
1848	Εὐπραξία ἐκ Κλειοῦς.
1849	Ἀναστασία ἐκ Τσουκαλοχωρίου.
1849	Φεβρωνία ἐκ Τελωνίων.
1850	Εὐπραξία ἐκ Κλειοῦς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

---

* Τὴν μακαρίαν ταύτην ρητῶς ἀναφέρει ὡς καθηγουμένην τῆς Μυρσινιωτίσσης μονῆς ὁ ἅγιος αὐτῆς ἱδρυτής. Δυστυχῶς τὰ ὀνόματα τῶν διαδόχων αὐτῆς μέχρι τῶν μέσων σχεδὸν τοῦ λήξαντος αἰῶνος, ἤτοι μέχρι τοῦ 1839, οὐδὲν διεφύλαξεν ἔγγραφον. Ἀλλ' εὐεξήγητόν ἐστιν ἡ ἀφάνεια μιᾶς συνεχοῦς, τριακοσίων ἐτῶν καὶ πλέον, διαδοχῆς τῶν ἀοιδίμων ἐκείνων ἡγουμενισσῶν τῆς Μυρσινιωτίσσης μονῆς, ἐὰν ἀναμνησθῶμεν ὅτι ἡ ἐν λόγῳ μονὴ ἐγένετο παραπάλωμα τοῦ πυρὸς περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ὅτε διαταγῇ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης κατὰ τὸ 1242 ἔτος Ἐγείρας, ἤτοι κατὰ τὸ 1826 περίπου ἐπετράπη ἡ ἀνακαίνισίς της· καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἐν τῇ ἐκεῖ Ἐκκλησίᾳ εἴθισται νὰ διαφυλάσσηται ὁ Κῶδιξ τῆς Μονῆς, συναπετεφρώθη καὶ οὗτος ἐν τῇ διαδρομῇ τότε τοῦ πυρός, ὅπερ τὰ πλεῖστα κελλία, τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας ἐξηφάνισεν.

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ

Χρονολογία	
1850	Ἀναστασία ἐκ Μανδαμάδου.
1853	Εὐπραξία ἐκ Κλειοῦς.
1855	Εὐπραξία ἐκ Κλομηδάδου.
1856	Φεβρωνία ἐκ Τελωνίων.
1857	Μυρανθία ἐξ Ὑψηλομετώπου.
1858	Φεβρωνία ἐκ Τελωνίων.
1859	Πορφυρία ἐκ Μανδαμάδου.
1860	Μυρανθία ἐξ Ὑψηλομετώπου.
1861	Πορφυρία ἐκ Μανδαμάδου.
1865	Εὐπραξία ἐκ Μολύβου.
1866	Μυρανθία ἐξ Ὑψηλομετώπου.
1867	Πορφυρία ἐκ Μανδαμάδου.
1869	Χριστονύμφη ἐκ Βαφειοῦ.
1870	Εὐφροσύνη ἐκ Κλειοῦς.
1889	Σωφρονία ἐκ Μανδαμάδου.
1889	Πελαγία ἐξ Ὑψηλομετώπου ἡ νῦν ἡγουμενεύουσα.

ΜΕΣΤΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΛΕΣΒΟΥ • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1978 •

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΙΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΛΕΙΜΩΝΟΣ

Χρονολογ.	Ἀριθ. τεύχους	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ
1322	35	**Μιχαὴλ** μοναχός, ταχυγράφος,
1429	134	**Θεόγνωστος** Ἐπίσκ. Μοκοτινίας, γραφεύς.
1442	117	**Δανιὴλ Ξενητός,** ἀντιγραφεύς.
1501	142	**Μαν. Μαγγούσης** ἀναγνώστης, γραφεύς.
1521	139	**Μάξιμος** ἱεροδιάκονος, γραφεύς.
1527	220	**Ἰγνάτιος** ὁ ἐν ἁγίοις κτίτωρ, καλλιγράφος.
1534	133	**Γεώργιος Κυνηγός,** ἀντιγραφεύς.
1539	110	**Ἰωάννης** ἱερεὺς ἐξ Ἀρτάκης, ἀντιγραφεύς.
1546	170	**Θεόφιλος** ἱερομόναχος, γραφεύς.
1552	268	**Μεθ. Ἰγν. Ἀγαλλιανὸς** φιλόκαλος γραφ.
1554	185	**Γρηγόριος** ἱερομόναχος, γραφεύς.
1554	39	**Σεραφεὶμ** ἱεροδιάκονος »
1567	258	**Μακάριος** διάκονος μονῆς Δουβρόδ. γραφ.
1567	190	**Νεόφυτος** ἐπίσκοπος Ταλαντίου, γραφεύς.
1572	289	**Παρθένιος** Ἐκκλησιάρχ. Μυτιλήνης γραφ.
1572	259	**Γαβριὴλ** ἱερομόναχος μουσικός, γραφεύς.
	274	**Μάρκος** ἱερομόναχος, ἀντιγραφεύς.
1573	88	**Ἰωάσαφ** ἱερομόναχος ἐκ Μυτιλήνης, ἀντιγρ.
1576	199	**Ἀθανάσιος** μητροπολίτης Ἐφέσου γραφεύς.
1583	168	**Μητροφάνης** ἱερομόναχος, γραφεύς.
1588		**Ἱερόθεος** ἱεροδιάκονος, καλλιγράφος.
1591	119	**Νεόφυτος** ἱερομόναχος, ἀντιγραφεύς.
1597	60	**Ματθαῖος** ἱερεύς, γραφεύς.
1601	127	**Κύριλλος** μοναχός, γραφεύς.
1602	96+181	**Ραφαὴλ** ἱερομόναχος, καλλιγράφος.
1604	123	**Κορνήλιος** μοναχός, γραφεύς.
1604	166	**Ἰωσὴφ** μοναχός, γραφεύς.
1604	155	**Δανιὴλ** ἱερομόναχος, καλλιγράφος.
1607	15+51	**Κορνήλιος** μοναχός, »
1609	138	**Ραφαὴλ** ἱερομόναχος, γραφεύς.

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ

Χρονολογ.	Ἀριθ. τεύχους	
1617	187+197	**Ματθαῖος** ἱερομόναχος, γραφεύς.
1631	200	**Ἰάκωβος** μοναχός, γραφεύς.
1633	160	**Θεοδόσιος** Μηδείας, καλλιγράφος.
1630	120	**Κωνσταντῖνος** ἱερομόναχος, ἀντιγραφεύς.
1649	245	**Ἰάκωβος** ἀρχιερεὺς μουσικός, καλλιγράφος.
1649	161	**Ἰωάννης Σαμαρᾶ** ἱερεύς, γραφεύς.
1649	167	**Δαμιανός,** γραφεύς.
1662		**Σωφρόνιος,** γραφεύς.
1667	109	**Σεραφεὶμ** ἱερομόναχος ἐκ Καλλονῆς καλλ.
1673	159+239	**Σεραφεὶμ** ὁ αὐτὸς ἱερομόναχος, μουσικός.
1676	260	**Δανιὴλ** ἀρχιερεὺς Μυτιλήνης, μουσικός.
	131	**Ματθαῖος** ἱερομόναχος ΙΣΤ′ ἑκατ. καλλιγρ.
	165	**Γαβριὴλ** μοναχὸς ΙΣΤ′ ἑκατοντ. καλλιγράφ.
	164	**Κωνστάντιος** μοναχὸς ΙΖ′ ἑκατοντ. καλλ.
1700	256	**Ἰωάννης Κλαδᾶς** Λαμπαδάριος, μουσικός.
	194	**Παΐσιος** ἱερομόναχος ἐκ Μυτιλήνης, γραφ.
1787	71+243+246	**Γεννάδιος** ἱερομόναχος μουσικός, καλλιγρ.
	201	**Ἱερεμίας** ἱερομόναχος ΙΓ′—ΙΖ′ ἑκατ. γραφ.
	209	**Γεράσιμος** μοναχὸς ΙΖ′ ἑκατοντ. γραφεύς.
	212	**Χριστοφόρος** ΙΖ′ ἑκατοντ. γραφεύς.
	219	**Ἀκάκιος** ἱερομόναχος ΙΖ′ ἑκατοντ. γραφεύς.
1802	247	**Γαβριὴλ** ἱερομόναχος μουσικὸς καὶ γραφ.
1828	272	**Παρθένιος** ἱερομόναχος μουσικὸς καὶ γραφ.
	250	**Κύρ.** ἀρχιερ. ἐκ Μαρμαρᾶ ΙΗ′ ἑκ. μουσ.γραφ.
	240	**Νεόφυτος** ἱερομ. ΙΗ′ ἑκατοντ. μουσ. γραφ.
	192	**Μελέτ.** ἀρχιμ. ἐξ Ἀχερώνης ΙΗ′ ἑκ. καλλιγρ.

ΙΔΡΥΤΑΙ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

ΤΩΝ ΜΟΝΩΝ ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΥΡΣΙΝΙΩΤΙΣΣΗΣ

Χρονολογία	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ
	Ξενητὸς ἱερεὺς—Δανιὴλ ἱερεὺς—Ἰωάννης ἱερεὺς—Μανουὴλ ἱερεὺς—Μιχαὴλ ἱερεὺς—Θεόδωρος ἱερεὺς—Ἰωάννης ἱερεὺς—Λουκᾶς ἱεροδιάκονος—Ἰωάννης ἱερεὺς—Ἰωάννης ἱερεὺς—Μανουὴλ ἱερεὺς—Γεώργιος ἱερεὺς—Ζαννέτος ἱερεὺς—Σεβαστιανὸς ἱερεὺς—Μανουὴλ ἱερεὺς—Γεώργιος ἱερεὺς—Δημήτριος ἱερεὺς—Πέτρος ἱερεὺς—Ἰωάννης ἱερεὺς—Γεώργιος ἱερεὺς—Ἀναστάσιος ἱερεὺς—Ἰωάννης ἱερεὺς—Μανουὴλ ἱερεὺς—Μαρία πρεσβυτέρα—Καλλὴ πρεσβυτέρα—Εἰρήνη πρεσβυτέρα—Δούκαινα πρεσβυτέρα—Εἰρήνη πρεσβυτέρα—Σκαρλάτη πρεσβυτέρα—Κομνηνὴ πρεσβυτέρα—Σεβαστὴ πρεσβυτέρα—Χρυσοβεργίνα πρεσβυτέρα*.
1442	Δανιὴλ Ξενητοῦ ἱερεύς.
1487	Κυρὰ Ξενητοῦ ἱέρεια ἰδιοκτήτρια τῆς Μυρσινιωτίσσης.
1527	Μανουὴλ Ἀγαλλιανὸς ἱερεὺς ἰδιοκτήτης τῆς τε Μυρσινιωτίσσης μονῆς καὶ τῆς τοῦ Λειμῶνος.
1527	Ἰγνάτιος Ἀγαλλιανὸς ὁ Ἅγιος. Ἀνακαινιστὴς τῶν μονῶν Μυρσινιωτίσσης καὶ Λειμῶνος.
1527	Μακαρία μοναχὴ καθηγουμένη τῆς Μυρσινιωτίσσης.

* Πάντα ταῦτα τὰ ὀνόματά εἰσι γεγραμμένα ἐν βιβλίῳ τῆς Προθέσεως κατὰ τὸ ἔτος ,ζι' (1502)· καὶ ἐμνημονεύοντο βεβαίως εἰς τὰς ἱεροτελεστίας τῶν Μονῶν· ἀλλ' ἂν τὰ ὀνόματα ταῦτα ἀνήκωσιν εἰς γενεὰν προγενεστέραν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου καὶ τοῦ πατρός του Μανουήλ, ἢ εἰσὶ σύγχρονα τούτων ἢ καὶ μεταγενέστερα, τοῦτο τυγχάνει ἀβέβαιον.

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ

Χρονολογία	
1527	Ἀθανασία μοναχὴ Ροδίτισσα.
1527	Δομετιανὴ μοναχὴ Ροδίτισσα. Τῷ δὲ 1530 καθηγουμένη.
1527	Μάρθα μοναχή.
1527	Εὐγενία μοναχή.
1527	Μακαρία μοναχὴ Πολίτισσα.
1527	Μεθόδιος Ἀγαλλιανὸς υἱὸς τοῦ Ἁγίου· μοναχός. Τῷ δὲ 1531 καθηγούμενος καὶ διάδοχος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.
1527	Γερμανὸς ἱερομόναχος καὶ πνευματικός.
1527	Μακάριος Οἰκονόμος.
1527	Ἡσαΐας μοναχός.
1527	Ἰωαννίκιος »
1527	Νεόφυτος »
1527	Μελέτιος »
1527	Ἀθανάσιος »
1527	Ματθίας »
1527	Δωρόθεος »
1527	Μαλαχίας »
1536	Μαχθαρίνη Ἀγαλλιανοῦ ἐκ Σουμούριας.
1538	Ἀγγελίνα Νικολάου ἐκ Φάραγγος.
1554	Θεοδώρα Ἀγαλλιανοῦ ἐκ Σουμούριας.
1572	Θεοδωρούλα Ἀγαπίου.
1575	Σίλβεστρος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.
1576	Σέργιος καθηγούμενος.
1576	Μαυροϊωάννης.
1578	Γαβριὴλ μοναχὸς (κατὰ κόσμον ἐπωνυμούμενος Ριγόπουλος) ἀφιερώσας τῷ Λειμῶνι τὸ ἐν Παρασιγίῳ Καλλονῆς μονύδριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου.
1584	Κελαδίτης Μαρζέλος—Μανουὴλ ὁ τοῦ Χιμευτοῦ—ὁ κὺρ Κωνσταντῆς ὁ τοῦ Λέου—κὺρ Δημήτρης Ἐμμανουὴλ τοῦ Κεφαλᾶ—κὺρ Παῦλος τοῦ Ράλ-

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΑ

Χρονολογία	
	λη—κὺρ Ἀντώνης Δημητρίου τοῦ Κεφαλᾶ—κὺρ Δούκας ὁ λεγόμενος τῆς Θεοδώρας, οἱ Ἐπίτροποι τῶν μονῶν τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.
1589	Λασκαρίνα Σεβαστοῦ ἐκ Σουμούριας.
1592	Ἀνδρόνικος Σεβαστοῦ μοναχός.
1596	Ραφαὴλ μητροπολίτης Μηθύμνης καὶ ἀπὸ ταύτης Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.
1599	Ρίγαινα Ἀβαγιαννοῦ ἐκ Μυτιλήνης.
1601	Παΐσιος μητροπολίτης Μυτιλήνης ἐκ Κεραμίου.
1618	Γρηγόριος μητροπολίτης Μηθύμνης.
1629	Κωνστάντιος μητροπολίτης Λήμνου καὶ Μυτιλήνης.
1663	Ραχὴλ Ἀδὰμ ἐκ Μυτιλήνης.
1680	Περμαθιὰ Μιχαλάκη ἐξ Ἀχερώνης.
1769	Αἰκατερίνη Χριστόφα ἐκ Μυτιλήνης.
1772	Ἀμερισούδα Σωτήρχου ἐκ Μυτιλήνης.
1782	Ἀπόστολος Μοσκοῦς ἐκ Μυτιλήνης.
1800	Ἀναστασία Κυριάκου Τζομπάνη ἐξ Ἀφάλωνος.
1805	Ἰγνάτιος Κωνσταντίνου ἐξ Ἀγιάσσου.
1810	Χρύσανθος Ντινιώτης ἐκ Καλλονῆς.
1811	Ἀγαλλιανὸς Γιαννάκη.
1838	Γεώργιος Εὐστρατίου ἐκ Δαφίων.
1840	Πορφύριος ἱερομόναχος ἐκ Μανδαμάδου.
1850	Γεράσιμος ἱερομόναχος ἐκ Παρακοίλων.
1860	Χ″ Εὐστράτιος ἐκ Παρακοίλων.
	Ἰωάννης Σταμάτη ἐξ ἁγίου Λέντη.
	Δημήτριος Κωνσταντίνου ἐκ Μυτιλήνης.
	Κοτσᾶ Ράλλης Μανωλάκη ἐξ Ἀχερώνης.
	Δημήτριος Μιχαλάκη ἐκ Καλλονῆς.
1870	Ἰγνατιὲφ ἐκ Ρωσσίας.
1870	Μαρία Θεοδωρόβνα ἐκ Ρωσσίας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α′ ΜΕΡΟΥΣ

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

περιέχον τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας τῶν ἐν ἁγίοις
Πατέρων ἡμῶν Ἰγνατίου καὶ Ἀλεξάνδρου
ἀρχιεπισκόπων Μηθύμνης καὶ δύο
παρακλητικοὺς κανόνας τῶν
Ἀρχαγγέλων.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

τοῦ

ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΓΝΑΤΙΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΗΘΥΜΝΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΛΑΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1811

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

Χρύσανθος Ἱερομόναχος ὁ ἐξ Ἁγιάσου κωμοπόλεως τῆς νήσου Μυτιλήνης, τοῖς ἐντυγχάνουσι τὸ χαίρειν καὶ ὑγιαίνειν.

Ἐπειδήπερ ἕκαστος τῶν ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ πάλαι ἁγίων ἰδίαν ἔσχεν ἀκολουθίαν συντεταγμένην, ψάλλεσθαι παρὰ πάντων ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, πολλοὶ δὲ καὶ τῶν νέων, καὶ οὐδείς πω μέχρι τοῦδε προεθυμήθη συντάξαι καὶ περὶ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου τοῦ θαυματουργοῦ, ἀλλ' οἱ θέλοντες αὐτὸν ἑορτάζειν παρ' ἑτέρων ἁγίων πολλάκις ἀφορμὰς λαμβάνειν ἠναγκάζοντο, καὶ παρ' οὗ μέν, Τροπάρια ἔν τε τῷ ἑσπερινῷ καὶ τῷ ὄρθρῳ συνερανίζοντο, παρ' οὗ δέ, καὶ ὅλον Κανόνα. Καὶ οὕτως οὐκ ἐξ ὧν οὗτος Θεῷ εὐηρέστησεν, ἀλλ' ἐν οἷς ἕτεροι κατὰ Χριστὸν τὸν βίον διήνυσαν τοὺς τῆς Ἀκολουθίας ὕμνους ἐπλήρουν ἐν τῇ τούτου ἐτησίῳ ἑορτῇ. Τούτου χάριν Ἀθανάσιος ὁ ἐκ Ῥαιδεστοῦ παρὰ τῷ

Πανιερωτάτῳ Μηθύμνης διατρίβων κυρίῳ κυρίῳ Διονυσίῳ, μὴ φέρων ἑτέραις στολαῖς τὸν ἅγιον καταστολίζεσθαι, τὸ λεγόμενον, ἀλλ' ἐκ τῶν οἰκείων ὡς παρὰ Θεοῦ δεδοξασμένον μεγαλύνεσθαι, εὐπρεπὲς κρίνας, εὐλαβείᾳ τῇ πρὸς αὐτὸν παρακινηθείς, ἐκ τῶν αὐτοῦ τοῦ ἁγίου πλεονεκτημάτων ταύτην συνέταξε τὴν ἀκολουθίαν εἰς δόξαν αὐτοῦ, καί μοι ἀντεγράψαι φιλαδέλφως ἐπέδωκεν. Ἀποδεξάμενοι τοίνυν τὸ πρόθυμον τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν πρὸς τὸν ἅγιον αὐτοῦ εὐλαβητικὴν κλίσιν, μέμνησθε πρὸς Κύριον οἱ ἀναγινώσκοντες. Καί μοι τῆς ἀντιγραφῆς, εἴ τι κατὰ ἄγνοιαν παρέδραμον, μετὰ τὴν φιλάδελφον ἐπιδιόρθωσιν, τὴν ἀπὸ καρδίας συγγνώμην ἀπόδοτε.

Ἔρρωσθε, ᾳψπδ' Ἰουλίου κε'.

Τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ψάλλεται
ἡ ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἰγνατίου Ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης
τοῦ νέου καὶ θαυματουργοῦ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμιακὸν εἰς τὸ, **Κύριε ἐκέκραξα,** ἱστῶμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια γ' δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Πανεύφημε πάτερ τοῦ Χριστοῦ, Ἱεράρχα μέγιστε, χαίρων ἐν γῇ πεπολίτευσαι, ὁσίως ἅγιε, καὶ τοῦ παναγίου Πνεύματος ἐνδέδειξαι, τῆς χάριτος δοχεῖον πανέντιμον, καὶ κατεφώτισας, ὁδηγῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, Ἰγνάτιε.

Προσέλθωμεν ἅπαντες πιστοί, καὶ ἀπαρυσώμεθα, ἁγιασμὸν ἐκ τῆς λάρνακος, οὗ ἐναπόθετον, καθορᾶται πᾶσι, τὸ τίμιον λείψανον, θαυμάτων ἐνεργοῦν τὰ παράδοξα, τῷ μετὰ πίστεως, ἐκβοῶντι πρὸς τὸν Κύριον, Ἰγνατίου λιταῖς με διάσωσον.

Ὡραίοις ποσί σου ἀνδρικῶς, ὅφιν κατεπάτησας, τὸν νοητὸν ὦ Ἰγνάτιε, καὶ ἀγωνίσμασι, τοῖς ἀσκητικοῖς σου, κούφως ὑπερβέβηκας, τῶν κάτω φθειρομένων, καὶ ἔφθασας, πρὸς τὰ

ἀΐδια, τοῦ Θεοῦ, ᾧ παριστάμενος, ἐν τοῖς ἄνω ὑπὲρ πάντων πρέσβευε.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τὸν διὰ Χριστὸν ἐπίπονον βίον σου ὅσιε Πάτερ, τίς ἂν κατ' ἀξίαν ἐφίκοιτο διηγήσασθαι; θεοφόρε Ἰγνάτιε. Σὺ γὰρ ὡς ἀδάμας στερρῶς τὸ τῆς ἡμέρας βάρος καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκας, ἄχρις οὗ τὰς σεπτάς σου μονὰς κατὰ θυμὸν ἀπαρτίσῃς, καὶ πολλοὺς προσαγάγῃς Χριστῷ δι' αὐτῶν. Σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον τοῦ Εὐαγγελίου ὡς ἀγαθὸς ἐργάτης ἀρχιερατικῶς ἐπηύξησας. Ἀνθ' ὧν ἤδη περιπολεύων ἐν οὐρανοῖς, ἀξίως τῶν πόνων σου παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ χαίρων ἀκούεις· Εἴσελθε, δοῦλε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις παρ' ἡμῶν παρθένε Θεοτόκε τὸ σεπτὸν κειμήλιον ἁπάσης τῆς οἰκουμένης, ἡ λαμπὰς ἡ ἄσβεστος, τὸ χωρίον τοῦ ἀχωρήτου. Χαίροις ἐξ ἧς ἀμνὸς ἐτέχθη, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

Εἰς τὸν στίχ, στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δεῦτε νῦν ψαλμικῶς τῶν φιλεόρτων στίφη, Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην, ὑμνήσωμεν συμφώνως, Ἰγνάτιον τὸν ἔνδοξον.

Στίχ. **Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.**

Ὄρη τε καὶ βουνοί, σκιρτήσατε Μηθύμνης, ὅτι ὃν ἐν ὁρίοις, ἐθρέψατε οἰκείοις, ὑμᾶς ὑπερεδόξασεν.

Στίχ. **Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.**

Δόξα ἱεραρχῶν, καὶ τῶν ὁσίων κλέος, τῷ βίῳ σου κατέστης, Ἰγνάτιε τρισμάκαρ, Ἀγγέλοις δὲ συνόμιλος.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Πάναγνε Μαριάμ, χριστιανῶν ἡ σκέπη, ὃν ἔτεκες ἀσπόρως, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκέτευε.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ **Τρισάγιον.** Τὸ **Πάτερ ἡμῶν.** Καὶ τὸ τροπάριον ἦχος α΄. **Τὸν ποιμενάρχην Μηθύμνης Ἰγνάτιον ᾄσμασι.** Ζήτει ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ. Εἶτα Θεοτοκίον. Καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ εἰς τὸ λυχνικὸν τὸ **Μακάριος ἀνήρ,** τὸ α΄ Ἀντίφωνον. Εἰς τὸ **Κύριε ἐκέκραξα** ἱστῶμεν στίχ. ι΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν σὴν πανίερον μνήμην, πάτερ Ἰγνάτιε, πιστῶς ἐπιτελοῦντες, ἐξαιτούμεθα πόθῳ· χάριν τε παρέχειν ἡμῖν δαψιλῆ, τοῖς Χριστοῦ βαίνειν ἴχνεσι, καὶ προσβολὰς ἐναντίας τῶν δυσμενῶν, ἀπωθεῖν ἀεί, πρεσβείαις σου.

Ὅμοιον.

Μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας σοὶ ἀνεθέμεθα, οἱ σοὶ προσπεφευγότες, δοῦλοί σου Ἱεράρχα· διὸ ὡς παρρησίαν ἔχων Χριστῷ μὴ διαλείπῃς δεόμεθα, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύειν οἷα πατὴρ συμπαθέστατος, Ἰγνάτιε.

Ὅμοιον.

Οἱ τὰς σεπτάς σου οἰκοῦντες μονάς, Ἰγνάτιε, καὶ πέριξ χώρα πᾶσα Μηθυμναίων σκιρτῶσι, σήμερον τελοῦντες φαιδρὰν ἑορτήν, ἐπὶ σῇ μνήμῃ, ἅγιε, καὶ εὐωδίας πληροῦνται πνευματικῆς, ἀσπαζόμενοι τὴν κάραν σου.

Ἕτερα στιχ. ἦχος πλ. δ΄.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὄντως θαυμαστὸς Ἰγνάτιε, σὺ ἀνεδείχθης κανών, ἀρετῆς καὶ κατηύγασας, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ταῖς ἐνθέοις σου

πραξεσι, καταπαλαίσας τὸν πολυμήχανον, νήπιον ὥσπερ αὐτὸν παιζόμενον, ἔδειξας, ὅσιε, διὸ καὶ δεδόξασαι εἰς οὐρανούς, καὶ χαίρων παρίσταται τῷ τρισηλίῳ φωτί.

Πάτερ πατέρων, Ἰγνάτιε, Ἱεραρχῶν καλλονή, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων τε, θερμοτάτη ἀντίληψις, καὶ θλιβομένων χαρὰ ἀνέκλειπτος, χειμαζομένων λιμὴν ὁ εὔδιος, ὤφθης, μακάριε, ἐπὶ γῆς γενόμενος, μετὰ σαρκός, ὅθεν καὶ νῦν πάρεσο, πᾶσιν ἡμῖν βοηθός.

Χάριν θεόθεν δεξάμενος, πάθη ποικίλα σαρκός, θεραπεύειν τῶν πίστει σου, τῷ ναῷ Ἰγνάτιε, προσιόντων θερμότατα ὀξὺς προφθάνεις τοῖς τὸ σὸν ὄνομα ἐπικαλουμένοις εἰς ἀντίληψιν, ὅθεν νῦν ἅπαντες συνελθόντες ᾄσμασι χρεωστικῶς, πόθῳ σὲ γεραίρομεν καὶ μακαρίζομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν σήμερον, ὦ φιλέορτοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ θεράποντος Χριστοῦ, Ἰγνατίου τοῦ παμμάκαρος· ὅτι κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων βδελυξάμενος, παρὰ Θεῷ γῆν ἡρετίσατο. Πνευματικὸς πατὴρ πρῶτον ἐν σκηνώμασιν ἀναδειχθεὶς ἱεροῖς, καὶ πνευματικὸς ποιμὴν ὕστερον λογικῶν θρεμμάτων τῇ Μηθυμναίων Ἐκκλησίᾳ θεόθεν ἀποσταλείς. Ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ διαπρέψας ὁσίως, μυροβλήτης γενέσθαι μετὰ πότμον ἠξίωται· καὶ παριστάμενος τῇ Τριάδι, ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσῃ σε, παναγία Παρθένε; Τίς μὴ ἀνυμνήσῃ σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἁγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣΟΔΟΣ

Τὸ **Φῶς ἱλαρόν.** Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα. Ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλεισουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν

ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν· καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώπων, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἶθ' οὕτως ἡ συνήθης ἐκτενὴς παρὰ τοῦ ἱερέως. Τὸ **Καταξίωσον.** Εἶτα τὸ **Πληρώσωμεν** καὶ τὰ ἑξῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὸν τῆς Μονῆς. Ἦχος α'.

Τῶν νοερῶν δυνάμεων ἀρχιστράτηγοι, οἱ παρεστῶτες ἀπαύστως τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, εἰρήνην τῷ κόσμῳ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἕτερα στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου. Ἦχος α'.

Ἡ πανέντιμος μνήμη σου, πάτερ Ἰγνάτιε, ὡς ἄλλος ἡμῖν ἥλιος ἀνατείλασα, πάντας ἐφαίδρυνε τοὺς φιλεόρτους σου. Τὴν γὰρ θείαν κάραν σου προκειμένην ὁρῶντες, τὸν αὐτόν σε πάλιν ὡς πολύτιμον ἄλλον πλουτοῦντες πιστεύομεν θησαυρόν, καὶ εὐλαβῶς αὐτὴν προσκυνοῦντες, γηθοσύνως σοι κράζομεν.

Πάτερ ἅγιε τῇ πρὸς Θεόν σου θερμῇ μεσιτείᾳ, ἀξίωσον ἡμᾶς, καθάπερ νῦν, ἐτησίως, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Ὁ αὐτός.

Τὸν διὰ Χριστὸν ἐπίπονον βίον σου, ὅσιε Πάτερ, τίς ἂν κατ' ἀξίαν δυνηθείη διηγήσασθαι, θεοφόρε Ἰγνάτιε; Σὺ γὰρ ὡς ἀδάμας στερρῶς, τὸ τῆς ἡμέρας βάρος καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκας, ἄχρις οὗ τὰς σεπτάς σου Μονὰς ψαλμικῶς εὐτρεπίσῃς, καὶ πολλοὺς προσαγάγῃς Χριστῷ δι' αὐτῶν. Σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον τοῦ Εὐαγγελίου ὡς ἀγαθὸς ἐργάτης ἀρχιερατικῶς ἐπηύξησας. Ἀνθ' ὧν ἤδη περιπολεύων ἐν οὐρανοῖς, ἀξίως τῶν πόνων σου, παρὰ τοῦ μισθαποδότου Θεοῦ χαίρων ἀκούεις· Εἴσελθε δοῦλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Ὁ αὐτός.

Ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, ὅσιε, τὰς ἱεράς σου Μονὰς ἐθεμελίωσας· οὐδαμῶς γὰρ ἴσχυσαν ταύτας διασαλεῦσαι, οἱ σφοδρῶς κατ' αὐτῶν ἐπιπνεύσαντες κλύδωνες, μένουσαι δὲ διὰ παντὸς ἀσινεῖς τῇ χάριτί σου τὰς ἀριστείας σου πᾶσι μεγαλοφώνως κηρύττουσι· καὶ ἀκαταπαύστως δοξολογοῦσι, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καθοπλισθεὶς τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τρισμάκαρ Ἰγνάτιε, εἰς τὸν ἄδυτον γνόφον τῆς ἄνω φιλοσοφίας εἰσέδυς μυστικῶς καὶ τῇ θεωρίᾳ ἀνευρών, ὃν ἐπόθησας πολύτιμον μαργαρίτην, μεγαλέμπορος ἐγένου πολλοῖς, τῆς οὐρανίου βασιλείας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ᾗ γηθοσύνως σὺν Ἀγγέλοις χορεύων, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος δ'.

Ἀποστολικῶς διαπρέψαντα τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον ἄλλον σε τῇ ἀρχιερωσύνῃ ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις ἀπέδειξεν, οὐ γάρ ἔδει σὲ τὸν λύχνον ὑπὸ τὸ μό-

διον κρύπτεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν τεθῆναι, ἵνα πᾶσιν ἡμῖν φαίνῃς τῷ ἁπλέτῳ φωτὶ τῶν λόγων σου, καὶ τῷ κάλλει τῶν ἐν ἀρετῇ ἔργων σου διεγείρῃς ἡμᾶς πρὸς δόξαν τοῦ οὐρανίου Πατρός. Ὃν προσκυνοῦντες κατὰ χρέος, τὴν εἰς ἡμᾶς διὰ σοῦ ἄκραν ἀγαθότητα αὐτοῦ δοξάζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου·

Εἰς τὸν στιχ. στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τὴν σεπτήν σου πανήγυριν, ἐκτελοῦντες, Θεόσοφε, σὲ ἐπικαλούμεθα, πάτερ ἅγιε πάσης ὀργῆς τε καὶ θλίψεως, ἡμᾶς διαφύλαττε. Τοῦ δοξάζειν σε ἀεί, εὐχαρίστως καὶ ἅπασι τὰ παράδοξα, παντα χοῦ τῶν θαυμάτων σου, κηρύττειν, διαπύρως Μεθυμναίων τὸν προστάτην γεραίροντες.

Ὅμοιον.

Στιχ. **Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.**

Τὴν ζωὴν ἣν διήνυσας, ἐπιπόνως, Ἰγνάτιε, πάντες ἀνευφήμησαν οἱ ποθήσαντες, τὸν ἐν Χριστῷ βίον, ὅσιε, διὸ καὶ προσήρχοντο, πλήθη σοι τῶν μοναστῶν εὐλαβῶς ἔνθα ἔπηξας, παναοίδιμε, τὰς σεπτάς σου μονάς, καὶ ὁλοτρόπως, ἑαυτούς σοι ἀνετίθουν, κλέος Μηθύμνης καὶ καύχημα.

Ὅμοιον.

Στίχ. **Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.**

Τῷ Θεῷ παριστάμενος, μετὰ πάντων, Ἰγνάτιε, τῶν Ἁγίων, πρέσβευε, ὅπως ἵλεως, ἁμαρτωλοῖς ἡμῖν γένηται, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ μερίδος δεξιᾶς, παραστάτας ἐνδείξηται, ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ τρυφῆς παραδείσου ἀξιώσῃ, τῇ ἰδίᾳ συμπαθείᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἐν τῇ πρὸς Θεὸν ἐκδημίᾳ σου, Ἰγνάτιε ὅσιε, ἀθυμίας νέφος τῷ πλήθει τῶν μαθητῶν σου ἐπέπεσε, καὶ παριστάντες τὴν κλίνην σου, θρηνοῦντες ἔλεγον. Πάτερ ἡμῶν Ἅγιε, μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς διὰ τῶν καμάτων σου ἐκ τοῦ δρυμοῦ τῆς κοσμικῆς συγχύσεως πρόρριζον ἀποσπάσας, εἰς τὸν λειμῶνα τοῦτον τῆς ἡσυχίας μετεφύτευσας καὶ τῇ πνευματικῇ ἀρδείᾳ τῶν λόγων σου ὡς καλὸς φυτοκόμος κατήρδευσας. Οἷς καὶ αὐτός, οἷα πατὴρ φιλόστοργος καὶ διδάσκαλος σοφός, παραμυθίαν δεδωκὼς εἶναι σὺν αὐτοῖς νοητῶς καὶ συμπαθῶς ἔπειθες· καὶ τελευταῖον λόγον τὴν εἰρήνην λιπών, εἰς τὴν οὐράνιον λῆξιν μετέβης γηθόμενος, ἔνθα τοῦ ἀμηχάνου κάλλους τῆς τρισηλίου δόξης ἀπολαύεις ἐμφορούμενος. Ἀλλὰ πάρεσο μέσον καὶ ἡμῶν ἀοράτως, Ἱεράρχα Χριστοῦ, ἐκλυτρούμενος ἡμᾶς τῶν δεινῶν τοῦ βελίαρ, καὶ ὁδηγῶν καὶ φωτίζων, πρὸς σωτηρίαν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. **Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις.**

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τὸν ποιμενάρχην Μηθύμνης Ἰγνάτιον ἄσμασι, τὸν μετὰ πάντων Ἁγίων δοξασθέντα ἐν θαύμασιν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως οἱ πιστοί, συμφώνως ἐν τῇ τούτου ἑορτῇ καὶ ὡς πλεῖστα κατιδόντες ὑπ' αὐτοῦ, θεραπευθέντα πάθη ἐκβοήσωμεν. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι. Δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. **Τοῦ Γαβριὴλ ῥθεγξαμένου σοι.**

Εἶτα ἡ συνήθης εὐλόγησις τῶν ἄρτων. Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὸν ἑξάψαλμον τό, **Θεὸς Κύριος.** Καὶ τὸ τροπάριον. **Τὸν ποιμενάρχην Μηθύμνης Ἰγνάτιον. Δόξα** τὸ αὐτό, **Καὶ νῦν.** Θεοτοκίον. Εἶτα μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν τοῦ ψαλτηρίου,

Τὸ Κάθισμα· ἦχος α'. **Τὸν τάφον σου Σωτήρ.**

Τὴν ἄκραν προσευχήν, ἣν ἐτέλεις νηστεύων, καὶ πᾶσαν τὴν λοιπήν, τοῦ τοῦ σώματος τῆξιν, οἱ Ἄγγελοι, Ἰγνάτιε, οὐρανόθεν ἐθαύμασαν, καὶ οἱ δαίμονες, οἱ πυλωροὶ οἱ τοῦ ᾅδου, φόβῳ ἔφριξαν· βροτοὶ δὲ πάντες ἐώρων, ἐν γῇ σε ὡς ἄϋλον.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τὸν πόθον τὸν θερμόν, ἱκετῶν σου, τρισμάκαρ, Ἰγνάτιε κλεινέ, ἐκπλήρωσον μὴ ἐλλείπῃς. Εἰς σὲ γὰρ προστρέχομεν, πεποιθότες οἱ δοῦλοί σου, καὶ αἰτούμεθα, λύσιν δεινῶν εὑρεῖν πάντων· καὶ δὴ πρόφθασον, ἀντιλαβοῦ, ἡμᾶς ῥῦσαι, ὑψόθεν ἰσχύϊ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Κυβέρνησον, ἁγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχήν μου, καὶ οἰκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλῆθος πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν ἀπωλείας πανάμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, σὺ ἁρπασον, κατηγορούντων δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

Εἰς τὴν β'. στιχολογίαν. **Τὴν ὡραιότητα.**

Κόσμον κατέλιπες, πάτερ Ἰγνάτιε, ἔρημον ὤκησας, χαίρων καὶ ἔφθασας πρὸς ὃν ἐπόθησας Χριστὸν σαρκὸς τῇ σκληραγωγίᾳ. Ὅθεν καὶ ὁ Κύριος, ἐπὶ γῆς σὲ ἐδόξασε, ποιμένα καὶ διδάσκαλον· ἐκκλησίας προέστησεν· ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πᾶσιν, ἅγιον θαυματουργὸν σὲ ἔδειξεν.

Δόξα ὅμοιον.

Ὕμνον ἐπάξιον, πρόσδεξαι, ἅγιε, τὸν ἐκ χειλέων μου, τοῦτον καὶ πάρασχε χάριν τὴν σήν μοι δαψιλῶς ἐκκλίνειν τὰς ἁμαρτίας, πρὸς ἃς ὁ παμπόνηρος, ἐπιχαίρων ἑλκύει με, καὶ παίγνιον ἅπασι, προτιθείς με τὸν δείλαιον, ἐπαπειλεῖ μοι ὁ βροτοκτόνος, τῆς σωτηρίας μου τὴν ἀπόγνωσιν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θεομακάριστε, μῆτερ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι δεινῶς, τοῖς πταίσμασιν ὁ ἄθλιος. Ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου, δέξαι με, πανάμωμε, τὸν πολλὰ πλημμελήσαντα· ἵνα ἐν παρρησίᾳ βοῶ σοι, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. **Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.**

Ἀνευφημήσωμεν πιστοὶ μεγαλοφώνως, τὸν περιβόητον Χριστοῦ ἀρχιερέα, τὸν ἀειλαμπέστατον φωστῆρα τῆς Οἰκουμένης, τὸν ὄντως ἐν τοῖς Ἁγίοις θαυματουργόν, τῆς Λέσβου ἁπάσης ὄντα μέγαν φρουρόν, τὸν Μηθύμνης γενόμενον, προστάτην τε καὶ ὁδηγόν, εἰς τρίβους σωτηρίους Χριστοῦ· ὃν δοξάζομεν ἅπαντες.

Δόξα τὸ αὐτό. **Καὶ νῦν** Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτωτε ἁγνὴ εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς Ἀσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους διόρθωσιν, καὶ ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὕρωμεν ἔλεος.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου. Τὸ **Ἅσα πνοή.** Τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν΄. **Δόξα Πατρὶ, Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.**

Στίχ. **Ἐλέησόν με ὁ Θεός.**

Ἦχος πλ. β΄.

Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, Ἰγνάτιε, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς εἰς εὐωχίαν πνευματικὴν τῶν θαυμάτων σου, φώτισον τὰς καρδίας ἡμῶν τῇ χάριτί σου. Ἵνα δι' αὐτῆς ὁδηγούμενοι, τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου ποιῶμεν, καὶ τῆς οὐρανῶν βασιλείας διὰ πρεσβειῶν σου, οἱ ἐν ᾄσμασι τιμῶντές σε τύχωμεν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ **Κύριε ἐλέησον** ιβ'. **Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.**

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς στ', καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς η'. (Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου ἀποτελεῖ ἀκροστιχίδα τοῦ ποιητοῦ τήνδε, «**Ἀθανάσιον, Ἰγνάτιέ μου φρούρει**». Τὰ δὲ Θεοτοκία τοῦ Κανόνος τούτου συμπληροῦσιν αὐτὴν διὰ τῆς λέξεως «**Ροδοστοῦ**».

ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε τερατουργοῦσά ποτε, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ᾄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Διὰ παντὸς τοῖς λυπηροῖς κρατούμενος, ὁ δυστυχέστατος καὶ τλημαθὴς ὄντως, καὶ ἀχρεῖος δοῦλός σου, εἰς σὲ προστρέχω σῶσόν με παναγία παρθένε, καὶ τῶν δεινῶν ἐλευθέρωσον, ἵνα σὲ ὑμνῶ τὴν πανύμνητον.

Ἐπισκοπῇ σου ταχυνῇ ἐπίσκεψαι, νῦν με τὸν δείλαιον τῷ χαλεπῷ ζόφῳ, τῶν ἀμέτρων θλίψεων, δι' ὅλου συνεχόμενον καὶ ἀνάστησον μόνη, κατερραγμένων βοήθεια, κλίνη συμφορῶν κατακείμενον.

Χαρᾶς μου σὺ τὴν θρηνῳδοῦσαν πλήρωσον, καρδίαν Δέσποινα ἡ τὴν χαρὰν πᾶσι τοῖς πιστοῖς πηγάσασα· τῷ παραδόξῳ τόκῳ σου, ἐκδυσωποῦσα πᾶσαν, πικρίαν τῶν περιστάσεων τῶν χειμαζουσῶν με τὸν ἄθλιον.

Ὅλον ἐν σοὶ ἀναζωοῖ τὸν ἄνθρωπον, νεκρὸν γενόμενον, ὁ τῆς ζωῆς ὄντως χορηγός, πανάχραντε, ὅλον μὲ ἐνδυσάμενος, διὰ σπλάγχνα ἐλέους βροτὸς ἀτρέπτως γενόμενος, μείνας ὅπερ ἦν πρὸ σαρκώσεως.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Ὠδὴ α'. ἦχος δ'. **Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.**

Ἀπείρω σου ἔρωτι, ἐπειγομένῳ, Ἰγνάτιε, τὰ σὰ ἀγωνίσματα ἐγκωμιάσαι νυνί. Σήν μοι ἄνωθεν κατάπεμψον πλουσίως, βοήθειαν Ἅγιε, τοῦ ἀνυμνεῖν σε ἀεί.

Θεῷ ἀνατέθεικας, ὅλον σαυτὸν παναοίδιμε, ἐκ βρέφους καὶ ἅπασαν κόσμου τερπνότητα καταλέλοιπας καὶ τρίβους τοῦ Κυρίου, σταυρὸν ἀνελόμενος, χαίρων διήνυσας.

Ἀπαύστως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον, τῆς Λέσβου τὸ βλάστημα, ὅτε σὲ ἅπαντες παραμύθιον, κεκτήμεθα καὶ μόνον δεινοῖς οἱ τρυχόμενοι καὶ πειρασμοῖς φοβεροῖς.

Ρυσθείημεν, πάναγνε, τῇ προστασίᾳ σου Δέσποινα, παντοίας κακώσεως τοῦ βροτοκτόνου ἐχθροῦ, ὅπως χαίροντες τὰ σὰ ἀνευφημοῦμεν, παράδοξα θαύματα μόνη θεόνυμφε.

Ὠδὴ γ'.

Οὐρανίας ἀψῖδος ὀροφουργὲ Κύριε καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σὺ μὲ στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Ὑπὸ σκέπην τὴν θείαν καὶ κραταιὰν Δέσποινα, σοῦ, θεοκυήτορ, προστρέχω, νῦν ὁ πανάθλιος πάσης μὲ λύτρωσαι, θλίψεως νόσου καὶ βλάβης, πάσης περιστάσεως, πάσης ὀργῆς καὶ ποινῆς.

Τῶν παθῶν μου τὸν σάλον, καὶ χαλεπὸν κλύδωνα, καὶ τρικυμιῶν τὰς ἐφόδους κόπασον Δέσποινα· σὺ γάρ μου καύχημα, σὺ καὶ προστάτης ὑπάρχεις· σὺ καὶ καταφύγιον, σὺ καὶ ζωῆς θησαυρός.

Ὅλος ὢν ἐν τῷ σκότει, τῶν δυσχερῶν, πάναγνε, ὅλως ἐν τῷ βάθει ὑπάρχω τῶν παραπτώσεων, ὅλος κρατούμενος, ὑπ' ἀμετρήτων κινδύνων ὅλην ἐξαιτοῦμαί σου τὴν χάριν, Δέσποινα.

Ναυαγοῦντά με σῶσον τῷ χαλεπῷ κλύδωνι, τῶν ἀλλεπαλλήλων κινδύνων, θεοχαρίτωτε, καὶ πρὸς ἀκύμαντον, καὶ γαληνότατον ὅρμον, τῇ θερμῇ πρεσβείᾳ σου, νῦν μὲ ὁδήγησον.

Ἀπὸ πλήθους πταισμάτων ὁ δυστυχὴς δοῦλός σου πλήθει περιπίπτω ἀμέτρων θλίψεων, πάναγνε, ὃν ἐλευθέρωσον καὶ πρὸς λιμένα χαρᾶς με, θᾶττον καθοδήγησον, θεομακάριστε.

Ὠδὴ γ'. **Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.**

Νόσους καὶ πάθη, ἐξιᾶται ποικίλα ἑκάστοτε, ἡ σεπτή σου κεφαλὴ θεοδοξασμένε Ἰγνάτιε, διὸ ἀσπαζόμενοι, ταύτην γεραίρομεν.

Ἀπαραλλάκτως, ἐφ' ἡμῖν ἄλλος ὤρθης Ἀντώνιος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν καιρῶν ἐρημικοῖς ἀλωνίσμασιν, ὁσίων γὰρ ἔπλησας μονὰς ἃς ἔπηξας.

Σύμφωνον αἶνον, χρεωστικῶς σοι πάντες προσάγομεν, ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, ὤνπερ ἐκ σοῦ ἀπελαύομεν, χαρίτων καὶ ἅπασι ταύτας κηρύττομεν.

Θεοτοκίον.

Οἱ τῇ θερμῇ σου, βοηθείᾳ θαρροῦντες, πανάχραντε, προσπεφεύγαμεν ἰδοὺ οἱ ἁμαρτίαις ὑπεύθυνοι. Πάσης οὖν κολάσεως ἡμᾶς ἐκλύτρωσαι.

Κάθισμα. **Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.**

Θεωρίαν καὶ πρᾶξιν τῶν ἀρετῶν, τὰς μεγίστας εἰς ἄκρον καταλαβών, κανὼν καὶ ἀρχέτυπον, μοναστα῀ς ἐχρημάτισας. Πάντες γὰρ προσήρχοντο εἰς σὲ οἱ αἱρούμενοι, κατὰ Χριστὸν ζῆσαι πρὸς σὲ ἀποβλέποντες. Ὅθεν καὶ ἀξίως εἰς ἀνώτερον θρόνον, Θεὸς σὲ ἀνήγαγε, καὶ ποιμένα ἀνέδειξε, τῆς Μηθύμνης, Ἰγνάτιε. Ὃν αἴτησαι πρεσβεύων ἀεί, τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, τοῖς μετὰ πόθου τελοῦσι, τὴν πανέντιμον μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. **Καὶ νῦν** Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχήν μου, Παρθένε, τὴν ταπεινήν, ἀπὸ βρέφους μολύνας, ὁ μιαρός, καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν, ἐμαυτὸν κατερρύπωσα, καὶ οὐκ ἔχω τί πράξω, ἢ ποῦ ἐπιστρέψωμαι. Οὐδὲ γὰρ ἄλλην ἐλπίδα, πλὴν σοῦ, κόρη, ἐπίσταμαι. Φεῦ μοι τῷ ἀχρείῳ καὶ κακῷ οἰκονόμῳ. Ἀλλὰ πρὸς σέ, ἄχραντε, νῦν προστρέχω καὶ δέομαι, ὁμολογῶν σοι τὸ ἥμαρτον. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· εἰς σὲ γάρ, Παρθένε τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα.

Ὠδὴ δ'.

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ προφήτῃ Ἀββακοὺμ σοὶ κραυγάζω: τῇ δυνάμει σου δόξα, φιλάνθρωπε.

Μόνη πιστῶν ὤφθης προστάτης ἀσάλευτος, τῶν ἁπάντων μόνη ἀποτέξασα, δημιουργόν τε καὶ λυτρωτήν, μόνη ταῖς δειναῖς με, δονούμενον περιστάσεσιν, οἰκτείρησον καὶ σῶσον, παναγία Παρθένε, θλιβομένων ἑτοίμη βοήθεια.

Νύξ με πολλῶν, ὀδυνηρῶν κατεκάλυψε, τὸν ἁπάντων δοῦλόν σου οἰκτρότατον· ἀλλ' ἡ τὸ φῶς τέξασα σαρκί, καὶ τὴν οἰκουμένην θεοπρεπῶς καταλάμψασα, ἀνάτειλόν μοι φάος θυμηδίας, Παρθένε, ὅπως πίστει καὶ πόθῳ δοξάζω σε.

Ὁ ποιητής, πάντων κτισμάτων καὶ Κύριος, ἐκ γαστρός σου, πάναγνε, σεσάρκωται, ὅλως βροτός, ἀληθῶς φανείς, ὅλως κατ' οὐσίαν, Θεὸς ὑπάρχων ἀθάνατος· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει ἀπὸ πάσης με νόσου καὶ κινδύνου ῥυσθῆναι τὸν δοῦλόν σου.

Νέφος δεινῶν, τριχυμιῶν ἐκταράττει με, καὶ ποικίλων, συμφορῶν τὸ πέλαγος, καταποντίζει τὸν δυστυχῆ, πρόφθασον, Παρθένε ἀναγαγεῖν καὶ διάσωσον, τῷ τάλανί με δοῦσα ἀντιλήψεως χεῖρα, τῷ τὴν σὴν ἐκζητοῦντι βοήθειαν.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἱερεὺς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἱερώτατος γέγονας, καὶ θεοπροβλήτως, οἷς ἀρχιερεὺς ἐχρημάτισας· πρακτικωτάτῳ σου λόγῳ δίκην σάλπιγγος, ἀνεκήρυξας τὸ τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ πατὴρ ὁ σός, τρισμάκαρ, ὅτε σύ, ἔξω γέγονας, κόσμου καὶ διῆγες, ὑπὲρ τὰ ὁρωμενα, ἤλλαξεν, εὐλαβηθείς σου τὸν τρόπον σχέσεις φύσεως ἑαυτὸν γάρ σοι υἱόν, ἐν πνεύματι ἔταξεν.

Νέον ἄλλον σε Θηβαῖον, Παῦλον πάντες κηρύττομεν, ζηλωτὴν Ἠλίαν, Ἰωάννην πρόδρομον, ἅμα τε Σάββαν, Εὐθύμιον μέγαν καὶ Μακάριον καὶ διδάσκαλον, ἄλλον ἡμῖν χρηματίσαντα.

Θεοτοκίον.

Δυνατὴ ἡ σὴ πρεσβεία πρὸς τὸν Κύριον, πάναγνε. Τοῦτον οὖν δυσώπει, ἵλεων γενέσθαι τοῖς δούλοις σου, τοῖς οὐδεμίαν ἐλπίδα πλήν σου ἔχουσι τοῦ τὴν κόλασιν διεκφυγεῖν τὴν αἰώνιον.

Ὠδὴ ε'.

Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψον καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Θεοτόκε παρθένε, πάντων πεπτωκότων ἑτοίμη ἀνόρθωσις, πρόφθασον καὶ ῥῦσαι τῆς παρούσης με ζάλης ὡς εὔσπλαγχνος, ὅτι σὲ καὶ μόνην, ὁ δυστυχὴς ἐπικαλοῦμαι, προστασίαν, καὶ σκέπην καὶ καύχημα.

Ἐπὶ σοί, παναγία, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μου τίθημι· σῶσόν με, ἀπὸ πάσης βλάβης ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, ἀπὸ πάσης νόσου, καὶ συμφορᾶς θανατηφόρου, ἀπὸ πάσης ὀργῆς καὶ κακώσεως.

Ὁλικῶς σοῦ τὴν θείαν, σκέπην ἐκζητῶ, παναγία ὁ δοῦλός σου, ταῖς τοῦ βίου ζάλαις, καὶ ταῖς θλίψεσιν, οἴμοι, κλονούμενον,

μὴ παρίδῃς νῦν με ὡς ἀγαθὴ θεοκυήτορ· ἀλλὰ σπεῦσον οἰκτεῖραι, καὶ σῶσόν με.

Καταιγίς με χειμάζει, ποικίλων κακώσεων, καὶ συμφορῶν πονηρῶν, καὶ πρὸς χάος ἤδη, ἀπωλείας καθέλκει τὸν δείλαιον· τῇ θερμῇ σου τάχος, ἐκδυσωπῶ πρὸς τὸν υἱόν σου μεσιτείᾳ οἰκτείρασα σῶσόν με.

Ὠδὴ ε'. **Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.**

Ἰδοὺ ἡ πανέντιμος, ἡμέρα καὶ εὐφρόσυνος, ἐπέστη ἡμῖν τοῦ ποιμενάρχου, ἐν ᾗ γηθόμενοι, νῦν ἀλλαλάξωμεν, Ἰγνάτιε πρόφθασον θερμῶς, ἡμᾶς ἐκλυτρούμενος, πάσης νόσου καὶ θλίψεως.

Γενναίῳ φρονήματι, ὑπήνεγκας θαυμάσιε, φορὰς ἐναντίας τῶν ἀρχόντων, κατὰ καιρούς σοι ἐπαναστάντων πικρῶς. Οὐ γὰρ δίκην ἤτεις ἐκ Θεοῦ, μᾶλλον δὲ δι' ἄγνοιαν πραοτάτην συγχώρησιν.

Νοός σου, μακάριε, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον, Θεὸς ἀπεδέξατο ἐξ ὕψους· διὸ καὶ χάριν σοὶ ἀνταπέδωκεν, εἴτις πρῶτον ἴδοι ἀγνοῶν, σὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος, ὡς Θεοῦ δοῦλον σέβεσθαι.

Ἀπάρας Ἰγνάτιε, εἰς Κωνσταντίνου ἕνεκεν, ἀνάγκης ὧν ἔκτισας μονῶν σου, ἐκεῖ διέλαμψας ἐμφανέστατα, ὡς ἄλλος τις ἥλιος λαμπρός, καίτοι ταπεινότατος, ρακενδύτης διέτριψας.

Θεοτοκίον.

Ὃν ἔτεκες ἄφθορον, ἄνευ ἀνδρὸς Θεὸν ἡμῶν, τοῦ κόσμου παντὸς τὴν σωτηρίαν, τοῦτον δυσώπει ὑπὲρ ἁπάντων βροτῶν, ὅπως πᾶσιν ἵλεως φανῇ, ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως φιλανθρώπως ὡς εὔσπλαγχνος.

Ὠδὴ στ'.

Ἱλάσθητί μοι, σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ὑπὸ τὴν σὴν κραταιάν, προσφεύγω σκέπην πανάμωμε, μὴ μὲ παρίδῃς βυθῷ, δεινῷ χειμαζόμενον, καὶ ἐξαπορούμενον· ἀλλὰ δίδου χεῖρα βοηθείας μοι καὶ σῶσόν με.

Ἡ τῶν πιστῶν ἀρραγής, προστάτης μόνη θεόνυμφε, προστάτης φάνηθι νῦν, κάμοῦ τοῦ παντλήμονος, πάσης ρυομένη με ἀπειλῆς καὶ νόσου καὶ ὀργῆς τῆς συνεχούσης με.

Τὰς τῶν δακρύων ῥοάς, μή μου παρίδῃς, Πανάχραντε, καὶ τοὺς πικροὺς στεναγμοὺς ἐνώτισαι, Δέσποινα, καὶ μὴ ἀπορρίψῃς με, μόνη προστασία τῶν πιστῶς νῦν δεομένων σου

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, ἱλέῳ ὄμματι, Δέσποινα, καὶ νοσημάτων δεινῶν, ἐκλύτρωσαι τάχιον, καὶ πάσης κακώσεως, νῦν προσδοκωμένης, καὶ παγίδος καὶ συμπτώσεως.

Ὠδὴ ζ'. **Ἐβόησε προτυπῶν.**

Τὴν ἄμετρόν σου ταπείνωσιν τότε ὡς ἔβλεψαν, καὶ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ σου ὡς ἄξιον ἔγνωσαν, οἱ συνόδου πρῶτοι τῆς Μηθύμνης ποιμένα προέστησαν.

Ἰσότιμος μὲν ἐκείνοις ἐγένου, μακάριε, ἐπελεύσει τῆς ἐξ ὕψους τοῦ πνεύματος χάριτος ἀρετῇ δὲ μείζων ἀνεφάνης τῷ κόσμῳ, Ἰγνάτιε.

Ἐνέθηκας, ἐπανελθὼν εὐφροσύνην καὶ ἄφατον, θυμηδίαν, ταῖς καρδίαις, λαοῦ τοῦ ποιμνίου σου, καὶ σεπτὰς μονάς σου, φαιδροτέρας προνοίᾳ σου ἐδείξας.

Θεοτοκίον.

Σὺ γέγονας τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς ἡ ἀναίρεσις, σὺ ὡς ἔδει, τοῖς ἀνθρώποις χαρὰν προξενήσας, σύ, παρθενομῆτορ, τῶν βροτῶν τὴν οὐσίαν ἐκαίνισας.

Κοντάκιον ἦχος δ'. **Ἐπεφάνης σήμερον.**

Θησαυρὸν πολύτιμον θαυματουργοῦσαν, τοὺς πλουτοῦντας δούλους σου κάραν πανίερον τὴν σήν, ἱεροφάντορ Ἰγνάτιε ἀσπαζομένους ταύτην, ἡμᾶς διαφύλαττε.

Ὁ Οἶκος.

Προσελθόντες ἐνθάδε μετ' εὐλαβείας βροτοὶ ἅπαντες αὐτόχθονές τε καὶ ἐπήλυδες, ἀκούσωμεν τὰ τῆς ἀρετῆς γενναῖα ἄθλα καὶ κατορθώματα Ἰγνατίου τοῦ πάνυ· τσῦ ἐκ Μηθύμνης βλαστήσαντος, καὶ ταύτην ἀρχιερατικῶς τιμήσαντός τε καὶ κοσμήσαντος τῷ καθ' ἑαυτὸν βίον τε καὶ τρόπον ἀρετῆς πρακτικωτάτῳ παραδείγματι, καὶ μυροβλήτου ἐν ἐσχάτοις ἡμῖν ἀναδειχθέντος μετὰ θάνατον Ἁγίου, καὶ τοῦτον ἕκαστος ἀνευφημοῦντες πρὸς τὸν δοξάσαντα αὐτὸν Θεὸν ἐκβοήσωμεν. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ παντοδύναμος, Ἰγνατίου τοῦ σοῦ θεράποντος πρεσβείαις, πάσης βλάβης ἡμᾶς διαφύλαττε.

Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ιδ'. Τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου τοῦ νέου, ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης τοῦ θαυματουργοῦ.

Ἔπαινον ᾄδω ἱερῷ Ἰγνατίῳ.
Ἀνθ' ὧν ἐς ἀεὶ τοῖς ἅπασιν ἀρήγει
Βῆ δ' ὅ γ' ἐς οὐρανὸν ἐν δυάδι Ὀκτωβρίου ἑπτάδος.

Ὠδὴ ζ'.

Παῖδες ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ μετέβαλον βοῶντες· εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥᾷνον συνήθως ἐφ' ἡμᾶς σὺ τὰ ἐλέη σου, οἰκτίρμον Θεοτόκε καὶ δεινῶν συμφορῶν καὶ νόσων πολυπλόκων, καὶ ἀπειλῆς διάσωσον, τοὺς πιστῶς σοι προσιόντας.

Κύμασιν ὅλον συμφορῶν με, καλυπτόμενον ἐξέγειρον καὶ σῶσον, πρὸς λιμένα χαρᾶς, ἰθύνασά με κόρη, ἡ τῆς χαρᾶς τὸν αἴτιον ἀπαθῶς ἀποτεκοῦσα.

Ὅλῃ τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ καὶ καρδίᾳ σε πιστῶς ἐπικαλοῦμαι, τῶν πικρῶν στεναγμῶν, καὶ θρήνων καὶ δακρύων, ἀπαλλαγὴν αἰτούμενος καὶ φθορᾶς θανατηφόρου.

Ῥῦσαί με, ῥῦσαι Θεοτόκε, τῆς παρούσης ἀπειλῆς, ὡς ἐλεήμων, τῆς παρούσης ὀργῆς, τὸν δοῦλόν σου βοῶντα, εὐλογημένη πάναγνε σὺ ὑπάρχεις θεομῆτορ.

Ἥλιος ὥσπερ φωτοφόρος, ἐκ νηδύος σου προῆλθεν ὁ Δεσπότης, καταλάμπων τοὺς σοὶ πιστῶς ἀναβοῶντας: Εὐλογημένος πάναγνε ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ ἀβραμιαῖοι.

Μέτριος, πρᾶος, καὶ ἐπὶ θρόνου ὤφθης βεβιωκώς, πάνυ ταπεινὸς γάρ, μᾶλλον δὲ εὐλαβῶς, τῷ Θεῷ λειτουργῶν ἔψαλλες, εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Οὐ τὴν τυχοῦσαν, εὐφροσύνην ἐδέξατο πανδημεί, πάντα τὰ χωρία ὄντως ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Μηθύμνης ὡς ἀπέλαυον, σὲ ὡς ἐζήτησαν, ἐκ Θεοῦ ποιμενάρχην θερμότατα.

Ὕπνον ὡς ἔγνως, τὸν ἐν Κυρίῳ σὺ ὡς προγνωστικός, πόθῳ τὰς σεπτάς σου κατέλαβες μονάς, ἐν αἷς καὶ τὸ σῶμά σου, πλοῦτον ἀσύλητον, τοῖς σοῖς τέκνοις, παρέθου, θεόσοφε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπὲρ φύσιν, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου κυήσασαν, καὶ ἀπειρογάμως ἀγνὴν ὡς ἀληθῶς, χρηματίσασαν μητέρα Θεοῦ, ὡς θεομήτορα, πάντες εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν.

Ὠδὴ η'.

Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε, δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών, τῷ δημιουργῷ καὶ λυτρωτῇ ἀνεβόα· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἴδε τὸν πόνον Δέσποινα, τῆς ἀθλίας καρδίας μου, ἴδε στεναγμούς, καὶ κοπετοὺς καὶ δάκρυα, καὶ ταῦτα μετάτρεψον εἰς χαρμονὴν ἀένναον· ὅπως σοι ἐν πίστει καὶ χαρᾷ ἐκβοήσω

οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε· λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερωτέρα πέφηνας, τῶν ἀΰλων Δυνάμεων, ὡς τὸν ὅλων κτίστην ὑπὲρ νοῦν κυήσασα· ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, πάσης ὀργῆς καὶ θλίψεως, πάσης ἀπειλῆς, πάσης ἀνάγκης καὶ νόσου, καὶ πάσης ἁμαρτίας λυτρωθῆναι τοὺς πίστει καὶ πόθῳ σὲ Παρθένε ἀεὶ δοξολογοῦντας.

Ὡς Νινευΐτας ἔσωσας μεταγνόντας, φιλάνθρωπε, οἷς ὁ Ἰωνᾶς καταστροφὴν ἐκήρυξε καὶ νῦν ἐλευθέρωσον, τῆς συνεχούσης θλίψεως καὶ τῆς ἐφεστώσης ἀπειλῆς ὡς οἰκτίρμων, πρεσβείαις τῆς ἀσπόρως, σὲ τεκούσης Παρθένου, τοὺς ὑπερυψοῦντάς σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλην ἐκτός σου, ἄμωμε, προστασίαν οὐ κέκτημαι· ῥύστην ἐν ἀνάγκαις καὶ θερμὴν βοήθειαν, ἐν νόσοις ἐπίσκεψιν, καὶ χαρμονὴν ἐν θλίψεσι, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις, ταχυνὴν προστασίαν, εἰς σὲ μόνην ἐλπίζω, καὶ θαρρῶ καὶ προστρέχω· καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι τὴν κεχαριτωμένην.

Ὠδὴ η'.

Φίλον σὲ Θεοῦ προεγνωκὼς καὶ μετὰ θάνατον ὁ θεῖος Σίλβεστρος Ἀλεξανδρέων ὁ πρόεδρος, τὸ μνημεῖον ᾠνέωξε· καὶ μυροβλήτην εὑρηκὼς σκιρτῶν ἐβόησεν. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ῥεῖθρον οἷα περ πηγῆς ἰδὼν τὸ ἀναβλύσαν σου, μῦρον ἐκ μνήματος, μαθητῶν σου θεῖος σύλλογος, γεγηθὼς χεῖρας ἐκρότησε, καὶ ἐμμελῶς τὴν τοῦ Δαβὶδ, ἐκκρούων λύραν πᾶσιν ἐβόα· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὅση τις δυνάμει βουληθείς, πάτερ Ἰγνάτιε, ἅπερ ἐτέλεσας καὶ τελεῖς ἄπειρα θαύματα καθ' ἑκάστην διηγήσασθαι οὐκ ἐφικτὸν καθ' ἑαυτόν, ὁρῶν τὸ ἔργον, πᾶσι κραυγάζει, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ διὰ ταπείνωσιν τὴν σὴν Θεὸς λόγος, πάναγνε, οὐρανοὺς ἔκλινε, καὶ ἐνῴκησε τῇ μήτρᾳ σου ἀναπλάσας ἐξ αἱμάτων σου τοὺς συντριβέντας, ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ διὸ ὑμνοῦντες, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Ὠδὴ θ'.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διὸ σέ, Θεοτόκε, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι.

Ναῷ σου παρεστῶτά με τῷ σεπτῷ παναγία, παρθένε θεόνυμφε, καὶ τῶν πολλῶν, λύσιν ἐξαιτούμενον συμφορῶν, καὶ ὀδυρμῶν κατάπαυσιν, μὴ μὲ ἀποστρέψῃς τὸν δυστυχῆ, ἀλλ' οἰκτειρον καὶ σῶσον, τῇ θείᾳ σου ἐντεύξει, ὅπως ἐν πίστει μεγαλύνω σε.

Νῦν πρόφθασον, Παρθένε, ὡς ἀγαθή, καὶ τῆς νῦν ἐξελοῦ περιστάσεως, τὸν ἐπὶ σοί, πᾶσαν προσδοκίαν ὡς ἀληθῆ, τιθέμενον οἰκέτην σου, καὶ κατερραγμένον ταῖς συμφοραῖς· ἀνάστησον ἐν τάχει· ἡμόνη προστασία τῶν μετὰ πόθου δοξαζόντων σε.

Οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις ὃς ἐπὶ σοί, τὴν ἐλπίδα ἀνέθετο, πάναγνε, καὶ χαλεποῖς πώποτε συνέπεσε λυπηροῖς· ἀλλ' εἰς χαράν, πανύμνητε, καὶ εἰς εὐφροσύνην διηνεκῆ· διὸ κάμοῦ τὰ πλήθη, τῶν θρήνων καὶ τῶν πόνων, εἰς εὐθυμίαν μεταποίησον.

Ὑπέρτερον παντός με ἀνιαροῦ τὸν παντλήμονα δοῦλόν σου ποίησον, μήτηρ Θεοῦ, πάντων ρυομένη τῶν δυσχερῶν πάσης ὀργῆς καὶ θλίψεως, καὶ τῆς ἐνεστώσης νῦν συμφορᾶς, διάσωσον, Παρθένε, τῇ θείᾳ σου δυνάμει· πάντα γὰρ ὅσα θέλεις δύνασαι.

Ὠδὴ θ'. **Ἅπας γηγενὴς σκιρτάτω.**

Ὑπνον τῶν ἡμῶν, βλεφάρων, φιλέορτοι, ἀποτινάξωμεν καὶ νηφαλιότητι, προθύμως ᾠδὲ πάντες προσέλθωμεν· πνευ-

ματικὴν γὰρ τράπεζαν, ἡμῖν προτίθησι, τῶν θαυμάτων, ὁ σοφὸς Ἰγνάτιος. Ἐντρυφῶντες οὖν τοῦτον τιμήσωμεν.

Ῥήτορες δεινοί, ἰχθύες ὡς ἄφωνοι μένουσιν, Ἅγιε, ὅταν ἐγχειρήσωσι, τὰ τοῦ σοῦ βίου ὑμνῆσαι σκάμματα. Ποῖον γὰρ πρῶτον εἴπωσιν, ἢ ποῖον ὕστατον, ἀποροῦσιν· ὅθεν σου τὰ μείζονα, τῇ σιγῇ δεῖν τιμᾶσθαι προκρίνουσιν.

Ἔπιδε ἡμῖν, τοῖς δούλοις σου, Ἅγιε Λεσβίων πάντων χαρά, τοῖς προσκαλουμένοις σου, τὸ θεῖον ὄνομα μετὰ πίστεως, καὶ τὰς μονάς σου φύλαττε, καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς κατ' ἔτος, πόθῳ σου τὴν πάντιμον ἐκτελοῦντας πανήγυριν ἄσμασιν.

Νεύρωσον κάμοῦ, καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν καὶ ἀποκάθαρον, πάσης τοῦ ἀλάστορος σκοτεινοτάτης, ἀχλύος Ἅγιε, ὅπως ἰσχύων ψάλλω σοι τοῦτον τὸν ἔπαινον, καθ' ἑκάστην μετὰ καθαρότητος, ἐκπληρῶν μου τὸ χρέος τὸ ἄφυκτον.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ τὴν ἐμήν, ἰσχὺν ὅλως πέφυκε τὸ ἐξυμνῆσαί σε, κατ' ἀξίαν Δέσποινα, θεοχαρίτωτε μητροπάρθενε, σὺ γὰρ πασῶν ὑπέρκεισαι ἐν γενεαῖς γενεῶν, καὶ ἀΰλων τάξεις ὑπερβέβηκας, ὡς Θεὸν ὑπὲρ φύσιν κυήσασα.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὸ τῆς Μηθύμνης καύχημα, Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην, Ἰγνάτιον τὸν ἔκλαμπρον, οἰκουμένης φωστῆρα, τιμήσωμεν κατὰ χρέος, πρὸς Θεὸν ἐκβοῶντες. Θεὲ σῶσον ἔλέησον, καὶ ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, καὶ τῆς χαρᾶς, τῆς οὐρανίου σου βασιλείας, ἀξίωσον, φιλάνθρωπε, Ἰγνατίου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Ὄ"ρος Θεοῦ πανάγιον, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον, καὶ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, ῥάβδον τε καὶ πυρεῖον, καὶ θεῖον θρόνον καὶ πύλην, καὶ ναὸν καὶ παστάδα, ὑμνήσωμεν θεόφρονες, τὴν ἀγνὴν καὶ παρθένον, ἐξ ἧς Θεός, σαρκωθεὶς ἀτρέπτως καὶ ὑπὲρ φύσιν, ἑθέωσε τὸ πρόσλημμα ἀπορρήτῳ ἑνώσει.

Εἰς τοὺς αἴνους, **Πᾶσα πνοὴ** ἱστῶμεν στιχ. δ', καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'. ἦχος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Ἡ Λέσβος ἀγάλλου πανδημεί, ὅτι ἔσχες φύλακα, καὶ πολυοῦχον θεόδοτον, τὸν ἐξανθήσαντα, ἐκ τῶν σῶν χωρίων, ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, καὶ ἀρχιερωσύνῃ ἐμπρέψαντα, τὸν πολυθαύμαστον, ἐν ἁγίοις χρηματίσαντα καὶ σὲ θείαις ἀρεταῖς κοσμήσαντα. Δίς.

Συνδράμωμεν πίστει ἀκλινεῖ, πάντες ὡ φιλέορτοι, καὶ εὐλαβῶς ἀσπασώμεθα, τὴν θαυματόβρυτον, κάραν Ἰγνατίου, καὶ ἀπαρυσώμεθα, παθῶν ἀθεραπεύτων ἰάματα, καὶ ὀσφραινόμενοι, εὐωδίας, ἥνπερ ἄῤῥητον, ἀποπνέει πανταχοῦ κηρύξωμεν.

Ἰγνάτιε, ὕψει ἀρετῶν, σαυτὸν ἀνεπτέρωσας, καὶ αἰθερόδρομος ἔφθασας, πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, τῶν ἐπουρανίων, ἔνθα συγχορεύουσιν, αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων καὶ ψάλλουσι, τὸν ἐπινίκιον, τῇ Τριάδι ὕμνον ἄπαυστον, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων, Ἅγιε.

Δόξα, ἦχος Πλ. α'.

Ἀνέτειλεν ἡμῖν ὡς ἔαρ λαμπρόν, ἡ πανέντιμος καὶ φαιδρὰ ἡμέρα Ἰγνατίου τοῦ Χριστοῦ θεράποντος. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, ἀποδρεψάμενοι ἄνθη τῶν ἀρετῶν μυρίπνοα, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, καὶ μιμησώμεθα ἕκαστος αὐτὸν κατὰ δύναμιν· ὅπως καὶ ἡμεῖς, τῇ πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐκτενεστάτῃ πρεσβείᾳ, ἄξιοι γινώμεθα δι' ἀρετῆς τῶν ἀ-

μυρτιῶν ἡμῶν ἀφέσεως τυχεῖν, σωτηρίας τε καὶ ἔλεον εὑρεῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. **Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.**

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς δὲ τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου. Ὠδὴ γ'. καὶ στ'.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.

Προκείμενον ἦχος βαρύς.

Στίχ. **Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.**

Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς Παύλου.

Ἀδελφοὶ πείθεσθε τοῖς Ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπείκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες, ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι, καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο, προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι περισσοτέρως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν, ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ· ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα ἦχος β'.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Στίχ. **Ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.**

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ.

Εἶπεν ὁ Κύριος, ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὑρήσει. Ὁ

κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰμὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ὁ μισθωτὸς δέ,καὶ οὐκ ὢν ποιμήν, οὗ οὐκ εἰσι τὰ πρόβατα, ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ γινώσκω τὰ ἐμά, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γινώσκει με ὁ πατὴρ κἀγὼ γινώσκω τὸν πατέρα καὶ τὴν ψυχήν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης, κἀκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι καὶ γενήσεται μία ποίμνη εἷς ποιμήν.

Κοινωνικὸν δὲ **Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.**

Μεγαλυνάριον.

Τὸν ἐν ἱεράρχαις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν ἀνάγκαις ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν θεῖον ποιμένα καὶ λειτουργὸν Κυρίου Ἰγνάτιον Μηθύμνης, πάντες τιμήσωμεν.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΗΘΥΜΝΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Εὐλόγησον Πάτερ.

«Ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται· καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὑρήσει»

(Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς Κεφ. Ι' 9)

Προγιγνώσκων πάντοτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Θεὸς τὴν κατάχρησιν τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπίνη γνώμη ἔκαμεν εἰς τὴν λεγομένην ἀνθρωπίνην σοφίαν, καὶ ἀντὶ νὰ ὠφελῆται ἐξ αὐτῆς, καὶ νὰ φωτίζηται, καὶ νὰ ὁδηγῆται εἰς τὰ συμφέροντα καὶ σωτήρια τέλη τῆς ψυχῆς, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς σωτηρίας, καὶ ἐξέκλιναν οἱ πλεῖστοι εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ ὡς φιλανθρωπότατος πατὴρ παντοιοτρόπως ζητῶν τὴν σωτηρίαν τοῦ πλάσματός του, κράζει μεγαλοφώνως καὶ ἀναβοᾷ παρρησίᾳ «Ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται· καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὑρήσει». Ὢ θεία φωνὴ καὶ θεσπεσία. Ἡ φωνὴ αὕτη ἐστὶν ἀνταξία πάντων τῶν οὐρανίων καὶ ἐπιγείων ἀγαθῶν, καθότι καὶ ἐκείνων πρόξενος γίνεται, καὶ ἔνδοθεν τῆς θύρας ταύτης εἰσὶ κεκρυμμένοι οἱ θησαυροὶ τῆς γνώσεως, τῆς σοφίας τῆς ἄκρας εὐτυχίας, τῆς τελείας χαρᾶς, τῆς αἰωνίας εὐφροσύνης, τῆς μακαριότητος, καὶ ἐν γένει τῆς εὐδαιμονίας τὰ ἄῤῥητα ἀγαθὰ ἐκεῖνα, «ἃ ὀ-

ϕθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη». Διὰ τῆς θύρας λοιπὸν ταύτης ὀφείλει ὁ νουνεχὴς καὶ φρόνιμος νὰ φροντίσῃ νὰ τρέξῃ διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ. Τὴν θύραν ταύτην νὰ κρούσῃ διὰ νὰ ἀνοίξῃ. Ταύτην τὴν θύραν ἔκρουσαν οἱ ἀπ' αἰῶνος δίκαιοι, εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν καὶ ἐσώθησαν. Ταύτην τὴν θύραν εἶδον πάντες οἱ Ἅγιοι καὶ εἰσελθόντες εὗρον ἐν αὐτῇ τὰς δόξας τῶν Ἀγγέλων καί, σὺν αὐτοῖς δοξάζοντες τὸν καθήμενον ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, δοξάζονται παρ' ἡμῶν ἐπὶ γῆς αἰωνίως. Εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν θύραν ἔστρεψε τὸ βλέμμα αὐτοῦ καὶ ὁ σήμερον ἑορταζόμενος ἐν Ἁγίοις Ἰγνάτιος ὁ ἐκ Μηθύμνης. Διὰ νὰ μάθωμεν δὲ τίνι τρόπῳ εἶδε, ἔκρουσεν, εἰσῆλθεν, πιστεύω ὅτι θέλομεν δώσῃ ἀναμφιβόλως πᾶσαν προσοχὴν καὶ ἀκρόασιν, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡμῶν τὸ συμφέρον. Πάντοτε εἰς πάντα καιρὸν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες προσπαθοῦσι, καὶ ὑποφέρουσι διὰ νὰ βεβαιώσωσι ἰδέαν τινὰ ἐσφαλμένην, ἣν ἔχουσι, λέγοντες ὅτι, ἐκεῖνος ὅστις μέλλει νὰ γείνῃ ἄνθρωπος μὲ προκοπήν, ἄνθρωπος πολιτικός, ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον βλέποντες οἱ ἄλλοι, νὰ μακαρίζωσι καὶ καλοτυχίζωσιν, ἄνθρωπος ἐπὶ τέλους ὅστις νὰ ἀξιωθῇ καὶ λάβῃ βασιλικὰς τιμὰς καὶ ἀξιώματα, εἰς τὸ νὰ διοικῇ καὶ κυβερνᾷ βασιλικὰς ὑποθέσεις καὶ πολιτικὰ πράγματα, ἐκεῖνος λέγουσιν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχῃ τὴν καταγωγὴν ἐκ πλουσίων καὶ εὐγενῶν γονέων, καὶ νὰ ἦνε ἀπὸ μεγάλην καὶ ἔνδοξον πατρίδα. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οἱ τοιουτοτρόπως σκεπτόμενοι καὶ ἀνοήτως κρίνοντες καὶ πιστεύοντες, δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι φανερὰ φανερὰ ἐξαπατῶσιν ἑαυτοὺς ὑπὸ τῶν τοιούτων ματαίων καὶ ψευδῶν συλλογισμῶν τοὺς ὁποίους ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν πλάττουσι. Διότι πόσα καὶ ὁποῖα ἀγαθὰ δύνανται ν' ἀκολουθήσωσιν εἰς ἕνα ἄνθρωπον, πόσαι δόξαι, πόσαι τιμαί, πόσα δὲ ἀξιώματα καὶ μεγαλωσύνη, ὅταν οὗτος ἤθελεν εἰσέλθῃ εἰς τὴν θύραν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν δεικνύει κράζων μεγάλῃ τῇ φωνῇ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τοῦτο βεβαιοῦται καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους θεοδοξάστους ἁγίους, ἐξαιρέτως δὲ καὶ ἀπὸ τὸν ἑορταζόμενον σήμερον μέγαν Ἰγνάτιον, τὸ καύχημα ὅλης τῆς νήσου Μυτιλήνης, ἐξόχως δὲ τὸν θησαυρὸν τῆς Μεθύμνης καὶ βοηθὸν ἁπάντων τῶν Χριστιανῶν, ὅστις ἦτο μὲν ἀπὸ πα-

τρίδα μικρὰν καὶ ἄδοξον, ἐκ τοῦ παρὰ τὴν Καλλονὴν χωρίου Φάραγγος Μεθύμνης, ἐκ γονέων δὲ ἐναρέτων καὶ εὐσεβῶν, ἀφιερωθέντων τῷ Θεῷ καὶ αὐτὸν λατρευόντων, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὅτι κατήγοντο ἐκ παλαιᾶς οἰκογενείας ἐν τῇ βασιλευούσῃ τῶν πόλεων διαμενούσης. Μόλον τοῦτο, ἀφοῦ ἐγνώρισεν οὗτος τὴν θύραν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐτράφη ἀπὸ τὴν τροφὴν ἐκείνην τὴν κεκρυμμένην ἐν αὐτῷ, ἂς ἴδωμεν ἡ τροφὴ ἐκείνη εἰς ποίαν δόξαν ἐπὶ γῆς, καὶ μάλιστα ἐν τῇ πατρίδι, ὕψωσεν αὐτὸν καὶ εἰς ποίας τιμὰς τὸν ἔφερεν. Ὅλη ἡ πατρὶς ἐσέβετο αὐτὸν διὰ τὰς μεγάλας του ἀρετὰς καὶ εὐλαβεῖτο ὑπὲρ βασιλέα. Οἱ παῖδες ἐκάλουν αὐτὸν πατέρα. Οἱ νέοι μετεχειρίζοντο αὐτὸν ὡς παράδειγμα εἰς τὸν βίον των. Οἱ γέροντες συνεβουλεύοντο αὐτὸν εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν· καὶ πᾶσα ἡλικία καὶ τάξις ἀνθρώπων εἶχεν ἕνα πατέρα· ἕνα διδάσκαλον καὶ ἕνα ἄξιον καὶ στοχαστικὸν σύμβουλόν του, τὸν ἀξιοθαύμαστον Ἰγνάτιον. Εἰς τοιαύτην δὲ προελθὼν δόξαν, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς του καὶ οἱ συμπατριῶται του ἀπήτουν, ὡς εἰκός, ἵνα νυμφευθῇ, ἵνα μὴ χάσῃ ἡ Πατρὶς ἕνα καλὸν πολίτην, ὑπὸ τοσούτων περικοσμούμενον ἀρετῶν, καὶ ὅστις ἦτο ἐπομένως διὰ τὴν πατρίδα καὶ αὐτοὺς εἷς θησαυρός, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν, ἀφοῦ καὶ ὁ γάμος παρὰ Κυρίου ἐδόθη ὡς μυστήριον, ὑπήκουσεν αὐτοῖς καὶ ἐδέξατο τὸν ἱερὸν τοῦ γάμου στέφανον. Τόσην δὲ ὑπερβολικὴν χαρὰν ᾐσθάνθησαν ἅπαντες, ὥστε ἐνόμιζον ὅτι ἕνεκεν τοῦ Ἰγνατίου ἡ μικρὰ ἐκείνη καὶ ταπεινὴ πατρὶς αὐτῶν ἦτο μία Κωνσταντινούπολις, ἦτο μία Ρώμη, ἦτο ἡ ἐνδοξοτέρα τῶν βασιλίδων πόλεων, καὶ ὅτι ἐντὸς αὐτῆς εἶχον θησαυρόν, ὅστις ὑπερέβαινε καὶ αὐτοὺς τοὺς τοῦ Κροίσου ἀμυθήτους καὶ πολυτελεῖς θησαυρούς. Ἐνόμιζον ὅτι ἐβασίλευε μὲν ἀλλαχοῦ τὸ ἑσπέρας ὁ ἥλιος καὶ ἡ νὺξ ἤρχετο· ἐπὶ δὲ τῆς Μυτιλήνης οὐδέποτε ἐγίνετο ἑσπέρα καὶ νύξ· καὶ ὅτι πάντοτε ἐφώτιζεν ἐδῶ ὁ ἥλιος ἱστάμενος ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανίου θόλου. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ὁ ἅγιος Θεὸς ηὐδόκησεν ἵνα ὁ Ἰγνάτιος προβιβασθῇ εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης διὰ τὴν ὑπερβολικήν του καθαρότητα· ὅταν ἐξέλεξεν αὐτὸν λειτουργόν του, ἵνα τελῇ τὴν μυστικὴν ἐκείνην καὶ ζῶσαν θυσίαν πρὸς ἐξιλασμὸν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν χριστιανῶν· ὅταν ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐχειροτό-

νησεν αὐτὸν πρεσβύτερον, καὶ εἶτα ὡς νουνεχῆ καὶ πεπαιδευμένον ἐτίμησεν μὲ τὸ ὀφφίκιον τοῦ Σακελλίου, διότι δὲν ὤκνει, οὐδὲ ἔπαυε νὰ διδάσκῃ καθημερινῶς τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ἄλλος ἐνόμιζεν αὐτὸν Χρυσόστομον, διὰ τὸ προσηνὲς καὶ τὴν χρηστοήθειαν τῶν λόγων του, ἄλλος Βασίλειον, διὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἤθους, καὶ ἄλλος Θεολόγον Γρηγόριον, διὰ τὸ ὑψιπετὲς τῶν ἐμπνεύσεών του: ἐξαιρέτως δὲ οἱ πτωχοὶ πλουτοδότην, οἱ τεθλιμμένοι παρηγορητήν, οἱ ἐν φυλακαῖς ρύστην, καὶ ἕκαστος, οἵαν παρ' αὐτοῦ εὐεργεσίαν ἐλάμβανε, τοιαύτην ἀπεδίδου αὐτῷ καὶ τὴν προσωνυμίαν. Καὶ ἐν τούτοις ἦτο πραότατος τὴν καρδίαν καὶ ταπεινός, ὡς ὁ Δαβὶδ ἐκεῖνος· ἦτο ἀνδριάς, ὅστις δὲν διεσείετο ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν ἀνθρωπίνων καυχήσεων· καὶ τοσοῦτον εἶχε καθαρὰν τὴν διάνοιαν, ὥστε ποτὲ δὲν ἐπήρθη ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ ἐφαντάσθη ποτὲ ὅτι ἐτελείωνε ἀρετὴν καμμίαν εἰς ὅσα καλὰ ἔκαμεν. Ἀλλὰ καὶ ἐνεδύετο εὐτελῶς πρὸς κατηγορίαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ταπείνωσιν ἑαυτοῦ· ἐνθυμούμενος δὲ ἀφ' ἑτέρου τὸν σοφὸν Σολομῶντα, ὅστις λέγει. «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν» συνανεστρέφετο καὶ ὡμίλει ἰσοτίμως πρὸς πάντας· καὶ αὐτοὺς δὲ τοὺς παῖδας, οὓς ἤθελεν ἀπαντήσει καθ' ὁδὸν ἐχαιρέτα μὲ χαρὰν καὶ εὐπροσηγορίαν. Ἡ ὁμιλία του ἦτο πραεῖα καὶ ταπεινή, Τὸ πρόσωπόν του φαιδρὸν πάντοτε· καὶ ἐνίοτε, ὅταν ἐγέλα, ἐφανέρου ἰδίαν τινὰ ἁγιότητα. Εἰς πάντας ἦτο πραότατος καὶ οὐδέποτε ὠργίσθη κατ' οὐδενός. Ἀπάντας μικροὺς καὶ μεγάλους ἐθεώρει φίλους καὶ ἀδελφούς, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δι' ἐκεῖνον ἐθυσιάζοντο. Σώφρων, ἐγκρατὴς καὶ ἀνδρεῖος εἰς τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, ὥστε διὰ τὴν ἄκραν σωφροσύνην καὶ ἐγκράτειαν, ἣν εἶχεν εἰς ὅλα τὰ κοσμικὰ καὶ σωματικὰ πάθη, ἠξιώθη ἔν τε τῇ ἰδίᾳ πατρίδι καὶ ὅλῃ τῇ νήσῳ νὰ ἐπονομασθῇ τοιοῦτος ὁ ἀοίδιμος. Ἦντοτε ὀλιγαρκὴς καὶ εὐχαριστημένος εἰς τὸ ὀλίγον. Τὸν ἄρτον αὐτοῦ ἔτρωγε μὲ ἰδρῶτας καὶ κόπους πολλούς, Ἡ προσευχή του ἀδιάλειπτος καὶ κλαυθηρά, ὥστε τὰ δάκρυά του ἔβρεχον τὸν τόπον, ὅπου ἵστατο προσευχόμενος. Αἱ ἀγρυπνίαι του ὑπεράνθρωπιναι· καὶ ὅλως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν θείων Γραφῶν κατεγίνετο. Καὶ παρὰ πάντα ταῦτα εἶχε διάπυρον ἀγάπην νὰ κτίζῃ ξενῶνας,

νὰ κτίζῃ ναούς, νὰ κτίζῃ ἱερὰ Μοναστήρια ἀνδρῶα καὶ γυναικεῖα, γνωρίζων ὡς οὐράνιος ὅτι δι' αὐτῶν καὶ μετὰ θάνατον ἤθελεν ὠφελῇ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα καὶ ἐπὶ γῆς εὐαρεστοῦσιν εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὴν οὐράνιον ζωὴν μετ' ἀφοβίας μεγάλης καὶ παρρησίας συνοδεύουσι τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον· Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν ἤδη καὶ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἂς ἴδωμεν ὅτι εὐθὺς ὡς γνωρίσῃ τις τὴν θύραν ἐκείνην, καὶ θελήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν, εὑρίσκει ἕτοιμον τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Ὢν ὅθεν ὁ ἅγιος νενυμφευμένος καὶ ἔχων τέκνα, ἐλυπεῖτο πολύ, διότι, ὡς νὰ εἴπωμεν, ἦτο ὑπὸ δουλείαν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ δουλεύσῃ τῷ Θεῷ καθὼς ἐπεθύμει. Τί δὲ ᾠκονόμησεν ὁ τῶν ὅλων Κύριος, ὁ τῇ χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ διακατέχων τὰ σύμπαντα; ὁ ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζων; Ἀνέπαυσεν ἐκ τῶν θλίψεων καὶ ταραχῶν τοῦ κόσμου τούτου τὴν ἠγαπημένην σύζυγον τοῦ ἁγίου· παρέλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς οὐρανίους σκηνὰς αὐτοῦ καὶ μετῴκισεν εἰς τὴν ἀληθινὴν οὐράνιον πόλιν καὶ πατρίδα ἡμῶν· ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἡ τρισμακάριστος μετὰ τοῦ παμφιλτάτου συζύγου αὐτῆς ἐφαντάζετο καὶ ὠνειροπόλει. Καὶ μετ' αὐτὴν δέχεται ὡς θυμίαμα εὔοσμον καὶ τὰς ψυχὰς τῶν μικροτέρων τέκνων του. Οὕτως ἀφίνει τὸν Ἅγιον ἐν πᾶσιν ἐλεύθερον, μεθ' ἑνὸς μόνον υἱοῦ, τοῦ μεγαλειτέρου Μεθοδίου. Δίδωσι δὲ εὐκαιρίαν αὐτῷ ἵνα θέσῃ εἰς πρᾶξιν τὸν σκοπόν του, νὰ γίνῃ δηλαδὴ πνευματικὸς πατὴρ καὶ ποιμήν, νὰ κτίσῃ πνευματικὴν μάνδραν, νὰ συναγάγῃ ἐν αὐτῇ λογικὰ πρόβατα, νὰ φανερωθῇ πνευματικῶς εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ὅτι εἶναι κανὼν πίστεως, εἰκὼν πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλος, ἀγλαόμορφον θησαυροφυλάκιον παντοδαπῆς ἀρετῆς. Τί δὲ ἔπραξε καὶ ὁ Ἅγιος; Δὲν ἐφάνη μὲν τόσῳ σκληρὸς καὶ ἄσπλαγχνος εἰς τὸν θάνατον τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, δὲν ἐστάθη ὅμως καὶ ἐναντίος εἰς τὴν προσταγὴν καὶ ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ δι' ἐκείνους μὲν λυπηθεὶς ὡς ἄνθρωπος, καὶ κλαύσας ὡς σύζυγος καὶ πατὴρ ἐνεταφίασε δεόντως· τὸν δὲ Θεὸν ἐκτενέστερον δοξάζων καὶ εὐχαριστῶν ἔλεγεν ὁ γενναῖος τὸν λόγον ἐκεῖνον τοῦ μακαρίου Ἰώβ. «Κύριος ἔδωκε· Κύριος ἀφείλετο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ

ἐγένετο. Εἶπ τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος». Ἀφοῦ λοιπὸν ἐνόησεν ὁ Ἅγιος ὅτι τὸ πρᾶγμα, ἤτοι ἡ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν μετάστασις τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του ἦν θεϊκὴ οἰκονομία, παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ὑπολειφθέντα ἀγαπητόν του υἱὸν Μεθόδιον, ἐγκαταλιμπάνει τοὺς οἰκείους καὶ φίλους, ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς πατρίδος του, πορεύεται οὐ μακρὰν αὐτῆς καὶ ἔρχεται εἰς τὴν ἱερὰν ἑστίαν τῶν πατέρων αὐτοῦ, ἵνα μετέλθῃ καὶ διαγάγῃ ἐν αὐτῇ ἕτερον στάδιον βίου τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτον καὶ ἑαυτῷ εὐάρεστον. Εἰς ἕνα βουνὸν ἐνταῦθα, τὸ ὁποῖον «Δρακοντίτζι» ἤδη καλοῦσιν οἱ ἐγχώριοι, ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου Παπᾶ Μανώλης Ἀγαλλιανός, ἱερεὺς καὶ οἰκονόμος Μηθύμνης, κατεῖχεν ἱερὸν ναὸν μετὰ τῆς ὑπολειφθείσης περιοχῆς αὐτοῦ, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας τῆς Μυρσινιωτίσσης, τὸν ὁποῖον ὁμοῦ μὲ τὸν ἕτερον ἱερὸν ναὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν εἰς τὸν Λειμῶνα, ὡς ἰδιόκτητά του καὶ ἐξηγορασμένα κτήματα, προσήλωσεν εἰς τὸν υἱόν του Παπᾶ Ἰωάννην ἱερέα καὶ Σακελλίον Μηθύμνης, τὸν ἐπονομασθέντα Ἰγνάτιον, τὸν ἑορταζόμενον σήμερον Ἅγιον. Ἐνταῦθα δὲ παραγενόμενος ὁ Ἅγιος δὲν ἐξοδεύει εἰς μάτην καιρόν, ἀλλὰ παρευθὺς προσκαλεῖ οἰκοδόμους, οἰκοδομεῖ δι' ἰδίων του ἐξόδων μονύδριον εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ἐνδύεται τὸ μοναχικὸν σχῆμα· προσλαμβάνει δόκιμον τὸν υἱόν του Μεθόδιον· γίνεται πνευματικὸς πατὴρ αὐτοῦ καὶ τοῦ κατὰ σάρκα πατρός του Μανωήλ, ὃν περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου, αἰτήσαντα καὶ λαβόντα τὸ ἀγγελικὸν μέγα σχῆμα ἐκάλεσε Μακάριον· εἶτα συναθροίζει καὶ ἄλλους τινὰς ἀδελφούς, μετὰ προθυμίας καὶ ἀφοσιώσεως προστρέχοντας αὐτῷ, συνδιάγει αὐτοῖς βίον θεάρεστον καὶ ἀγγελικὴν πολιτείαν. Καὶ γίνεται ἤδη ἅπαξ ἔτι καταφανὲς καὶ πασίδηλον ποίαν καὶ πόσην δύναμιν ἐνέχει τὸ καλὸν παράδειγμα ἀνδρὸς μάλιστα ἐξόχου καὶ σεβασμίου· πόσον ἑλκύει εἰς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν πάντα ἄνθρωπον καὶ πόσον παρακινεῖ εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εὐσέβειαν. Εὐθὺς δὲ καὶ ὡς ἔμαθον ἐκ τῶν πέριξ χωρίων ὅτι ὁ Ἰγνάτιος κατοικεῖ ἐν ἐρημίᾳ, ὅτι ἔκτισε Μοναστήριον καὶ ὅτι διδάσκει τὸν λόγον τῆς μετανοίας, ὡς πάλαι ποτὲ ὁ τίμιος Πρόδρομος εἰς τὴν παρὰ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἔρημον ἐκήρυσσε τὸ βάπτισμα

εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ἔτρεχον πρὸς αὐτόν, ὡς αἱ διψῶσαι ἔλαφοι, ἵνα πίωσιν ἀπὸ τῆς πηγῆς τῆς γλυκείας διδασκαλίας τῶν λόγων του. Οἱ δὲ πολλοὶ φεύγοντες τὴν τύρβην καὶ ταραχὴν τοῦ κόσμου καὶ τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς, κατέφευγον καὶ ἀνεπαύοντο εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν αὐτοῦ, ὅπως τὰ πλοῖα ἐν καιρῷ τοῦ καταλαβόντος αὐτὰ χειμῶνος καταφεύγουσιν εἰς ἀσφαλῆ καὶ σωτήριον λιμένα, ἵνα τὴν βεβαίαν καταστροφὴν καὶ ἀπώλειαν ἀποφύγωσι. Καὶ προσήρχοντο τόσον ἄνδρες, ὅσον καὶ γυναῖκες, οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῆς νήσου Μυτιλήνης ὁρμώμενοι, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων πόλεων καὶ χωρῶν. Καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν τούτων, πλείους δὲ τῶν γυναικῶν, ἀπήτουν ἵνα ἀσπασθῶσι τὸ μοναχικὸν σχῆμα, σκέψις τότε μεγάλη καὶ φροντὶς κατέλαβε τὸν Ἅγιον, τί ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ πράξῃ ἐν τῇ τοιαύτῃ δυσκόλῳ περιστάσει. Ἀποφασίζει ὅθεν νὰ καταλίπῃ ταῖς γυναιξὶ τὴν Μονὴν ἐκείνην. Καὶ ἀποκαθιστᾷ αὐτὴν γυναικεῖον Μοναστήριον, ἀφίνων τὴν προσωνυμίαν, ἥτις ἐδόθη εἰς τὴν ἀειπάρθενον μητέρα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διότι ὁ περὶ αὐτὴν τόπος κατακαλύπτεται ἐξ ἀειθαλῶν θάμνων μυρσίνης, καὶ ἣν ἐκέκτητο καὶ πρότερον ὁ ἱερὸς τῆς Θεοτόκου ναός, ἐκ τοῦ τόπου αὖθις ἢ τοῦ ἐξουσιαστοῦ του προσλαβόμενος τὸ ἐπώνυμον. Συστήσας δὲ καὶ διατάξας, ὡς ἄριστα τὰ ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ, ἔρχεται εἰς τὸν ἤδη ἠρειπωμένον ἱερὸν ναὸν τοῦ Λειμῶνος, θέσιν ἀπέχουσαν ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τὴν Μυρσινιώτισσαν, καὶ κτίζει ἐκ θεμελίων ἐπὶ παλαιῶν ἐρειπίων τῆς περιοχῆς αὐτοῦ ἕτερον εὐρὺ Μοναστήριον, ἀνδρῷον, εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν Παιμεγίστων Ταξιαρχῶν, τὸ ὁποῖον σεμνύνει ἀρχικῶς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, τοῦ μεγάλου του Ταξιάρχου, καὶ ἀποκαλεῖ αὐτὸ Μοναστήριον τοῦ Λειμῶνος, διότι ὁ τόπος οὗτος φύσει κατάρρυτός ἐστιν ἐξ ἀφθόνων καὶ διαυγῶν ὑδάτων καὶ καταστόλιστος ἐκ πολλῶν φυτῶν καὶ πάσης ἀειθαλοῦς χλόης εὑρισκομένης πάντοτε ἐν τοῖς λειμῶσιν. Ἀνεγείρει εἶτα ἔνδον καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς περιοχῆς τὸν ρηθέντα ἱερὸν ναόν. Οἰκοδομεῖ πάμπολλα κελλία. Ἀνοίγει ἔξωθεν ἀμπελῶνας, χωράφια καὶ ἐλαιῶνας. Ἀγοράζει ποίμνια καὶ ὑποζύγια, ἵνα καλλιεργῶσι τὴν γῆν καὶ ἔχωσιν οἱ μοναστὰι τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἐπιτήδεια εἰς τὸν βίον καὶ οἱ διαβάται καὶ πτωχοὶ ξέ-

νοι τροφοδοτῶνται ἐξ αὐτῶν. Ἐν βραχεῖ δὲ χρόνῳ συνάγει ἐν αὐτῇ πλῆθος ἐναρέτων μοναστῶν, ἀνδρῶν πάσης τάξεως, λογίων, πλουσίων, ἐργατῶν, καὶ ἀφιερώσας τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰς τοὺς ἐν ἀμφοτέραις ταῖς Μοναῖς εὑρισκομένους, ποιμαίνει αὐτοὺς ἐπὶ τετραετίαν, ὡς ὁ καλὸς ποιμὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ὁδηγῶν καὶ διδάσκων διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος εἰς ἐπίδοσιν καὶ προκοπὴν πάσης ἀρετῆς καὶ εἰς τὴν ἄκραν θεοφιλίαν καὶ φιλαδελφίαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ᾠθόνῳ τοῦ μισοκάλου, οἱ τοῦ τόπου ἄρχοντες καὶ ἰσχυροὶ ἤρξαντο νὰ ἐνοχλῶσι τὸν ἅγιον καὶ τὰ ἱερὰ αὐτοῦ μοναστήρια, ζητοῦντες νὰ διαρπάσωσι καὶ οἰκειοποιηθῶσι κτήματα αὐτοῖς ὑποκείμενα καὶ ἀφιερωθέντα, ἐξ ἄλλου δὲ εἶχεν ὑπ' ὄψιν του πάντοτε ὡς ἄνθρωπος τὸ ἄωρον τοῦ θανάτου, συνέγραψεν ἰδιοχείρως καὶ συνέταξε τὴν ἑαυτοῦ διαθήκην. Καὶ δι' αὐτῆς ἀποκαθιστῶν ἐν φρικτοῖς ἐπιτιμίοις εἰς μὲν τὰς διακονίας τοῦ ἀνδρῴου μοναστηρίου τοὺς ἐναρετωτέρους τῶν μοναχῶν, εἰς δὲ τὰ τοῦ γυναικείου διακονήματα τὰς ἐναρετωτέρας τῶν μοναζουσῶν, ἐντέλλεται ἵνα, καὶ ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς διαδόχων αὐτῶν, εἰσάγωνται εἰς ταῦτα δι' ἐκλογῆς οἱ δοκιμώτεροι ἐν μέσῳ αὐτῶν. Διορίζει ἵνα τὸ ἀνδρῷον μοναστήριον δι' εὐλαβῶν καὶ δοκίμων γερόντων φροντίζῃ περὶ τῆς συντηρήσεως καὶ τοῦ γυναικείου, καὶ περὶ τῆς παροχῆς καὶ προμηθείας παντὸς χρειώδους καὶ ἀναγκαίου πρὸς τὸ ζῆν τὰς μοναστρίας, αἱ ὁποῖαι ἐξ ἐκείνου θέλουσιν ἔχει αὐτά, καὶ ὡρισμένως καὶ αὐστηρῶς παραγγέλλει ἵνα οὐδεμία μοναχή, ἐκτὸς τῆς ἡγουμένης, παρουσιάζηται ἐνώπιον ὁποιουδήποτε ἀνδρὸς κληρικοῦ τε καὶ λαϊκοῦ, καὶ ἂν ἔτι πάσας τὰς ἀρετὰς ἔχῃ ὡς ἐφόδια καὶ ἐχέγγυα. Ἀφοῦ δὲ διέθετο τὰ πάντα καλῶς καὶ νουνεχῶς καὶ θεοφιλῶς, καὶ ἐπεσφράγισε καταλλήλως τὴν διαθήκην αὐτοῦ, ἀνεχώρησε καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, τὴν Κων)πολιν, πρόθεσιν καὶ σκοπὸν ἔχων θεῖον ἵνα ζητήσῃ καὶ λάβῃ βασιλικοὺς ὁρισμούς, καὶ πατριαρχικὰ σιγιλλιώδη γράμματα πρὸς σύστασιν καὶ διακυβέρνησιν τῶν μοναστηρίων καὶ μοναστηριακῶν κτημάτων καὶ πραγμάτων, ἐξ ὅσων καὶ ὁ ἴδιος ὡς ἰδιά του κτήματα ἐκ πατρικῆς περιουσίας εἰς τὰ ἱερὰ αὐτοῦ μοναστήρια ἀφιέρωσε, καὶ ἐξ ὅσων καὶ δι' ἰδίων χρημάτων καὶ δι' ἐλεημοσυνῶν τῶν χριστιανῶν

παρ' ἄλλων ἠγόρασεν. 'Αλλ' ἐνταῦθά εἰσι θαυμαστοὶ οἱ οἰκονομικοὶ τρόποι τῆς ἀνεξιχνιάστου σοφίας τοῦ Θεοῦ. 'Αφοῦ δηλαδὴ ὁ ἅγιος ἔφερεν εἰς πέρας μετ' εὐκολίας ὅλους τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ, δι' οὓς ἐπεσκέφθη τὴν βασιλεύουσαν πόλιν, καὶ ἐπῃνέθη παρὰ πάντων κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν διὰ τὴν συνετὴν φρόνησιν, καὶ μάλιστα διὰ τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν καὶ ἐπαινετὴν διαγωγὴν αὐτοῦ, τότε δὴ τότε φθάνει καὶ ἡ ἀπροσδόκητος ἀγγελία τῆς τελευτῆς τοῦ τότε τῆς ἐπαρχίας Μηθύμνης ἀρχιερέως. Ζητεῖται παρὰ τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Μηθυμναίων ἐπιμόνως ὁ Ἰγνάτιος, ὡς ἀρχιερεύς. Κρίνεται εὔλογον τῇ ἐκλογῇ καὶ ψήφῳ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς συνόδου νὰ ἀναβιβασθῇ εἰς τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα. Μανθάνει τοῦτο ὁ Ἰγνάτιος, καὶ πολλοὺς μεταχειρίζεται τρόπους ἵνα ἀποφύγῃ καὶ μὴ δεχθῇ τοῦτο· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἀποφυγή, καθόσον ἄνωθεν προσεκαλεῖτο εἰς αὐτό. Καὶ ἀφοῦ ἐπείσθη περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἀποφυγῆς, καὶ ἐνόησεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο Θεοῦ οἰκονομία, συμφέρον ἑαυτοῦ καὶ τοῦ ποιμνίου, ὅπερ ἔμελλε νὰ ποιμάνῃ καὶ ὁδηγήσῃ εἰς νομὰς τῶν ἀρετῶν, κλίνει καὶ ἄκων τὸν αὐχένα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐξ ὕψους βουλῆς καὶ θείας ἀποφάσεως, δέχεται, ὡς Θεοῦ δῶρον, τὴν ψῆφον καὶ χειροτονεῖται ἀρχιερεὺς Μηθυμναίων. Καταστησάμενος δὲ σταυροπήγια, τὰ καὶ πρότερον τοιαῦτα ὄντα, ἱερὰ αὐτοῦ Μοναστήρια, τὴν Μυρσινιώτισσαν Παναγίαν καὶ τοὺς Ταξιάρχας τοὺς ἐν τῷ Λειμῶνι, κατέρχεται εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ γνήσιος καὶ κανονικὸς ἀρχιερεὺς Μηθύμνης, τέκνον αὐτῆς καὶ πατὴρ ὑπάρχων. Ὑπερβολικὴ τότε καὶ ἀκράτητος χαρὰ κατέλαβε τοὺς πάντας ἐν τῇ ὑποδοχῇ αὐτοῦ, καὶ ἔδραμον μετὰ σπουδῆς καὶ προθυμίας εἰς προϋπάντησίν του τὰ ἐν ταῖς ἱεραῖς του Μοναῖς πνευματικὰ τέκνα αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ἐπαρχιωτῶν τῶν νέων πνευματικῶν τέκνων του κατασπαζόμενα καὶ καταφιλοῦντα τὴν ἁγίαν αὐτοῦ δεξιάν, καὶ λαμβάνοντα τὴν εὐλογίαν καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ ἁγίου πατρὸς αὐτῶν καὶ Δεσπότου. Οἷον δὲ ἄμεμπτον βίον καὶ πολιτείαν ἐνάρετον ἔδειξεν ἐν τῷ μοναδικῷ ἐπαγγέλματι, καὶ οἵαν ἐν τῷ πρὸ τούτου εἰς τὸν κόσμον ὢν ἀνεπίληπτον διαγωγήν, τοιαύτην διετράνωσε καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας αὐτοῦ διὰ τῆς πληθύος τῶν θεαρέστων πράξεων

καὶ κατορθωμάτων του, δι' ὧν περιέβαλε καὶ κατεκόσμησε τὸν θρόνον τῆς Μηθύμνης, καταστήσας αὐτὴν καὶ μετὰ θάνατον ἔνδοξον καὶ κλεινὴν διὰ τῆς ἁγιότητός του. Ἐθαύμαζον οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ τὴν εὐλάβειαν, ἣν εἶχεν ὁ μακάριος, ὅτε, ἱερουργῶν, ἐτέλει τὴν θείαν καὶ ἀναίμακτον θυσίαν· ἐθαύμαζον τὰς θεοπνεύστους καὶ πατρικωτάτας διδασκαλίας τῶν λόγων, ἃς ἀπέτεινεν αὐτοῖς ἐκκλησιαζομένοις, καὶ τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας, οὓς μετήρχετο καὶ ἐπὶ τῆς ἀρχιερατικῆς ἕδρας καθήμενος· ἐθαύμαζον τὴν φιλόστοργον πατρικὴν ἀγάπην, ἣν εἶχεν εἰς ὅλον τὸ ποίμνιόν του· τὴν προνοητικὴν καὶ θερμοτάτην φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν, ἣν ἐδείκνυεν εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν του, τὸ εὐθὺς τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰς κρίσεις, τὸ ἐπιτιμητικὸν εἰς τοὺς ἁμαρτάνοντας, τὸ μακρόθυμον εἰς τοὺς σκληροὺς καὶ ὀργίλους, τὸ συμπαθὲς καὶ ἀνεξίκακον εἰς τοὺς μετανοοῦντας, καὶ τέλος τὸ προτρεπτικὸν καὶ μέγα ἐνδιαφέρον περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους τῶν χριστιανῶν του εἰρήνης, ὁμονοίας καὶ δικαιοσύνης. Περὶ τῆς τελευταίας ταύτης ὑψίστης ἀρετῆς ὁ ἴδιος ἀποφαίνεται δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν ἐφημέριον τοῦ Φάραγγος λέγων· «δοκίμασε νὰ εἰρηνεύσῃς ἡ ἁγιωσύνη σου, καὶ νὰ δώσῃς ὅπου χρεωστεῖ τοῦ ἄλλου τὸ δίκαιον..... καὶ βλέπε νὰ εἰρηνεύωνται οἱ χριστιανοί σου ἵνα μὴ παιδεύωνται». (Βλέπε ἰδιογρ. ἐπιστ.). Πᾶσα δὲ συλλήβδην ἀρετὴ ἦτο τελεία ἐν τῷ Ἁγίῳ. Διὰ τοῦτο ἐν μὲν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ ἐπήγαζον καὶ κατῴκουν αἱ ἀρεταί, οἱ δὲ δι' αὐτῆς διερχόμενοι ξένοι, πρὸς οὓς ἡ ταχύπτερος φήμη ἔφερεν αὐτάς, ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ σπεύσωσιν, ἵνα ἴδωσι τὰς χάριτας καὶ λάβωσι τὴν ἁγίαν αὐτοῦ εὐχήν. Ὁ δὲ ἅγιος ἀδαμάντινον ἔχων τὸ φρόνημα τῆς ἄκρας ταπεινώσεως, δι' οὐδὲν οὐδέποτε ὑψηλοφρόνησεν, οὐδ' ἐπλανήθη νὰ παρασαλεύσῃ τὸν ἀδιάσειστον πύργον τῆς ταπεινοφροσύνης αὐτοῦ, διὰ τῶν στοχασμῶν ὅτι κατώρθωσέ ποτέ τινα ἀρετήν, παρ' οὐδὲν λογιζόμενος καὶ θεωρῶν πάσας τὰς τιμὰς καὶ δόξας τοῦ κόσμου. Καὶ ἐπειδὴ μεγαλειτέραν τιμὴν καὶ δόξαν ἐνόμιζε τὸ νὰ μακαρίζηται ἐν τοῖς μακαρίοις τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, παρὰ νὰ ἐπαινῆται ἐξ ἀνθρώπων, καὶ διὰ τοῦτο κατέφλεγεν αὐτὸν πάντοτε ὁ ἔρως τῆς ἡσυχίας, ἐποίμανε χρόνους ἱκανοὺς θεοφιλῶς καὶ θεαρέστως τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ λογικὸν ποίμνιον. Φθάσας δὲ εἰς ἡλι-

κίαν γήρως καταλαμβάνει αὖθις τὰς ἱερὰς του μονάς, ἐπανευρίσκει ἐν αὐταῖς τὴν περιπόθητον αὐτῷ ἡσυχίαν, εὐφραίνεται εὐφροσύνην πνευματικὴν βλέπων ὡς καλὸς ποιμενάρχης κύκλῳ αὐτοῦ τὰ πνευματικὰ τέκνα του ἔχοντα κλάδους ἀγαθοεργίας, καὶ ὡς στελέχη αὐξάνοντα καθεκάστην εἰς ἀρετάς. Μετέρχεται ἤδη σκληροτέρας ἀγῶνας τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ἀξιοῦται διὰ τὴν ἰσάγγελόν του διαγωγὴν προγνωστικοῦ χαρίσματος, προλέγων οὕτω πολλὰ σκάνδαλα τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ ἀκολουθήσωσι καὶ ἠκολούθησαν μετὰ θάνατόν του καὶ εἶτα βραδύτερον εἰς τὰς ἱερὰς του μονάς, προστίθησι καὶ ἑτέρας διατάξεις γραπτῶς καὶ προφορικῶς παρὰ τὴν διαθήκην του μετὰ σφοδρῶν ἐπιτιμίων εἰς τὸ νὰ τηρῶνται ἀπαρασάλευτα, ὅσα κανονικῶς διέθετο ἐν αὐτῇ, καὶ τέλος προειδὼς τὸ ἄφευκτον τοῦ ἐπερχομένου θανάτου· ἐκτενῶς νουθετεῖ ἅπαντας πνευματικῶς, ἐντέλλεται ἵνα ἐνταφιάσωσι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Παναγίας Μυρσινιωτίσσης καὶ ἵνα μὴ ποιήσωνται ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων αὐτοῦ, ἴσως διὰ νὰ μὴ δοξασθῇ καὶ μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἴσως διὰ νὰ μὴ γνωρίσωσιν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶνε ἡγιασμένος παρὰ Θεῷ. Εἶτα μετὰ τὰς πνευματικὰς νουθεσίας καὶ ἱερὰς διατάξεις προσευξάμενος καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρατίθεται τὴν ἁγίαν καὶ καθαρωτάτην ψυχὴν αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ, πολὺν καταλιπὼν θρῆνον οὐ μόνον εἰς τὰ ἐν ταῖς μοναῖς πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, ἀλλ' ἐν γένει εἰς πάντας τοὺς ἱερωμένους καὶ λαϊκοὺς τῆς ἐπαρχίας Μηθύμνης, ἧς πνευματικὸς πατὴρ καὶ ποιμὴν ἐχρημάτισεν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς καὶ μετὰ θάνατον θαυμαστοῖ τὸν ὅσιον καὶ δοξάζει τὸν θεράποντα αὐτοῦ. Ἀφοῦ μετὰ πολλῆς ὑμνῳδίας καὶ παρρησίας ἐτάφη τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου καὶ παρῆλθον ἱκανοὶ χρόνοι, ὑπὲρ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, Σίλβεστρος ὁ ἁγιώτατος πάπας καὶ Πατριάρχης τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας, ὅστις καὶ προεγίνωσκε τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, ἐν Κωνσταντινουπόλει διατρίβων δι' ἀναγκαίας ὑπηρεσίας, ἐμπνέεται θεόθεν ὑπὸ τῆς ἀκρατήτου ἐπιθυμίας καὶ τοῦ σκοποῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπαρχίαν ἑαυτοῦ. Ὅθεν ἐπιβὰς πλοίου, κατὰ τὸν πλοῦν προσήγγισεν ἀπροσδοκήτως ἢ τυχαίως εἰς τὴν Μυτιλήνην. Ἐνταῦθα δὲ γενόμενος οὗτος ἐνεθυμήθη τὸν φίλον αὐτοῦ Ἰγνάτιον, καὶ ἀποβιβασθεὶς

ἔρχεται εἰς τὴν ἱερὰν τοῦ ἁγίου μονὴν ἵνα συναντήσῃ αὐτὸν καὶ συνευφρανθῇ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς μετ' αὐτοῦ, εὑρίσκει δὲ αὐτὸν ἀποθαμμένον, ζῶντα δὲ παρὰ τῷ Θεῷ. Ἐλυπήθη μεγάλως καὶ ἔκλαυσεν ἀπαραμυθήτως ὡς ἐπιστήθιος φίλος, διότι δὲν ἔτυχεν αὐτὸν ζῶντα ἵνα πληρώσῃ τὸν πόθον αὐτοῦ. Διαπυνθανόμενος δὲ τὰ κατ' αὐτὸν μανθάνει παρὰ τῶν μοναστῶν τὴν ἐντολήν, ἣν εἶχεν ἀφήσῃ αὐτοῖς νὰ μὴ ἐκθάψωσι τὸ λείψανόν του καὶ ποιήσωσιν ἀνακομιδὴν αὐτοῦ. Ζητεῖ τότε ἐξ εὐλαβείας ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης ἵνα σεβασθῇ καὶ φυλάξῃ τὸν ὅρον τοῦ ἁγίου ἀπαρασάλευτον, ἀλλὰ στοχαζόμενος καὶ πιστεύων τὴν βεβαιότητα τῆς ἁγιωσύνης τοῦ ἐναρέτου καὶ θεοφόρου ἀνδρὸς Ἰγνατίου, καὶ ὅτι ἔχει χρείαν ἵνα γίνῃ θεατὴς τῶν ἱερῶν του λειψάνων, κατέρχεται εἰς τὴν γυναικείαν μονὴν τῆς Παναγίας, ἀσπάζεται εὐλαβῶς τὴν ἱερὰν τοῦ ἁγίου λάρνακα καὶ πλησθεὶς εὐωδίας ἀρρήτου πνευματικῆς ἐπανακτᾷ θείᾳ ἐπινοίᾳ τὸ θάρρος ἵνα παραβῇ τὴν ἐντολὴν τοῦ κεκοιμημένου. Καὶ παννύχιον ἐνθέρμως προσευξάμενος μετὰ παντὸς τοῦ πρεσβυτερίου ἐγείρει τὸν ἐπικείμενον λίθον καὶ εὑρίσκει, ἐν τοῖς θαυμασίοις τοῦ βασιλέως Χριστοῦ, μυροβλητοῦντα τὸν ἅγιον καὶ ἡγιασμένον, ὡς ὁ βίος αὐτοῦ καὶ ἅπας ἐμαρτύρει ὁ κόσμος. Πληροῦται ἤδη ἀνεκφραστου ἀγαλλιάσεως καὶ χαρᾶς ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ τοιούτου θησαυροῦ. Σκιρτῶσι καὶ πανηγυρίζουσι τὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ ἁγίου καὶ πᾶσα ἡ Μήθυμνα εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ πατρὸς καὶ ποιμενάρχου αὐτῶν καὶ μετ' εὐλαβείας ἀκορέστως ἀσπάζονται ἅπαντες καὶ καταφιλοῦσι τὸ τίμιον καὶ σεπτὸν λείψανόν του, ἐξ οὗ λαμβάνει μέρη ὁ Πατριάρχης εἰς ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ θρόνου του, ἀντιδωρούμενος εἰς τὰς ἱερὰς τοῦ ἁγίου μονὰς ἑτέρους πολυτίμους θησαυρούς. Μέρος ἐκ τῆς ἁγίας Ζώνης τῆς πανάγνου μητρὸς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καὶ μέρος Ξύλου Τιμίου ἐν εἴδει Σταυροῦ μετὰ θήκης ἐντέχνως κατειργασμένης, κειμήλια ἐξιστῶντα ὡς ἀληθῶς τῇ θεωρίᾳ τὸν ἄνθρωπον. Λαμβάνουσι δὲ τὰ πνευματικὰ τέκνα τοῦ ἁγίου τὴν ἱερὰν αὐτοῦ Κάραν καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ ἱεροῦ του λειψάνου.

Εἶτα καλύπτουσι τὸν τάφον. Ἐπιτελοῦσι τὴν θείαν καὶ ἱερὰν

λειτουργίαν. Γίνεται παράκλησις τῶν ἀδελφῶν. Εὐφραίνονται πνευματικῶς ἅπαντες καὶ τέλος παννυχίῳ στάσει Θεὸν δοξολογοῦσι τὸν δοξάζοντα παραδόξως τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Τοιοῦτος ὑπῆρξε καὶ ἐγένετο ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἰγνάτιος εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους. Τοιαῦτα ἀγαθὰ εὗρεν εἰσελθὼν εἰς τὴν θύραν, ἣν δεικνύει ὁ Κύριος λέγων «Ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται· καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὑρήσει». Ὑπῆρξεν ἐπίγειος ἄγγελος· καὶ ἐγένετο οὐράνιος ἄνθρωπος· διὰ τὴν καθαρότητα καὶ τὸ ἀκηλίδωτον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Μάρτυς τῇ προαιρέσει, ὅσιος τῇ ἐρημικῇ ζωῇ καὶ τὸ μέγιστον ἱεράρχης ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἱεραρχῶν, ὡς αἰγλήεις καὶ φαεινὸς ἥλιος καταλάμπων καὶ καταλαμπόμενος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἁγιωτάτη καὶ μακαρία ψυχὴ αὐτοῦ εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὰς οὐρανίους μονάς· ἐπειδὴ συναυλίζεται ταῖς ἄνω ταξιαρχίαις· ἐπειδὴ συγχαίρει καὶ συναγάλλεται μετὰ τῶν ἁγίων πάντων ἀπολαμβάνων τὴν ἀνεκλάλητον ἐκείνην δόξαν τῆς τρισηλίου Θεότητος, ἐξαιρέτως δὲ μετὰ τῶν τάξεων τῶν ἱεραρχῶν, ὡς ἱεράρχης Χριστοῦ, δὲν παραμένει τάχα πλέον μεθ' ἡμῶν, ἀφ ὧν μετέστη πρὸς Οὐρανόν; δὲν εὑρίσκομεν αὐτὸν βοηθὸν ἐν ταῖς ἀνάγκαις, ὅταν θερμῶς ἐπικαλούμεθα τὸ ἅγιόν του ὄνομα; δὲν μένουσιν ἀσινεῖς καὶ ἀλώβητοι αἱ ἱεραὶ αὐτοῦ μοναί; οὐδεὶς ὁ δυνάμενος ν' ἀμφιβάλλῃ καὶ ἀντείπῃ. Ἂς στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἂς ἀτενίσῃ τὴν ἱερὰν εἰκόνα αὐτοῦ καὶ θέλει ἴδῃ τὴν ἁγίαν ἐκείνην μορφὴν ἐμπνέουσαν σεβασμόν, ἐπιμαρτυροῦσαν τὴν ἁγιότητα καὶ ὑπεμφαίνουσαν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν δέησιν καὶ παράκλησιν. Θέλει ἴδῃ τὰς ἁγίας μονάς του ὅτι μεταξὺ θλίψεων καὶ πειρασμῶν μένουσιν αἱ αὐταὶ πάντοτε καὶ περισσοτέρως ἀνθοῦσιν εἰς ἀρετήν, ὡς εὔοσμον ῥόδον ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν· θέλει αἰσθανθῇ τὴν ἄρρητον τερπνὴν εὐωδίαν, ἣν ἀποπνέει ἡ ἁγία καὶ θαυματουργὸς Κάρα αὐτοῦ· καὶ θέλει ἴδῃ ὀφθαλμοφανῶς τὰ θαύματα, ἅπερ ἐπιτελεῖ τοῖς μετ' εὐλαβείας προσερχομένοις καὶ παρακαλουμένοις αὐτήν· τὰς ἀνιάτους σωματικὰς καὶ ψυχικὰς νόσους, ἃς θεραπεύει, καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα, ἅτινα ἀπελαύνει ἰωμένη τοὺς ὑπ' αὐτῶν κατεχομένους καὶ πειραζομένους.

Ἐβεβαιώθημεν λοιπὸν ἤδη ποία εἶνε ἡ θύρα αὕτη τοῦ Εὐαγ-

γελίου, ποία ἡ ἠθικὴ σοφία τὴν ὁποίαν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διδάσκει εἰς πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, καὶ ἐγνωρίσαμεν ὅτι, ὅστις μετὰ πίστεως εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται διὰ τῆς σωτηρίου θύρας τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ, εὑρίσκει νομήν, οὐ μόνον ἐκείνην, ἥτις ζωογονεῖ τὸ σῶμα ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἀλλὰ κἀκείνην, ἥτις πνευματικῶς τρέφει τὴν ψυχήν, λαμπρύνει καὶ ποιεῖ αὐτήν, καίτοι περιοριζομένην ὑπὸ τοῦ σώματος, νὰ φαντάζηται τὰ οὐράνια ἐκεῖνα εὐτυχήματα, καὶ διὰ τῆς ἀναπολήσεως τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν νὰ τρέφηται, ζωογονῆται καὶ καταφρονῇ ὅλα τὰ γήϊνα πράγματα, ὡς φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, καὶ ὡς μὴ προξενοῦντα οὐδεμίαν γλυκύτητα εἰς τὴν παροῦσαν καὶ οὐδεμίαν ἀνάπαυσιν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωήν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ νομιζόμενα ἀγαθὰ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου γέμουσιν ἀπὸ κόπους, λύπας, συγχύσεις, στενοχωρίας, καταδρομάς, ψεύδη, ἐπιορκίας καὶ πλεῖστα ὅσα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα ὁ μὲν Θεὸς βδελύσσεται, τὸν δὲ ἄνθρωπον καθιστῶσιν ἀνάξιον τῆς οὐρανίου βασιλείας. Διὰ τοῦτο ὁ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν πανσόφως οἰκονομῶν Θεάνθρωπος δεσπότης Χριστὸς ἀποκαλύπτει ἡμῖν τοὺς βίους τῶν μαρτύρων, ὁσίων, ἁγίων καὶ πάντων τῶν δικαίων ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῆς σωτηριώδους θύρας, τουτέστι τῆς τηρήσεως τῶν θείων αὐτοῦ ἐντολῶν, ἐλάμπρυναν τὴν ψυχήν, ἡγίασαν τὰ ἑαυτῶν σώματα, καὶ τελευτήσαντες ἐγένοντο κοινωνοὶ τῆς θείας αὐτοῦ μακαριότητος, διὰ νὰ δείξῃ εἰς ἡμᾶς ὅτι ἡ τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τήρησις τόσην ἐνέχει δύναμιν εἰς τὸ νὰ συμφιλιοῖ τὸν Θεὸν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀξιοῖ αὐτὸν τῆς οὐρανίου βασιλείας αὐτοῦ, ὡς πυθόκνησε διὰ τοῦ μακαριωτάτου Σιλβέστρου νὰ ἀποκαλυφθῇ καὶ τὸ ἁγιώτατον τοῦτο σῶμα τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης εὐῶδες καὶ χαριτόβρυτον διὰ τὰς θεοφιλεῖς ἀρετάς, ἃς ἐπὶ γῆς φιλοπόνως ἐξήσκησε, καὶ φανερώσῃ εἰς τοὺς πιστοὺς ὅτι κατέστησεν αὐτὸν κοινωνὸν τῆς θείας μακαριότητος καὶ ἐδωρήσατο αὐτῷ τὴν ἁγιότητα, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον ἰατρεύῃ πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν τῶν εἰς αὐτὸν προστρεχόντων καὶ μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως τὸ ἅγιον αὐτοῦ ἐπικαλούμενον ὄνομα. Διότι ὁ πανάγαθος ἡμῶν Θεὸς τοιαύτας καὶ τηλικαύτας ἀποδίδει τὰς ἀνταμοιβὰς εἰς τοὺς ὁλοψύχως ἀγαπήσαντας αὐ-

τὸν καὶ ἀπαρασαλεύτως φυλάξαντας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. Τοιουτοτρόπως ἀντιδοξάζει τοὺς δοξάσαντας αὐτὸν καὶ ποιεῖ αὐτοὺς ἀδελφοὺς ἐν τῇ ἐπουρανίῳ αὐτοῦ βασιλείᾳ καὶ υἱοὺς κατὰ χάριν, ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἀψευδέστατον στόμα αὐτοῦ λέγοντος· «Ἐγὼ εἶπα Θεοὶ ἐστὲ καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες», καὶ ἐπαναπαύει αὐτοὺς ἐν τοῖς ἀνεκλαλήτοις αὐτοῦ ἀγαθοῖς, ἵνα αἰωνίως εὐφραίνωνται καὶ ἀγάλλωνται ἐν τῇ ἀμεταπτώτῳ καὶ ἀκαταπαύστῳ εἰρήνῃ, ἥτις ἐστὶν αὐτὸς ὁ Χριστός. Ἐν δὲ τῇ ἐπιγείῳ, ἵνα ἑορτάζωνται καὶ τιμῶνται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ὅς ἐστιν ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἔξω ἐν τοῖς οἴκοις τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ κοινοῦ καὶ κατὰ μόνας. Θέλει καὶ εὐχαριστεῖται νὰ δοξολογῶνται οἱ ἅγιοι αὐτοῦ καὶ ἀποκαλύπτωνται αἱ πολιτεῖαι αὐτῶν, ἵνα ὅταν εὑρισκώμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἱερωμένοι καὶ κοσμικοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, πλούσιοι καὶ πένητες, ἑκάστης τάξεως καὶ ἡλικίας ἄνθρωποι, νὰ ἱστάμεθα ἐν αὐτῇ ἐν προσοχῇ, εὐλαβείᾳ καὶ κατανύξει, χωρὶς νὰ ὁμιλῶμεν, ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν πρῶτον τὴν ἀγάπην καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, καὶ νὰ σκεπτώμεθα ὅτι ἐν ὅσῳ ἐν τῷ ναῷ εἰμεθα, ὁ πολυεύσπλαγχνος ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἀνεῳγμένας ἔχων τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν οὐράνιον αὐτοῦ βασιλείαν, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος λέγων· «Οὐ θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι αὐτόν». Καὶ δεύτερον νὰ ἀκροαζώμεθα μετὰ προσοχῆς καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μᾶς διδάσκει ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, καὶ τῶν ἁγίων τοὺς βίους, καὶ νὰ γινώμεθα μιμηταὶ αὐτῶν, καὶ ἐντυποῦντες ἐν τῷ νῷ ἡμῶν, καὶ ἐνθυμούμενοι ἐκείνους, δοξάζωμεν τὸν Θεὸν τὸν τοσαῦτα χαρίζοντα χαρίσματα τοῖς φυλάξασι καὶ φυλάσσουσι τὰς θείας αὐτοῦ ἐντολάς. Ὁ δὲ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ ἡμᾶς ὡς ἡμεῖς αὐτὸν ἀγαπῶμεν· ἀλλ' ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς τῆς γῆς, τοσοῦτον διαφέρει καὶ ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη αὐτοῦ τῆς ἀγάπης, ἣν ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ δείξωμεν ὅτι ἔχομεν πρὸς αὐτόν, ὡς λέγει καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. «Οὐχ οὕτως ἡμᾶς ὁ Θεὸς φιλεῖ, ὥσπερ ἡμεῖς αὐτόν, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον, ὅσον οὐδὲ λόγῳ ἔνι παραστῆσαι»· καὶ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον «τοσοῦτον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ δέδωκεν ἡμῖν εἰς θάνατον». Διὰ τὴν ὑπερβολικὴν λοι-

πὸν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔχει πρὸς ἡμᾶς, καὶ διὰ τὸ ὅτι οὐδέποτε θέλει, τὸν ἄνευ μετανοίας θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀπαραιτήτως ὀφείλομεν ἵνα ἀγαπῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸν τοιοῦτον εὔσπλαγχνον πατέρα καὶ Θεὸν ἡμῶν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ μετὰ πάσης ἐπιμελείας διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, μιμούμενοι τοὺς ἁγίους, τοὺς ὁσίους, τοὺς δικαίους καὶ πάντας τοὺς κατ' ἀρέσκειαν πολιτευθέντας καὶ εὐαρεστήσαντας αὐτῷ. Καθόσον καὶ οὗτοι πάντες, ἂν καὶ ἦσαν ἄνθρωποι, σάρκα περιβεβλημένοι, καὶ συνεζευγμένοι τῇ τοῦ κόσμου ματαιότητι ὁμοίως ἡμῖν, μὲ γυναῖκας, μὲ τέκνα, δὲν ἐκωλύθησαν ὅμως οὔτε ἐκ τῶν παθῶν τῆς σαρκός, οὔτε ἀπὸ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, οὔτε ἀπὸ τῶν πειρασμῶν τοῦ ἀποστάτου ἀγγέλου, εἰς τὴν πορείαν τῆς ἐναρέτου πολιτείας καὶ τὴν ἐπίτευξιν αὐτῆς, ἀλλὰ διῆλθον διὰ τῆς θύρας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἠγάπησαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, παρὰ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, ἠγάπησαν τὰς θείας αὐτοῦ ἐντολάς, μᾶλλον δ' αὐτὸν τὸν Θεόν. Διότι ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν πολιτεύεται σύμφωνα μὲ τὸν νόμον αὐτοῦ, ὡς αὐτὸς μαρτυρεῖ λέγων, «Ὁ ἀγαπῶν ἐμέ, οὗτος τὰς ἐντολάς μου τηρήσει». Διὸ καὶ πάντες ὀφείλομεν ἵνα ποιῶμεν ἔργον τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν καὶ ὄχι ἀδύνατον. Διότι πρῶτον μέν, ἐὰν ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅστις γνωρίζει τὰς δυνάμεις ἡμῶν, ἐγνώριζεν ὅτι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ ἦσαν ὑπὲρ τὴν δύναμιν ἡμῶν, δὲν θὰ ἐνετέλλετο ἵνα οἱ ἄνθρωποι φυλάττωσιν αὐτάς. Καὶ καθὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπιθέτει φορτίον δυσβάστακτον ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου του, οὕτω πως καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπέθετεν εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ δούλους αὐτοῦ ἡμᾶς ἀδυνάτους καὶ δυσβαστάκτους ἐντολὰς καὶ προστάγματα. Ὅπερ εἶνε μεγίστη ἀσέβεια, κἂν τις τὸ σκεφθῇ μόνον, καθὼς λέγει ὁ μέγας Βασίλειος. «Ἀσεβές ἐστι τὸ λέγειν ἀδύνατα εἶναι τὰ τοῦ πνεύματος παραγγέλματα». Καὶ δεύτερον, ἐὰν τῶν ἐντολῶν καὶ προσταγμάτων ἡ τήρησις ἦτο ἀδύνατος καὶ δύσκολος, τότε τίνι τρόπῳ τόσαι μέχρι τοῦ νῦν χιλιάδες καὶ μυριάδες ἀνθρώπων ἠδυνήθησαν οὐ μόνον νὰ ἐργασθῶσι καὶ φέρωσιν εἰς πέρας, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπερβῶσι μάλιστα τὴν τήρησιν αὐτῶν καθὼς λέγει ὁ χρυσορρήμων. «Μὴ τοίνυν κατηγόρει τοῦ Δεσπότου· οὐκ ἐπέταξεν ἀδύνατα, πολλοὶ τὰ προστάγματα ὑ-

περβαίνουσιν· οὐκ ἂν δέ, εἰ ἀδύνατα ἦν, ὑπερέβησαν ἐξ οἰκείας προαιρέσεως. Παρθενίαν οὐκ ἐπέταξε καὶ κατορθοῦσι πολλοί». Εἰσὶ πρὸς τούτοις καὶ εὔκολαι καὶ ἐλαφραὶ καὶ πλατεῖαι πᾶσαι τοῦ Κυρίου αἱ ἐντολαί· καὶ τοῦτο βεβαιοῖ αὐτὸς ὁ προστάξας αὐτὰς λέγων «Ὁ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι». Συνομολογεῖ δὲ τοῦτο καὶ ὁ ἐπιστήθιος αὐτοῦ μαθητὴς λέγων· «καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσιν. Ὅπερ θέλων νὰ φανερώσῃ καὶ ὁ προφητάναξ ἔλεγε. «Πλατεῖα ἡ ἐντολή σου σφόδρα». Ἤδη λοιπὸν ἂς ἀκούσωσιν οἱ ἀμελεῖς ἐκεῖνοι χριστιανοί, οἵτινες προφασιζόμενοι λέγουσιν ὅτι εἰσὶν ἄνθρωποι κοσμικοί, ὅτι ἔχουσι γυναῖκα, τέκνα, οἰκίας, κτήματα καὶ πράγματα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύνανται νὰ ποιῶσι τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, διότι εἶναι βαρεῖαι, δύσκολον δὲ καὶ ἀδύνατον ἵνα φυλάξωσιν αὐτάς. Ἂς εἴπωσιν οἱ τοιοῦτοι, ποίαν ἔχει δυσκολίαν ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, τὸ νὰ ἔχῃ τις γυναῖκα νόμιμον καὶ νὰ ᾖ σώφρων, καὶ ἑτέρα νὰ μὴ συνέρχηται, ἐνῷ ἄλλοι, οὐ μόνον χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ ἐθνικοί, καὶ γυναῖκα μὴ ἔχοντες σωφρονοῦσι; Ποίαν δὲ δυσκολίαν παρέχει ἡ ἐντολή, τὸ νὰ δίδῃ τις ἐλεημοσύνην ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ τοῦ περισσεύματος αὐτοῦ, ἐνῷ πολλοὶ ἐκ τῶν ἐθνικῶν ὁλόκληρα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν διὰ κενοδοξίαν διεσκόρπισαν; Ἐκεῖνο δὲ ὅπερ οἱ ἐθνικοὶ ἔπραξαν διὰ μόνην κενοδοξίαν δὲν θὰ ἦτο αἶσχος εἰς τὸν χριστιανόν, ἐὰν δὲν πράξῃ αὐτὸ διὰ τὸν φόβον καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ; Δύσκολον εἶνε τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις ἐχθρούς; Τὸ νὰ μὴ μισῇ καὶ ὑβρίζῃ τινά; Νὰ μὴ ἁρπάζῃ καὶ οἰκειοποιῆται τὰ ξένα καὶ ἀλλότρια πράγματα; Νὰ μὴ ψευδορκῇ καὶ ἐπιορκῇ καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις; Καὶ διὰ νὰ κατορθώσῃ τὴν ἀποφυγὴν αὐτῶν, διὰ τῆς τῶν ἐντολῶν τηρήσεως, γίνεται ἀνάγκη νὰ ἀναβῇ ὑψηλὰ καὶ δύσβατα ὄρη καὶ νὰ καταβῇ κρημνούς; ἢ νὰ πλεύσῃ τρικυμιώδη πελάγη καὶ ἀπεράντους ὠκεανούς; Ἢ νὰ ἀναλάβῃ πτέρυγας καὶ ἀρθῇ εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν οὐρανόν; Καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ νὰ ὑποφέρῃ μεγάλους κόπους καὶ ἀπομάξῃ ἱδρῶτας πολλούς; Βεβαίως οὐχί. Ἂς ἐμβλέψωμεν εἰς τῶν ἁγίων τοὺς βίους, καὶ μάλιστα εἰς τὸν βίον τοῦ σήμερον πανηγυριζομένου ἁγίου Ἰγνατίου, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶχε γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ ὑποστατικά· καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἠμπόδισεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκπλή-

ρωσιν τῆς ἐπιτεύξεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τις ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ διάθεσιν καλὴν τῆς ψυχῆς καὶ εὐκόλως ἤθελε κατορθώσῃ ταῦτα πάντα, καθὼς λέγει ὁ χρυσορρήμων Ἰωάννης· «Τί γάρ, εἰπέ μοι, φορτικὸν ἐπιτετάγμεθα; Ἔχε, φησί, γυναῖκα καὶ σωφρόνει· τοῦτό γε φορτικόν; εἰπέ μοι. Καὶ πῶς ὅπου γε πολλοὶ καὶ χωρὶς γυναικὸς σωφρονοῦσιν, οὐ χριστιανοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἕλληνες; ὃ ὑπερβαίνει τοίνυν ὁ Ἕλλην διὰ κενοδοξίαν μόνην» (Λόγ. ιγ' εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολήν). Καὶ πάλιν «Τί γὰρ φορτικὸν ἐπετάγημεν; ὄρη διατέμνειν; ἢ πτῆναι πρὸς ἀέρα; ἢ περαιώσασθαι τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' οὕτως εὔκολον πολιτείαν, ὡς μηδὲ ὀργάνων δεῖσθαι, ἀλλὰ ψυχῆς καὶ διαθέσεως μόνης. Τί γὰρ δύσκολον τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐπιταγμάτων; μηδένα ἔχε ἐχθρόν, μηδένα μίσει, μηδένα λέγε κακῶς» (Ὁμιλ. εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον). Καὶ διὰ νὰ μάθωμεν, χριστιανοί, ἀκόμη ἀκριβέστερον ὅτι αἱ ἐντολαὶ εἶνε εὔκολοι, ἂς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ τῆς Γραφῆς «Μὴ κλέψῃς». Ποῖον δὲ εἶνε εὐκολώτερον, τὸ νὰ κλέψῃ ἢ νὰ μὴ κλέψῃ τις; Βεβαίως τὸ νὰ μὴ κλέψῃ. Διότι ἐκεῖνος ὅστις δὲν κλέπτει εἶνε ἥσυχος, ἀτάραχος τὴν συνείδησίν του, κοιμᾶται ἀμέριμνος, δὲν ἔχει φόβον τινά, δὲν ἐμβαίνει εἰς κόπους καὶ κινδύνους, βλέπει ὅλους μὲ καθαρὰν συνείδησιν καὶ χωρὶς ἐντροπήν. Ἐκεῖνος δὲ ὅστις θέλει νὰ κλέψῃ, ἔχει ταραχὴν ἐν ἑαυτῷ, ἐμβαίνει εἰς κόπους, περιεργάζεται τρόπους, ἐφευρίσκει μηχανὰς διὰ νὰ ἐκπολιορκήσῃ τὴν οἰκίαν, ἢ τὸ ἐργαστήριον τοῦ ὁμοίου αὐτοῦ, φοβεῖται μήπως συλλάβωσιν αὐτὸν καὶ φονεύσωσιν, οὐδέποτε κοιμᾶται ὕπνον γλυκύν, οὐδέποτε τρώγει μὲ ἡδονὴν φαγητόν, καὶ ἐν τῇ συνειδήσει αὐτοῦ ἔχει ἀκατάπαυστον ἔλεγχον, ὅστις καταβιβρώσκει αὐτὸν πάντοτε, ὡς τὸ ξύλον ὁ σκώληξ. Λέγει πάλιν ὁ Κύριος ἡμῶν «Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς». Ποῖον δὲ εἶνε εὐκολώτερον τὸ νὰ καταρᾶται καὶ κατηγορεῖ τις, ἢ τὸ νὰ μὴ κατηγορῇ; Βεβαίως τὸ δεύτερον. Διότι ὁ μὴ κατηγορῶν μένει ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε πειρασμόν, καὶ ὄχι μόνον δὲν δοκιμάζει κανὲν κακόν, ἀλλὰ καὶ ἔπαινον ἀπολαμβάνει παρὰ πάντων. Ὁ δὲ κατηγορῶν καὶ εἰς κίνδυνον ἐμβαίνει καὶ εἰς ὑποψίας ὅτι πιθανὸν νὰ μάθῃ αὐτὸς

ὁ κατηγορηθείς, εἴτε μικρὸς εἴτε μέγας εἶνε. Καὶ ἐὰν μὲν ἦνε μέγας, εὐθὺς καὶ παιδεύεται ὁ κατηγορήσας, ἐὰν δὲ μικρός, παρευθεὺς κἀκεῖνος κατηγορεῖ καὶ ὑβρίζει τὸν κατηγορήσαντα μὲ τὰς αὐτὰς καὶ περισσοτέρας ὕβρεις. Διὰ τοῦτο, καλῶς εἶπεν ὁ Ἅγιος «Μὴ ἅρπαζε, φησίν, ὁ Χριστὸς τὰ μὴ σά· μὴ πλεονέκτει· μὴ ἐπιόρκει· ποῖον ἔχει τοῦτον πόνον; Τοὐναντίον μὲν οὖν ἦν πόνος, ὅταν μὲν γὰρ εἴπῃς κακῶς, εὐθέως ἐν κινδύνῳ εἶ, ἐν ὑποψίᾳ, μὴ ἤκουσε περὶ οὗ εἶπες, ἄν τε μέγας ᾖ, ἄν τε μικρός. Ἐὰν γὰρ μέγας ᾖ, ἐν ἔργοις κινδυνεύσεις εὐθέως, ἐὰν δὲ μιαρὸς τοῖς ἴσοις σε ἀμυνεῖται, μᾶλλον δὲ καὶ πολλῷ χαλεπωτέροις. (ὁμιλ. ιγ΄. εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους). Ἐξ ὅλων λοιπὸν τούτων συμπεραίνομεν ὅτι αἱ ἐντολαὶ τοῦ Χριστοῦ εἰσὶν εὐκολώταται, ὅταν ἡμεῖς θελήσωμεν νὰ ἀσκήσωμεν αὐτάς· ἀλλ' ἐὰν δὲν θελήσωμεν, τότε καὶ τὰ πλέον εὔκολα φαίνονται ἡμῖν δύσκολα, κατὰ τὸν Χρυσόστομον λέγοντα «Οὐδὲν δύσκολον, οὐδὲν φορτικὸν ἐπιτετάγμεθα, ἂν βουλώμεθα· ἂν δὲ μὴ βουλώμεθα, καὶ τὰ ῥᾴστα φορτικὰ ἡμῖν φανεῖται». Καὶ ὡς λέγει ὁ Παῦλος «Τὰ φύσει βαρέα, οὕτω κοῦφα γίνεται, ὅταν μὴ τοὺς πόνους λογιζώμεθα, ἀλλὰ τὰς ἀμοιβὰς αὐτῶν σκοπῶμεν, τὸ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται (Πρὸς Κορινθίους) Αἴνιγμα τὸ ὁρώμενον ἐστίν; Εἰ θλῖψις, πῶς ἐλαφρόν; Εἰ ἐλαφρὸν πάλιν πῶς θλῖψις; Ταῦτα γὰρ ἐναντία. Ἀλλ' ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῇ ἐπαγωγῇ δείξας ἐλαφρόν. Μὴ σκοπούντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα, ἔθηκε τὸν στέφανον καὶ κοῦφον ἐποίησε τὸν ἀγῶνα. Μαρτυρεῖ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης Δαβίδ, ὅστις διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνταμοιβῆς καὶ τῆς μισθαποδοσίας ἐφύλαττε μετὰ χαρᾶς τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, διὸ καὶ ἔλεγεν. «Ἔκλινα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν» (Ψαλμ. ριη΄.)

Λοιπὸν ἐὰν θέλωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀγαπηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ δοξασθῶμεν καὶ τιμηθῶμεν ὅπως οἱ δίκαιοι οἱ εὐσεβεῖς πολιτευθέντες, καὶ νὰ γίνωμεν σύνοικοι μετὰ τῶν ἁληθῶν καὶ θεοφιλῶν αὐτοῦ ἐργατῶν, ἐξ ὧν εἷς ἐστὶ καὶ ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἰγνάτιος, ἂς μὴ βλέπωμεν τοὺς προσωρινοὺς κόπους καὶ θλίψεις,

ἀλλ' ἂς στοχαζώμεθα τὴν ἀνταμοιβὴν καὶ τὸν μισθὸν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καθόσον ὁ μὲν ὀλίγος κόπος καὶ ἡ μικρὰ θλῖψις ἐστὶ πρόσκαιρος καὶ παρέρχεται ἡ ἀνταμοιβὴ δὲ αἰώνιος καὶ ἀδιάλειπτος. Οὕτως ὁ ναύτης καὶ ναύκληρος δὲν ἀποβλέπει εἰς τὰς τρικυμίας καὶ εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ στοχαζόμενος τὸ κέρδος, ὅπερ μέλλει νὰ ἀπολαύσῃ, καταφρονεῖ τοὺς κινδύνους καὶ εὐφραίνεται. Τοιουτοτρόπως θεωρεῖ ὁ πραγματευτὴς ἐλαφροὺς τοὺς κόπους ἕνεκεν τῆς ἐλπίδος τοῦ πλούτου.

Οὕτως ὁ στρατιώτης δὲν νομίζει βαρείας τὰς πληγὰς καὶ τὸν θάνατον αὐτόν, διότι ἐστοχάσθη τὴν νίκην καὶ τοὺς νικητηρίους στεφάνους, οὓς ἤθελε λάβῃ. Οὕτως ὁ γεωργὸς καὶ ἐργάτης δὲν συλλογίζονται τοὺς κόπους καὶ μόχθους τῆς καλλιεργείας, διότι ἀποβλέπουσιν εἰς τὸν θερισμὸν καὶ τὴν κάρπωσιν. Καὶ ἐν γένει εἰπεῖν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ βαρέα γίνονται ἐλαφρά, ὅταν δὲν συλλογίζηταί τις τοὺς κόπους καὶ μόχθους, ἀλλὰ τὰς ἀμοιβὰς καὶ τοὺς μισθούς, τοὺς ὁποίους μέλλει νὰ ἀπολαύσῃ. Καὶ ἀληθέστατοι μάρτυρες τούτων εἰσὶ πάντες οἱ τὰς ἐντολὰς τοῦ Δεσπότου ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρήσαντες, καὶ μάλιστα ὁ σήμερον ἑορταζόμενος καὶ πανηγυριζόμενος Ἰγνάτιος. Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν εἰς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ δοξολογίαν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης ἂς κατανυχθῶμεν ἐν πίστει, καὶ μετ' εὐλαβείας καὶ καθαρᾶς καρδίας, ἂς πανηγυρίσωμεν εὐφραινόμενοι, οὐχὶ ἐν συμποσίοις καὶ μέθῃ καὶ ᾄσμασι καὶ χοροῖς, διότι διὰ τῶν τοιούτων δὲν πανηγυρίζεται, δὲν δοξολογεῖται, δὲν εὐχαριστεῖται καὶ δὲν ἐπαναπαύεται ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ δοξάζομεν καὶ τιμῶμεν αὐτόν, ἐὰν μιμώμεθα τὴν πραότητα, τὴν ἀνεξικακίαν, τὴν ἁπλότητα, τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς συμπάθειαν αὐτοῦ, τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ταπείνωσιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ διάθεσιν τῆς ψυχῆς, τὸν διάπυρον ζῆλον εἰς τὴν κατόρθωσιν τῆς ἐναρέτου πολιτείας, τὴν ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Δεσπότου ἡμῶν Χριστοῦ, δηλαδὴ ἐὰν γίνωμεν καὶ ἡμεῖς πρᾷοι, ταπεινοί, συμπαθεῖς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν, ἐλεήμονες, ἀμνησίκακοι, ἐὰν ἔχωμεν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ μὴ ἤμεθα φθονεροί, ἅρπαγες, ἄδικοι, ψεῦ-

σται, ἐπίορκοι, μέθυσοι, πόρνοι, μοιχοί· διότι μοιχοὶ καὶ πόρνοι καὶ οἱ τοιοῦτοι δὲν κληρονομοῦσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ τότε ὡς ἀληθῶς δοξολογοῦμεν καὶ τιμῶμεν τὸν ἅγιον, ἔχομεν αὐτὸν προστάτην εἰς τὰς ἀνάγκας ἡμῶν, βοηθὸν εἰς τὰς θλίψεις ἡμῶν καὶ μεσίτην εἰς τὸν Δεσπότην ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν διὰ τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἵνα φωτίζῃ καὶ ὁδηγῇ ἡμᾶς εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, ἐνισχύῃ εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ, καὶ ἐνταῦθα μὲν δίδῃ ἡμῖν τὰ ἐπίγεια ἀγαθά, ἐκεῖ δὲ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ἀναδείξῃ ἡμᾶς κληρονόμους τῆς ἐπουρανίου βασιλείας. Ἀμήν.

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

τοῦ

ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΛΕΣΒΩ

ἐν ἔτει ζῳλ' 1622

ὑπὸ

ΡΑΦΑΗΛ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

ΜΕΤΟΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ
ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

Ἐπιδιορθωθεῖσα καὶ τὸ πλεῖστον συμπληρωθεῖσα

παρὰ τοῦ

πανιερωτάτου Μητροπολίτου

ΠΡΩΗΝ ΕΡΣΕΚΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ

τοῦ ἐκ Βατούσης τῆς Λέσβου

ἐν ἔτει 1900

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1878 •

Τῇ τριακοστῇ τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς ψάλλεται ἡ ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης

Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἑσπερινοῦ ἦχος πλ. δ'.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ πατέρων Ἀλέξανδρε ἱερωσύνης κανών, σωφροσύνης ὑπόδειγμα, μοναζόντων στήριγμα, ἐκκλησίας τὸ καύχημα, ἀγάπης θείας τὸ ἐνδιαίτημα, πηγὴ θαυμάτων γλῶσσα ἡδύλαλος, στόμα θεόφημον, σκεῦος τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ νοητὸς γέγονας παράδεισος θεομακάριστε.

Πάτερ ἱερὲ Ἀλέξανδρε ἀπὸ σπαργάνων Θεῷ σεαυτὸν ἀνατέθεικας ἀνενδότοις νεύσεσι τῷ τὰ πάντα ποιήσαντι· διὸ ἐνθέως ἀγλαϊζόμενος, νύκτα διέβης βίου καὶ ἤστραψας, θείοις διδάγμασι καὶ θαυμάτων χάριτι ἀποσοβῶν χρόνια νοσήματα καὶ πλάνης πνεύματα.

Πάτερ θεόφρον Ἀλέξανδρε φωτοφανείᾳ τὸν νοῦν καθαρῶς αὐγαζόμενος τῶν παθῶν ἐλώφησας πολυκύμαντον θάλασσαν, καὶ ἀπαθείᾳ ὑπεριπτάμενος καθαρωτάτοις πτέρυξιν ἔφθασας, ἔνθα τὸ ἄφραστον κάλλος καὶ ἀμήχανον ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς δεόμενος τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα ἦχος α΄.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ ἡ νῆσος Λέσβος ἀγειρομένη πανδήμως, Ἀλέξανδρον τὸν τοῦ Θεοῦ θεράποντα, καὶ τοῦ Εὐαγγελίου θεσπέσιον κήρυκα ὡς θησαυρὸν πολύτιμον ἐν κόλποις κατέχουσα. Διὸ ἀνύμνησον αὐτοῦ τοὺς ἀκαμάτους ἀγῶνας, οἷς κατηξίωται ἐπιτελεῖν θαυμάσια, καὶ τοῖς ἀσθενέσιν ἰαμάτων τὴν χάριν ἀφθόνως παρέχεσθαι. Δεῦτε οὖν πάντες οἱ τὴν μνήμην αὐτοῦ εὐλαβῶς τελοῦντες, ἐγκωμίοις αὐτὸν στέψωμεν, καὶ τῷ Σωτῆρι ἀνακράξωμεν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τὸ α΄. τοῦ ἤχου

Ἀναγνώσματα ζήτει τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἱεραρχῶν καλλονή, ὀρθοδοξίας ἀδιάσειστον ἔρεισμα, ὁ στύλος τῆς Ἐκκλησίας ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς εὐσεβείας περιτείχισμα, ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος, ὁ ἐπίγειος ἄγγελος, ἡ μυροθήκη τοῦ σεπτοῦ ἁγιάσματος, ἡ λυχνία τε ἡ χρυσῆ καὶ πολύφωτος, ὅρμος ὁ γαληνότατος, λιμὴν ὁ σωτήριος, τίμιον σκεῦος Κυρίου θαυματουργὸς ὁ πανθαύμαστος, Χριστὸν καταπέμψαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει τὸ μέγα ἔλεος.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλὴ καὶ κατὰ πάντα τοῖς ἀγγέλοις αἰδέσιμος, ἡ βρύσις τῶν ἰαμάτων ἡ γλυκυτάτη πηγὴ θείων χαρισμάτων τὸ ἐξάντλημα, φωστὴρ ὁ ἀκοίμητος, ὁ ποιμὴν ὁ πραότατος, ὁ εὐσεβείᾳ συγκρατήσας τὸ ποίμνιον, ὁδηγήσας τε καὶ ποιμάνας ἐν χάριτι, λύκους ὡς τροπωσάμενος δεινῶς αἱρετίζοντας, ὁ ἐν σκηνώμασι θείοις ἐν οὐρανοῖς αὐλιζόμενος, Χριστὸν καταπέμψαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις τῶν μοναζόντων κρηπίς, τῶν ἀρετῶν τὸ ἀρραγὲς φυλακτήριον, ὁ γνώμων τῆς εὐσεβείας, ἱερωσύνης κανών, ποταμὸς ναμάτων θείῳ ἔμπλεως, ἐξ οὗ καταρδεύεται τῶν Λεσβίων ὁμήγυρις πρὸς εὐκαρπίαν ψυχικῆς σωτηρίας τε, καὶ πρὸς ἴασιν ἀλγηδόνων τοῦ σώματος, ἄνθρωπε ἐπουράνιε, ἐπίγειε ἄγγελε, στόμα τὸν νόμον Κυρίου ἐκμελετῆσαν, Ἀλέξανδρε, Θεοῦ κληρονόμε τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἦχος β'.

Εἷς ὄρος ὑψηλὸν καθάπερ ὑψίκομον δένδρον ἐμπεφύτευσαι, Μακάριε, μυριπνόοις ἄνθεσι τῶν ἀρετῶν πνευματικὴν εὐωδίαν τοῖς πᾶσιν ἐξέχεας. Πρᾶος δὲ γενόμενος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ τὸν σὸν οὐράνιον ἐμιμήσω διδάσκαλον· διὸ καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν αἰῶνα μένει. Ἀλλ' ὦ πανεύφημε τοῦ Θεοῦ θεράπον, εἰ καὶ μετέστης ἐξ ἡμῶν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστης ἀφ' ἡμῶν τῷ πνεύματι, παρρησίᾳ νῦν τῷ Θεῷ παριστάμενος, καὶ σὺν ἁγίοις δοξάζεις τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον, αὐτὸν ἱκέτευε, ὅπως ἵλεως γένηται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν. Κάθισμα ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πολύφωτος ἀστὴρ μοναζόντων ἐδείχθης, καὶ γνώμων ἀκριβὴς ἐγκρατείας παμμάκαρ, τὴν πίστιν ἐτράνωσας τοῖς σοφοῖς σου διδάγμασιν. Ὅθεν ὅσιε ὑπὲρ τῶν σοὶ προστρεχόντων λύσιν αἴτησαι ἁμπλακημάτων θεόφρον Θεῷ παριστάμενος.

Ὁδήγησον ἡμᾶς ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας ἀεὶ πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πικρὰν καταβαλὼν τῶν παθῶν τυραννίδα, καὶ τάφον ἱερὸν τοῦ σοῦ σκήνους ἐνθέως ἰατρεῖον ἀνέδειξας, καὶ πηγὴν ἁγιάσματος. Ὅθεν ἅπαντες ἐν κατανύξει καρδίας εὐφημοῦμέν σε ἀρχιερέων ἀκρότης παμμάκαρ Ἀλέξανδρε.

Καὶ νῦν. Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες.

Εἶτα οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ δ'. ἤχου, προκείμενον

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Δόξα, Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. **Καὶ νῦν,** Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον, ἦχος πλ. β'.

Εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εὖ ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ, σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας, σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπηύξησας, καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσι νῦν οὐκ ἐφθόνησας· διὸ πύλη σοι οὐρανῶν ἠνέῳκται, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιε Ἀλέξανδρε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου

Ὠδὴ α'. ἦχος δ'. **Τριστάτας κραταιούς.**

Τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ παρεστὼς στεφηφόρος, ὡς βιώσας ἐπὶ γῆς ὁσίως, καὶ φωτὶ λαμπόμενος φώτισόν μου τὴν καρδίαν, καὶ τὸν νοῦν τοῦ ὑμνῆσαί σου τὸν ἰσάγγελον βίον Ἀλέξανδρε.

Ὡράθης εὐκλεοῦς μακαρίας τε ῥίζης, ἐκβλαστάνων ἱερῶς, ὡς κλάδος ἀληθῶς εὐκαρπίας κληρούμενος, πίστεώς τε καὶ ἐλπίδος καὶ ἀγάπης καὶ χάριτος παραδόξων θαυμάτων θεόληπτε.

Θυσίαν σεαυτὸν καθαρὰν καὶ τελείαν τῷ παθόντι δι' ἡμᾶς προσήγαγες Χριστῷ τὴν ψυχὴν ἀποκτείνοντα ὅσιε νεκρώσας τὰ πάθη διὰ πόνων ἀσκήσεως, ἐπιμόνου τε πάτερ δεήσεως.

Ἠνώρθωσας ἡμᾶς ἀπωλείας εἰς βάθος πεπτωκότας, τὸν Χριστόν, κυήσασα ἀγνή, ἐξ ἀχράντων λαγόνων σου, τοῦτον νῦν ὡς παρρησίαν κεκτημένη ἱκέτευε λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους.

Ὠδὴ γ'. **Οὐκ ἐν σοφίᾳ.**

Μόνα ποθήσας τοῖς βροτῶν ὀφθαλμοῖς τὰ ἀόρατα, πρὸς ἃ τρίβοις δεξιαῖς ἀνεπιστρόφους διώδευσας ἔχων ὁδηγοῦσάν σε θείαν ἀντίληψιν.

Ἁγίων βίους ἐμιμήσω θεόφρον ὡς ἅγιος, καὶ ἀπάθειαν ψυχῆς ἐκτήσω, πάτερ Ἀλέξανδρε, οἶκος θείου πνεύματος ἀναδεικνύμενος.

Τὸν τῆς Τριάδος ἀπεκύησας ἕνα πανάμωμε, ἀναπλάττοντα ἡμᾶς τοὺς συντριβέντας τὸ πρότερον κακίᾳ τοῦ ὄφεως τοῦ πολεμήτορος.

Κάθισμα. **Τὸν τάφον σου Σωτήρ.**

Πολύφωτος ἀστὴρ δαδουχία θαυμάτων, καὶ ἄθλων ἱερῶν καταυγάζων τὴν Λέσβον, Ἀλέξανδρε μακάριε, ἀληθῶς ἐχρημάτισας ὅθεν σήμερον τὴν φωτοφόρον σου μνήμην ἑορτάζομεν, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Μητέρα σὲ Θεοῦ προκατήγγειλαν κάρη, ἐσμὸς τῶν προφητῶν μετὰ τῶν ἀποστόλων, καὶ κόσμῳ ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν· ὅθεν ἅπαντες εὐσεβοφρόνως τιμῶμεν ἀνυμνοῦντές σε, καὶ θεοτόκον κυρίως ἀεὶ ὀνομάζομεν.

Ὠδὴ δ'. **Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.**

Οὐκ ἠλάττωται σὴ λάρναξ ὕδωρ βλύζουσα ἅγιον, καὶ τοῖς θλιβομένοις ἅμα τοῖς νοσοῦσι τῷ σώματι, ἀπαλλαγὴν καὶ ὑγείαν θείᾳ χάριτι τοῖς προστρέχουσι παρεχομένοις ἑκάστοτε.

Ὑπανοίγων τὴν καρδίαν συμπαθῶς πάτερ ἔνδοξε πενομένοις πλοῦτος καὶ περιβολὴ γυμνητεύουσι, τῶν ὀρφανῶν τε προσ-

τάτης ἐχρημάτισας, θεραπεύων ἐν τούτοις Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Νόμον θεῖον καταγγέλλων ἀνομοῦντας ἐπέστρεψας καὶ πιεῖν προθύμως πόμα μαρτυρίου ὑπέδειξας, μεθ' ὧν εἰς θείας ἐπαύλεις κατεσκήνωσας ἐντρυφῶν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς παναοίδιμε.

Ῥαθυμίᾳ συσχεθέντα, καὶ παθῶν ἀμαυρότητι, ὅλον σκοτισθέντα, καὶ τῇ ἁμαρτίᾳ δουλεύοντα, τὸν ἀναμάρτητον λόγον ἡ κυήσασα, φωταγώγησον καὶ πρὸς ζωὴν χειραγώγησον.

Ὠδὴ ε'. **Σὺ Κύριέ μου φῶς.**

Ὡς θεῖος γεωργὸς ἐν χερσωθείσαις ψυχαῖς ἔρριψας ὡς σπόρον τὸν θεῖον λόγον γεωργεῖν σωτηρίας παρασκευάσας νοήματα.

Δοχεῖον πεφυκώς, θείου πνεύματος ὅσιε, ὀχλοῦντα πνεύματα φυγαδεύειν, καὶ νοσούντων ἄμισθος θεράπων γενόμενος.

Ἠγγὴ θαυματουργὸς τοῖς πιστοῖς ἐγνώσθη ὁ τάφος σου, καὶ ἄμισθον ἰατρεῖον τοῖς νοσοῦσι καὶ πρὸς σὲ καταφεύγουσι.

Ἐχθρῶν ἀναγωγῆς καὶ βαρβάρων προσβολῆς ἄχραντε τοὺς κεκτημένους σε ῥῦσαι πρεσβείαν ὑπέρμαχον καὶ κραταιὰν ἀντίληψιν.

Ὠδὴ στ'. **Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.**

Οὐκ ἔσεισε πάτερ τῆς ψυχῆς σου ὁ πονηρὸς τὸν οἶκον· ἐν τῇ πέτρᾳ γὰρ τῆς ἀληθείας ὡς ἴδρυτο ἀκλόνητος, θείῳ σθένει κρατυνόμενος.

Σοφίᾳ Θεοῦ κεκοσμημένος, καὶ ἀρετῶν εἰς ὕψος ἱερώτατε φθάσας, καθεῖλες τοῦ πονηροῦ τὰς ἐπάρσεις, χάριτι τὴν καρδίαν ταπεινούμενος.

Λειμὼν εὐανθὴς σοφὲ ὡράθης τῶν ἀρετῶν τὰ ἄνθη τῶν θαυμάτων τὴν εὐωδίαν πᾶσι πιστοῖς, ἱερὲ Ἀλέξανδρε ἱεροπρεπῶς προβαλλόμενος.

Ἁγία Παρθένε τὴν ψυχήν μου ἣν ὁ ἐχθρὸς ὀλίως, κατε-

σπίλωσε τῇ ἁμαρτίᾳ, ὡς ἀγαθὴ δυσωποῦσα ὕψωσον καὶ τῷ φωτὶ καταλάμπρυνον

Κοντάκιον. **Ἡ παρθένος σήμερον.**

Ὡ ς φωστῆρα ἄδυτον τοῦ νοητοῦ σε ἡλίου, συνελθόντες σήμερον ἀνευφημοῦμέν σε ὕμνοις, ἔλαμψας τοῖς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας, ἅπαντας ἀναβιβάζων πρὸς θεῖον ὕψος, Ἀλέξανδρε θεοφόρε, χαίροις πάντων τῶν ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Ὁ οἶκος.

Θείων ἐνταλμάτων ἐραστὴς γενόμενος, καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος τῷ Χριστῷ ἠκολούθησε πᾶσι τοῖς τοῦ κόσμου ἀποταξαμένοις. Ταῖς παννυχίσι γὰρ προσκαρτερῶν προσευχαῖς, καὶ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν σάρκα καθυποτάξας τῷ πνεύματι τοῖς νοεροῖς τοῦ πνεύματος πτέρυξιν οὐρανοφόρος ἐγένετο. Διὸ ἄνωθεν φωτισμῷ ἀμειβόμενος τὴν νῆσον Λέσβον ἐφώτισε. Τὴν μνήμην οὖν τῶν ἀγώνων αὐτοῦ ἐν ἐγκωμίοις γεραίροντες, χάριν δὲ καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ ταῖς ἱκεσίαις αὐτοῦ ἐξαιτούμενοι εὐλαβῶς βοῶμεν αὐτῷ· χαίροις πάντων τῶν ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Νοεμβρίου 30. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπισκόπου Μηθύμνης.

Ὠδὴ ζ'. **Ὁ διασώσας ἐν πυρί.**

Λαὸς ὁ σύμπας εὐφημεῖ τὴν σὴν πανίερον μνήμην, καὶ χαρμοσύνως ἐκβοᾷ τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος ψάλλοντες, ὑπερύμνητε Κύριε ὁ δοξάσας τοὺς ἁγίους σου εἰς αἰῶνας.

Ἤνθισας μάκαρ εὐπρεπῶς, ῥόδον ἐν τῇ Λέσβῳ καθάπερ, καὶ ἔλαμψας εἴαπερ ἀστήρ, καὶ ὡς ἥλιος ἔφανας ἅπασι μελῳδοῦσι καὶ ψάλλουσιν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Στήσας τοὺς πόδας σου σοφὲ ἐπὶ ὄρους τῆς Λέσβου γενναίως, καὶ πρὸς τὰ ὕψη ἐνορῶν ὡς Μωϋσῆς προσωμίλεις τῷ κτίστῃ σου, ἀγωνίαις καὶ δάκρυσιν ἀνεβόας ὑπερύμνητε Κύριε ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Παῦσον τὰ κύματα ἀγνὴ τῆς βεβυθισμένης ψυχῆς μου, καὶ καταπράϋνον αὐτῆς λογισμὸν τῶν ἀθέσμων μου πράξεων, εὐχαρίστως κραυγάζω σοι ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. **Αυτρωτὰ τοῦ παντός.**

Οὐδαμῶς ἡδοναῖς ἀπενύσταξας, ἐγρηγόρεις δέ, μᾶλλον δὲ παρέδραμες νύκτα τοῦ βίου ὅσιε, καὶ κοιμίσας τὰ πάθη σαρκός, πρὸς ὅρμον ἀπαθείας εὐθέως κατήντησας.

Ἰατρεῖον παθῶν ἀναδέδεικται ἡ σορὸς τῶν ἁγίων λειψάνων σου, ἣν καὶ κυκλοῦντες μέλψωμεν, ἱερώτατε πάτερ, πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Μοναζόντων ἐδείχθης ὁμόσκηνος, καὶ δικαίων συνόμιλος ὅσιε, ζήσας βίον θεάρεστον, σὺν αὐτοῖς τῇ Τριάδι μέλπων ἀπαύστως, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Ἱερεῖς καὶ λαὸς εὐλογοῦσί σε, παντευλόγητε κόρη πανάμωμε, τὴν εὐλογίαις ἅπαντας στεφανώσασαν πίστει τοὺς μελῳδοῦντας.

Ὠδὴ θ'. **Εὖα μὲν τὸ τῆς.**

Ἰδοὺ σοι τὸν ὁρόμον τὸν καλὸν τελέσαντι, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντι πάτερ θεόφρον ἱεράρχα, οὐράνια ἠνοίχθη σκηνώματα, καὶ τόποι φωταυγεῖς σε ἐδέξαντο ἁγιωσύνῃ διαλάμποντα.

Ὡς μύστης ὡς θεῖος ἱερεύς, ὡς ἄριστος ποιμενάρχης, καὶ ὡς φωστὴρ Μυτιλήνης καθωράθης ὡς θαυμάτων αὐτουργὸς μεμακάρισαι, καὶ ἁγίων χοροῖς συνηρίθμησαι, πᾶσιν ἁγίοις συναγαλλόμενος.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν ἀνέτειλε τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον φέγγει ἐνθέων χαρισμάτων, φωτίζουσα πιστῶν τὴν διάνοιαν, καὶ σκότος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, ὦ ἱερώτατε Ἀλέξανδρε.

Φωτὸς οἰκητήριον ἡ σὴ πανάμωμε Θεοτόκε μήτρα γέγονεν, ᾧ φωτιζόμενοι τοῦ σκότους λυτρούμεθα τῆς πλάνης ὑμνοῦν-

τές σε, καὶ πόθῳ ἀληθῆ μακαρίζοντες, μόνη ἀνθρώπων ἐπανόρθωσις.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΑΡΙΟΝ

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῦ κόσμου τὴν εὐπάθειαν ὡς βλαβερὰν ἐξέφυγας, καὶ ταῖς νηστείαις τὴν σάρκα μαράνας ἀνακαινίζεις εἰς ἀετοῦ νεότητα καὶ δόξαν κατεπλούτησας, θαυματουργῶν ἐξαίσια, ποιμεναρχῶν ἡ ἀκρότης· Ἀλέξανδρε θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ὄνπερ ἐγέννησας Παρθένε παναμώμητε, ἱκέτευε ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶς σε τιμώντων, σὺν τῷ κλεινῷ Ἀνδρέᾳ τε τυχεῖν θείας ἐλλάμψεως, τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ στάσεως τῶν ἐκλεκτῶν καὶ ἁγίων· καὶ γὰρ ἰσχύεις ὡς θέλεις.

Εἰς τοὺς αἴνους στιχηρὰ ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει τοῦ ἱεράρχου Χριστοῦ εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, ἑτήσιον τελοῦντες φαιδρὰν ἑορτὴν τῆς αὐτοῦ μεταστάσεως, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Η΄ φωτοφόρος σου μνήμη πάτερ ἐπέλαμψε, τὰς τῶν πιστῶν καρδίας κατευφραίνουσα πάντων· ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδυσώπει ἐκάστοτε, ἵνα ῥυσθῶμεν κινδύνων καὶ συμφορῶν οἱ τιμῶντές σε Ἀλέξανδρε.

Ε΄κ τοῦ ἁγίου σου τάφου, πάτερ Ἀλέξανδρε, ἰάσεις ἰαμάτων χορηγοῦνται ἀφθόνως τοῖς πίστει προσιοῦσιν· οὕτω κάμοῦ τὰς ἀσθενείας ἐπίσκεψαι, καὶ τῷ Θεῷ ἱκετεύων ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵλεων τοῦτον ἀπέργασαι.

Δόξα ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε τρισμάκαρ ἁγιώτατε πάτερ, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μαθητής, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων, αὐτὸς καὶ νῦν πατὴρ ἡμῶν θεοφόρε Ἀλέξανδρε· αἴτησαι πρεσβείαις σου δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. **Θεοτόκε σὺ εἶ ἄμπελος.**

Δοξολογία μεγάλη καὶ τὰ τῆς θείας λειτουργίας.

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΚΑΝΩΝ

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΟΥΣ ΤΑΞΙΑΡΧΑΣ

ΠΟΝΗΘΕΙΣ ΠΑΡΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΡΑΙΔΕΣΤΟΥ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα, τοῦ Κύριε εἰσάκουσον· εἶτα ψάλλομεν **τὸ Θεὸς Κύριος**, μετὰ μέλους. Τὸ τροπάριον. **Τῶν οὐρανίων στρατιῶν. Δόξα**, τὸ αὐτό, **Καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε**· εἶτα τὸν Ν'. καὶ καθεξῆς ψάλλομεν τὸν κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. «**Ἐπικαλεῖσθε κάμνοντες τοὺς ἀγγέλους.**»

Ὠδὴ α'. **Ὑγρὰν διοδεύσας.**

Ἐκ βάθους καρδίας μου προσελθών, ναῷ τῷ πανσέπτῳ, τῶν ἀΰλων σου λειτουργῶν, ἁγία Τριὰς τούτους φρουρούς μοι, ἐκδυσωπῶσε προστῆσαι ἑκάστοτε.

Πολλαῖς περιπέπτωκα συμφοραῖς, καὶ νόσοις ποικίλαις ἐκ πολλῶν μου ἁμαρτιῶν· διὸ Μιχαὴλ ὁ Ταξιάρχης, καὶ Γαβριὴλ με πασῶν τούτων ῥύσασθε.

Ἱστάμενος ἔμπροσθεν τριλαμποῦς, θεότητος αἴγλης καὶ θεούμενος μετοχῇ, φωτὸς τοῦ ἀῤῥήτου, Ταξιάρχα, τῆς τῶν παθῶν με σκοτώσεως λύτρωσαι.

Δόξα.

Κακίας καὶ βλάβης τῶν δυσμενῶν, Μιχαὴλ ὁ ἄρχων, τῶν Ἀγγέλων με ἐξελοῦ· καὶ πᾶσαν πικρίαν τῆς ψυχῆς μου, εἰς γλυκασμὸν εὐμενῶς μεταποίησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀῤῥήτως συνέλαβες, Μαριάμ, Θεὸν τῶν ἁπάντων· ἐν γαστρί σου παρθενικῇ· διὸ μετὰ πάντων τῶν Ἀγγέλων ὑπὲρ ἡμῶν ὡς υἱόν σου ἱκέτευσον.

Ὠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψῖδος.

Ἀπορήσας ἐκ πάντων ὀδυνηρῶς κράζω σοι, πρόφθασον κάμοί, Ταξιάρχα, τῷ ἐκζητοῦντί σε, τὴν σὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ταχεῖάν σου σκέπην, ὡς πολλοῖς προέφθασας καὶ ἔσωσας.

Λειτουργοί, μυστηρίων, τῶν τοῦ Θεοῦ μέγιστοι, οἱ πρὸς σωτηρίαν ἀνθρώπων καταπεμπόμενοι, θεῖοι ἀρχάγγελοι. Τοὺς σοὺς ἱκέτας φρουρεῖτε καὶ πρὸς βίον ἔνθεον τούτους προτρέπετε.

Ἐπὶ κλίνης ἀθλίως κατακλιθεὶς ἔρριμμαι πρὸ πυλῶν ναοῦ σου, Ἀγγέλων ὁ Ἀρχιστράτηγος· σὺ κατοικτείρησον, τὸν σὸν ἱκέτην καὶ δός μοι, τῆς ψυχῆς τὴν ἴασιν καὶ τὴν τοῦ σώματος.

Δόξα.

Ἱκεσίαν μου ταύτην, τὴν πενιχρὰν πρόσδεξαι, ἣν ἀπὸ καρδίας, ἐν κατανύξει προσάγω σοι, θεῖε Ἀρχάγγελε καὶ πρὸς τὸν κτίστην μου ταύτην, ἀναφέρων αἴτησαι, πταισμάτων ἄφεσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεολόγων αἱ γλῶσσαι, τὸ ἐπὶ σοὶ μέγιστον, ἐξειπεῖν τολμῶσαι ἀδυνατοῦσιν, ἁγνή, μυστήριον, διὸ τοὺς σιγῇ τοῦτο καὶ προσκυνοῦντας Παρθένε, καὶ πιστῶς δοξάζοντας, σκέπε καὶ φύλαττε.

Ὠδὴ δ'. **Εἰσακήκοα Κύριε.**

Συμβουλίᾳ τοῦ ὄφεως, ὑπακούσας ὅλως, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, παρρησίας σῆς γεγύμνωμαι· μεταγνόντα ἤδη μὴ παρίδῃς με.

Θεωρίας, Ἀρχάγγελε τῶν σκοτεινοτάτων δαιμόνων ῥῦσαί με ἐν καιρῷ ὅτε τοῦ σώματος ἡ ψυχή μου μέλλει ἐκχωρίζεσθαι.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας μου, ὅλας ἀνεθέμην, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, τὴν ψυχήν μου παραμύθησον, καὶ σαρκὸς τοὺς πόνους καταπράϋνον.

Δόξα.

Καταφύγιον ἅπαντες, καὶ ὠχυρωμένον πύργον πυρίμορφοι, τὸν ναὸν ὑμῶν, Ἀρχάγγελοι, κεκτημένοι νῦν ὑμῖν προσπεφεύγαμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀποστάντα τοῦ κτίστου μου, ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ ἐπανερχόμενον τούτῳ πάλιν με οἰκείωσον, σὺ παρθενομῆτορ, μεσιτείαις σόις.

Ὠδὴ ε'. **Φώτισον ἡμᾶς.**

Ἅπαντα φλογμόν, ἀθυμίας ἀποσβέσατε· τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς οἱ πυρσολαμπεῖς, καὶ τῆς χαρᾶς ὑμῶν δρόσον ταύτῃ ἐκπέμψατε.

Μέτρῳ τῶν κακῶν, ὑπερέβην πάντα ἄνθρωπον· διὸ ὀδόντων δράκοντος φοβεροῦ, καταπιεῖν με ζητοῦντος, Ἄγγελοι, σώσατε.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν, τῶν ἀΰλων, ἄϋλοι Ἀρχάγγελοι, τῶν κινουμένων πάντοθεν καθ' ἡμῶν, συμπολεμοῦντες ἀοράτως μοι παρέχετε.

Δόξα.

Ὅλον μου τὸν νοῦν, ἀστραπαῖς ταῖς ἐκ προσώπου καταλαμπρύνας κάθαρον Μιχαήλ· ἵνα τρανῶς καθορῶ σου κάλλος τὸ ἄρρητον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νέαν καὶ δεινήν, ἐφιστᾶσαν μοι τὴν ἔφοδον· ἐκ ληστρικῶν τοῦ πονηροῦ προσβολῶν σῇ, Θεοτόκε, δυνάμει ἀρδὴν ἀπώλεσον.

Ὠδὴ στ'. **Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.**

Νεότητος τῆς ἐμῆς, ἀρχάγγελε, ἁμαρτίας καὶ ἀγνοίας μου πάσας τὸν ποιητὴν καὶ Θεόν μου δυσώπει ἐπιλησθῆναι ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως καὶ μοίρας αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, δωρεὰν μὲ ποιῆσαι συμμέτοχον.

Τοὺς μώλωπας καὶ τὰ τραύματα οἶδας τῆς ἀθλίας μου σαρκός, Ταξιάρχα, καὶ τὴν πικρὰν καὶ ὀλέθριον ταύτης, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου κάκωσιν· διὸ τῇ δεήσει μου προσχὼν θεραπείαν τὴν τούτων μοι βράβευσον.

Εἰσάκουσον, Μιχαὴλ Ταξιάρχα, τῆς φωνῆς τῶν ἐν τῷ θείῳ ναῷ σου· καὶ πρὸ τῆς σῆς θειοτάτης εἰκόνος, γονυπετούντων θερμαῖς παρακλήσεσι· καὶ δὸς τῶν εὐχῶν ἐπιτυχεῖν καὶ χαρᾷ ἀπελθεῖν εἰς τὰ ἴδια.

Δόξα.

Συνέκδημον ἐν ἐξόδῳ ψυχῆς μου, πρὸς πορείαν τὴν οὐράνιον ἔχειν σε δυσωπῶ, Μιχαὴλ Ταξιάρχα· καὶ τῆς ζωῆς μου ἐνταῦθα συλλήπτορα πρὸς πᾶσαν παράταξιν ἐχθρῶν καὶ φρουράν μου καὶ σκέπην καὶ φύλακα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνείκαστον τοῦ ἐκ σοῦ γεννηθέντος, Θεοτόκε ἀειπάρθενε οἶδα, τὴν διὰ σοῦ σωτηρίαν τῷ κόσμῳ καὶ εὐσπλαγχνίαν, καὶ οἶκτον, καὶ ἔλεον· διὸ ὑπὲρ πάντων τῶν πιστῶν, πρὸς αὐτὸν σὲ μεσίτην προβάλλομαι.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε.

Καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεύς, ὧν ἡ παράκλησις γίνεται. Εἶτα ψάλλομεν τὸ κοντάκιον **Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ.** Τὸ **Πᾶσα πνοή·** καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με.

Δόξα. Ταῖς τῶν ἀσωμάτων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα. **Ἐλέησόν με ὁ Θεός :** καὶ τὸ τροπάριον· ἦχος πλ. δ'.

Ταξιάρχαι μέγιστοι, καὶ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων, προστάται θερμότατοι, Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, πάσης κτίσεως· οἱ περὶ τὴν ἄκτιστον, τῆς Τριάδος δόξαν, ἐν ὑψίστοις δϊπτάμενοι, καὶ ἐπινίκιον ὕμνον τὸν τρισάγιον μέλποντες Θεὸν τὸν τρισυπόστατον κτίστην τῶν ἁπάντων καὶ εὔσπλαγχνον, θείαις προστασίαις ὑμῶν ἐκδυσωπεῖτε ἐκτενῶς, ἐπιτυχεῖν ἡμᾶς ἅπαντας, τῆς αὐτοῦ ἐλλάμψεως.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ Κύριε ἐλέησον ιϐ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Καὶ ἀρχόμεθα τῶν ἑφεξῆς τροπαρίων τοῦ κανόνος.

Ὠδὴ ζ'. **Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.**

Τῇ δυνάμει σου πάσης, λοιμικῆς ἀσθενείας καὶ πυρετοῦ χαλεποῦ τοὺς σὲ προσκαλουμένους· ἀπάλλαξον ἐν τάχει

Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε καὶ ὀφθαλμίας δεινῆς καὶ πάσης μαλακίας.

Οἱ τὸν θρόνον κυκλοῦντες, τῆς τρισυποστάτου Θεότητος, Ἄγγελοι καὶ λάμψεως ἐκείνης μετέχοντες ἀῤῥήτως, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἀντιπαρέχοντες φῶς, νυκτὸς ἀπολυτροῦσθε.

Ὑπομάζια βρέφη, ἀγκαλῶν τῶν μητρώων, καταθερίζονται θανάτῳ πικροτάτῳ· διὸ συγκοπτομένας, Ταξιάρχα οἰκτείρησον, τὴν κατ' αὐτῶν τοῦ Θεοῦ ὀργὴν ἐξιλεώσας.

Δόξα.

Σωτηρίαν παράσχου, τοῖς μακρόθεν ἅπασιν ἐπιφοιτήσασι· συνάμα τοῖς πλησίον ναῷ σου τῷ ἁγίῳ Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, τῶν ὁρατῶν τε αὐτῶν ἐχθρῶν καὶ ἀοράτων.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν μόνην Παρθένον, καὶ μητέρα ἁπάντων, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ Θεοῦ τοῦ ζωοδότου ὑμνοῦμεν, προσκυνοῦμεν, Μαριὰμ χαριτώνυμε· καὶ εὐλογοῦμεν πιστῶς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ἀποτεφρώσαντες, τὰ ὑλώδη μου πάθη, τῷ πυρὶ τῆς ὑμῶν ἀπαθείας ζῆν με ἐν ἁγνείᾳ Ἀρχάγγελοι φρουρεῖτε.

Γενναιοφρόνως μοι καὶ στερρᾷ διανοίᾳ προσβολὰς τοῦ διαβόλου τροποῦσθαι, θεῖε Ταξιάρχα, τῇ σῇ δυνάμει δίδου.

Γαλήνην ἄνωθεν τοῖς ἱκέταις σου δίδου, Μιχαὴλ ὁ Ἄρχων τῶν Ἀγγέλων, περιφερομένοις τοῖς κύμασι τοῦ βίου.

Δόξα.

Ἐπὶ τὰ πάλαι σου, κατιδόντες σημεῖα παρεγένοντο τὰ πλήθη τῶν ὧδε δεῖξον οὖν κἂν τούτοις τὴν σὴν θαυματουργίαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἴθυνον, Δέσποινα, τὸν ἐμὸν βίον πάντα πρὸς τὸν θεῖον νόμον τοῦ Χριστοῦ μου πέμπουσά μοι χάριν, τὴν σὴν εἰς σωτηρίαν.

Ὠδὴ θ'. **Κυρίως Θεοτόκον.**

Λιμένι τοῦ Σωτῆρος, τὴν οἰκτρὰν ψυχήν μου, χωριζομένην τοῦ σώματος, Ἄγγελοι, τῆς μετανοίας ἱστίῳ ἐγκαθορμίσατε.

Ὁ ῥύστης καὶ φρουρός μου, καὶ παραμυθία, τῆς τελευταίας πνοῆς μου, Ἀρχάγγελε· μὴ ἀπ' ἐμοῦ χωρισθείης, καὶ τότε δέομαι.

Ὑπόπτεροι τελοῦντες, τάχει λειτουργεῖτε· καὶ φοβεροὶ τοῖς πολλοῖς ἐπιδείκνυσθε· διὸ ἐμοὶ ἐπελθόντες, φαιδροὶ ὀφθείητε.

Δόξα.

Σὺν πάσαις οὐρανίων, ταῖς χοροστασίαις, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεὸν ἱκετεύετε, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων καὶ ὑπερεύχεσθε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς μήτηρ τοῦ Θεοῦ, κόρη Παναγία τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, τοῦ σοῦ Υἱοῦ, ἡμᾶς ῥῦσαι τῆς κατακρίσεως.

Εἶτα ψάλλομεν μετὰ μέλους τὸ Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε εὐφημίσωμεν οἱ πιστοί. Καὶ τὸ **Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς.**

Καὶ ὁ ἱερεὺς χρίει τοὺς κάμνοντας ἐλαίῳ ἐκ τῆς κανδήλας τῶν Ταξιαρχῶν.

Εἶτα τὸ **τρισάγιον.** Τὸ **Παναγία Τριάς.** Τὸ **Πάτερ ἡμῶν.**

Ὁ ἱερεὺς τὸ **Ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία :** καὶ ὁ ψάλτης μετὰ μέλους τὸ τροπάριον.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν ἀρχιστράτηγοι.

Καὶ μετὰ τὸ μνημονεῦσαι τὸν ἱερέα πάλιν **Ὑπὲρ τῶν καμνώντων.** Γίνεται ἀπόλυσις.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ.

Ὠδὴ α'. **Ὑγρὰν διοδεύσας.**

Ἁγίων Ἀγγέλων ὡς ἀρχηγοὶ καὶ τῆς θεοπτίας, ἀπολαύοντες τηλαυγῶς, τὸν ἀγαθοδότην καὶ Σωτῆρα ὑπὲρ ἡμῶν καθικετεύσατε.

Πολλαῖς περιπέπτωκα συμφοραῖς καὶ ποικίλαις νόσοις, διὰ πλήθους ἁμαρτιῶν, διὸ Μιχαὴλ Ταξιάρχα καὶ Γαβριὴλ, μὲ πασῶν τούτων ῥύσασθε.

Δόξα.

Βιαίοις κρατούμενοι πειρασμοῖς ὑμῖν ὡς προστάται νῦν προσφεύγομεν οἱ πιστοὶ Ἀρχάγγελοι θεῖοι, τὸν Δεσπότην, ὑπὲρ ἡμῶν καθικετεύσατε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι Παρθένε, καταφυγὴ λιμήν τε καὶ τεῖχος, καὶ προστάτης ἡ τὸν Θεὸν ἐν σαρκὶ τεκοῦσα, θεομῆτορ, τὸν λυτρωτὴν καὶ πανοικτίρμονα.

Ὠδὴ γ'. **Οὐρανίας ἀψῖδος.**

Δωρεαῖς πολυτρόποις Ἀγγελικῆς τάξεως οἷα Ταξιάρχαι δεδειγμένοι Ἀρχιστράτηγοι κατακοσμούμενοι, τὰς τοῦ

Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀσφαλῶς τηρήσατε ταῖς προστασίαις ὑμῶν.

Λειτουργοὶ μυστηρίων, τῶν τοῦ Θεοῦ μέγιστοι, οἱ πρὸς σωτηρίαν ἀνθρώπων καταπεμπόμενοι θεῖοι Ἀρχάγγελοι τοὺς ἱκέτας ὑμῶν φρουρεῖτε καὶ πρὸς βίον ἔνθεον τούτους προτρέπετε.

Δόξα.

Εὐδοκίας ἐν ὅπλῳ τὸ τῶν πιστῶν πλήρωμα τῆς ὀρθοδοξίας τῷ κάλλει νῦν στεφανούμενον ἐκ περιστάσεως ὡς εὐκλεεῖς παραστάται τοῦ Θεοῦ λυτρώσασθε, θεῖοι Ἀρχάγγελοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωῆς τῆς ἀκηράτου θεία σκηνὴ γέγονας μόνη ἐξ αἰῶνος φα[illegible]σα, παρθενομῆτορ, ἁγνή· διὸ πανάμωμε τὸν ἐν σκιᾷ τοῦ θανάτου πρὸς ζωὴν ὁδήγησον νῦν με, πρεσβείαις σου.

Συντήρησον ἐκ πάσης βλάβης ἱκέτας σου, Ταξιάρχα, τοὺς τεμένει θείῳ τῷ σῷ, πιστῶς νῦν προστρέχοντας βοήθησον, Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, τοῖς σοῖς δούλοις.

Ἄχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ μετὰ τὴν αἴτησιν τὸ παρὸν τροπάριον.

Ἀντιλήπτωρ τῶν χριστιανῶν Ἀρχιστράτηγε, τῶν Ἀγγέλων καὶ τοῦ ποιητοῦ λάτρι ἄϋλε μὴ παρίδῃς τῶν σὲ θερμῶς δεομένων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὦ Μιχαήλ, εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ἡμῶν, τῶν πιστῶς αἰτουμένων σε· τάχυνον εἰς τὸ σῶσαι, καὶ σπεῦσον εἰς τὸ οἰκτεῖραι, ὡς προϊστάμενος ἀεὶ Ἀρχάγγελε τῶν αἰνούντων σε.

Ὠδὴ δ'. **Εἰσακήκοα Κύριε.**

Ἡ δυὰς ἡ πρωτεύουσα, τῆς τῶν Ἀρχαγγέλων νῦν ὁμηγύρεως, τοὺς προστρέχοντας τῇ σκέπῃ ὑμῶν, ἐκ παντὸς κινδύνου διασώσατε.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας μου, ὅλας ἀνεθέμην, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, τὴν ψυχήν μου παραμύθησον, καὶ σαρκὸς τοὺς πόνους καταπράϋνον.

Δόξα.

Θεωροὶ τῆς λαμπρότητος τῆς θεαρχικῆς καὶ ἀγαθοδότιδος, Ἀρχιστράτηγε πανένδοξε νῦν τὴν ποίμνην ὑμῶν ἐκλυτρώσασθε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἱερῶς σὲ δοξάζουσι, τὰ τῶν Ἀσωμάτων θεῖα στρατεύματα, θεομῆτορ πανσεβάσμιε, τὸν γὰρ κτίστην τούτων ἀπεκύησας.

Ὠδὴ ε'. **Φώτισον ἡμᾶς.**

Κύκλῳ τοῦ Θεοῦ, παρεστῶτες Ἀρχιστράτηγοι, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν πηγαζούσαις αὐγαῖς λελαμπρυσμένοι τὴν ποίμνην ὑμῶν φρουρήσατε.

Μέτρῳ τῶν κακῶν ὑπερέβην πάντα ἄνθρωπον, διὸ ὀδόντων δράκοντος φοβεροῦ, καταπιεῖν με ζητοῦντος, Ἄγγελοι σώσατε.

Δόξα.

Λύτρωσιν ἡμῖν δωρηθῆναι ἱκετεύσατε, τὸν Δεσπότην καὶ Θεὸν ἡμῶν, ὡς παραστάται τῆς πάντων ἀπολυτρώσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μῦρον μυστικόν, ὀνομάζομέν σε Πάναγνε, ὡς γεννήσασαν Θεὸν ἐν σαρκὶ τὸν τὰ εὐώδη ἀναβρύοντα χαρίσματα.

Ὠδὴ στ'. **Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.**

Νῦν θρόνῳ τῷ φοβερῷ παρίστασθε ἀκλινῶς ἀξιωθέντες θεόπται καὶ ταῖς αὐγαῖς τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐμφορηθῆναι

ἡμῖν τοῖς προστρέχουσι· πρεσβεύσατε ἐκ πειρασμῶν καὶ παθῶν λυτρωθῆναι Ἀρχάγγελοι.

Εἰσάκουσον Μιχαὴλ Ταξιάρχα, τῆς φωνῆς τῶν ἐν τῷ θείῳ ναῷ σου, καὶ πρὸ τῆς σῆς θειοτάτης εἰκόνος, γονυπετούντων θερμαῖς παρακλήσεσι, καὶ δὸς τῶν εὐχῶν ἐπιτυχεῖν καὶ χαρᾷ ἀπελθεῖν εἰς τὰ ἴδια.

Δόξα.

Ξενίας δεσποτικῆς δεήθητι τοὺς ὑμᾶς μελῳδικῶς ἀνυμνοῦντας ἐπιτυχεῖν καὶ χαρᾶς ἀϊδίου, ἀξιωθῆναι καὶ θείας λαμπρότητος Ἀρχάγγελοι θεοειδεῖς, Μιχαὴλ Γαβριήλ τε πανένδοξοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Ὁ ἔμψυχος τοῦ Δεσπότου θάλαμος, ὁ λαμπραῖς τῆς παρθενίας ἀκτῖσι φωτοειδῶς ὥσπερ κρῖνον ἐκλάμπων τῆς ἀκανθώδους ἐν μέσῳ συγχύσεως, ἡ πάναγνος καὶ εὐπρεπὴς Θεοτόκος παρθένος δοξάζεται.

Ἐξάρπασον ἐκ πάσης βλάβης ἱκέτας σου Ταξιάρχα, ἵνα πάντες, ἱκετικῶς σοι ἐκβοήσωμεν βοήθησον Μιχαὴλ τοῖς σοῖς δούλοις.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα **Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ,** καὶ μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τὸ παρόν.

ἰδιόμελον εἰς ἦχον πλ. β'.

Οἱ Ἄγγελοί σου Χριστέ, τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης ἐν φόβῳ παρεστῶτες καὶ τῇ σῇ φωτοχυσίᾳ ἀεὶ λαμπόμενοι ἐν τοῖς ὑψίστοις ὑμνῳδοὶ καὶ τῆς βουλῆς σου λειτουργοὶ ὑπὸ σοῦ ἐκπεμπόμενοι, νέμουσι φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Πολυποίκιλον χάριν Ἀρχιστράτηγοι θεῖοι ὑμῖν δεδώρηται ὁ πάντων εὐεργέτης, οὗ νῦν τὴν ἐκκλησίαν διασώσατε ψάλλουσαν, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ τὸν θρόνον κυκλοῦντες τῆς τρισυποστάτου Θεότητος Ἄγγελοι καὶ λάμψεως ἐκείνης μετέχοντες ἀῤῥήτως τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν, ἀντιπαρέχοντες φῶς, νυκτὸς ἀπολυτροῦσθε.

Δόξα.

Ῥώμῃ τοῦ Παντεπόπτου δυναμούμενοι πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, τρανῶς περισκοπεῖτε καὶ πάντας τοὺς ἐν πίστει περισώζετε ψάλλοντας· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σωτηρίας λιμένα, Θεοτόκε Παρθένε, σὲ νῶν κατέχοντες, τοῦ βίου τοὺς κινδύνους ἐκφύγωμεν καὶ ζάλας τῷ υἱῷ σου κραυγάζοντες· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τοὺς παραστάτας καὶ ὑμνῳδούς, τῆς ἀφράστου καὶ ἀῤῥήτου σου δόξης προσδέχου σὲ νῦν δυσωποῦντας Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γενναιοφρόνως μοι, καὶ στερρᾷ διανοίᾳ προσβολὰς τοῦ διαβόλου τροποῦσθαι, ὦ θεῖε Ταξιάρχα, τῇ σῇ δυνάμει δίδου.

Δόξα.

Ὑπὲρ ἡμῶν μόνε ἀγαθὲ δυσωπούσας στρατιὰς τῶν Ἀγγέλων προσδέχου τῶν σὲ ἀνυμνούντων, Χριστέ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον,

Φαεινοτάταις σου ἀστραπαῖς θεομῆτορ τοὺς πίστει μελῳδοῦντας φαιδρύνεις, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ', **Κυρίως Θεοτόκον.**

Χορείαις ἀσωμάτοις νῦν τὴν Ἐκκλησίαν, δι' ἀρετῆς μιμουμένην ἀνάδειξον περιτειχίζων Ἀγγέλοις Χριστὲ τὴν ποίμνην σου.

Ὁ ῥύστης καὶ φρουρός μου, καὶ παραμυθία τῆς τελευταίας πνοῆς μου Ἀρχάγγελε, μὴ οὖν ἐμοῦ χωρισθείης καὶ τότε δέομαι.

Δόξα.

Ψυχῶν τὴν σωτηρίαν, Ἄγγελοι προστάται, παρὰ Θεοῦ δυσωποῦντες δωρήσασθε τοῖς προσιοῦσι τῇ σκέπῃ ὑμῶν πανένδοξοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς ὄρθρος τοῖς ἐν σκότει καὶ πεπλανημένοις, δικαιοσύνης, παρθένε, τὸν ἥλιον ἐν ταῖς ἀγκάλαις κρατοῦσα Χριστὸν ἀνέτειλας.

ΤΕΛΟΣ.

ΝΕΑΥΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1878

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΤΙΜΑΤΑΙ

διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς Γρ. 10

διὰ δὲ τοὺς μὴ τοιούτους » 20

ΔΕΣΧΗ ΓΙΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •